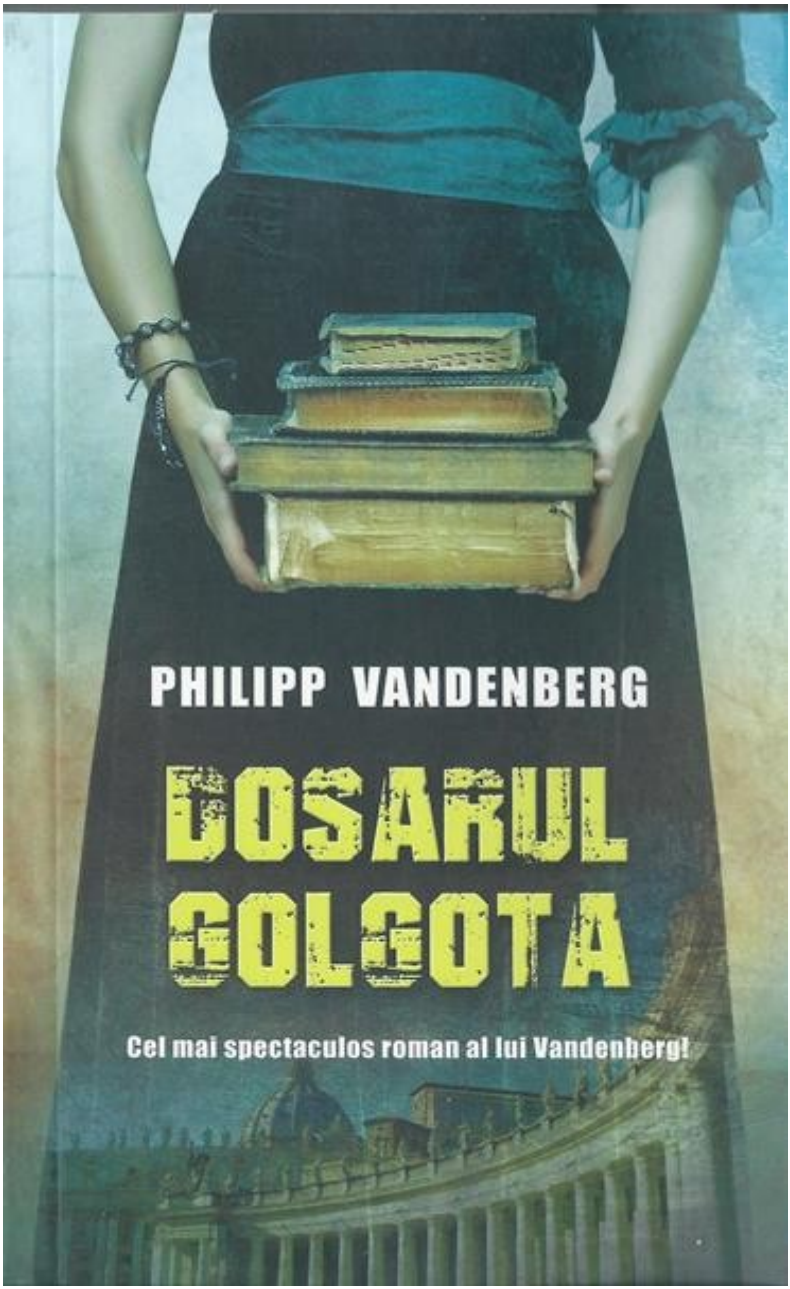
PHILIPP VANDENBERG
BOSARUL GOLGOTA
Cel mai spectaculos roman al lui Vandenberg!

PHILIPP VANDENBERG

DOSARUL GOLGOTA

Traducere din limba germană Cornel Stoenescu
Titlul original: *Die Akte Golgatha,* 2003

Editura RAO, 2014

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2021

FOBIA ZBORULUI CU AVIONUL

A fost unul dintre acele zboruri-horror care îți trezesc dorința de a nu te fi născut. Și totul începuse atât de pașnic! Zborul LH 963 decolase fix la ora 15:10 pe o vreme însorită de toamnă, iar survolarea Alpilor spre Roma promitea să fie o pură plăcere. Rezervasem o cameră de hotel la Tivoli, sus în munții Alban, pentru ca în izolarea frumoasei localități să meditez asupra noului meu roman, al cărui conținut mă frământa deja de doi ani. Dar nu s-a întâmplat așa.

Abia trecusem de crestele principale ale Alpilor și avionul Lufthansa, un Airbus de cel mai nou tip, începu brusc să se zgâlțâie. Deasupra șirurilor de scaune se aprinse anunțul „Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță” și în difuzor se auzi vocea căpitanului:

— Doamnelor și domnilor, vă rog să vă așezați imediat pe locurile dumneavoastră și să vă puneți centurile de siguranță. Deasupra Italiei de Nord s-a format o zonă depresionară extremă și ne așteptăm la turbulențe puternice.

În ce privește zborul, eu nu mă număr printre cei mai curajoși – am avut experiențele mele în Africa și în Asia – așa că obișnuiesc să am permanent centura fixată. Ușor neliniștit, am privit pe fereastră la bizarul peisaj format de aglomerările de nori cenușii; dar curând priveliștea mi-a fost acoperită de o negură umedă. Cerul s-a întunecat, zgâlțâitul a devenit tot mai puternic și aș minți dacă aș susține că situația m-a lăsat rece. În asemenea ocazii fac apel la un truc de prestidigitator pe care mi l-a destăinuit un psihiatru american în timpul unui zbor spre California: am pus mâna pe obiectul cel mai apropiat și l-am strâns până când am simțit durerea. Concentrarea asupra durerii mă face să uit teama de zbor. Avionul s-a zgâlțâit din nou. În buzunarul interior al sacoului meu am apucat cardul bancar. L-am fixat în palmă și am strâns. O clipă am avut impresia că în mâna dreaptă am un cuțit cu lama în două tăișuri, dar durerea a fost suficientă pentru a mă distrage de la situația care devenise foarte neplăcută. Ca de la mare distanță am băgat de seamă că brusc paharele, tăvile și tacâmurile eliberate de gravitație se lovesc de tavan și rămân acolo ca și cum chestiunea ar fi cea mai normală din lume. Din rândurile din

spate s-au auzit strigăte de spaimă. Un gol de aer – avionul era în cădere liberă.

Nu știu să spun cât a durat această stare de imponderabilitate. Stăteam nemișcat, cu cardul în mână. Dar am fost trezit din letargia mea autoimpusă: vecinul meu de scaun, căruia până acum nu îi dădusem nicio atenție, m-a apucat pe neașteptate de braț, pe care l-a înșfăcat cu toată puterea, ca și cum ar fi căutat un punct fix în această stare de imponderabilitate dătătoare de frică. M-am uitat la el, dar străinul privea fix înainte. Fața îi era cenușie, avea gura întredeschisă și se vedea cum îi tremura buza superioară cenușie și ea.

Căderea liberă trebuie să fi ținut zece, poate cincisprezece secunde – mie mi s-a părut o eternitate – apoi a intervenit o zguduitură puternică, s-a auzit un trosnet, și obiectele care tocmai se lipiseră de tavan se prăbușiră pe podea. Câțiva pasageri atinși de ele țipară. În clipa următoare totul se terminase. Calm, ca și cum nu se întâmplase nimic, avionul își urma zborul.

— Vă rog să îmi scuzați comportamentul incalificabil, mi se adresă vecinul după ce îmi dădu drumul brațului. Chiar am crezut că ne prăbușim.

— Totul este în ordine, am răspuns eu generos și plin de grijă să îmi ascund mâna în care mai țineam cardul bancar cu margini ascuțite.

— Dumneavoastră nu aveți fobia zborului? reveni vecinul după o pauză în care el, ca și mine, trăsese cu urechea la zgomotul zborului, temându-se de apariția de noi turbulențe.

Nu aveți idee, am vrut să răspund spontan, dar de teamă ca restul zborului să nu se epuizeze într-un schimb reciproc de trăiri aeriene de spaime, am răspuns scurt:

— Nu.

Când m-am întors spre el dând încurajator din cap, am observat că în cealaltă mână ținea strâns un manuscris sau niște notițe, ca un copil care se temea că vrei să îi iei jucăria. În cele din urmă îi făcu semn stewardesei, o fată brunetă, neobișnuit de drăguță, ridică degetele arătător și mijlociu și ceru două pahare de whisky.

— Luați și dumneavoastră unul, da?

— Eu nu beau whisky.

— Nu face nimic. După ce am trăit, suport eu și două pahare.

În timp ce bărbatul din dreapta mea golea cele două pahare de whisky cu prudență, în niciun caz dintr-o sorbire cum m-aș fi așteptat eu, mi s-a oferit ocazia de a-l privi mai atent.

Fața lui inteligentă și pantofii scumpi contrastau cu aspectul exterior cam neglijent, și mi se păreau la fel de enigmatice ca și comportamentul lui ciudat: un bărbat de vârstă mijlocie, cu trăsături delicate, cu mișcări nervoase și comportament nesigur, un individ peste care timpul nu a trecut fără a lăsa urme. Probabil că mi-a remarcat privirea, pentru că după câteva momente de tăcere s-a întors din nou spre mine, s-a îndreptat în scaun, a schițat o ușoară plecăciune – un gest nu lipsit de un oarecare comic – și cu o politețe subliniată spuse:

— Numele meu este Gropius, profesor Gregor, dar asta este de domeniul trecutului, scuzați-mă.

Se aplecă și băgă manuscrisul într-o servietă din piele maro aflată sub scaun.

Pentru a respecta convenințele m-am recomandat și eu, și din pură curiozitate am întrebat:

— Cum pot să înțeleg asta, profesore, ce este de domeniul trecutului?

Gropius făcu un gest cu mâna care ar fi putut să însemne „nu doresc să vorbesc despre asta”. Dar deoarece continuam să îl privesc răbdător, în cele din urmă el vorbi totuși:

— Sunt chirurg sau mai bine zis am fost. Dar dumneavoastră? … O clipă, lăsați-mă să ghicesc…

Cumva situația mi-a devenit neplăcută, dar discuția fiind deschisă și eu fiind încă fixat cu centura de siguranță, am luat o poziție ca pentru fotografie rânjindu-i în față.

— Sunteți scriitor? întrebă brusc Gropius.

Am rămas stupefiat.

— Da. De unde știți? Ați citit vreo carte de-a mea?

— Ca să fiu sincer, nu. Dar am auzit odată numele dumneavoastră. Gropius zâmbi și continuă: Și la Roma ce vă aduce? Un nou roman?

Bărbatul alb ca varul și încă pe jumătate mort care stătuse alături de mine parcă prinsese din nou viață. Știam din experiență ce va urma, ceea ce nouă din zece oameni spun când întâlnesc un scriitor, și anume: „Dacă v-aș povesti viața

mea, s-ar putea scrie un roman!”. Dar nu s-a petrecut asta. Ba mai mult, întrebarea pusă de profesor mai plutea încă în aer.

— Nu călătoresc la Roma, am răspuns eu în conformitate cu adevărul. La aeroport mă așteaptă o mașină închiriată, cu care voi pleca la Tivoli.

— Ah, Tivoli! exclamă Gropius apreciativ.

— Cunoașteți localitatea?

— Doar din fotografii. Trebuie să fie splendid la Tivoli.

— În această perioadă este în primul rând liniște. Știu acolo un mic hotel, San Pietro, în apropiere de Piața Trento. Proprietara, o mamă tipic italiană, prepară cele mai gustoase *spaghetti alia pescatore,* iar priveliștea oferită de pe terasă este de-a dreptul copleșitoare. Acolo voi încerca să mă dedic noului meu roman.

Gropius dădu gânditor din cap:

— O profesie frumoasă!

— Da, nu cunosc alta mai frumoasă.

De fapt ar fi trebuit să devin deja mai atent, pentru că profesorul nu păru a fi interesat defel de conținutul noului meu roman; dar probabil că se simțea jignit că nu mă interesam la rândul meu de motivul călătoriei sale și de problemele lui, pentru că întrerupse brusc discuția noastră și eventuala cunoaștere reciprocă mai avansată.

— Nu îmi luați în nume de rău faptul că m-am cramponat de dumneavoastră!

— Este în regulă, am încercat eu să îl liniștesc pe Gropius, dacă asta v-a mai calmat.

În difuzor s-a anunțat că în câteva minute vom ateriza pe aeroportul Leonardo da Vinci și, după puțin timp, avionul se opri în fața terminalului din sticlă.

În clădirea aeroportului fiecare și-a văzut de drumul lui. Aveam sentimentul că micul incident cu Gropius fusese puțin cam penibil, dar în ce mă privea aproape că uitasem de el încă de a doua zi; am spus aproape pentru că afirmația profesorului că „totul ar fi de domeniul trecutului” mă pusese oarecum pe gânduri.

Imediat după micul dejun m-am așezat cu un teanc de hârtii albe – groaza oricărui autor – la o masă de lemn vopsită în verde, pe care signora Moretti, proprietara hotelului, o așezase lângă balustrada terasei. De aici privirea poposea pe deasupra

acoperișurilor din Tivoli până departe spre vest, unde Roma se ascundea în aburul toamnei.

Progresam frumos, cu munca mea întreruptă doar de lungi plimbări. În cea de a cincea zi – tocmai ședeam în lumina soarelui de amiază și scriam ultima pagină a expozeului meu am auzit brusc pași în spatele meu pe terasă, care se apropiau șovăielnici și care în cele din urmă se opriră. Am simțit literalmente privirea care mă fixa din spate și, pentru a pune capăt neplăcutei situații, m-am întors.

— Profesore, dumneavoastră?

Surprins, am lăsat jos pixul. Cufundat cum eram în povestea romanului meu, i-am făcut neașteptatului vizitator o impresie cam confuză. În orice caz, Gropius încerca să îmi împrăștie nedumerirea cu niște gesturi neajutorate din mână și, după câteva formule de politețe caracteristice doar unui bărbat cu maniere desăvârșite, a trecut în cele din urmă la subiect.

— Desigur că vă miră faptul că vă caut pur și simplu, începu el după ce îi oferisem un scaun pe care luă loc cam țeapăn.

Am ridicat din umeri mimând indiferența, o reacție pe care am regretat-o puțin după aceea; și nu era de mirare, pentru că în acel moment nu bănuiam ce mă aștepta.

Pentru prima oară de când în urmă cu câteva zile ne întâlniserăm în avion, profesorul mă măsură cu privirea.

— Caut un complice! spuse el încet, dar stăruitor.

Tonul din vocea lui împrumuta cuvintelor simple ceva misterios.

— Un complice? am întrebat surprins. Și cum de v-ați gândit tocmai la mine?

Gropius privi în jur, de parcă ar fi căutat să descopere eventuali martori nedoriți ai discuției noastre. Mi-am dat repede seama că îi era frică și se părea că nu îi venea ușor să răspundă.

— Știu că nu prea ne cunoaștem, de fapt nu ne cunoaștem deloc. Dar acesta poate fi un avantaj având în vedere situația în care mă aflu.

— Ah, da?

Recunosc, că judecând ulterior lucrurile, reacția mea trebuie să fi părut cam arogantă și sunt bucuros că nu am reacționat atât de spontan pe cât intenționasem. Afirmațiile cu tentă de aparent mister ale profesorului mă călcau pe nervi și îmi stătea pe limbă un răspuns de genul: „Dragul meu profesor, îmi

consumați din timp. Eu mă aflu aici pentru a munci. Bună ziua!” Dar nu am spus asta.

— M-am gândit îndelung, dacă vă pot împovăra cu povestea mea, continuă Gropius. Dar dumneavoastră sunteți scriitor, un om cu fantezie și pentru a înțelege ce voi povesti eu este nevoie de multă fantezie. Cu toate că fiecare cuvânt rostit de mine este adevărat, el vă poate părea de necrezut. Poate că nici nu mă veți crede, poate că mă veți considera smintit sau alcoolic în stadiu avansat. Ca să fiu sincer, până în urmă cu un an nici eu nu aș fi reacționat altfel.

Discursul profesorului mi-a tăiat avântul. Brusc curiozitatea mea s-a trezit și neîncrederea mea inițială a cedat locul interesului pentru ceea ce avea profesorul de povestit. Așa că m-am auzit vorbind:

— Știți, poveștile cele mai bune le scrie viața. Eu știu ce spun. Niciun scriitor nu poate să scornească povești atât de stranii cum sunt cele oferite de viață. În rest, printre puținele mele calități se află și aceea de a asculta. În definitiv, eu trăiesc din povești și, ca să fiu și eu sincer, chiar sunt dependent de ele. Așadar, ce aveți de relatat?

Profesorul începu ceremonios descheindu-și sacoul, o acțiune care pentru început nu prea m-a interesat, până în momentul în care de sub haină a apărut un teanc de hârtii.

După toată experiența mea în privința contactelor cu oamenii, aceasta a fost cea mai neobișnuită poveste pe care am auzit-o și nici făcând apel la maxima mea fantezie nu am găsit o explicație pentru comportamentul profesorului. Trebuie să mărturisesc că aș fi fost mai puțin mirat dacă Gropius ar fi scos un pistol și l-ar fi îndreptat spre mine cu intenții clare. Dar profesorul lovi cu pumnul teancul de hârtii și spuse nu fără mândrie:

— Acesta este un soi de jurnal personal al celor mai negre două sute de zile din viața mea. Și când îl citesc, nu mă recunosc nici eu în el.

Priveam perplex când hârtiile, când chipul profesorului, care fără îndoială că savura nesiguranța mea, ca un duelgiu care i-a administrat adversarului o înfrângere clară. Și așa s-a întâmplat că a trecut un timp până când i-am pus interlocutorului meu întrebarea firească:

— Și care este conținutul manuscrisului?

Între timp se făcuse de amiază și primele raze de soare invadau terasa orientată spre vest. În interiorul hotelului în care erau ocupate doar trei camere, signora își făcea simțită prezența. Cu un potop de fraze care nu se mai isprăveau se oferi să ne servească mie și oaspetelui meu o pasta, bineînțeles spaghetti alla pescatore.

După ce signora Moretti plecă, am repetat întrebarea, dar Gropius evită răspunsul punându-mi altă întrebare, pe care inițial nu am înțeles-o:

— Sunteți un om evlavios?

— Pentru Dumnezeu, nu, în cazul că vă interesează dacă sunt un adept al bisericii.

Profesorul clătină din cap.

— Bănuiam eu. Și după o scurtă ezitare adăugă: S-ar putea ca spusele mele să vă rănească, ba chiar mai mult, să vă clatine profund credința și să priviți apoi lumea cu alți ochi.

Cuprins de o anume nedumerire față de bizarul profesor, am încercat să-mi trag propriile concluzii din modul în care povestea și din puținele lui gesturi – și ca să fiu corect, cu un succes minor. Cu cât îi acordam mai mult timp atenția mea, cu atât mai enigmatică mi se părea atitudinea lui și, de asemenea, îl ascultam cu atât mai fascinat. Nu aveam nici cea mai mică idee ce urmărea, dar în cazul în care Gropius nu era nebun – și nici nu lăsa impresia că ar fi – înseamnă că făcuse o descoperire explozivă.

— Mi s-au oferit zece milioane de euro ca să tac, spuse profesorul pe un ton în care nu puteai depista nici cea mai mică emoție.

— Sper că ați luat banii, am intervenit eu pe un ton ironic.

— Nu mă credeți, spuse profesorul dezamăgit.

— Ba da, ba da! m-am grăbit să îl combat. Mi-ar fi făcut doar plăcere să aflu despre ce este vorba de fapt.

Întrebarea sa privind evlavia mea indica o anumită orientare; dar pe parcursul vieții mele mi s-au pus în cârcă o mulțime de scandaluri cu biserica, dintre care unul ori altul a fost așternut într-o carte, fie ele scandaluri financiare cu implicarea băncii Vaticanului, mănăstiri pentru maici gravide sau case de expediții pentru îmbrăcăminte special destinată călugărilor masochiști. Ce m-ar mai fi putut înspăimânta?

Fără a se ridica de pe scaun, Gropius își lungi gâtul și privi peste balustradă în direcția pieței Trento. Apoi se întoarse spre mine și zise:

— Scuzați-mi comportamentul ciudat. Eu sufăr încă puțin de mania persecuției; dar după ce veți fi ascultat povestea mea, nu mi-o veți lua în nume de rău. Îi vedeți pe cei doi bărbați de acolo, de jos?

Gropius făcu o scurtă mișcare cu capul spre stradă, unde doi bărbați îmbrăcați în negru se întrețineau în fața unei Lancia insignifiante. Când m-am aplecat peste balustradă pentru a arunca o privire pe stradă, bărbații s-au întors spre mine cu spatele, ca din întâmplare.

Pentru câteva momente discuția noastră lâncezi, pentru că signora ne servi spaghetti cu zâmbetul larg și flecăreala unei gospodine italiene. La ele am adăugat frascati amestecat după obiceiul local cu apă și apoi, așa cum se cuvenea, un espresso amar și negru.

Se făcuse liniște și la casele din jur se lăsaseră obloanele înalte, de cele mai multe ori vopsite în verde. Siesta. Oamenii din fața casei se despărțiseră. Acum stăteau fumând la distanță de o sută de metri unul de altul. Un mic vehicul pe trei roți, pentru livrări, pârâia pe stradă. Undeva cârâia un cocoș răgușit de parcă îi era viața în joc. De la parter, unde se afla bucătăria, se auzea zgomotul făcut de mașina de spălat vase.

Bărbatul aflat alături de mine continua să fie un mister și eu chiar nu știam cum să mă port cu el. În timp ce mâncam am discutat banalități, dar mai exact vorbind Gropius nu îmi deschisese încă nicio cale spre cunoașterea vieții lui. Așa că fără nicio plăcere – în definitiv el venise pentru a-mi încredința ceva important – într-o pauză mai lungă l-am întrebat:

— Cine sunteți dumneavoastră, profesore Gropius? Eu nici măcar nu sunt sigur dacă acesta este numele dumneavoastră real. Dar mai înainte de toate: ce aveți să îmi spuneți? Vorbiți totuși!

Asta l-a urnit pe Gropius. Se putea literalmente vedea cum a renunțat la toate reținerile care îl chinuiseră până în acel moment. Puse cu grijă manuscrisul pe masă, în fața noastră și îl acoperi cu ambele mâini.

— Chiar mă numesc Gropius, Gregor Gropius, începu el atât de încet încât am fost nevoit să mă apropii de el pentru a

înțelege ce spune. La douăzeci și patru de ani am devenit doctor în medicină, la treizeci și opt de ani am devenit profesor la o mare clinică din sudul Germaniei. Între timp am lucrat și în străinătate doi ani, la clinici renumite din Cape Town și Boston. Pe scurt, o carieră de vis. Ah, da, a mai fost și Veronique. Am întâlnit-o la un congres, la Salzburg, unde lucra ca ghid. De fapt se numea Veronika, iar părinții ei, care aveau în afara orașului o firmă de închiriat trăsuri, îi spuneau Vroni. Ea însă nu voia să i se amintească de asta. Ne-am căsătorit la patru săptămâni după ce luasem doctoratul, la palatul Mirabell, cu o trăsură trasă de patru cai bălani. La începutul căsniciei totul mergea bine. Veronique era deosebit de atractivă. Eu o veneram, iar ea mă trata ca pe un gen de copil-minune, ceea ce bineînțeles că pe mine mă măgulea. Dacă privesc însă în urmă, trebuie să recunosc faptul că asta nu era o bază suficientă pentru o căsătorie. Eu aveam în cap doar cariera mea și Veronique mă accepta mai puțin ca partener și mai mult ca trambulină spre înalta societate. Simula dragostea doar ocazional ori când avea nevoie de o sumă mai mare de bani, dar un asemenea eveniment se repeta cam la șase săptămâni. De copii nici nu putea fi vorba. Ea obișnuia să spună că un copil trebuia să fie recunoscător că nu se năștea în această lume groaznică. În realitate Veronique se temea pentru silueta ei, sunt sigur de asta. Pe scurt, după zece ani căsnicia noastră era pe sfârșite, cu toate că niciunul din noi nu voia să recunoască. Locuiam în casa noastră comună din cel mai select cartier al orașului, dar fiecare ne vedeam de drumul propriu și niciunul nu încerca să își salveze căsnicia. Pentru a se realiza personal – așa obișnuia ea să se exprime – Veronique a deschis o agenție de PR, în care concepea campanii publicitare pentru firme, edituri și artiști. Faptul că de la primul mare contract m-a înșelat l-am considerat meschin. Și tocmai cu un fabricant de conserve de varză murată. Bun, el avea bani de îi întorcea cu lopata și o copleșea cu daruri; cu mine însă lui Veronique nu i-a lipsit nimic. M-am răzbunat în felul meu, aducând acasă o asistentă-roentgen simpatică. Ea era cam cu douăzeci de ani mai tânără decât mine și, când Veronique ne-a surprins – revenise pe neașteptate dintr-o călătorie de afaceri –, indiferența care domnea între noi de ani de zile la ea s-a transformat de la o zi la alta în ură. Nu voi uita niciodată flăcările din privirea ei când a șuierat: „Lipsa asta de

bun-gust mi-o vei plăti! Te termin!” Trebuie să recunosc că atunci nu prea am luat în serios amenințarea ei. Dar la nici trei săptămâni de la asta, era pe 14 septembrie, data nu o voi uita niciodată pentru că mi-a schimbat viața, mi-am amintit brusc de amenințarea lui Veronique și am încercat...

În acest moment l-am întrerupt pe profesor, care devenea tot mai agitat pe măsură ce povestea, animat de o neliniște bizară. De mult ajunsesem la convingerea că bărbatul acesta era departe de a mă trage pe sfoară. În orice caz relatarea lui mă fascina uimitor și experiența mea (ori de vină era cel de al șaselea simț al meu?) din contactul cu oamenii îmi spunea că în spatele acestei istorii se afla mult mai mult decât o dramă conjugală banală. Gropius nu era tipul care să amestece așa netam-nesam un străin în viața lui privată, iar eu eram încă un străin pentru profesor. Și nici nu am văzut în el egoistul care să cerșească mila, care să își plângă soarta ca pe cea mai cumplită din lume. De aceea l-am rugat pe profesor să îmi permită să-mi iau notițe.

— Nu aveți nevoie, spuse profesorul. V-am căutat pentru a vă lăsa însemnările mele. Eu cred că la dumneavoastră se află la locul potrivit.

— Dacă vă înțeleg bine, profesore, vreți bani pentru povestea dumneavoastră!

— Bani? Gropius râse amar. Bani am suficienți. După cum deja v-am spus, mi s-a închis gura cu zece milioane – și asta într-o vreme în care nimeni nu putea să presupună cum va evolua povestea. Nu, eu aș dori doar ca adevărul să iasă la lumină, iar dumneavoastră ați putea cu siguranță mai bine decât mine să îl puneți în cuvinte meșteșugite.

— Adevărul?

Gropius începu să povestească fără ocolișuri, la început poticnindu-se, apoi tot mai repede, introducându-mă într-un hățiș înfiorător de aventuri și intrigi. Când a terminat era puțin înainte de miezul nopții. Ne-am privit lung. Gropius și-a golit paharul și a spus:

— Vă mulțumesc că m-ați ascultat atât de mult timp. S-a ridicat și a adăugat: Eu cred că nu ne vom mai revedea în această viață.

Am zâmbit.

— Poate că în cea viitoare.

Mi-a întins mâna și a dispărut în întuneric. Mi se făcuse frig. Ce ciudat, m-am gândit. Vin în Italia ca să scriu un nou roman și primesc cadou o poveste adevărată, care pune în umbră tot ce și-ar putea cineva imagina.

CAPITOLUL 1

O mie șase sute de grame de țesut uman maroniu, vâscos, într-o soluție cristaloidă – un ficat uman într-un geamantan din aluminiu înalt, cu inscripția „Eurotransplant”, aflat în drum de la Frankfurt la München. Șoferul preluase organul destinat transplantului noaptea la ora 2:30 de la clinica Universității Johann Wolfgang Goethe de pe cheiul Theodor Stern. Acum mașina rapidă gonea pe autostradă către München.

În mod normal, organele donate sunt transportate cu avionul; dar din cauza interdicției de zbor pe timpul nopții de la München, s-a ales soluția cu autostrada. Computerul de la ELAS, sistemul de distribuție al ficatului de la Eurotransplant, îl stabilise ca posibil primitor pe Arno Schlesinger, cercetător specialist în istorie antică. Un for alcătuit din trei medici de la clinica din München confirmase alegerea. Schlesinger, în vârstă de patruzeci și șase de ani, se afla pe lista de așteptare de patru luni, iar de șase săptămâni era trecut la gradul de urgență T2. Ficatul lui fusese grav vătămat în urma unui accident.

Ca întotdeauna numele donatorului rămânea necunoscut. Se știa doar că donatorul suferise un accident fatal. Moartea cerebrală survenise la ora 23:00. Grupa sanguină AB Rhesus negativ, antigen compatibil cu A. Schlesinger, clinica din München – selectase fulgerător banca de date de la ELAS.

Profesorul Gregor Gropius, medic specialist în transplant, o capacitate în ciuda tinereții sale, a fost trezit din somn la ora 5:30 de către medicul-asistent de serviciu Linhardt. Făcuse un duș, băuse repede o cafea solubilă, se îmbrăcase cu un costum la două rânduri, își aranjase cravata în oglindă, iar acum conducea spre nord Jaguarul lui albastru-închis, în cartierul de vile Grünwald al Münchenului.

Străzile erau umede, deși nu plouase. Cerul acoperit anunța o zi cețoasă. Era al șaisprezecelea ori al șaptesprezecelea transplant de ficat din scurta și glorioasa lui carieră, și ca întotdeauna Gropius era tensionat. Nu avea ochi pentru începutul orelor de vârf din circulația matinală, trecu fără să bage de seamă peste un semafor roșu și opri radioul când la știri se anunțară noi atentate în Israel.

Medicul de serviciu strânsese deja echipa pentru operație. Pentru asemenea cazuri exista un plan care odată pus în mișcare se desfășura cu precizia unui automat. Infirmiera de

noapte îl trezise pe Schlesinger la ora 6:00, iar medicul-șef de secție îl informase pe pacient de operația care va avea loc. Medicul anestezist îi făcuse o injecție calmantă.

La diferență de câteva minute pe aleea împrejmuită de tei rulau mașinile conduse de Gropius și de șoferul de la Eurotransplant. Gropius alese aleea spre parcarea mașinilor personalului. Șoferul venit din Frankfurt a livrat valiza din aluminiu cu organul destinat transplantării la Urgențe, unde era deja așteptat.

Între sosirea la clinică a organului destinat transplantului și începutul operației de regulă nu treceau mai mult de patruzeci și cinci de minute. Și în această dimineață ultimele controale medicale și pregătirea ficatului nu au luat mai mult timp. La ora 7:10 organul se afla în sala de operații 3, care era pregătită de intervenție.

Gropius mai luase un mic dejun frugal în chicineta pentru ceai a secției – două chifle cu brânză, un iaurt și mai multe cești cu cafea, apoi a intrat în vestiar pentru a-și schimba ținuta și a se spăla. El era un morocănos, dar cei din jurul lui știau asta și se comportau corespunzător, salutându-l cu un scurt „’neața”.

Când profesorul a intrat la ora 7:15 în sala de operație, acolo îl aștepta pregătită echipa de cinci medici, doi anesteziști și patru surori. Pacientul se afla întins sub un cearșaf verde. Gropius i-a făcut semn asistentei să înceapă. După câteva minute asistenta îi făcu la rândul ei semn profesorului și acesta efectuă prima tăietură.

Era puțin înainte de prânz, când profesorul Gregor Gropius ieși primul din sala de operații. Își dădu jos masca de pe gură și ridică mâinile ca un gangster reținut de poliție. Halatul lui verde era pătat cu sânge. O soră îi scoase profesorului mănușile din cauciuc și halatul pentru operații. Pe rând ieșiră în hol și ceilalți membri ai echipei. Acum atmosfera era destinsă.

— Eu și pacientul îi mulțumim întregii echipe pentru colaborarea eficientă!

Gropius duse la frunte mâna ca un salut militar, apoi dispăru în camera sa epuizat și cu cearcăne sub ochi.

În ultimele nopți, Gropius dormise puțin și prost. De vină era mai puțin activitatea lui plină de responsabilități și mai mult Veronique, care îi făcea viața un calvar. În aceste zile se surprinsese pentru prima dată gândindu-se cum să o înlăture pe

Veronique; pentru asta medicii cunosc cele mai diferite metode. Ulterior, când gândea din nou normal, își regreta ideea, dar în general se simțea răvășit, era chinuit de coșmaruri și de certitudinea că acestei lupte îi va supraviețui numai unul: ori el, ori Veronique.

Optsprezece ani de căsnicie reprezentau mult timp, cele mai multe căsătorii nici măcar nu rezistă atât în vremurile de astăzi, dar această căsnicie era totuși pe ducă. Dar oare trebuiau să ajungă la cuțite pentru asta? Trebuiau să încerce să îi distrugă viața celuilalt prin toate mijloacele? El își construise cariera cu multe eforturi, ca să nu mai vorbim de bani. Și acum Veronique voia să facă orice pentru a-i distruge această carieră?

Gropius luă o pastilă de captagon și tocmai întinse mâna spre telefon ca să ceară să i se aducă o cafea, când aparatul cenușiu scoase un semnal sonor. Profesorul ridică receptorul:

— Aș dori să nu fiu deranjat în următoarea jumătate de oră… Apoi încremeni. După o secundă de groază spuse încet, cu o nuanță de perplexitate în voce: Nu poate fi adevărat. Vin.

În același timp, Veronique intra în bistroul din apropiere de Englischer Garten. Era tipul de femeie care captează toate privirile când intră într-un local, nu doar pe cele ale bărbaților. Chiar dacă în această zi, contrar obiceiului ei, se îmbrăcase mai curând decent, apariția ei într-un taior de culoare închisă atrase atenția.

În local – un loc tipic de întâlnire pentru studenți și intelectuali – la ora amiezii erau ocupate doar câteva mese, așa că Veronique remarcă imediat capul chel al bărbatului slab de la masa din mijlocul localului. Acesta arăta exact așa cum se descrisese la telefon, în orice caz nu cum se prezintă de obicei un detectiv particular.

— Madame Gropius? întrebă el ridicându-se de la masă.

Modul lui de adresare părea neobișnuit, dar era oarecum potrivit cu acest bărbat îngrijit și decent îmbrăcat.

— Herr Lewezow? întrebă la rândul ei Veronique.

Lewezow confirmă și trase atent scaunul pentru dama cu care vorbea.

Se măsurară reciproc din priviri timp de o penibilă clipă, apoi Veronique spuse zâmbind:

— Deci așa arată un detectiv particular. Nu vă supărați dacă vi-o spun: arătați cu totul altfel decât arată un detectiv la televizor.

Lewezow dădu din cap:

— Vă așteptați la un tip soios, trăgând din pipă, în blugi și cu scurtă din piele! Ridică dezgustat din sprâncene și continuă: Nu fac asta de mult timp, ceea ce în niciun caz nu are efect asupra calității cercetărilor mele, ba dimpotrivă! Îmi permit – și Lewezow scoase de sub masă o mapă subțire – îmi permit să vă prezint câteva referințe.

În timp ce Veronique Gropius trecea cu privirea peste misiunile, scrisorile de mulțumire și listele de prețuri din mapă (de fapt printre acestea erau servicii respectabile) întrebă pentru a câștiga timp:

— De cât timp faceți asta? Vreau să spun că în definitiv omul nu se naște detectiv particular.

— De patru ani. Înainte de asta am fost terapeut prin dans, iar mai înainte dansator la Staatsoper. Moartea prietenului meu practic m-a distrus. Nu mai eram în stare să fac piruete, sărituri. Dar nu vreau să vă plictisesc cu povestea vieții mele.

— Vai, dar în niciun caz!

Veronique zâmbi și îi restitui mapa lui Lewezow.

— La telefon ați făcut o aluzie, remarcă detectivul pentru a trece la subiect.

Veronique trase adânc aer în piept și, în timp ce își făcea de lucru cu poșeta ei neagră și plată, începu să povestească, expresia de pe chipul ei schimbându-se de la o clipă la alta. Trăsăturile ei echilibrate căpătară brusc severitate, chiar duritate. Apoi scoase din poșetă o fotografie, pe care i-o întinse tipului cu chelie.

— Acesta este profesorul Gregor Gropius, soțul meu – fostul soț aș spune mai curând. Legătura noastră este de mult timp doar pe hârtie, căsnicia noastră se consumă doar prin telefoane.

— Madame, permiteți-mi să vă întreb: de ce nu divorțați?

Veronique își împreună mâinile și le strânse cu atâta putere încât oasele se reliefară albe ca zăpada.

— Există o problemă. Când ne-am căsătorit, acum optsprezece ani, am convenit să ne separăm averile. Știți ce înseamnă asta, Herr Lewezow?

— Îmi închipui, madame.

— Soțul meu iese din divorț ca un om bogat, fără nicio obligație, pe când eu trebuie să o iau de la început.

— Nu practicați nicio profesie?

— Ba da. De doi ani conduc o agenție de publicitate. Afacerea nu merge prost, dar în comparație cu averea pe care Gregor a acumulat-o între timp…

Lewezow strânse pleoapele.

— Mă tem că în caz de divorț nu există legal nicio posibilitate de a avea acces la banii soțului dumneavoastră, nici măcar la o parte din ei.

— Sunt conștientă de asta, îl întrerupse Veronique pe detectiv, mi-au spus-o și avocații mei. Dumneavoastră spuneați că nu există *legal* nicio posibilitate. Trebuie să îl aduc pe Gropius în situația de a se declara de bunăvoie de acord să împartă totul cu mine – desigur vreau să spun mai mult ori mai puțin de bunăvoie.

— Acum înțeleg. Și în viața unui profesor, ca în viața oricărui om, există pete negre, care ar fi mai bine să nu fie făcute publice. Am dreptate?

Deodată trăsăturile lui Veronique se destinseră și un zâmbet viclean îi apăru pe chip.

— Asta este. În acest caz special, Gropius ar putea plăti chiar cu capul. Problema este că nu am dovezi.

— Dovezi pentru ce?

Veronique privi într-o parte, ca și cum s-ar fi temut că discuția ar putea fi auzită și de altcineva, și spuse încet:

— Gropius este profesor la clinica universitară. Într-un an face câteva duzini de transplanturi de organe. Transplantează rinichi, ficat și plămâni de la un om la altul, când donatorii sunt de cele mai multe ori morți.

Lewezow înghiți în sec.

— În orice caz necesarul este de câteva ori mai mare decât numărul organelor donate, așa că organele sunt negociate și pe piața neagră, la fel ca în cazul mașinilor uzate ori al antichităților, la prețuri de până la o sută de mii de euro.

Lewezow începu să ia notițe, ridică privirea și spuse:

— Dacă vă înțeleg bine, bănuiți că fostul dumneavoastră soț lucrează cu negustorii de organe.

Veronique îl privi în față pe Lewezow fără cea mai mică tresărire.

— Și dacă vă înțeleg în continuare bine, își continuă acesta ideea, ați dori – presupunând că bănuielile dumneavoastră se dovedesc a fi corecte – ca Gropius…

— …să fie șantajat! Spuneți-o liniștit. Nu vreau ca soțul meu, după optsprezece ani de căsnicie, să îmi astupe gura ca unui servitor, cu trei salarii lunare, înțelegeți?

Lewezow își trecu palma peste tigva chelă și îngrijită, în timp ce privirea i se odihnea pe notițele din fața lui.

— Nu este o treabă ușoară, mormăi el gânditor, și vreau să vă fac să înțelegeți că pentru asta este nevoie de un efort deloc neînsemnat.

— Banii nu trebuie să fie o problemă, ripostă Veronique, în definitiv la mijloc sunt mulți bani.

Lewezow confirmă dând din cap.

— Puteți păstra fotografia. Iar aici – ea scoase din poșetă o hârtie împăturită – am toate numele și adresele celor din anturajul soțului meu, inclusiv ale târfuliței de la clinică cu care el se culcă de două ori pe săptămână.

Lewezow trecu uimit cu privirea peste date și remarcă precum un cunoscător:

— Foarte profesionist, madame, într-adevăr foarte profesionist!

Veronique făcu un gest care părea că spune „Vă rog, fără complimente!” Îi întinse interlocutorului peste masă un cec completat și spuse:

— Cinci mii. Pentru început ajunge. Mai târziu vom mai vedea.

Nu exista nimic care să amelioreze brusc starea depresivă a lui Lewezow decât banii. Avea un vechi obicei de a săruta cecurile. Ceea ce făcu și de data aceasta înainte de a spune la plecare:

— Madame, sunt sigur că vă pot fi de ajutor.

Când profesorul Gropius intră în secția de reanimare, Arno Schlesinger era deja mort. Aparatul EKG scotea un fluierat înalt constant. Gropius îl dădu deoparte pe preotul îmbrăcat în negru, cu guler alb, care murmura o rugăciune neinteligibilă.

— Cum de s-a putut întâmpla? se răsti profesorul la medicul-șef Fichte.

Acesta, un bărbat cu păr negru și creț, de aceeași vârstă cu Gropius, clătină din cap. Îl privea nedumerit pe Schlesinger, care

cu ochii întredeschiși, cu gura căscată, cu capul întors într-o parte, era întins într-un hățiș de cabluri și tubulețe. Vorbi încet, abia auzit:

— Tahicardie apărută brusc, un scurt pulsus dicrotus, imediat apoi stop cardiac. Nu am nicio explicație.

— De ce nu m-ați chemat mai devreme? i se adresă Gropius sorei supraveghetoare.

Sora, o blondă dolofană, care văzuse murind mulți pacienți, răspunse pe un ton neutru:

— Îmi pare rău, domnule profesor, totul s-a petrecut atât de rapid! Și arătând cu un deget către rețeaua de cabluri încă conectată la mort, pe un ton nu mai puțin impersonal zise: Atunci îl pot deconecta.

În timp ce sora deconecta EKG-ul și strângea cablurile, Gropius și medicul-șef s-au dus la fereastră și se uitau afară. Fără a-l privi pe colegul său, profesorul întrebă:

— Care este părerea ta, Fichte?

Medicul-șef ezită.

— Nu trebuie să mă menajezi, îl încurajă Gropius pe medic.

— Poate o hemoragie a varicelor esofagului.

Gropius dădu din cap.

— Clar. Dar eu nu cred. În acest caz ar trebui să îmi reproșez ceva.

— Eu nu am vrut să vă atribui vreo vină… se grăbi să adauge medicul-șef, dar Gropius îl întrerupse:

— Bine. Ai perfectă dreptate. Hemoragia este clară. De aceea am să cer autopsia.

— Vreți…

— Sunt dator prestigiului meu. Nu doresc ca vreodată să apară zvonuri că Gropius a lucrat neglijent într-un anume caz. Insist pentru autopsie.

Când sora cea blondă observă că discuția ajunsese la principii preferă să plece din salon. Lunga experiență pe care o avea în profesie o învățase că o astfel de discuție între medici avea de cele mai multe ori un final fără glorie, fără a se mai pronunța termenul despre care era de fapt vorba: greșeală comisă de medic.

Prin decizia de a cere autopsia, Gropius voia să elimine orice zvon de la bun început. El era sigur că nu făcuse nicio greșeală. Dar de ce murise Schlesinger atât de brusc?

Problema continua să îl preocupe pe Gropius; va căpăta un răspuns mâine, în cursul zilei. Cine suferă după moartea unui pacient se spune că nu ar trebui să se facă medic. Asta nu avea nimic de-a face cu nepăsarea ori cu lipsa sentimentului de omenie, o clinică era o mare întreprindere economică în care se prestau servicii ce nu totdeauna erau reușite.

În ciuda acestei experiențe față de soarta fiecărui om, cazul Schlesinger îi producea profesorului o neliniște inexplicabilă. Aceasta fusese o operație de rutină care decursese fără absolut nicio complicație. Cu toate astea, pacientul murise și Gropius avea senzația că ceva nu era în regulă.

Gropius ajunse acasă prost dispus, pe la ora 20:00. De când Veronique îl părăsise, casa i se părea goală, deși ea luase cu sine doar mobila din camera ei. De atunci nu mai intrase în acea cameră, nici el nu putea să spună de ce. Deschise televizorul fără să îl privească, își aduse din bucătărie un pahar de vin roșu, apoi se prăbuși epuizat într-un fotoliu și rămase așa privind în gol. „D.T.” Își denumea față de prieteni această stare de singurătate, D provenind de la *delirium,* și T de la *tremens;* era o glumă referitoare la starea în care orice bărbat crede că se află când soția îl părăsește.

Gropius luă o gură de vin și lăsă paharul din mână când sună telefonul. Privi ceasul și decise să nu ridice receptorul, pentru că nu avea niciun chef să vorbească cu cineva, cu atât mai puțin dacă cea care suna era Rita, asistenta de la radiologie, pentru vreo partidă de sex.

După ce telefonul sună parcă la infinit, se opri în cele din urmă, dar numai pentru a-i pune din nou nervii la încercare după o scurtă pauză. Supărat, Gropius strigă în receptor:

— Da?

Nu răspunse nimeni. Gropius tocmai era pe punctul de a pune în furcă receptorul, când auzi o voce.

— Cine este la telefon?

— O informație pentru profesorul Gropius, auzi el o voce rece, ușor crispată. Este vorba despre moartea lui Schlesinger.

Brusc Gropius deveni atent.

— Cine sunteți? Ce știți despre acest pacient? Vorbiți odată!

— Schlesinger a murit de o comă a ficatului. Dumneavoastră nu aveți nicio vină. De aceea ar trebui să opriți orice alte cercetări. Este în propriul dumneavoastră interes.

— Fir-ar să fie... cine sunteți dumneavoastră? strigă Gropius enervat la culme.

Dar cel care sunase întrerupsese deja convorbirea telefonică.

Debusolat Gregor Gropius apăsă cu toată puterea receptorul în furcă, ca și cum ar fi vrut ca în acest fel să fie sigur că apelantul nu va mai suna din nou. Cine era acest straniu apelant? Reauzi în minte toate vocile pe care și le amintea.

După câteva minute renunță. Ridică paharul, îl goli dintr-o sorbitură și închise televizorul. Nefiind fricos din fire, se trezi brusc cu teama de a fi supravegheat și lăsă jaluzelele la toate ferestrele casei.

Cine naiba mai știa despre moartea lui Schlesinger? Și de la cine putea emana un verdict atât de precis și foarte posibil privind cauza morții? Pentru așa ceva exista o singură explicație: trebuia să fie cineva dintre colegii lui. Rivalitatea dintre medici este depășită doar de cea dintre starurile de la Hollywood.

— Fichte, medicul-șef Fichte, murmură cu jumătate de glas pentru sine Gropius.

Dar alungă imediat acest gând. Dacă Fichte voia să îi ia scaunul, el ar fi fost cel mai interesat în clarificarea morții lui Schlesinger, oricum era lipsit de sens să îi ceară lui să oprească toate cercetările privind moartea acestuia.

Gropius se plimba prin salon ca o fiară într-o cușcă. Ținea mâinile la spate și dădea tulburat din cap, Veronique! Îi spusese de mai multe ori în față că îl ura. Prima dată îl duruse, pentru că în definitiv ei se iubiseră odată; dar după ce declarația se repetase de mai multe ori, își mai pierduse din eficiență. Fără îndoială că Veronique era în stare de o intrigă amplă. Chiar îl anunțase despre așa ceva. Dar era ea în stare să pună la cale moartea unui pacient? Veronique nu avea relații în clinică. Ea nu aprecia societatea medicilor. „Toți sunt niște mici burghezi, au în cap numai viscere și carieră, este ceva respingător!” spusese ea odată. Nu, și Veronique era exclusă ca autoare a acestui atentat. Iar misteriosul apel telefonic părea și mai lipsit de sens în acest context.

Trăgând această concluzie nesatisfăcătoare, Gropius se duse la culcare; dar mai rămase mult timp treaz. Cele întâmplate în legătură cu moartea pacientului îl răscoliseră mai mult decât

bănuise el inițial. Până se lumină de ziuă nu făcu altceva decât să moțăie.

Dimineața, secretara lui, o femeie mămoasă de vreo cincizeci de ani – Veronique nu i-ar fi permis altceva – l-a întâmpinat ca de obicei cu o bună dispoziție afișată și i-a comunicat că profesorul Lagermann îl roagă să îl caute în legătură cu autopsia lui Schlesinger.

Lagermann! Deși încă nu vorbise cu acesta, parcă îi auzea vocea. Misteriosul apelant putea fi Lagermann! Cu un calm mimat, Gropius intră în biroul lui și închise ușa cu grijă. Când formă numărul de telefon al patologului observă că mâna îi tremura.

— Nu vă va surprinde, colega, cauza morții în cazul Schlesinger – începu acesta fără ocolișuri – diagnosticul anatomic este coma ficatului.

Gropius nu mai scoase o vorbă și Lagermann întrebă:

— Alo, mai sunteți la telefon?

— Da, da, bolborosi Gropius făcând eforturi zadarnice să caute o replică la cele auzite.

— Ceea ce însă vă va surprinde este rezultatul diagnosticului histologic: organul destinat transplantului nu era curat. Am găsit în el o doză mare de chlorphenvinphos. Probabil o injecție în organul preparat. Pacientul nu a avut nicio șansă. În condițiile date era de datoria mea să anunț procuratura. Veți primi raportul meu scris.

— Lagermann! murmură Gropius după ce lăsase receptorul în furcă. Simțea fiori reci. Lagermann?

În zilele următoare, evenimentele s-au succedat cu o repeziciune care ulterior i-a făcut lui Gropius dificilă stabilirea unei cronologii exacte. Totul a început cu o situație penibilă, rezultată din înlănțuirea unor circumstanțe nefericite, care nici nu s-ar fi putut succeda mai nefast.

Gropius și-a desfășurat munca zilnică parcă în vis și s-a surprins de mai multe ori întrebându-se dacă nu cumva toți cei pe care îi întâlnea îl măsurau cu privirea de parcă deja ar fi știut de incident. Și mai avea impresia că majoritatea colegilor îl evitau intenționat.

După-amiaza târziu Gropius se afla în cabinetul lui, o încăpere sobră, cu mobilier din țevi de oțel și cu fotolii în piele neagră,

având în față, pe birou, dosarul transplantului Schlesinger, frământându-și creierul cu întrebarea care revenea mereu: Cum de se putuse întâmpla asta? Cine avusese interes să otrăvească un organ donat? Aproape că nu auzi bătaia ușoară din ușă, dar pentru a se asigura întrebă:

— Da, vă rog?

Se trezi având-o în față pe Rita, asistenta de la radiologie a cărei vârstă era jumătate din vârsta lui, frumoasă ca o cadră și dependentă de horoscop, o combinație ciudată, pentru că de cele mai multe ori calea horoscopului o aleg femeile cu înfățișare deficitară. Oricum el știa de când ei se apropiaseră – da, aveau o relație – că el era fecioară cu ascendent în leu, cu soarele în prima casă; dar acum asta nu îi era de niciun ajutor.

Când o văzu pe fata cu părul roșu și halat alb sări speriat în picioare și veni spre ea.

— Nu ți-am spus că în clinică noi nu ne cunoaștem? șuieră el pe un ton scăzut.

— Știu, ripostă Rita, dar prin saloane se șoptește că s-a întâmplat ceva groaznic, o crimă!

Și își trecu brațele după gâtul lui Gropius.

El o respinse apucând-o de încheieturile mâinilor.

— Așadar, se șoptește, remarcă el involuntar.

— Ce este adevărat din acest zvon?

— Nimic! S-a întâmplat ceva. Un organ donat era otrăvit. Pacientul a murit la scurt timp după operație. Acum știi!

Cuvintele lui Gropius fuseseră rostite cu patimă și enervare.

În agitația lor cei doi nu observaseră că în încăpere mai intraseră două persoane. Secretara lui Gropius și un bărbat necunoscut profesorului. Gropius încă ținea mâinile fetei pe pieptul lui.

— Am bătut la ușă, se scuză secretara, după ce sancționă situația compromițătoare a șefului ei cu o privire reprobatoare.

— Bine, ripostă Gropius. O îndepărtă pe fată, căreia îi spuse: Discutăm mai târziu problema dumneavoastră.

Rita ieși din cabinet.

— Dânsul este procurorul Renner, spuse secretara indicându-l cu un gest al mâinii pe necunoscut.

Gropius îl măsură cu privirea pe procuror, un tip tânăr, vânjos, cu ochelari fără rame și tuns scurt, și în acest timp conștientiză

cât de șubredă fusese motivația de fațadă pe care tocmai i-o dăduse fetei.

— Vă așteptam, i se adresă acum tânărului. Vă rog să luați loc.

Markus Renner se afla la început de carieră, dar atitudinea lui era mai mult decât reținută.

— Știți despre ce este vorba, începu acesta direct. Dumneavoastră ce explicație aveți pentru acest incident? Nu trebuie să vă învinovățiți și oricând vă puteți retrage afirmațiile. Dar după cum stau lucrurile, cercetez un omor prin imprudență. Probabil se va ajunge la o acuzare. Vreți să faceți declarații?

Cuvintele procurorului vâjâiră prin încăpere ca niște săgeți trimise drept în țintă și ele îl afectară profund pe Gropius.

— Nu am nici cea mai mică explicație pentru acest incident, răspunse el ezitant, și puteți să mă credeți că *eu* sunt primul interesat în clarificarea acestei întâmplări misterioase. În definitiv este vorba despre reputația mea ca medic.

Renner dădu mulțumit din cap.

— Atunci permiteți-mi să vă rog să îmi predați dosarul transplantului. Am nevoie de numele chirurgului care a extras ficatul donat, numele tuturor celor care au participat la transportul organului de la Frankfurt la München și de numele tuturor celor care aici, în clinică, au venit în contact cu organul sau care ar fi putut veni în contact cu el.

Cu un zâmbet acru pe chip, Gropius îi întinse peste masă procurorului dosarul.

— Găsiți aici toate documentele.

Aproape indiferent și cu insensibilitatea de care cu greu l-ai fi crezut capabil pe un bărbat de vârsta lui, Renner preluă dosarul. Ca și cum ar fi fost vorba despre o broșurică de reclamă sau de ceva asemănător, răsfoi rapid paginile, apoi se ridică spunând:

— Profesore, v-aș ruga să rămâneți la dispoziția procuraturii. Pot pleca de la premisa că în următoarele zile nu veți părăsi orașul?

Gropius confirmă indispus și nu mai puțin indispus mormăi:

— Dacă este necesar.

Procurorul Renner plecă rostind o formulă banală de politețe și fără nicio strângere de mână. Abia închisese ușa după el, când Gropius strigă cu jumătate de glas în urma lui:

— Filfizon arogant!

Iritat se șterse pe frunte cu dosul palmei, ca și cum ar fi vrut astfel să alunge gândurile negre. În cele din urmă începu să deseneze dreptunghiuri și linii, ca și săgeți ce se mișcau aiurea printr-un labirint: drumul valizei cu organul donat, de la sosirea în clinică până la sala de operații. Marcă unele locuri cu câte un X, în alte locuri desenă câte un semn de întrebare. Laboratorul de la etajul trei, unde avusese loc o ultimă cercetare histologică, îl încadră într-un cerc. Pe drumul de aici și până la sala de operații marcă fiecare ușă cu câte un semn de exclamație. După ce raportul laboratorului confirmase toate valorile și nu constatase nicio anomalie, atentatul trebuie să se fi produs pe acest ultim drum.

Gropius așteptă schimbul de tură de la ora 20:00. Apoi peste tot se așternu liniștea. Fără a face zgomot, porni la drum în mână cu foile care conțineau schițele. Nu îi trecuse niciodată prin cap că vreodată se va strecura prin spital ca un hoț, pe ascuns, pentru a face niște notițe. De teamă că ar fi putut fi descoperit, mai întâi se plimbă de mai multe ori aparent fără țel pe coridoare, lăsând impresia că studia un dosar important, în realitate nota fiecare ușă, destinația încăperilor din spatele acestor uși, fără a trece cu vederea nici toaletele și nici cămărușele cu articole de curățenie.

Ușurat că nu întâlnise pe nimeni căruia să îi trezească suspiciuni, tocmai se îndrepta către lift, când de după un colț apăru bărbatul pe care s-ar fi așteptat cel mai puțin să îl întâlnească la această oră.

— Dumneavoastră, domnule procuror?

Markus Renner rânji viclean și își așeză mai bine ochelarii pe nas. Examină cu ochii mijiți foile cu schițe pe care Gropius le ținea în mână și remarcă superior:

— După cât se pare ne-am gândit amândoi la același lucru.

Gropius preferă să tacă. Orice ar fi vrut procurorul să sugereze cu remarca lui, el nu avea niciun chef să dea declarații. Aici se afla în clinica lui. Încă de la început acest înfumurat carierist îi fusese antipatic – și doar pentru că i-l făcuse adversar un deces; atitudinea obraznică a acestui tânăr îi displăcea. Așa că neplăcuta întâlnire luă sfârșit în liniște și fiecare urmă calea lui.

Când Gropius ajunse acasă puțin înainte de ora 22:00, în fața ușii îl aștepta Rita. Nici măcar nu fu surprins. Începuse să plouă și fata era udă toată.

— Mă gândeam că după o zi ca aceasta ai avea nevoie de puțină destindere. Dar dacă vrei, eu plec.

Era ceva înduioșător în asta.

— Nu, nu, intră!

În clipe ca aceasta Gropius se întreba dacă legătura lor nu era ceva mai mult decât sex pur. Ceea ce a și recunoscut față de Rita. El nici nu se gândea la o relație serioasă. Sigur că ea îi plăcea, dar despre dragoste nu putea fi vorba. Pe Rita chestiunea asta nu o zguduise prea tare. Ea îi răsplătise sinceritatea cu remarca: „Vom putea aștepta”.

— Trebuie să înțelegi că asta nu are nicio legătură cu tine, dar în acest moment nu am niciun chef de amor.

— Hm…

Rita făcu bot ca o fetiță. Știa cum să iasă dintr-o situație ca aceasta.

— Ar trebui să faci o baie fierbinte și să îți pui hainele la uscat, zise Gregor și o luă pe fată în brațe.

Rita se dezbrăcă sub privirile lui – ceea ce în această seară nu îl mai scoase din minți – și își agăță lucrurile ude pe caloriferul din hol.

„Ce frumoasă este”, gândi Gropius. Dar mai departe nu merse. Telefonul îl readuse la realitate. Încă înainte de a-și spune numele, auzi vocea pe care o mai auzise o dată:

— O informație pentru profesorul Gropius. Este vorba despre moartea lui Schlesinger. Schlesinger a murit de o comă a ficatului. Dumneavoastră nu aveți nicio vină. De aceea ar trebui să opriți orice alte cercetări. Este în interesul dumneavoastră.

După care legătura se întrerupse.

Gropius privea împietrit fata goală. Încă își mai amintea primul apel. Erau exact aceleași cuvinte. O voce înregistrată pe bandă!

— Ceva neplăcut? întrebă Rita.

— Da, răspunse absent Gregor.

— Vrei să plec?

Gropius privi într-o parte și confirmă.

Cam în același timp profesorul Lagermann și medicul-șef Fichte stăteau la tejgheaua unei berării din centrul orașului. Aceasta se numea „Extrablatt” și era un punct de întâlnire al ziariștilor pe cât de iubit, pe atât de înnegrit de fumul țigărilor, pentru că cele mai importante ziare își aveau sediile doar la câteva minute distanță. Fichte și Lagermann nu ar fi devenit prieteni niciodată în viața lor – erau prea diferiți unul de altul –, dar soarta a făcut în așa fel, încât tatăl lui Fichte și mama lui Lagermann să fie frate și soră, deci cei doi vrând, nevrând erau veri. În clinică rudenia lor era tăinuită din motive diferite.

În timp ce Fichte, poreclit „Fantele”, era un afemeiat notoriu, Lagermann renunțase demult la sexul opus. Dacă făcuse asta din convingere ori de nevoie, nimeni nu putea spune, nici măcar Fichte. Lagermann, făcând cu ochiul, se autointitula protestant capabil de procreație. De altfel, el îi mărturisise odată vărului său ce femeie s-ar încurca de bunăvoie cu un croitor de cadavre. Spusese că nici nu își putea imagina ca o femeie, seara, după o zi de muncă să întrebe: „Ei, astăzi cum a fost?”, iar el între supă și macaroane să răspundă: „Azi am avut pe masă din nou inimă și rinichi ori un stomac plin”.

Lagermann își privea profesia ca pe o activitate ce îi asigura existența, în niciun caz ca pe o vocație, o activitate pe care, asemenea majorității patologilor, o practica pentru că cineva trebuia să facă și asta. Faptul că ambiția lui era limitată trebuia la fel de puțin menționat ca faptul că de alcool era mai apropiat decât era sănătos pentru organismul unui bărbat matur.

În privința lui Fichte lucrurile stăteau invers: nu era foarte înalt, dar era sociabil și iubea viața, avea o soție atractivă și două fiice dulci, iar țelul lui suprem îl reprezenta cariera. Și cu toate că Gropius stătea în calea acestei cariere, se părea că Fichte îl plăcea, cel puțin așa susținea el la fiecare ocazie.

Dimpotrivă, Walter Lagermann nu își ascundea antipatia față de Gropius, dar fără a și-o justifica mai amănunțit. Așa că el se declarase pe loc de acord atunci când Daniel Breddin, un reporter de la *Bild* cu care mai avusese de-a face deseori, îl sunase și îi solicitase o discuție. Prezența lui Fichte nu era deranjantă, cel puțin din punctul de vedere al lui Lagermann. Cei doi se întâlneau la fiecare câteva săptămâni la o bere și Lagermann nu vedea niciun motiv să renunțe la această plăcere.

Daniel Breddin, căruia i se spunea Danny și a cărui înfățișare inert dolofană venea în puternică neconcordanță cu mintea lui ascuțită, intră direct în subiect:

— DPA[1] a difuzat astăzi știrea privind o moarte misterioasă la clinica universitară. Despre ce este vorba, profesore?

— A fost crimă, răspunse sec Lagermann.

Dar imediat interveni Fichte:

— Walter! Nu se poate spune așa!

Lagermann ridică mâinile spre a-l calma.

— Bine, atunci mă voi exprima altfel: un pacient a supraviețuit transplantului de ficat doar o oră. La autopsie am descoperit în ficatul transplantat o mare cantitate de insecticid. Cu alte cuvinte: organul fusese otrăvit!

Breddin Ucu ochii mari mirosind o poveste senzațională.

— Deci moartea nu se poate pune pe seama unei greșeli a medicilor?

Lagermann ridică teatral din umeri, așa că tigva lui lată dispăru aproape între brațe.

— Gregor Gropius are un renume foarte bun! ripostă el pe un ton ce îi punea afirmația mai degrabă la îndoială.

Aici interveni în discuție Fichte, care îi explică reporterului:

— Dumneavoastră trebuie să știți că vărul meu Walter Lagermann și Gregor Gropius nu se pot suferi sau, mai bine zis, Walter nu îl place pe Gropius, mă înțelegeți. Fapt este că organul transplantat a fost prelucrat probabil prin injectare. Asupra autorului și asupra motivului se poate doar specula. Oricum, cazul nu prea face bine renumelui clinicii noastre. Dar permiteți-mi să vă rog să nu mă includeți în reportaj. Pentru mine ar fi deosebit de neplăcut dacă ar apărea bănuiala că aș fi vrut să îl atac pe Gropius. Părerea mea este că Gropius nu are nicio vină.

Lagermann rânji larg și dădu pe gât rachiul de secară în timp ce privirea lui plină de mânie aluneca de la Breddin la Fichte:

— Gropius a fost conducătorul operației, deci trebuie să suporte consecințele dacă se întâmplă ceva. Sau nu văd eu bine lucrurile? Și nu prea înțeleg de ce vrei să îl menajezi pe Gropius. Eu sunt convins că, dacă se va ivi ocazia, el îți va pasa ție responsabilitatea.

---

[1] Deutsche Presseagentur - Agenția germană de presă.

— Ești nebun! Fichte trânti paharul cu bere pe tejghea, se aplecă spre Lagermann și îi șopti acestuia în așa fel încât Breddin să nu îl audă: Nu mai bea, Walter! Vorbești de lucruri care te pot costa capul!

Lagermann se strâmbă și îl împinse pe Fichte deoparte:

— Aiurea! Eu vorbesc ce vreau eu și cu cine vreau eu!

Fichte băgă mâna în buzunar, puse o bancnotă pe tejghea și i se adresă lui Breddin:

— Nu trebuie să credeți tot ceea ce vărul meu spune într-o seară. Uneori bea cam mult și a doua zi dimineața nu mai știe ce a spus. Iar acum pe mine vă rog să mă scuzați.

Nu se întâmpla prea des ca Fichte să-l lase baltă pe vărul Lagermann. Stimulată de alcoolul corespunzător, logoreea acestuia nu mai putea fi stăvilită și devenea și ușor agresiv.

Nici nu dispăruse bine Fichte, că Breddin simți că era șansa lui de a scoate mai mult de la Lagermann decât ar fi vrut acesta să spună. De aceea îl întrebă direct:

— De fapt, profesorul Gropius are dușmani?

— Dușmani? Lagermann sughiță. Ajunsese în punctul în care îi venea greu să dea un răspuns inteligibil. După o vreme de aparentă gândire spuse: Desigur, pe mine! În orice caz nu l-aș considera un prieten.

Râse nesfârșit de lung și de artificial, în așa fel încât atrase atenția întregului local.

— Și în afară de dumneavoastră?

Lagermann făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Trebuie să aflați că între medicii dintr-o clinică în fiecare dimineață izbucnește un al treilea război mondial. Motivele sunt de tot râsul pentru cei din afară: un loc de parcare mai bun, o mașină mai scumpă, o cameră mai bine situată, secretara mai frumoasă, pacientul mai remarcabil. Concurența și obsesia faimei dau cele mai ciudate roade. Un amărât de patolog ca mine este scutit de toate acestea. Eu nu am concurență, iar faima nu mi-o poate contesta nimeni, pentru că nu are cine. Dumneavoastră cunoașteți vreun patolog celebru? Iar pe pacienții mei nu este nevoie să îi tratez cu o grijă deosebită – ei sunt deja morți; și indiferent că sunt vagabonzi ori celebrități, ei se deosebesc numai prin bilețelul cu nume fixat pe degetul mic al piciorului. Lagermann privi peste tejghea cu pleoapele grele și continuă fără a se mai întoarce spre reporter: Aveți idee cât de

hidos arată un om pe dinăuntru? La exteriorul lui, omul a lucrat milenii, a devenit tot mai frumos, mai plăcut privirii. Gândiți-vă numai la *Discobolul* lui Myron ori la *David* al lui Michelangelo! Dar sub piele suntem la fel de oribili și de imperfecți ca acum un milion de ani. Ați văzut vreodată inima unui om, un boț de mușchi diform înconjurat de grăsime gălbuie, ori un ficat ca un burete mucegăit din pădure, ori arterele sclerozate care arată ca un hățiș subacvatic dintr-o mocirlă? Și să priviți toate acestea zi de zi între micul dejun și masa de prânz! Lagermann băgă arătătorul în paharul cu băutură și continuă plângăreț: Ascultați-mă pe mine, Breddin, toate acestea le puteți suporta doar cu ajutorul unei cantități substanțiale de alcool. Breddin?

Lagermann ridică privirea căutându-l dezorientat pe interlocutor. Dar Breddin dispăruse de mult.

În dimineața următoare în *Bild* a apărut titlul: „Deces misterios la clinica universitară". În articol era citat profesorul Lagermann: „Cazul nu aruncă o lumină bună asupra clinicii noastre! Ar fi de dorit ca vinovatul să fie înlocuit curând".

Acest titlu îi sărea în ochi lui Gropius la fiecare colț de stradă, în timp ce se îndrepta dimineața spre clinică. I se părea că pietonii îl fixau cu privirea la fiecare stop și că unii chiar îl arătau cu degetul rânjind prostește. Își presa fruntea de volan până când se aprindea lumina verde a semaforului, când era readus la realitate de claxoanele nerăbdătoare. Când pe o porțiune de drum conduse pe malul Isarului, îi trecu foarte serios prin minte să se arunce cu Jaguarul lui cu tot în apă; dar un salt în râu nu oferea deloc siguranța morții. Nu ar fi fost interpretat mai mult ca o recunoaștere a vinovăției lui?

Urmărit de asemenea gânduri conduse spre clinică din obișnuință, precum măgarul care și orb își nimerește grajdul. Ulterior nu își mai amintea cum ajunsese până acolo.

Totuși, contrar obișnuinței, după ce își parcă mașina, Gregor Gropius nu luă liftul în sus, ci apăsă pe butonul pentru coborâre la nivelul la care se afla patologia. Lagermann își făcu apariția ca o fantomă în halatul lui lung și alb, la capătul coridorului care ducea la camera de disecții. Când intrase în lift Gropius avusese de gând să îi ceară socoteală lui Lagermann, nimic mai mult. Dar acum, pe coridorul iluminat strident de neon, unde ochii dispăreau în orbitele întunecate, ei se aflau deodată față în față

ca doi dueliști, ca dușmani de moarte pândind clipa în care să scoată primul arma. Când îl recunoscu pe Lagermann, Gropius mări pasul. Numai ca să nu arate teamă. Dar și Lagermann reacționă la fel. Așa se făcea că Gropius și Lagermann se repezeau unul spre celălalt încrâncenați ca doi cerbi în călduri, fără să știe cum se va încheia întâlnirea.

Gropius ridică mâna și îl lovi pe adversar cu pumnul drept în față. Lagermann, stânjenit de halatul lung până în podea, își pierdu echilibrul, se lovi cu capul de zid și se prăbuși ca un sac cu făină.

Din fericire pentru Gropius, la acest incident nu a existat niciun martor ocular și Lagermann nu s-a rănit grav. Dar Gropius a fost trimis în concediu de către conducerea clinicii în aceeași zi, până la clarificarea definitivă a scandalului cu transplantul.

Reportajul din *Bild* a stârnit mare vâlvă și Breddin, al cărui fler pentru scandaluri nu putea fi contestat, presupuse că în spatele cazului se afla o cu totul altă poveste. Gropius, pe care îl rugase telefonic să îi dea un interviu, refuzase să discute cu el, așa că acum era în căutarea unui alt punct de pornire.

Ceea ce se dovedi mult mai dificil decât crezuse el inițial. Cei de la Eurotransplant tăceau mâlc cu privire la donatorul organului, iar clinica din München, după titlurile provocatoare, introdusese interdicția de furnizare de informații către ziarul lui. Însuși Lagermann, pe care îl contactase telefonic a doua zi, se arătase ursuz și îi spusese că în seara anterioară băuse prea mult, și vorbise și mai mult, mai ales că nu se așteptase ca Breddin să îl citeze în articol. Ceea ce pentru Lagermann putea fi foarte dăunător.

Între timp, teleconferința zilnică la care participau toate redacțiile din teritoriu ale ziarului din Hamburg a decis să țină cazul fierbinte în continuare, deci să alimenteze cititorii zilnic cu câte un nou articol referitor la scandalul transplantului.

Tolănit în scaunul rotativ, cu picioarele întinse pe birou, Breddin urmărea ecranul laptopului său, pe care defilau titlurile ediției de astăzi. Cu un creion mâzgălea o coală albă de hârtie, ca și cum ar fi sperat ca ustensila de scris să se apuce singură să aștearnă pe hârtie dedesubturile misterioasei fapte.

Din stadiul actual al investigațiilor rezultau pentru Breddin două teorii: cea mai la îndemână era desigur că pacientul

trebuise să fie omorât. Dar fără îndoială aceasta ar fi una dintre cele mai neobișnuite crime din istoria criminalisticii, pentru că în definitiv există posibilități de mii de ori mai simple de a trimite pe lumea cealaltă un adversar. Pe lângă aceasta era nevoie de ajutorul a cel puțin unui angajat al clinicii – un risc ale cărui implicații erau imposibil de calculat. A doua posibilitate părea mult mai clară. După cele auzite de la Lagermann, între zeii în halate albe domnea o rivalitate aprigă. Ce era mai simplu ca un medic să îl saboteze pe un altul în modalitatea descrisă? O planificare perfidă care între cei din interior nu însemna eforturi prea mari și prea riscante.

În treburile acestea Breddin avea experiență. El știa că investigațiile într-o clinică sunt deosebit de dificil de realizat, fiind comparabile cu investigațiile la Vatican, unde tăcerea se număra printre cele zece porunci. În timp ce medita la felul în care l-ar putea face pe Lagermann să vorbească din nou și în timp ce revedea în minte cartotecile prietenilor și cunoștințelor din care trăiește un reporter mai mult ori mai puțin, punctând fiecare nume de eventual contact în cadrul clinicii, îi veni în ajutor întâmplarea întrupată în persoana unei femei tinere încântătoare.

Aceasta avea părul de culoarea aramei, ondulat, iar pieptul ei generos se schița chiar și sub trenciul cu croială sportivă. Părea foarte agitată în momentul în care intrase în biroul lui Breddin și întrebă furioasă:

— Dumneavoastră ați scris reportajul despre scandalul cu transplantul?

— Da, răspunse reporterul, și mă numesc Danny Breddin. Dar dumneavoastră cine sunteți?

— Asta nu are nicio importanță în acest caz, ripostă fata. Mă numesc Rita, asta ajunge.

— Bun, Rita. Și ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Este vorba despre profesorul Gropius.

— Îl cunoașteți?

— Da. Învinovățirea profesorului Gropius este o nerușinare. Este curată discreditare. Gropius este victima unui complot!

Vocea ei devenise stridentă.

Până în acest moment Breddin fusese impresionat numai de înfățișarea necunoscutei, dar acum începu să fie interesat de ceea ce spunea ea.

— Un complot? Asta trebuie să mi-o explicați!

— Nu există multe de explicat. De câteva luni profesorul trăiește despărțit de soția lui. Asta nu ar fi ceva deosebit. Dar soția l-a amenințat că vrea să îl termine. Așa cum o cunosc eu pe Veronique Gropius, ea va trece în acest scop peste cadavre.

Breddin ciuli urechile. Cine era femeia cu păr roșu și ce urmărea spunându-i lui toate acestea? O dramă conjugală ca fundal al scandalului era tot ce și-ar fi dorit un ziar. Istorii ca aceasta nu se petrec zilnic.

— Rita, începu el dulce. Eu mă bucur foarte mult că ați venit. Este evident că dumneavoastră știți mai multe despre caz. Nu ați vrea să îmi relatați totul, pentru ca adevărul să iasă la suprafață?

Rita dădu supărată din cap, îi scăpă un zâmbet șmecheresc, dar acesta se transformă în clipa următoare într-o expresie de durere.

— Vreau doar să luați în serios vorbele mele și să nu îl condamnați anticipat pe profesor, spuse ea pe un ton aproape plângăreț.

— Nu am făcut asta!

— L-ați citat pe Lagermann, despre care știe oricine că l-ar prefera condamnat pe Gropius. Lagermann răspândește zvonul că Gropius ar fi lucrat cu mafia organelor. Complet neadevărat. Și dacă mă întrebați pe mine…

— Vă întreb.

— …eu aș crede că fosta soție a profesorului ar fi în stare să câștige de partea ei un coleg, poate că sunt chiar doi ori trei, cărora prestigiul dobândit de Gropius le stă ca un ghimpe în ochi. Dar cred că am spus deja mult prea multe. Rămâneți cu bine, domnule Breddin!

Și precum umbra unei arătări ciudate, Rita dispăru din încăpere.

Breddin privea dus pe gânduri titlurile de pe ecran. Zâmbea mulțumit. Ceva îi spunea că acest caz va lua o nouă întorsătură. Danny nu avea nicio îndoială – fata roșcată era iubita profesorului, era poate chiar motivul divorțului. În trei din cinci cazuri motivul divorțului la un bărbat este o roșcată. Dar ceea ce îi atrăsese în mod special atenția era zvonul că mafia organelor s-ar afla în spatele atentatului.

Tema comerțului cu organe ocupase deseori șpalturile ziarului său. Mii de pacienți disperați se aflau pe listele de așteptare ale marilor clinici și fiecare al patrulea de pe aceste liste murea înainte de operația salvatoare. Afaceriști în special din Rusia ofereau organe la prețuri demențiale, o sută de mii de euro – în care era inclusă și operația. În perspectiva morții apropiate, oamenii sunt gata să plătească orice preț. Era Gropius amestecat în acest comerț cu organe? Sau refuzase să coopereze cu mafia organelor?

Între timp se făcuse de prânz, momentul din zi în care Breddin începea să gândească limpede.

CAPITOLUL 2

Vestea morții soțului o găsise pe Felicia Schlesinger pregătită, aproape ca în transă. Șocul a venit abia a doua zi, când a aflat din ziare că soțul ei fusese victima unui atentat. Ba mai rău, procuratura îi comunicase că momentan cadavrul lui Schlesinger nu putea fi eliberat. Atunci și-a dat seama că Arno nu se va mai întoarce niciodată acasă.

În următoarele ore și zile îi trecură prin cap tot felul de gânduri: că nici măcar nu își luase la revedere de la el, când acesta plecase cu vechiul lui Citroën la clinică, că el purta o cămașă în carouri și o cravată în dungi, și că ea pierduse din vedere să îi dea cheile casei. Pentru ei doi moartea nu fusese niciodată o temă de discuții, de la accidentul suferit la Ierusalim, chiar dacă Arno a trebuit să aștepte luni de zile un organ pentru transplant. Și probabil că trăiseră mai fericiți atunci. Schlesinger o liniștise totdeauna când ea se interesa de amănuntele accidentului. Un accident – spunea el – putea avea cineva oriunde.

Acum Felicia era în casa lor din Tegernsee, cu un teanc de fotografii, scrisori și acte, și scormonea în trecutul ei, ca și cum ar fi putut găsi acolo răspunsul la problema morții lui Arno. Ei se căsătoriseră în urmă cu doar patru ani, în Las Vegas. Ținea minte adresa cum ținea minte și data nașterii: Las Vegas Boulevard 1717, Chapel of the Flowers.

Cu numai trei luni înainte se întâlniseră pentru prima dată la Paris, la un colecționar de artă pentru care lucra ea. Nu putuse să fie vorba de dragoste la prima vedere, mai curând fusese vorba de curiozitate și fascinație; fiecare din ei doi era în felul lui egocentric și pretențios. Acum ea avea patruzeci de ani și era văduvă – ceva oribil, pentru că văduvele sunt în general bătrâne și triste.

Felicia Schlesinger nu trebuia să se îngrijoreze în privința viitorului ei. Încă din anii tinereții își făcuse o situație și ca negustor de artă își crease un nume. Dacă uneori câștiga mai mult decât Arno, asta era din cauza cunoștințelor ei. O vorbă spune că învățații rareori sunt grași.

Totuși, în această dimineață de vineri, imaginea ei despre lume se clătina. Nu știa ce caută cu adevărat – nu avuseseră secrete unul față de altul –, dar în timp ce sorta corespondența

rămasă se opri brusc asupra unui plic maroniu pe care era scris UBS fără nici o altă dată. Deschise indiferentă plicul și scoase din el un extras de cont de la Schweizerische Bankgesellschaft. Felicia avu oarecare dificultăți să citească numărul format din zece cifre: 10.327.416,46 euro, zece milioane trei sute douăzeci și șapte de mii patru sute șaisprezece euro, soldul unui cont pe numele Arno Schlesinger.

Felicia își scutură capul nevenindu-i a crede. Ce era asta? Zece milioane trei sute douăzeci și șapte de mii patru sute șaisprezece euro! O avere. De unde până unde avea Arno atât de mulți bani? Că el nu era deloc marele afacerist care, printre altele, mai făcea și un milion.

Nedumerită, puse extrasul de cont deoparte și reveni la fotografii: Arno și Felicia la New York, amândoi în Mauritius ori în fața unui hotel din Ravello. Brusc i se păru că bărbatul din fotografii era altcineva, pentru prima dată tristețea ei se transformă în furie, furie pe sine însăși, pentru că nu fusese nici pe jumătate atât de abilă pe cât se crezuse, pentru că fusese prea naivă să vadă că Arno învârtea niște afaceri aducătoare de venituri. Dar de ce nu îi spusese ei nimic despre aceste sume?

Privind o fotografie a lui Arno pe plaja din Hurghada, își puse deodată întrebarea cine fusese de fapt acest bărbat în costum de baie, cu care ea fusese căsătorită patru ani? Un escroc? Un șarlatan? Trebui să recunoască resemnată că de fapt nu își cunoscuse cu adevărat bărbatul. Da, ne-am iubit, am făcut acceptabil sex unul cu altul, nu ne certam; dar puteam să afirmăm că din acest motiv ne și cunoșteam?

Judecând obiectiv, ei avuseseră mult prea puțin timp unul pentru altul. Arno colinda Orientul luni de zile la rând, conducea săpături în Siria și Israel, și când venea acasă dicta rapoarte nesfârșite ori medita la cărțile lui. Nici viața ei nu se desfășura cu mult diferit. Permanent pe drumuri, negocia între colecționari picturi, sculpturi și mobilă în toată Europa. Discreția ei era prețuită și bine plătită. Cu ajutorul Feliciei, colecționarii puteau să rămână anonimi și să evite impozite și case de licitații scumpe, care cereau pentru serviciile lor douăzeci și patru de procente. Ea însăși lucra pentru șapte procente din prețul estimat, lucru pentru care în anumite cercuri i se spunea „Miss șapte procente”.

În această dimineață de vineri își dădu seama că ea și Arno fuseseră parteneri solitari în căsătorie. Avuseseră prieteni, dar fiecare avusese prietenii lui. Ea nu îi putuse suporta pe ai lui, iar lui nu îi plăcuseră ai ei. Ea îi considera pe prietenii lui plicticoși, care trăiau doar pentru știința lor – pentru știința lor, nota bene, deoarece din știința lor nu puteau să își asigure nici apa de băut. El îi numea pe prietenii ei contemporani extravaganți, care nu știau ce să facă cu banii lor. Fapt era că ei niciodată nu se certaseră pe această temă – care distrusese multe căsnicii – ceea ce era aproape o minune. Și asta o puse pe gânduri.

Deodată moartea lui Schlesinger apărea în altă lumină.

Lumea lui Gropius se prăbușise. În timp ce acasă medita tulburat, devenea tot mai conștient de neputința, de sfârșeala lui.

Atunci sună telefonul.

— Procuror Renner.

Ah, dumneavoastră erați, numai dumneavoastră îmi mai lipseați, vru să spună Gropius, dar se stăpâni și întrebă politicos:

— Ce pot face pentru dumneavoastră? Ce mai este nou?

— Nou? Nu ați citit încă ziarele de dimineață, profesore?

— Nu, nu vreau să le mai citesc mizeriile.

— Dar ar trebui, măcar în propriul dumneavoastră interes. Ce ziceți de titlul „Pacient victimă a mafiei organelor”?

Discuția se împotmoli.

— M-ați înțeles? se interesă Renner după o pauză ce părea că nu se mai sfârșea.

— Da, răspunse ezitant Gropius.

Știa că trebuia să fie atent cu fiecare vorbă pe care o rostea.

— Și ce ziceți de asta, profesore?

— Consider că este de-a dreptul imposibil. Nu în clinica noastră! Și nu văd niciun sens să prelucrezi un organ de transplantat pentru a ucide un pacient.

— Eu văd lucrurile altfel. Eu mi-aș putea imagina cele mai diverse motive pentru acești domni lipsiți de onoare.

— Mă faceți curios, domnule procuror!

— De exemplu, moartea provocată în acest mod viclean ar putea fi un avertisment pentru dumneavoastră, pentru a lucra cu ei.

— Nu vorbiți serios, domnule procuror! Doar nu vreți să sugerați că eu aș colabora cu mafia.

— Eu nu sugerez nimic, profesore Gropius! Cunoașteți un anume doctor Prasskov?

Gropius se sperie. Tulburarea care pusese de câteva zile stăpânire pe mintea lui îi crea teamă.

— Prasskov? întrebă ezitant Gropius. Ce are a face Prasskov cu chestiunea aceasta?

— V-am întrebat dacă îl cunoașteți pe un anume doctor Prasskov!

— Da. Cât de cât. Am jucat de mai multe ori golf împreună și uneori am băut câte ceva la urmă.

— Așa, așa... Se știe că la golf se încheie cele mai bune afaceri.

— Ce înseamnă afaceri? Prasskov este chirurg estetician, își câștigă banii injectând ridurile damelor bogate și căptușindu-le anumite locuri cu silicon. El își face treaba lui, eu pe a mea. Nu înțeleg întrebarea dumneavoastră. Ce să aibă comun Prasskov cu cazul meu?

— Am să vă spun eu, profesore, mafia organelor este strict dominată de ruși. Conform documentelor de la Bundeskriminalamt[2], în Europa de Vest activează trei bande rivale, care vă procură organul dorit contra mulți bani. O inimă ori un ficat, la comandă, livrat în interval de două săptămâni. Pentru ei crima nu este o problemă, ei calcă realmente pe cadavre.

— Se prea poate, dar nu orice medic rus din Germania este un mafiot!

— Sigur, nu, ripostă Renner și pe un ușor ton triumfător adăugă: Dar îmi puteți explica poate de ce doctorul Prasskov a dispărut atât de brusc?

— Ce înseamnă „Prasskov a dispărut”?

— A plecat peste noapte. Azi-dimineață i-am percheziționat cabinetul din Grünwald. Mobilierul și aparatura, toate dintre cele mai scumpe, sunt acolo, dar nici urmă de documente din care să rezulte cel mai mic indiciu privind activitatea lui. Ce ziceți de asta, profesore?

Gropius respiră cu greutate.

— Asta este într-adevăr straniu...

---

[2] Oficiul federal de criminalistică.

Își aminti brusc apelurile telefonice misterioase, vocea înregistrată, amenințarea repetată, toate acestea purtau semnătura venerabilei societăți. Dar Alexei Prasskov – mafiot? Pentru el, Prasskov era un tip drăguț, care ținea la băutură, amuzant, chiar spiritual; poate că totuși aceasta era doar masca în spatele căreia se ascundea un mafiot. Rareori asasinii arată așa cum ne închipuim noi că arată. Dramele personale – asta a știut Gropius dintotdeauna – se sustrag oricărei logici și verosimilități. Ele se prăbușesc asupra cuiva ca o furtună de vară, imprevizibil și fatal.

— Sunt total răvășit, spuse Gropius doar pentru a trece peste lunga pauză intervenită.

— Și eu aș fi în locul dumneavoastră, interveni rece procurorul. În orice caz, pentru dumneavoastră nu pare ceva bun, profesore. Dar v-ați putea îmbunătăți situația dacă ați face o mărturisire…

— Mărturisire? Vocea lui Gropius se frânse. Ce fel de mărturisire? Mi s-a strecurat pe furiș un organ contaminat, iar dumneavoastră îmi cereți mie să fac o mărturisire. Ce naiba vreți să auziți?

— Nu știu. Poate că s-a încercat să fiți șantajat, că vi s-a dat de înțeles să conlucrați cu acești oameni, ce știu eu?

— Dar nu a existat nicio încercare de șantaj! Nici nu știu cum aș fi de folos mafiei organelor. Sistemul de la Eurotransplant este deschis oricui care are de-a face cu el. Fiecare procedură, fiecare donator, fiecare primitor pot fi găsiți oricând, din orice loc, pe internet. În plus este nevoie de o echipă de specialiști pentru prelevarea unui organ și de o echipă de specialiști pentru executarea transplantului la alt om.

Renner râse scurt, răutăcios.

— Lucrurile acestea nu îmi sunt necunoscute, profesore, doar că este vorba de mulți bani, chiar de foarte mulți bani și la sumele care sunt în joc devin maleabili și specialiștii. Mai ales dacă vin din Polonia ori din Rusia. Granița poloneză este la doar o sută douăzeci de kilometri de Berlin și, după încă trei sute de kilometri, sunteți deja în Rusia. Un chirurg cardiolog poate acolo, în urma unui singur transplant ilegal, să câștige mai mult decât în cinci ani de muncă cinstită la clinică. În aceste condiții, scrupulele se evaporă mai repede decât un parfum ieftin.

— Prea bine. Dar mi-ați putea spune ce rol ar trebui să joc eu în așa ceva?

Pentru prima dată se pare că răspunsul îl cam puse în încurcătură pe Renner. În cele din urmă acesta spuse:

— Profesore, permiteți-mi să răspund printr-o altă întrebare: puteți jura că toți pacienții care își dau obștescul sfârșit în clinica dumneavoastră o și părăsesc cu toate organele lor?

Gropius pricepu imediat la ce se referea Renner și furia lui deveni incomensurabilă. Fantele acesta tinerel, carieristul acesta avea nevoie de senzația de succes, el căuta un caz cu care să ia ochii tuturor. Probabil că îi ura pe toți medicii în urma unei trăiri traumatice ori pentru că el însuși voise să îmbrățișeze această profesie (se știe că medicii fie sunt divinizați, fie sunt disprețuiți, în afară de lucrul acesta nu există nimic care să nu fie considerat normal între medici și restul lumii). Desigur că era iritat, chiar suprairitat, dar cine să i-o ia în nume de rău în această situație și cu un asemenea adversar? În orice caz slobozi fercheșului procuror câteva cuvinte care nu prea i-au servit îmbunătățirii situației sale, dar i-au adus satisfacție și i-au ameliorat simțitor starea generală; Gropius a urlat, da, a urlat în telefon:

— Renner, sunteți un idiot și nu vă permit asemenea suspiciuni nerușinate!

Acestea fiind zise, trânti receptorul în furcă. Crezu că aparatul se va face țăndări.

— Prasskov… murmură el clătinând din cap.

Felicia Schlesinger privea aiurită cele mai noi titluri din *Bild.* Știrea că soțul ei putea să fie o victimă a mafiei organelor o lovise ca o măciucă. Întreaga zi și noaptea următoare le-a petrecut punând cap la cap fragmente din viața lui Schlesinger, care ar putea avea o legătură cu moartea lui. Dar ca la un puzzle din care totdeauna lipsea o părticică din tabloul final, nu a ajuns departe deoarece lipsea exact elementul decisiv care să dea întregului un sens.

Și mai ales banii, cele zece milioane o scoteau din minți într-atât încât până la urmă pierdea orice logică în gândire. Bineînțeles, se prea putea ca Arno să fi fost victima unei intrigi criminale și fără nicio îndoială crima avea ceva mafiot în ea. Ar fi crezut asta dacă nu ar fi dat întâmplător de contul secret.

Mafioții plătesc rar zece milioane pentru un serviciu, pentru ca ulterior să îl ucidă pe beneficiarul acestei averi, dar în niciun caz într-un mod atât de complicat și în mare pericol de a fi descoperit. Nici Schlesinger nu era omul care să se combine cu mafia. Până și un amărât de amănunt neclar în legătură cu impozitele nu îl lăsa să doarmă nopți de-a rândul. Nu, Arno nu era în bune raporturi cu banii și, dacă ea însăși nu ar fi câștigat bine, nivelul lor de trai ar fi fost mult mai modest. Felicia scoase pentru a nu știu câta oară extrasul de cont din plicul maroniu și citi cu voce tare suma, de parcă ar fi vrut să se convingă: zece milioane trei sute douăzeci și șapte de mii patru sute șaisprezece. Pentru un specialist în istorie antică suma era atât de absurdă și nerealistă, încât moartea lui trebuia să aibă o oarecare legătură cu banii.

Felicia se gândi că era poate mai bine să lase lucrurile să se liniștească de la sine. Poate că trebuia să îi organizeze lui Arno o înmormântare demnă și cu banii să înceapă o nouă viață, dar o curiozitate chinuitoare o îndemna să cerceteze sursa banilor aducători de moarte. Chiar dacă – de asta Felicia era conștientă de la bun început – ea însăși se va pune în pericol procedând astfel.

În biroul lui Arno, ai cărui pereți, cu excepția ferestrei late cu vedere la lac, erau încărcați cu rafturi cu cărți, exista încadrat de foliante un dulap cu dosare deschis, din care materializată în teancuri de hârtii scrise mărunt se revărsa o muncă de o jumătate de viață. Ea nu cutezase niciodată să scoată de aici măcar o pagină ori să se intereseze de conținutul vreunor însemnări. Avea prea mult respect pentru munca lui Arnold. Nu fusese indiferentă niciodată față de cercetările efectuate de el, ba dimpotrivă își dorise de multe ori să aibă mai mult acces la fascinanta lui muncă.

El vorbea destul de rar despre săpăturile sale și despre teoriile născute pe baza anumitor descoperiri. Atunci Schlesinger parcă vorbea cu vocea altcuiva, ca și cum ar fi venit dintr-o altă lume, iar ea îl asculta cu ochi sclipitori, cum un copil asculta un basm.

Felicia zâmbi când își aminti o frază pe care Arno o rostise odată, la începutul căsniciei lor. Arheologii – spusese el cu o mină serioasă – trebuie să aparțină trecutului și viitorului, dar nu prezentului. I-a trebuit ceva timp ca să înțeleagă cuvintele lui

Schlesinger, dar treptat descoperise ce voise el să spună și se împăcase cu purtarea lui deseori bizară.

Dezordinea din muntele de hârtii era doar una aparentă, după cum haosul dintr-un mușuroi de furnici este doar aparent. În realitate, Schlesinger avea trăsături caracteristice pedanților, care uneori erau aproape grotești, de genul că fiecare obiect de pe biroul său avea locul lui bine fixat din primul moment. Arno se putea opri legat la ochi în fața dulapului cu documente, din care putea extrage cu gesturi sigure hârtia căutată, o capacitate pentru care Felicia își admira soțul.

A se ocupa mai îndeaproape de dosare îi părea Feliciei lipsit de sens, mai ales că totul era inscripționat și prevăzut cu etichete. Ele aveau titluri care doar specialiștilor le spuneau ceva, ca Gebel Musa, Sinai ori Qumran sau Boghazköi. Felicia chiar nu își putea imagina că cele zece milioane ar fi lăsat urme tocmai între aceste vrafuri. Și mai înainte de toate, Felicia nu știa cum ar trebui să arate un asemenea indiciu.

Lumină ar putea face în primul rând Schweizer Bankgellschaft din Zürich, care administra milioanele. Așa că Felicia călători până în orașul situat la marginea lacului cu același nume, pe care îl cunoștea bine, pentru că acolo trăiau mai mulți clienți de-ai ei. Lumea sclipitoare din Bahnhofstraße, unde se înghesuiau Cartier, Ferragamo și Louis Vuitton printre palatele băncilor și firmelor de asigurări, o fascinase cu mult mai puțin decât faptul că sub pavaj se odihneau aur și devize suficiente pentru a cumpăra jumătate din lume.

Holul distinsului UBS părea la lumina zilei mai curând o sală de baluri decât holul cu ghișee al unei bănci, iar amabilitatea cu care bancherii își primeau clienții era pe măsura volumului de tranzacții realizat de bancă. În fața bărbatului mai în vârstă, cu ochelari fără rame, costumul lui negru și cravata argintie te puteau face să-l crezi dirijor al unei orchestre de cameră, dacă nu ar fi fost tăblița din argint de pe rever, pe care scria „Herr Nebel”. Acestui Herr Nebel mustind de distincție spirituală, Felicia i se legitimă ca succesoare și prezentă documentul care certifica decesul soțului ei. Dirijorul se pierdu în amabilități și o rugă să aștepte o clipă; apoi dispăru cu documentele prezentate, înainte ca Felicia să fi apucat să îi pună o întrebare.

După cinci minute, funcționarul reveni și îi înmână documentele. Cu o anume jenă ce nu se potrivea deloc cu înfățișarea sa, rosti în dialectul lui din zona Zürich:

— S-a întâmplat ceva foarte straniu, dacă îmi pot permite remarca.

— Au dispărut banii, îl întrerupse Felicia.

Herr Nebel își împreună mâinile și răspunse zâmbind:

— Ah, așa credeți dumneavoastră! Într-o bancă elvețiană nu se pierde nicio centimă, nu, dar există un plic al titularului contului care în caz de deces al său trebuie predat soției sale, Felicia Schlesinger – dumneavoastră sunteți aceasta – asta este straniu, nu…

— Straniu?

Felicia nu știa cum să reacționeze.

— Da, straniu; deși pe mine nu mă privește asta. S-ar părea că titularul contului și-a presimțit moartea, nu? Permiteți-mi să vă înmânez plicul și, dacă doriți, vă las singură câteva minute.

Când preluă plicul mâinile Feliciei tremurau. Pe plic era scrisul de mână al lui Arno: „Se va înmâna soției mele, Felicia Schlesinger, în cazul decesului meu”.

Ce însemnau toate acestea? Felicia simțea cum i se urca sângele la cap. Ceremonios, aproape cu gingășie, deschise plicul cu ajutorul unghiei unui deget. Privi în jur temătoare, pentru a vedea dacă nu o supraveghea cineva.

Pe hârtia pentru corespondență a băncii erau așternute câteva rânduri scrise repede de mână:

> Felicia, fata mea!
>
> Când citești aceste rânduri, ai lăsat probabil în urmă zile și săptămâni (poate chiar luni) pline de emoții. Fata mea, nu am putut să te scutesc de asta. Chiar mă mustră conștiința. Mai devreme sau mai târziu, murim toți. Tu ești tânără și poți să începi o nouă viață, iar pentru asta banii îți vor fi de ajutor. Știam că vei descoperi acest cont mai devreme ori mai târziu. Nu întreba de unde vine. El este aici și acum îți aparține. Rămâi cu bine. Cu dragoste, A.

În fața ochilor ei rândurile dispăreau ca picăturile de apă într-un butoi.

Felicia își șterse pe furiș câteva lacrimi. Nimeni din sală nu trebuia să vadă că plângea.

Când Nebel reveni, întrebă profesional:

— Cât să vă înmânez, stimată doamnă? O sută de mii, o jumătate de milion?

Felicia nu dădu atenție întrebării. Nu banii o interesau, ci de unde și pe ce cale ajunseseră cele zece milioane în acest cont, așa că întrebă:

— Mi-ați putea spune de la cine provin banii? Vreau să spun, se poate stabili cine a depus suma în acest cont?

Nebel umblă pe tastatura computerului de parcă degetele i-ar aluneca pe tastele unui clavecin.

— Ar trebui să fie posibil, răspunse el interesat și, după o clipă, adăugă: Cele zece milioane de euro au fost depuse în numerar de către Arno Schlesinger pe 19 iulie anul trecut. A fost verificată autenticitatea bancnotelor. Deci nu trebuie să vă faceți nicio grijă.

Când Felicia ieși din bancă pe Bahnhofstraße era soare, dar un vânt rece mătura pavajul. Asta îi făcea bine; avea senzația că îi va exploda capul în orice clipă. Vânzoleala din jurul ei o percepea ca pe ceva foarte îndepărtat. Auzea doar zgomote ușoare și vedea totul ca printr-un văl vopsit ocru.

— De ce, murmura Felicia ca pentru ea în timp ce mergea, de ce îmi face asta Arno?

„De ce nu îmi spunea adevărul?” Și dacă până acum îl mai iubise, acum simțea mânie față de el. O cuprinse furia pentru că el își continuase jocul cu ea după moarte.

Întoarsă acasă, Felicia a găsit o scrisoare de la profesorul Gropius, care îi solicita o discuție. Circumstanțele îi puneau pe amândoi în situația în care se cereau urgent clarificări. Și pentru că el asociase solicitarea cu cuvinte bine alese de condoleanțe, Felicia nu vedea niciun motiv pentru a-i refuza cererea.

Au stabilit telefonic să se întâlnească în sera cu palmieri a parcului castelului Nymphenburg. Gropius venise cu această propunere deoarece locul se afla în celălalt capăt al orașului și el considera că era mai bine să nu fie văzuți împreună, iar ea acceptase imediat.

Atunci când frunzele se colorează în galben și roșu, în parcul castelului Nymphenburg începe cel mai frumos anotimp. Japonezii, americanii și italienii predau din nou autohtonilor liniștea amenajărilor bine îngrijite. Doar lebedele de pe canal duc dorul străinilor, pentru că acum trebuie să își caute singure hrana.

După ce parcase Jaguarul în dreptul aripii din stânga a castelului și după ce intrase în parc prin poarta din fier artistic forjat, Gropius se surprinse imaginându-și-o pe văduva lui Schlesinger. După scurta discuție telefonică se aștepta la o femeie marcată de soartă, închisă în sine, cu ochi plânși și îmbrăcată în doliu.

De aceea se arătă mirat când imediat după ce se așezase la o masă a cafenelei din sera palmierilor se îndreptă spre el o femeie fardată decent, cu părul negru, într-o rochie gri și jachetă roșu-închis, care zâmbindu-i spuse:

— Trebuie să fiți profesorul Gropius. Eu sunt Felicia Schlesinger.

— Dumneavoastră? Reacția lui prostească îl făcu să se simtă penibil și se grăbi să se scuze: Iertați-mă, stimată doamnă, dar eram cu gândul departe și, ca să fiu cinstit, vă imaginasem cu totul altfel. Vă rog, luați loc!

Felicia zâmbi din nou și ripostă:

— Vă referiți la faptul că nu am apărut distrusă în fața dumneavoastră? Ah, știți, părerea mea este că doliul este o chestiune de suflet, nu de îmbrăcăminte.

Prin pereții din sticlă ai serei pătrundeau razele puternice ale soarelui și frunzele zimțate ale palmierilor desenau umbre vesele pe fețele de masă albe. Cei doi, ale căror drumuri în viață se încrucișaseră atât de neașteptat și de funest, rămaseră tăcuți câteva clipe. În cele din urmă, Gropius spuse:

— Vă asigur că îmi pare imens de rău pentru tot. Sincerele mele condoleanțe! Aș fi vrut ca totul să nu se fi petrecut. Eu v-am rugat să acceptați această discuție în speranța că amândoi am putea contribui la clarificarea cazului. Vă mulțumesc oricum pentru faptul că ați venit.

Fără a spune nimic, Felicia ridică din umeri și, după ce amândoi comandară cappuccino, Gropius continuă:

— V-aș ruga să nu credeți tot ce scriu ziarele. Până acum nu este nimic probat, dar absolut nimic, cu excepția faptului că

organul pe care i l-am transplantat soțului dumneavoastră a fost otrăvit. Împrejurările în care s-a ajuns la asta și motivele autorului sunt în prezent obiectul cercetărilor făcute de procuratură. Faptul că mafia organelor ar fi implicată este o speculație lipsită de orice temei.

Felicia strânse din buze, privi într-o parte și tăcu. Era genul de tăcere mai dureros decât o vorbă grea. Fără îndoială că Felicia cunoștea efectul tăcerii ei și îl degusta. Dar ea nu intenționase în niciun caz să se comporte astfel și să îl sancționeze pe Gropius cu tăcerea. Rezerva ei corespundea mai degrabă unei anumite jene față de bărbatul care îl avea pe conștiință pe Schlesinger. Dar îl avea într-adevăr?

Clipele de tăcere păreau că nu se mai sfârșesc. Și înainte ca Felicia să poată formula o idee care să pună capăt tăcerii, Gropius îi veni în ajutor spunând:

— Nu trebuie să sune ca o scuză, dar cu siguranță vă este cunoscut faptul că fără transplant soțul dumneavoastră nu ar fi trăit mai mult de două luni.

Felicia îl privi pe Gropius.

— Nu am știut asta. Arno a bagatelizat întotdeauna accidentul și rana lui. Nu a vrut să mă neliniștească.

— Accident? Ce accident? Stimată doamnă, dacă mă întrebați pe mine, eu spun că soțul dumneavoastră a fost victima unui atentat.

— Ce înseamnă asta? Arno mi-a spus că a alunecat sub o mașină de teren, iar acum dumneavoastră susțineți că a fost un atentat. Nu știu ce să cred.

— Da, este o poveste ciudată. În clinică Schlesinger a încercat să ne convingă că afecțiunile lui interne au fost cauzate de un accident. De la început eu m-am îndoit de asta. Natura distrugerii țesuturilor indica mai curând o explozie. În ficatul zdrobit am găsit o dovadă a teoriei mele, o schijă de grenadă, poate o schijă de la o bombă. Este interesant că nici dumneavoastră nu știați nimic despre asta.

Felicia răspunse zdruncinată:

— Înțelegeți-mă corect, profesore, eu mi-am iubit soțul. Dar el a fost, cum să spun asta, un singuratic și uneori mă întrebam dacă el s-a căsătorit cu mine ori cu știința lui.

Gropius zâmbi amabil, amestecă cu linguriță în cafea și, privind-o în față pe Felicia, spuse:

— Desigur, nu vreau să susțin că există o legătură între rănirea gravă în urma exploziei și organul otrăvit donat. Dar veți fi de acord că toate acestea sunt foarte stranii.

Felicia își sprijini bărbia în palme și privi cerul prin acoperișul din sticlă, de parcă ar fi putut găsi acolo o explicație. Dar nu era nimic de găsit. În loc de asta fu cuprinsă de o senzație de înțelegere. Dacă inițial comportamentul ei fusese marcat de neîncredere, treptat suspiciunea făcu loc convingerii că profesorul i-ar putea fi de folos pentru a face lumină în viața dusă de Schlesinger. Nu încăpea nicio îndoială că amândoi aveau același interes.

Gropius își reluă nerăbdător discursul:

— Vă rog să îmi permiteți o întrebare, stimată doamnă. Privind retrospectiv, există poate și alte întâmplări ori lucruri ciudate în viața soțului dumneavoastră?

În mod spontan Felicia ar fi răspuns: „Așa s-ar părea!” Dar ea nu făcea parte dintre femeile care vorbesc înainte de a gândi. Deși cele tocmai auzite o răscoleau, ea se controlă și răspunse:

— Ceea ce tocmai ați spus îmi creează o imagine cu totul nouă. Și ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, trebuie mai întâi să mă gândesc mai îndelung.

Gropius dădu afirmativ din cap. Întâlnirea decursese mai bine decât se așteptase. Felicia l-ar fi putut întâmpina distantă și i-ar fi putut aduce reproșuri grele. În consecință se despărți de ea schițând un sărut al mâinii și cu promisiunea reciprocă de a se revedea a doua oară.

Nici Gropius și nici Felicia Schlesinger nu au remarcat că fuseseră supravegheați de la distanță și fuseseră fotografiați cu un teleobiectiv.

— Veți fi surprinsă, spuse Lewezow plin de mândrie, dar în niciun caz nu v-ați cheltuit banii degeaba.

Veronique Gropius și detectivul se aflau în același bistrou în care avusese loc și prima lor întâlnire.

Lewezow strângea în brațe un plic mare și nu cuteza să o privească pe Veronique Gropius. Voia să spună ceva important, ceva important pentru el. În cele din urmă reuși să vorbească oarecum gâtuit:

— Se cade ca la obținerea unor rezultate excepționale munca detectivului să fie răsplătită peste suma convenită. Permiteți-mi să presupun…

— Ah, asta este! Mișcările împrăștiate ale lui Veronique trădau o mare nervozitate și, în timp ce răscolea în poșetă după carnetul cu cecuri, spuse iritată: Lewezow, doar v-am spus că în caz de succes nu voi fi meschină. Deci, ce vreți?

Detectivul nu era sigur dacă spusele ei aveau caracter retoric sau dacă ea voia să audă suma concretă. Dar pentru că gândul lui era numai la bani și pentru că era convins de importanța rezultatului investigațiilor lui, răspunse:

— Încă cinci mii.

Veronique ridică din sprâncenele ei negre care luară forma de semilună și îl privi pe detectiv de jos în sus.

— Bine, dacă investigația dumneavoastră va fi încununată de succes, sunt gata să plătesc această sumă suplimentară. Dar vreau ca mai întâi să aflu ce ați descoperit.

Lewezow scoase din plic șase fotografii format 18/24 și una după alta le înșiră pe masă în fața lui Veronique. Fotografiile îl reprezentau pe Gropius cu o femeie în parcul palatului Nymphenburg.

Veronique îi aruncă lui Lewezow o privire neîncrezătoare și zise:

— Gropius este un mujeratic, are multe cunoștințe, pe asta oricum nu o știam. Mda… în acest caz nu îi pot contesta un anume bun-gust.

Și dezamăgită împinse fotografiile înapoi către Lewezow.

Dar acesta socoti că sosise clipa cea mare pentru el și, cu un surâs superior, adăugă:

— Nu a fost ușor să descopăr cine este femeia din fotografii. Dar în urma eforturilor depuse am reușit să aflu. Scoase din haină un reportaj din presă referitor la scandalul transplantului și arătă către fotografia din el: Vedeți, această femeie este identică cu cea din parcul palatului.

Veronique citi textul de sub fotografie: „Felicia Schlesinger, văduva pacientului omorât în mod misterios”.

— Nu poate fi adevărat! murmură de mai multe ori Veronique pentru sine, în timp ce privirea îi fugea când la fotografia din ziar, când la fotografiile făcute de Lewezow.

— Amândoi cunoaștem suspiciunea care rezultă de aici, observă detectivul cu o mină serioasă.

— Nu pot să cred!

Veronique clătina din cap. Pe Gregor îl crezuse în stare de multe, dar chiar să fie capabil de crimă? Totuși, prea se îmbina totul perfect: Gropius avusese o legătură cu soția lui Schlesinger și căutase o cale rafinată de a-l înlătura pe bărbatul acesteia. Inteligența caracteristică lui Gropius pleda pentru acest plan. El nu era bărbatul care să săvârșească o crimă grosolană. Era un analist cu sânge rece, care rareori ajungea direct la țelul urmărit. Făcea parte dintre oamenii inteligenți care știu că doar în geometrie linia dreaptă este cea mai scurtă cale dintre două puncte și că viața contrazice zilnic această lege. „Doar un bărbat ca Gropius, gândi Veronique, putea urzi un plan atât de diabolic.”

Lewezow o readuse la realitate:

— Părerea mea este că fotografiile nu reprezintă încă o dovadă că profesorul îl are pe Schlesinger pe conștiință. Dar nu poate fi o întâmplare faptul că cei doi se cunosc evident destul de bine. Pentru asta pledează atât neobișnuitul loc de întâlnire, cât și faptul că Gropius a ales o cale ocolită spre a ajunge la Nymphenburg, de parcă ar fi vrut să scape de un eventual urmăritor.

— Și el nu v-a remarcat?

— Imposibil. În timp ce îl urmăream m-am aflat doar rar în câmpul lui vizual. Lewezow scoase un bumb argintiu din buzunarul pantalonilor și îl ridică cu vârful degetelor la nivelul ochilor lui Veronique. Acesta este un emițător. Am reușit să îi lipesc un asemenea obiect sub bara mașinii, când Jaguarul era parcat în fața casei. Cu ajutorul unui receptor aflat în mașina mea sunt permanent la curent cu locul în care se află.

Veronique dădu apreciativ din cap, completă un cec și i-l întinse lui Lewezow rostind următoarele:

— Este o treabă bună într-adevăr, dar plec de la premisa că nimeni, subliniez nimeni, nu va afla de chestiunea aceasta!

— Este de la sine înțeles. Lewezow vârî fotografiile în plic și îi dădu plicul lui Veronique. Ce veți face cu ele este treaba dumneavoastră. Dacă veți mai avea nevoie de mine, vă stau la dispoziție.

Acestea fiind zise, el se ridică și părăsi în grabă localul.

Veronique nu se așteptase defel ca sufocantul detectiv să-i pună la dispoziție într-un timp atât de scurt material cu ajutorul căruia ea să îl forțeze pe Gregor Gropius să accepte un aranjament favorabil ei. Așteptase destul ocazia de a-l îngenunchea. Acum exista această ocazie. Dacă el nu voia să își petreacă restul vieții în închisoare, trebuia să accepte toate pretențiile ei. Și pretențiile ei nu erau mărunte.

Când îl sună acasă și îi solicită o discuție explicativă, vocea lui Gregor era obosită și nesigură. Ultima convorbire telefonică între ei avusese loc în urmă cu șase sau șapte săptămâni și desigur că nu avusese altă temă decât banii. În ce îl privea pe Gropius, pentru el era limpede că și de data aceasta era vorba de același lucru; de aceea respinse solicitarea lui Veronique motivând că este prea ocupat și nu are niciun chef să discute despre bani. Ceea ce fusese de spus pe această temă se spusese deja.

Tocmai voia să încheie discuția și să pună receptorul în furcă, când o auzi pe Veronique strigând de la celălalt capăt al firului:

— Ar fi de preferat să nu închizi, ci să accepți solicitarea mea, dacă nu vrei să îți petreci restul vieții după gratii. Deoarece Gregor tăcu, Veronique adăugă: Ai clocit într-un mod rafinat chestia cu Schlesinger, dar nu suficient de rafinat! Acum ești la mâna mea!

În altă situație Gropius ar fi închis discuția și și-ar fi descărcat nervii cu o înjurătură rostită încet; dar în acel moment se simți ca un boxer zdruncinat, iar loviturile pe care până atunci le evitase acum îl făceau să se clatine. Oricum luă în seamă vorbăria lui Veronique și, cu un calm mimat, răspunse:

— Habar n-am despre ce vorbești.

Veronique izbucni în râs. Aceasta era însă o artistă lipsită de talent și râsul ei răsună prostesc și penibil.

— Am în fața mea fotografii care înseamnă nu doar sfârșitul carierei tale, dar și sfârșitul libertății tale!

— Fotografii?

— 18/24 și foarte clare.

Gropius se gândi. Cu toată bunăvoința nu putu să își imagineze cum ar putea niște fotografii să aibă vreo legătură cu moartea lui Schlesinger. Dar tocmai asta îl neliniștea. Observă cum mâna cu care ținea telefonul începea să îi tremure.

— Bine, spuse el, dar imediat îi și păru rău pentru ce spusese. Peste o oră la hotelul Vier Jahreszeiten.

Foaierul hotelului situat în centrul orașului, pe pretențioasa Maximilianstraße, era un loc de întâlnire preferat al înaltei societăți, al agenților și artiștilor teatrelor din apropiere care negociau contracte, al lumii galante cu ochii după victime. Când cu o întârziere de cincisprezece minute Veronique apăru în ușa turnantă, Gropius întinse demonstrativ brațul și își privi ceasul de la încheietură. Lipsa de punctualitate nu era singurul obicei prost al soției lui.

Gregor comandase cafea pentru el și Pernod pentru Veronique. Fusese destul de mult timp căsătorit cu ea pentru a ști ce și-ar fi dorit la ora aceasta. S-au salutat rece. În timp ce Gropius îi arătă cu un gest scaunul pentru a se așeza, colțurile gurii lui Veronique schițară un zâmbet artificial, care exprima doar disprețul.

Cu intenția de a epuiza chestiunea cât mai repede posibil, Gregor întrebă direct:

— Deci, ce vrei?

Veronique privi pe lângă Gropius. Cu toate că era convinsă că deținea toți așii în mânecă, încă îl mai trata cu o anume nesiguranță pe soțul ei. Mulți ani îl admirase cum îl admiră copilul pe tatăl lui, îi apreciase inteligența și râvna, și comportamentul lui suveran cu oamenii îi fusese tot timpul exemplu. Acum simțea că nu putea pur și simplu să se dezică de aceste sentimente, deși între timp începuse să îl urască. Ea se pregătise pentru întâlnire altfel decât Gregor, își alesese cuvintele potrivite și își imaginase cum va reacționa el, dar înainte de toate își întipărise în minte o singură propoziție, și această propoziție o rosti pe tonul folosit de un spărgător de bancă ori de un bandit care lua ostatici:

— Vreau un milion!

Gregor dădu înțelegător din cap, fără să se enerveze, așa cum pentru început Veronique se și aștepta să facă. Ea știa că el nu va lua în serios această solicitare, de aceea duse pretenția la extrem adăugând cu tupeu:

— Bineînțeles adăugat la ceea ce am stabilit deja cu avocații noștri.

În timp ce spunea cele de mai sus, scoase din poșetă fotografiile făcute de Lewezow și le puse pe masă în fața lui Gregor.

Gropius privea năuc fotografiile. Deși își ascundea tulburarea, prin minte îi trecură fulgerător mii de gânduri. Cum naiba obținuse Veronique aceste fotografii? De cât timp era supravegheat? Ori poate că Felicia Schlesinger și Veronique lucrau împreună?

Pe când încă mai analiza ultima posibilitate, o auzi pe Veronique spunând:

— Ai o legătură cu soția lui Schlesinger și amândoi ați plănuit uciderea soțului ei. Nu ar fi o idee rea să îl lași să moară în timpul operației pe rival. Dar ar fi și exact ce îi trebuie unui procuror!

Ea zâmbea triumfătoare fără să îi treacă prin cap că vorbele ei ar reprezenta salvarea pentru soțul ei.

Gropius tăcea și a mai durat ceva timp până să își pună gândurile în ordine. Între timp, Veronique jubila întrezărindu-și victoria în tăcerea lui.

— Dacă am înțeles bine, dorești să îmi vinzi aceste fotografii și tăcerea ta contra unui milion, spuse în cele din urmă Gregor, iar vocea îi suna ciudat de neutră.

— Dacă așa vrei să îi zici, da. Știam eu că ne vom înțelege.

Până acum discutaseră pe un ton scăzut. Acum vocea lui Gropius deveni brusc sonoră și pătrunzătoare:

— Mai ai și alt interes în afară de bani, bani, și iar bani?

— Posibil, răspunse Veronique făcând cochetă bot. Momentan banii reprezintă interesul meu principal. Ca femeie independentă trebuie să văd unde mă opresc.

„Cu o astfel de femeie ai fost căsătorit mai bine de optsprezece ani”, își spuse în gând Gropius. Apoi ripostă cu intenția precisă de a o răni:

— Isteria ta începe să mă plictisească. Dacă aș fi avut câte o legătură cu toate femeile pe care le-am întâlnit în ultimii ani, nu aș mai fi printre cei vii, aș fi murit de epuizare. Și dându-i înapoi fotografiile adăugă: Doar un om cu o fantezie murdară ori unul care nu este întreg la cap vede în aceste fotografii dovada unei legături intime. Și în ce privește teoria ta cu crima, ideea este atât de absurdă încât nici nu doresc să mă refer la ea.

Gropius făcu semn chelnerului, un bărbat cu părul alb, distins, care făcea impresia că ar fi venit pe lume în costum negru și achită nota de plată. Chipul lui Veronique se schimonosi și privirea ei exprima ura pură.

— Voi avea grijă ca fotografiile să apară în ziar, șuieră ea, și pe urmă toată viața îți va fi ruinată! Și mai adăugă aproape plângând: Un milion, și ai putea fi fericit cu târfa asta!

Dar Gropius nu o mai auzi. Se ridicase fără a mai saluta și se îndrepta spre ușa turnantă a foaierului.

CAPITOLUL 3

Heilmannstraße nr. 30. În spatele modestei adrese din suburbia Pullach a Münchenului se ascundea o instituție brizantă: Bundesnachrichtendienst[3] (BND). Privit din exterior, acest sediu al celui de-al doilea mare serviciu de informații al Occidentului după Central Intelligence Agency (CIA), arată mai curând provincial. În spatele zidurilor cenușii din beton având deasupra vulturul federal, în care o poartă metalică grea se dă la o parte făcând loc limuzinelor negre, se ascund clădiri de prin anii ’60 și nimeni nu ar bănui că aici intră și ies spioni și agenți din toată lumea, sunt interceptate discuții telefonice din Alaska, faxuri și e-mailuri din America Latină, care sunt înregistrate și exploatate în funcție de importanța lor politică, economică sau militară.

În imaginația omului de rând, spionii sunt niște indivizi bine făcuți, în mâna dreaptă cu un pistol și cu cea stângă petrecută pe după mijlocul unei blonde senzuale, și astfel privind lucrurile bărbatul care cu puțin înainte de ora opt își părăsea locuința-tip din menționata suburbie și urca în BMW-ul lui albastru-închis nu era nici pe departe suspect. Acesta nu purta niciun nume cu rezonanță, se numea simplu Meyer, cu y, cel puțin așa scria pe tăblița de pe intrarea obișnuită a casei. Venind pe Margarethenstraße, Meyer coti pe Heilmannstraße și după șapte minute ajunse în fața grilajului solid, care se deschise cuminte, ca mânuit de mâna unei fantome.

Meyer, prenumele Heinrich, vârsta cincizeci și cinci de ani, era șeful secției 2 a BND și avea în subordine peste o mie de specialiști în computere, electronică și transmisiuni, cărora nu le scăpa nimic din ce străbătea invizibil aerul între Polul Nord și Polul Sud. El furniza date secției 5 – informații operative, una dintre cele șase subdiviziuni ale BND, care se ocupa de comerțul internațional cu droguri, migrația ilegală, spălarea banilor și terorismul internațional, un compartiment care de la 11 septembrie 2001 căpătase o deosebită importanță.

SIGINT – denumirea codificată a secției lui Meyer, un termen provenind din Signal Intelligence, lucra cu cea mai scumpă aparatură și de aceea era deseori invidiată de lucrătorii altor secții care se ocupau de „sursele umane” ori de valorificarea mass-mediei.

---

[3] Serviciul federal de informații.

La cei cincizeci și cinci de ani ai săi, Meyer – despre care nimeni nu putea spune că îl văzuse altfel decât într-un costum gri din moda anilor ’50, și cu cravata corespunzătoare – se număra printre cei mai vechi în profesie, un lup bătrân pe care nimeni nu îl putea duce de nas. În biroul lui aflat la ultimul etaj al unei clădiri din plăci prefabricate, care trăise vremuri mai bune, nu era nici urmă de high-tech, singura concesie făcută tehnicii moderne fiind un ecran plat montat alături de biroul cenușiu. Când Meyer intră în birou, sub marginea de jos a ecranului se aprinse intermitent un LED, iar Meyer formă un cuvânt-parolă pe tastatura computerului. Pe ecran apăru cuvântul URGENT și după o secundă apăru următorul text:

„E-Mail ora 4:37 telefonia mobilă a marii clinici mediteraneene de vest MUC. Ai făcut o treabă cu adevărat bună, dar fără îndoială că aceasta reprezintă doar primul pas. Deci rămâi acolo și înlătură ultimele urme. În condițiile date întrebuințează C4. IND”.

Meyer citi textul a doua oară. Apoi puse mâna pe telefon, formă un număr și se prezentă. La celălalt capăt al firului de serviciu era un anume Hoveller.

— În chestiunea E-Mail marea clinică, nu primesc date privitoare la expeditor și destinatar? întrebă sec Meyer.

Cel interpelat răspunse:

— Șefu’, avem acolo o problemă. Expeditorul a trimis mail-ul de pe un telefon mobil, iar receptorul este un post telefonic derivat al clinicii universitare. Aș zice că au lucrat profesioniști versați.

— Așa se pare, mormăi gânditor Meyer. Din câte se pare, domnii nu au mai găsit necesar să își codifice mesajul. Explozivul plastic american nu mai este cunoscut de mult timp sub codul C4. Stimabilii domni știu însă foarte bine că nouă nu ne scapă nimic din comunicările lor. Dar ce naiba este IND?

— Negativ, șefu’. IND nu apare în evidențele noastre. Dispozitivul nostru de recunoaștere textuală reacționează doar la codul C4.

— Asta nu simplifică deloc problema.

— Știu. Mi se pare că avem clienți noi. Ori este vorba despre niște diletanți incredibili, ori acești domni procedează deosebit de rafinat.

Pe chipul lui Meyer apăru o grimasă de parcă gândurile legate de această problemă îi provocau dureri. Apoi zise:

— Eh, vom rezolva și misterul acesta. În orice caz cred că trebuie să ne grăbim.

Cu copia mailului interceptat, Meyer se duse la analiza situației operative. În fiecare dimineață, la ora nouă punct, în sala de conferințe a clădirii principale se întâlneau șefii diverselor compartimente la briefing, pentru a se pune reciproc la curent cu activitățile lor și pentru a le coordona.

Materialul interceptat de Meyer stârni neliniște. Ulf Peters, 33 ani, cu cămașa deschisă la gât și jachetă din piele neagră – așa cum își imaginează oamenii un agent – era în ciuda vârstei șef al secției 5, informații operative, și cazul era în consecință de competența lui. După o scurtă consultare, el decise să considere obiectivul ca având grad de securitate 1 și cu asta se începu o procedură complicată.

Deoarece BND era în subordinea Oficiului cancelarului federal, Peters îl informă pe ministrul cancelariei federale de introducerea gradului de securitate 1 și de faptul că încă nu se cunoșteau date mai exacte. Sensibilizat în legătură cu obiectivul clinica, Oficiul a transmis mai departe informația către ministerul bavarez de interne, care la rândul lui a implicat Oficiul de criminalistică al landului (Landeskriminalamt – LKA).

La Oficiul de criminalistică al landului scandalul transplantului din clinică era documentat, așa că suspiciunea că între misterioasa moarte a lui Schlesinger și misteriosul e-mail ar exista o legătură nu era certă, dar nici nu putea fi exclusă. După o scurtă discuție între ministerul de interne bavarez și șeful Oficiului de criminalistică al landului s-a convenit să se alcătuiască o echipă specială de opt oameni, conducătorul ei fiind Wolf Ingram, un bărbat cât un șifonier, cu capul mare și cu păr negru tuns scurt. Judecând după statură și aspect, puteai crede că Ingram era un om brutal, dar în realitate în spatele aspectului dur se ascundea un nucleu extrem de sensibil, în orice caz, Ingram, locțiitorul șefului biroului 13, crimă organizată, condusese deja mai multe echipe speciale și dovedise fler în situații complexe.

Ingram a dispus de puțin timp pentru analiză și echipa lui de opt oameni, de altfel tineri foarte capabili, nu se dovedi de mare ajutor, cu toate astea era bine să procedeze preventiv și rapid. De aceea solicită o patrulă cu șase câini dresați pentru a detecta explozivii de tip plastic. Pe oamenii lui îi împărți pe opt compartimente ale clinicii și le ceru să prezinte liste nominale cu personalul prezent în ultimele douăzeci și patru de ore și cu toți pacienții internați.

Cu toate că e-mailul adresat unei filiale a clinicii mai degrabă îl scotea din cărți decât îl implica pe Gropius, care nu mai călcase în clinică de mai mult de o săptămână, Ingram îl considera pe profesorul implicat în scandalul transplantului drept personajul-cheie. Instinctul și experiența lui îi întăreau opinia conform căreia coincidențele aparente într-o crimă doar rareori sunt coincidențe reale.

În vreme ce Ingram elabora un profil al personalității profesorului doctor Gregor Gropius, situația începuse să se complice. În cadrul Crypto City al statului american Maryland, NSA (National Security Agency), cel mai secret serviciu secret din lume, fusese interceptat același e-mail în care se menționa explozivul plastic C4 și alarmase 38.000 de colaboratori, 120 de sateliți și sute de posturi de ascultare de pe toate continentele. De la compartimentul competent plecase cincizeci de minute mai târziu o comunicare către Counter Terrorism Center (CTC) din centrala CIA Langley, Virginia, care după ce nu putuse decodifica codul IND din e-mail, l-a transmis prompt către BND-Pullach cu mențiunea „solicitare urgentă”.

Când acesta a ajuns la BND, experții compartimentului 3-evaluare deja lucrau la o imagine integrată a situației, adică încercând strângerea laolaltă a tuturor informațiilor disponibile, din care să rezulte o bază operativă având ca scop înlăturarea unui act terorist.

Problema cea mai importantă și deci și cea mai dificilă cu care se confruntau specialiștii de la BND și LKA era cea a motivului. De ce tocmai clinica, ea, care se bucura în toată lumea de un excepțional prestigiu, o instituție fără caracter simbolic, dacă nu țineai cont de tratarea și salvarea oamenilor de toate rasele, trebuia să fie obiectul unui atac terorist?

În timpul nopții, experții în explozivi însoțiți de câini verificaseră clinica fără a stârni vâlvă; în orice caz cu rezultate

nesatisfăcătoare, deoarece clinica era impregnată cu nenumărate mirosuri care derutau capacitățile olfactive ale câinilor. Investigatorii și-au motivat intervențiile ca fiind cauzate de scandalul transplantului despre care oricum scriau toate ziarele, așa că nu aveau de ce se teme că munca lor desfășurată în toate compartimentele clinicii ar stârni panică. Agenții fuseseră instruiți ca nici măcar să nu amintească de termenul „atac terorist”.

Între timp, profesorul Gropius era supravegheat permanent. Gropius observase asta chiar de a doua zi. Într-un cartier de vile cum era Grünwald era imposibil pentru un bărbat cu spirit mediu de observație să nu sesizeze supravegherea. În fapt, profesorul nu se simțea mai deranjat de automobilul Audi gri și de BMW-ul bej care se schimbau la fiecare șase ore decât alți locuitori de pe acea stradă, cărora mașinile străine le ocupau locul de parcare. Mai trăsese de aici concluzia că atât întâlnirea lui cu Veronique, cât și cea cu Felicia Schlesinger fuseseră supravegheate. În situația lui, Gropius consideră întrevederea cu Veronique irelevantă, pe când întâlnirea cu văduva lui Schlesinger, dimpotrivă, putea fi iritantă. Și ce s-a întâmplat în zilele următoare nu a fost deloc de natură să risipească iritarea.

A început cu un apel telefonic din partea Feliciei Schlesinger la patru zile după prima întâlnire. Lui Gropius nu îi căzu tocmai bine apelul, bănuind că telefonul îi era interceptat.

Vocea Feliciei suna altfel decât la întâlnirea lor anterioară. Atunci el se mirase cât de suveran își administra ea soarta, fără răceală ori indiferență. De data aceasta, Gropius crezu că descoperă neliniște, ba chiar deznădejde la Felicia când aceasta i-a solicitat o nouă întâlnire. În urma discuției lor, ea avusese impresia că putea să aibă încredere în Gropius. La întrebarea dacă în viața soțului ei au existat anumite aspecte ieșite din comun, ea tăcuse pentru început. Retrospectiv privind, viața lui Schlesinger nu părea mai puțin misterioasă decât moartea lui.

Dacă Gropius ar fi bănuit că între timp el se afla în atenția BND și LKA, ar fi pus imediat receptorul în furcă; dar în aluziile Feliciei Schlesinger el a văzut scânteia unei speranțe de a îndepărta suspiciunea care apăsa asupra lui. Poate că era suficient un mic indiciu pentru a face lumină în această afacere.

De aceea nu a avut nicio reținere când Felicia l-a rugat să o viziteze în casa ei din Tegernsee.

Casa se afla sus, deasupra lacului și era accesibilă doar printr-un drum îngust și abrupt, care cotea de mai multe ori. Gropius reuși cu dificultate să se strecoare cu mașina lui mare pe curbele drumului. Ajuns sus, i se oferi o priveliște uluitoare asupra lacului și a zonei muntoase din jur. Cine își permitea să aibă aici o casă nu făcea parte dintre săracii republicii.

Spre surprinderea lui, Gropius nu zărise nicio mașină care să îl fi urmărit pe drumul către Tegernsee și, când a sunat la ușa cu o tăbliță decentă pe care scria Schlesinger, s-a mai uitat o dată în toate părțile fără a descoperi ceva suspect.

Felicia l-a condus pe vizitator într-o încăpere mare, acoperită cu un tavan din lemn înclinat și care dispunea de un perete din sticlă cu vedere spre vale.

În timp ce ea servea cafeaua pe o măsuță rotundă, spuse:

— Trebuie să înțelegeți că pentru mine nu este ușor să mă descurc în noua situație și desigur că am fost suspicioasă când dumneavoastră mi-ați cerut o întâlnire. Dar între timp mi-am întărit impresia că suferiți aproape tot atât de mult ca mine în urma morții lui Schlesinger. În orice caz nu îmi pot imagina că dumneavoastră ați fi implicat în comerțul de organe cu mafia.

Mirat și aproape arogant, Gropius întrebă:

— Și ce vă face atât de sigură, stimată doamnă?

Felicia privi cam încurcată pe fereastră afară, unde începuse ușor să burnițeze.

— Sigură? repetă ea. Sigură nu sunt. Mai curând este instinctul meu influențat de diverse circumstanțe.

Profesorul o privi întrebător pe Felicia Schlesinger.

— Ah, știți, în urmă cu câteva zile am început să sortez hârtii, documente, pe scurt, ceea ce a lăsat soțul meu. Mai întâi am făcut-o cu neplăcere, mă simțeam ca o intrusă în viața altcuiva, apoi mi-am spus că Arno mi-a fost soț și că mai devreme ori mai târziu trebuia să fac treaba asta. Așadar, nopți la rând i-am răscolit viața și, pe măsură ce cerneam mai multe hârtii și documente, bărbatul cu care am fost măritată patru ani îmi devenea tot mai străin. Da, am dus o căsnicie cu un străin. Nu este vorba despre faptul că fiecare din noi și-a practicat propria profesie, a câștigat propriii bani și uneori nu ne vedeam unul cu altul câte o săptămână – asta corespundea imaginii noastre

despre o legătură în care fiecare are posibilitatea dezvoltării propriilor forțe și idei –, dar mai mult, a trebuit să constat că Arno Schlesinger a dus o cu totul altă viață decât lăsa să se vadă.

— O altă femeie? Gropius se îngrozi de propria întrebare și se grăbi să adauge: Oh, vă rog să îmi scuzați indiscreția!

Concentrată Felicia clătina ușor ceașca cu cafea și, fără să ridice privirea, spuse:

— O altă femeie? Cine știe, în orice caz nu m-ar mira să fac o descoperire și în acest sens.

— Vreți să spuneți că soțul dumneavoastră ducea o viață dublă? În locuri diferite, în medii diferite? Cu interese diferite?

— Cred că s-ar putea spune astfel.

— Iar moartea lui ar putea să aibă o legătură cu asta?

— Oricum asta este explicația mea.

Gropius făcu o față chinuită, de parcă ar fi vrut să spună: „Aș vrea să vă cred…”

Atunci Felicia Schlesinger se ridică și dispăru câteva momente în camera alăturată. Când se întoarse, ținea în mână câteva file prinse cu agrafe. Tocmai voia să spună ceva, când soneria de la ușă anunță o vizită. Felicia puse hârtiile pe măsuța rotundă și se duse la ușă.

— A fost curierul cu un pachet, spuse ea scuzându-se când se întoarse și puse deoparte un pachețel galben. Apoi luă în mână micul dosar și zise: Vedeți astea? Am dat peste ele mai curând din întâmplare. Un cont la o bancă elvețiană pe numele lui Arno Schlesinger, cu o depunere de 10,3 milioane euro.

Gropius fluieră ușor printre dinți, ceea ce nu îi stătea în obicei, dar există situații care provoacă reacții neobișnuite. Aceasta era o astfel de situație și profesorul întrebă:

— Și dumneavoastră nu ați știut nimic despre asta? Mă refer la faptul că zece milioane sunt suficiente pentru a ieși de tânără la pensie. Sunteți sigură că acest cont chiar există?

Felicia ridică mâinile și clătină din cap:

— M-am interesat imediat. Cu contul totul este în ordine. În plus, am putut să aflu cum au ajuns banii în cont. I-a depus Arno în bani lichizi, simplu, din valiză!

— Și soțul dumneavoastră nu v-a dat niciodată de înțeles că sunteți putred de bogată, scuzați-mi expresia!

— Niciodată. Spre deosebire de mine, Arno trăia mai degrabă modest. Eu cheltuiesc mult pe îmbrăcăminte și pe încălțăminte. Dar câștig bine. Trebuia să duc banii la bancă și să îmi mângâi extrasele de cont zilnic?

— Este evident că soțul dumneavoastră a făcut asta!

— Așa se pare, dar asta nu este tot.

Ea luă extrasele de cont și dispăru în camera de unde luase documentele.

Fără să vrea, Gropius își aruncă privirea pe pachețelul galben. Evenimentele din ultimele zile îl sensibilizaseră, îl făcuseră să i se pară toate suspecte, iar informația pe care tocmai o aflase nu era de natură să contribuie la a-i diminua bănuielile. Citi de pe pachet adresa Feliciei Schlesinger și expeditorul, o cunoscută casă de expediții.

Felicia reveni spunând:

— Există și alte mistere în casa aceasta! Acum ținea în mână un vraf de tichete de zbor. Sunt toate pe numele Arno Schlesinger, majoritatea de anul trecut: Roma, Paris, Torino, Londra, Tel Aviv, unul la Miami, apoi la Key West, niciodată folosit. Dar în acest timp Arno se afla, zice-se, în Israel, la săpături.

— Sunteți sigură?

Gropius o privea întrebător pe Felicia.

— Sigură, ce este aceea sigură, murmură Felicia furioasă și pentru prima dată Gropius observă o venă mai închisă la culoare, care se reliefa pe fruntea ei. Vorbeam regulat la telefon, când și când primeam câte o scrisoare din Israel. De ce juca Arno teatru cu mine? Căsnicia noastră nu era una dificilă, în orice caz așa am crezut până la moartea lui. Dar poate că am fost eu prea de bună-credință și prea credulă, bănuiesc că am fost pur și simplu prea proastă.

Vocea Feliciei suna furioasă și în același timp plângăreață, pentru că nimic nu o rănește mai rău pe o femeie decât încrederea înșelată.

Gropius părea că nu o mai asculta.

— Așteptați acest pachet? întrebă el direct.

Căzută pe gânduri, ea îl privi pe vizitator; apoi luă pachetul cu ambele mâini, citi numele expeditorului, îl clătină și răspunse:

— Nu, nu am idee despre ce este vorba. Vreo casă de expediții.

Nervozitatea profesorului nu rămase neremarcată de Felicia. Îl cunoscuse pe Gropius ca pe un bărbat cu experiență, care găsea cuvintele potrivite oricărei împrejurări. Acum descoperea pe fruntea lui broboane de sudoare și îi vedea mâinile tremurând.

— Ce aveți, profesore? întrebă Felicia și se pregăti să desfacă pachețelul, dar Gropius se repezi la ea, i-l smulse, și îl puse pe podea, în dreptul ferestrei.

— Felicia, este o bombă! Nu trebuie să deschideți în niciun caz pachetul!

Felicia îl privea speriată.

— Și ce să facem?

— Obiectul trebuie scos din casă! Afară!

— Dar unde? întrebă Felicia cuprinsă de neliniște.

— Ieșiți de aici, asta este principalul!

Gropius fugi în fața casei, deschise portbagajul mașinii lui, se întoarse și apoi ieși cu pachetul, pe care îl puse în mașină.

— Nu ar trebui să anunțați poliția? strigă Felicia în timp ce Gropius se urca în mașină și o pornea.

— Mai târziu!

Abia mai auzi răspunsul lui Gropius, după care mașina lui dispăru după prima cotitură.

Gropius conducea ca paralizat Jaguarul pe drumul îngust în pantă coborâtoare. Țelul lui era o carieră de pietriș aflată de o parte a drumului. În clipa aceasta nu era prea sigur că ceea ce făcea era bine. Poate, gândi el, cu această acțiune te-ai făcut de râs. Poate că tot ce ți s-a întâmplat în ultimele zile era prea mult pentru a scăpa fără probleme psihice. Poate că era culmea absurdului să gonească prin zonă cu o bombă în portbagaj, fără nicio șansă dacă obiectul din spatele lui sărea în aer. Frica îi producea greață. Voia să verse, dar gâtul îi era parcă strâns cu un ștreang. În fața ochilor lui burnița făcea să dispară banda îngustă a drumului. Râdea, Gropius râdea tare și cu nerușinare, așa cum se râde în clipele de groază. Râdea pentru că îi trecuse prin cap că, panicat, plimba un pachet cu exploziv, iar viața lui se putea încheia în primul copac, fără niciun rost și fără să fi rezolvat ceva.

Și așa a ajuns pe Uferstraße, de unde a cotit la dreapta. Știa că la câțiva kilometri spre nord, la Gmund, un drum se ramifica către Schliersee. Puțin după bifurcație exista o carieră de pietriș

– acolo voia să parcheze Jaguarul cu periculoasa lui încărcătură și să anunțe poliția.

Abia ajunsese Gropius la bifurcație, că fu sunat de Felicia Schlesinger pe telefonul automobilului. Cu o voce stridentă aceasta spuse:

— Gropius, tocmai m-a sunat un necunoscut, care m-a întrebat dacă am primit un pachet. Am confirmat și el a zis că, dacă țin la viață, să părăsesc casa cât mai repede posibil. La ora 16:00 pachetul și casa vor sări în aer.

Gropius auzise fiecare cuvânt, dar nu era capabil de nicio reacție. Doar conducea mașina cu încăpățânare drept înainte.

— Gropius! recepționă el vocea stridentă a Feliciei. Gropius, m-ați înțeles?

— Da, răspunse șovăitor Gropius. Acum ce oră este?

— Exact ora 16:00!

Gropius apăsă frâna. Pe partea dreaptă recunoscu drumul neasfaltat care ducea spre carieră. Procedând ca un automat îndreptă automobilul care se clătina în direcția lui, la jumătatea drumului opri, opri și motorul, coborî, se gândi dacă trebuia să încuie și portiera, apoi se puse pe fugă. Alerga în direcția din care venise, traversă șoseaua și continuă să fugă prin mărăcinișul ud. Era de mult în afara razei de vizibilitate a mașinii, când un fulger luminos străpunse semiîntunericul urmat de un bubuit surd și de o undă de șoc care îl aruncă la pământ. Instinctiv își protejă capul cu mâinile și fața i se afundă în mușchiul umed. Crezu că își pierde cunoștința, dar tocmai acest gând îl făcu să deschidă ochii mai bine.

După un timp pe care nu putea să îl aproximeze, Gropius îndrăzni să ridice capul. În fața ochilor i se înfățișa un incendiu puternic. Începu să urle ca un copil mic. Profesorul stăpân pe sine, despre care nimeni nu putea spune că l-ar fi văzut vreodată iritat sau dezorientat, suspina și lăsase drum liber lacrimilor.

Îngenuncheat se sprijinea cu mâinile în pământ și, incapabil să reacționeze, își îndreptase privirea spre focul din spatele arborilor. Trosnetele puternice ale focului, întrerupte de mici explozii, erau înspăimântătoare.

— Profesore Gropius!

Gregor îngheță auzind vocea din apropierea lui. Zăpăcit și fără să își schimbe poziția, întoarse privirea. Parcă răsăriți din pământ, văzu în lumina neclară doi bărbați în pardesie negre.

— Sunteți bine? întrebă unul din ei pe când celălalt scotocea prin buzunarul pardesiului. Suntem de la Kriminalpolizei. Ați avut iarăși noroc.

Bărbatul se apropie de omul îngenuncheat și îl ajută să se ridice.

— Noroc? Cum așa, noroc? întrebă Gropius dând semne evidente de tulburare.

Cei doi agenți de la Kripo mai trecuseră prin asemenea situații și nu acordară nicio atenție vorbelor lui Gropius.

— Focul! îngăimă Gropius și întinse brațul în direcția flăcărilor, ca și cum ceilalți doi nu le-ar fi băgat de seamă până acum.

Unul din cei doi îl apucă pe Gropius de braț și îl trase deoparte.

— Bun, încercă acesta să îl calmeze, pompierii au fost anunțați. Fiți bucuros că ați supraviețuit atentatului. Veniți!

De parcă ar fi fost foarte important să știe ce oră era, Gropius își privi ceasul. Limbile acestuia indicau ora 16:19. Îi urmă în tăcere pe bărbați spre șosea. Acolo aștepta un BMW bej, unul dintre anonimele automobile din care era urmărit de câteva zile; dar asta nu îl mai surprindea.

Portiera mașinii din față, dreapta era deschisă, ca și cum automobilul ar fi fost părăsit în mare grabă.

Gropius a fost rugat să ia loc în spate. Apoi mașina întoarse și se îndreptă spre autostradă. În timpul călătoriei bărbatul de lângă șofer vorbi la telefon cu diferite instituții. Venind din față trecură pe lângă ei mașini cu lumini intermitente ale pompierilor, cu sirenele pornite. Când BMW-ul coti pe autostradă în direcția München, Gropius își mai reveni și abia acum fu în stare să gândească mai clar.

Nu își amintea ce se petrecuse de când părăsise în mare grabă casa Feliciei. Făcea mari eforturi să își amintească, dar nu reușea. Vedea mereu în fața ochilor pachetul galben cu adresa Feliciei și a casei de expediții trimițătoare.

— Un pachet galben, repeta el ca pentru sine. Un pachet galben.

— Ce spuneți?

Bărbatul din față se întoarse spre el.

— Ah, nimic. Încerc doar să îmi amintesc. Bomba era într-un pachet galben, un pachet galben adresat Feliciei Schlesinger.

Cei doi schimbară o privire ce spunea multe, apoi bărbatul din dreapta, față luă telefonul și transmise informația mai departe. Gropius asculta indiferent, ca și cum cele spuse nu aveau nicio legătură cu el.

Însă întrebă brusc:

— Dar cum de ați fost atât de rapid la fața locului?

Fără a-și lua privirea de la șosea – mașina mergea cu mare viteză – șoferul îi răspunse:

— De mașina dumneavoastră era fixat de câteva zile un emițător. Noi știam cu precizie locul în care vă aflați oricând. Bănuiți cumva cine vi l-a plantat?

— Poftim? întrebă mirat Gropius. Vreți să spuneți că emițătorul a fost pus de altcineva?

Șoferul, un tânăr cu păr lung și gras râse cam forțat:

— Exact. Ceva ieftin, cu mică rază de acțiune, care poate fi localizat cu un scanner simplu.

— De fapt, unde mă duceți? întrebă Gropius după ce se gândi puțin, lucru care nu îl ajută să identifice elemente noi.

— La instituția noastră. Cred că sunteți dator cu câteva explicații.

— Explicații?

Gropius clătină din cap și se adânci în gânduri.

Clădirea din apropierea gării principale părea înghesuită, rece și neprimitoare. Dar Wolf Ingram, șeful grupului care se ocupa de cazul Schlesinger, se arăta politicos și prevenitor față de Gropius, oricum altfel decât procurorul Renner, căruia el îi păstrase o amintire extrem de neplăcută.

Cu rutina unui cadru Kripo cu experiență, Ingram îi explică lui Gropius drepturile pe care le avea, îi ceru acordul pentru înregistrarea discuției și îi puse prima întrebare:

— În ce raporturi vă aflați cu doamna Schlesinger?

Întrebarea era previzibilă și Gropius se așteptase să îi fie pusă. De aceea răspunse degajat:

— În niciun fel, dacă la asta vă referiți. Cunoașteți circumstanțele nefericite care ne-au condus unul spre celălalt. Pe doamna Schlesinger am văzut-o pentru prima dată acum câteva zile. Credeam că văduva ar putea clarifica oarecum

împrejurările decesului soțului ei. Ca și până acum, eu sunt de părere că cheia crimei trebuie căutată la Schlesinger însuși. Pentru astăzi stabilisem o a doua întâlnire.

— Cine știa despre ea?

— Nimeni, cu excepția doamnei Schlesinger și a mea.

— Și cum a ajuns bomba în mașina dumneavoastră?

— Eu însumi am pus pachetul în portbagajul mașinii.

Ingram, care stătea la birou în fața profesorului, îl privi grav.

— Asta trebuie să mi-o explicați mai amănunțit!

— Ei bine, noi discutam, iar doamna Schlesinger făcea referiri la faptul că soțul ei ar fi dus o viață proprie, cu permisiunea dumneavoastră, o viață cam ciudată, care ridică oarecare semne de întrebare. Dar asta nu mă privește pe mine. Un curier a adus un pachețel galben, cu dimensiunile cam de 20 pe 30 centimetri, adresat Feliciei Schlesinger, având ca expeditor casa de expediții „Fontana”.

— Cu atât pare mai surprinzător faptul că ați pus pachetul în mașina dumneavoastră.

— Nu am făcut-o imediat! Întrebând-o dacă aștepta un pachet de la casa de expediții, ea a răspuns negativ. Asta mi-a trezit suspiciuni. Am avut un sentiment neplăcut și nu mă veți crede, dar o voce interioară mi-a spus: „În pachet este o bombă!”

Ingram îl măsură pe Gropius cu o privire dură.

— Știu ce gândiți acum, reluă Gropius firul discuției. Credeți că sunt dus cu pluta sau că am născocit o poveste bizară, la fel de nelalocul ei ca umorul în Biblie!

— În niciun caz! îl întrerupse Ingram. Investigațiile într-un caz ca acesta au ca rezultat un șir de lucruri îndoielnice, care totuși însumate conduc la un întreg logic. De aceea vă cred, profesore. Și dacă vă înțeleg bine, ați vrut să scoateți din casă cât mai repede pachetul în care bănuiați că se află o bombă. Cum a reacționat doamna Schlesinger la asta?

Gropius se gândi.

— Nu mai știu. Aici se opresc amintirile mele. Reacția mea a fost determinată doar de un gând: să scot pachetul!

— Și de ce v-ați părăsit automobilul cu puțin înainte ca acesta să sară în aer?

Gropius ridică din umeri.

Felicia Schlesinger încerca de câteva ore să dea de Gropius pe telefonul mașinii. Dar de fiecare dată auzea aceeași voce mecanică: „Momentan abonatul nu este disponibil”. Neliniștită se plimba cu brațele încrucișate prin marea cameră de zi. Din când în când se oprea și privea pe ferestrele înalte spre lac, unde pe celălalt mal sclipeau luminile promenadei. Gândurile ei se îndreptau permanent către pachetul galben cu care Gropius dispăruse atât de intempestiv și către amenințarea telefonică rostită de necunoscut. Evenimentele din această după-amiază i se păreau încă ireale, dar cele două cești de ceai de pe masă erau mărturia incontestabilă că visul urât era realitate și, pe măsură ce timpul trecea fără a putea să ia legătura cu Gropius, îi era tot mai clar că acestuia i se întâmplase ceva.

Pe la ora 19:00 deschise televizorul. La știrile zilei era prezentat un accident al unui petrolier în dreptul coastelor Africii de Sud, un atentat sinucigaș în Israel și în încheiere știrea: „Pe o bretea a șoselei Tegernsee a explodat după-amiază târziu un autovehicul. Din datele primite de la poliție rezultă că este vorba despre un atentat cu bombă. Explozia a fost atât de puternică încât părți ale autovehiculului au fost aruncate la peste o sută de metri. Până acum nu se știe nimic despre persoanele aflate în mașină”.

Felicia privea fix în întunericul de afară. Câteva secunde nu pricepu nimic. Abia treptat, în timp ce se uita la imaginea ei oglindită în fereastră, groaznica realitate pătrunse în conștiința ei. Ca să nu cadă, se sprijini de geamul ferestrei. „Gropius era mort, dar de fapt atentatul mă viza pe mine!” – gândi ea. Stomacul i se răsculă de parcă înghițise o duzină de lăcuste. Se târî cu privirea fixă până la un fotoliu, pe care se prăbuși ca un sac. Prin cap îi treceau simultan frânturi de gânduri disparate: banii nu te fac fericit, iar banii cu origine necunoscută nici atât. Cine săvârșește o crimă săvârșește și două! Ce îi tăinuise Schlesinger?

Deodată Felicia se simți străină și părăsită în casa aceea mare. Îi era frig. O cuprinse frica, frica sub forma unei reprezentări vagi a unor bărbați care o vânau. Și ca în vis, când o forță inexplicabilă nu te lasă să îți miști picioarele și să fugi, Felicia simți frica morții.

Cândva, când tensiunea se mai domoli, tremurând trase cu putere aer în piept. Se duse în dormitor, unde puse într-o geantă

de călătorie rufărie și câteva piese de îmbrăcăminte, apoi puse pe ea un pardesiu, și din antreu intră în garaj. După ce aruncă geanta pe locul de lângă șofer al Golfului ei, apăsă un buton și ușa garajului se ridică. Se pregătea să urce, când doi bărbați aflați pe stradă se îndreptară spre ea.

— Doamna Schlesinger?

— Da? răspunse ezitant Felicia.

— Numele meu este Ingram, conduc echipa specială care investighează moartea soțului dumneavoastră. Dânsul este colegul meu Murau. A apărut o situație nouă…

— Este mort? îl întrerupse Felicia.

— Cine?

— Gropius!

— Nu. Profesorul a părăsit mașina câteva clipe înainte de a exploda bomba. Cum s-ar spune, s-a ales cu spaima.

Pentru că simți că se va prăbuși, Felicia se sprijini de radiatorul Volkswagenului. Își strânse între genunchi palmele împreunate și privi în pământ.

Ingram îi înțelese situația și o întrebă abia mai târziu:

— Vreți să plecați?

— Să plec? Ea clipi iritată. Trebuie să ies de aici! Îmi este frică, frică, frică!

— Vă înțeleg, spuse calm Ingram, v-aș ruga totuși să ne răspundeți la câteva întrebări. Este important. În circumstanțele actuale este important și pentru dumneavoastră!

Felicia se întoarse în casă împreună cu cei doi bărbați.

— Noi am discutat amănunțit cu profesorul Gropius, începu Ingram, el ne-a descris cele întâmplate așa cum le vede el. Acum aș dori să aud versiunea dumneavoastră.

— Gropius chiar nu a pățit nimic? se mai interesă încă o dată Felicia.

— Nimic, răspunse Murau. L-am găsit îngenuncheat în pădure, cu fața ascunsă în mușchiul de pe sol, la o sută de metri de automobilul care ardea.

— Știți, interveni Ingram, că profesorul v-a salvat viața.

Felicia era tensionată. Încercă cu degetele răsfirate să își netezească părul strâns la spate, deși nu ar fi fost nevoie.

— Atunci dumneavoastră știți totul, zise ea furioasă.

Ingram clătină din cap.

— Vă rog să îl credeți pe un om cu experiență în profesia aceasta, că la doi martori la aceeași faptă există trei versiuni ale celor întâmplate. Aveți vreo suspiciune cu privire la cine ar fi putut săvârși atentatul? Trebuie să vă mai întreb și dacă aveți dușmani capabili de așa ceva.

Celor doi nu le scăpă că Felicia, în timp ce se gândea, își strângea pumnii de parcă în aceștia s-ar fi ascuns o taină.

— Nu, răspunse ea în cele din urmă, eu am de-a face cu colecționari de artă, pentru care reprezint mijlocitorul. Rivalitățile care apar ca pretutindeni sunt rezolvate mai curând cu cecurile decât cu explozibilii. Cine plătește mai mult iese victorios.

— Dar soțul dumneavoastră, el avea dușmani?

— Arno? Era cercetător în domeniul istoriei antice și se ocupa de inscripțiile de pe ruine. Acolo există vrajbă în cercul colegilor. Dar sunt aceștia dușmani? Dușmani care să atenteze la viața cuiva?

Ingram scoase un notes din buzunar.

— Ne puteți descrie șoferul care v-a adus pachetul? Ce fel de mașină avea?

Felicia respiră greu.

— Întrebarea aceasta mi-am pus-o și eu. Îmi amintesc doar că era înalt și suplu, și că purta un halat albastru. Mașina lui, o furgonetă, era parcată la distanță față de casă. Pur și simplu nu m-a interesat. După câteva momente de gândire, ea adăugă: Ceea ce eu nu înțeleg este acel apel telefonic!

— Apel telefonic? Ce apel telefonic?

— Gropius tocmai părăsise casa împreună cu pachetul, când a sunat telefonul și o vocea a spus că la ora 16:00 va exploda bomba din pachet, iar eu trebuia să părăsesc casa cât mai repede posibil.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu unul ori două minute înainte de ora 16.00! Ce motiv să fi avut necunoscutul ca să mă avertizeze? Un nebun îmi plasează o bombă în casă, după care mă avertizează! Asta nu îmi iese din cap!

Ingram nu trecu peste replica Feliciei. Ca expert în terorism, el privea evenimentul din alt unghi de vedere.

— Deci știați că în pachet era ascunsă o bombă. Mai știați că profesorul Gropius era pe drum cu obiectul în portbagajul mașinii lui. Asta trebuie să vă fi creat un sentiment groaznic!

— Sentiment? strigă enervată Felicia. Nu era momentul de sentimente. Mă urmărea un singur gând: trebuie să îl avertizez pe Gropius! Aveam undeva cartea lui de vizită. Mi s-a părut că a trecut o eternitate până când am găsit-o în poșeta mea, deși a durat cel mult un minut. În cele din urmă am dat de Gropius prin telefonul auto.

— L-ați avertizat pe profesor? Ingram era surprins. Gropius nu a spus nimic despre asta.

O clipă Felicia păru dezorientată. Bineînțeles că îl sunase pe Gropius! Sau nu îl sunase? Absurdul evenimentului o făcea să se îndoiască de propriile acțiuni. Își aminti, totuși:

— Gropius a întrebat cât era ceasul. I-am spus că era ora 16:00. Atunci legătura s-a întrerupt.

Ingram și Murau schimbară o privire pe care Felicia nu o putu explica. Câteva secunde domni o tăcere grea și Felicia se întreba nesigură ce concluzii puteau să tragă cei de la poliția criminală din spusele ei.

— Eu sunt încă puțin răvășită, adăugă ea în cele din urmă. Mă veți înțelege. De aceea aș prefera să nu petrec noaptea aici, în casă, ci într-un hotel din oraș. Mă găsiți în zilele următoare la „Park-Hilton” din München.

Telefonul începu să sune pe când ea încă mai vorbea. Felicia tresări. Și Ingram făcu o față îngrijorată.

— Aveți ceva împotrivă dacă ascult și eu? întrebă el aproape în șoaptă.

Felicia îi permise, apoi duse receptorul la ureche. Ingram se apropie de ea pentru a trage cu urechea.

De la celălalt capăt al firului se recomandă Gropius.

— Doamne! strigă ușurată Felicia. Mi-ați tras o spaimă a-ntâia!

Când Ingram recunoscu vocea lui Gropius se retrase discret.

— M-am temut de ce era mai rău după ce nu v-am mai putut contacta la telefon, spuse Felicia. Cuvintele ei sunau rigid, nenatural. Acum tocmai mă interoghează doi bărbați de la poliția criminală. Vreau să plec. Voi petrece noaptea la „Park-Hilton”, deși sunt sigură că nu voi putea să dorm niciun minut. Dar cum vă simțiți dumneavoastră, profesore?

Cei doi bărbați păreau complet dezinteresați de discuție, dar în realitate din reacțiile Feliciei căutau să își facă o imagine asupra relației dintre ea și Gropius. Lor nu le scăpă nici că cei doi stabiliră o întâlnire chiar în această seară.

Puțin după ora 22:00 profesorul Gropius intra în holul discret iluminat al hotelului „Hilton”. În ciuda orei târzii, holul era aglomerat. O firmă de turism japoneză cu un camion de bagaje bloca trecerea, astfel că a fost nevoit să se folosească de brațe pentru a ajunge la țelul vizat, unde sub două uriașe plante se aflau câteva fotolii. Se pregătea să se așeze, când de după pădurea seculară își făcu apariția Felicia.

Părea mică, palidă și fragilă, cu totul altfel decât femeia arogantă pe care o reținuse el. Se vedea pe ea că ziua care trecuse o marcase profund. Privirea ei nesigură parcă spunea: „Îmi pare rău că v-am băgat în treaba aceasta”. Poate spunea și „Mi-ați salvat viața. Cum v-aș putea mulțumi?”

În clipe ca acestea orice cuvânt este nepotrivit; de aceea tăceau. Doar se priveau. Fără să vrea Gropius făcu un pas către Felicia. Și brusc se strânseră în brațe. Gropius acoperi cu sărutări chipul Feliciei, cu pasiune, iar Felicia răspunse acestei revărsări de sentimente lipindu-se strâns de el. Amândoi pierduseră complet din vedere că nenumăratele priviri din holul plin al hotelului se îndreptau către ei.

Primul care și-a revenit a fost Gropius. Debusolat și stângaci ca și cum s-ar fi încumetat să facă ceva necuviincios, o îndepărtă de el pe Felicia. Atunci își reveni și ea. Își aranjă îmbrăcămintea și se strâmbă cum fac femeile în fața oglinzii când se machiază. Îl auzi atunci pe Gropius:

— Vă rog să îmi scuzați comportamentul nepotrivit. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine.

În primul moment Felicia găsi afirmația lui aproape jignitoare. Niciodată un bărbat nu se scuzase pentru un sărut, mai ales dacă ea îi răspunsese pasional. Dar imediat sesiză circumstanțele deosebite în care se petrecuse pasionata îmbrățișare și răspunse:

— Și eu trebuie să îmi cer scuze.

Când ulterior ședeau față în față pe fotoliile din piele neagră, cu palmele împreunate, păreau tensionați și reținuți. Niciunul din ei nu știa cum să înceapă.

— Eu a trebuit să plec, începu Felicia în cele din urmă, nu mai suportam să rămân în casă.

Gropius dădu mut din cap.

— Îmi pare rău că ați fost implicat în ceva cu care evident nu aveți nicio legătură. M-am gândit, și după discuția noastră, și după atentatul cu bombă, mi-am dat seama că într-adevăr dumneavoastră nu aveți nimic de-a face cu moartea soțului meu.

Gropius, care până acum se tot uitase la pantofii lui murdari, ridică privirea. Voia să îi dea crezare Feliciei, dar între timp se convinsese el însuși de contrariul. Pentru el nu avea sens ca cineva mai întâi să fi vrut să îl înlăture pe Arno Schlesinger într-un mod neobișnuit, extrem de riscant, pentru ca apoi să o ucidă pe soția acestuia într-o modalitate nu mai puțin neobișnuită. După interogatoriul de la Kriminalpolizei rămăsese cu impresia că însuși Ingram nu îl mai socotea personajul-cheie al celor petrecute, dar el nu mai putea crede că implicarea lui era o întâmplare. Pentru asta vorbeau emițătorul de pe mașina lui, vocea de la telefon care îi ceruse să înceteze cercetările și tentativa de șantaj încercată de Veronique.

Gândurile lui fură întrerupte de un chelner; o întâmplare fericită care îl scuti pe Gropius de a răspunde la observația Feliciei.

— Șampanie? întrebă Gropius, în același timp ca o invitație. Amândoi avem toate motivele să ne sărbătorim ziua de naștere.

Felicia confirmă.

Gropius comandă o sticlă de Veuve Cliquot și, pentru a schimba tema discuției, povesti că în pivnița văduvei Cliquot din Reims se putea prânzi excepțional, și în plus la fiecare fel de mâncare se servea un alt sortiment de șampanie.

Felicia nu era deloc interesată de recomandarea culinară făcută de Gropius.

— Aveți o explicație pentru motivul care l-ar fi determinat pe apelant să mă avertizeze în legătură cu bomba? îi întrerupse ea eschiva. Există totuși o contradicție între a-mi trimite o mașinărie infernală acasă și în același timp a mă avertiza: „Atenție, este o bombă!”

Gropius urmărea gânditor cum destupa chelnerul șampania și cum umplea paharele.

— Vor să vă sperie, pentru ca ulterior să cedați unei solicitări. Sunteți șantajată?

— Nu.

— Ori poate că gangsterii au vrut doar să vă arunce casa în aer, pentru că în ea s-ar afla un material probator contra lor.

— Și pe mine de ce să fi vrut să mă menajeze?

Gropius zâmbi:

— Poate din iubire creștină față de aproape, cine știe? Sau…

— Sau…?

— Nu sunt sigur dacă atentatul nu mă viza pe mine. În mașina mea se afla un emițător. Cei de la poliție spun că nu era al lor. Deci permanent se cunoștea unde mă aflam în acel moment.

— Dumneavoastră aveți dușmani, profesore?

Gropius făcu un gest de dispreț.

— Evident mai mulți decât m-am temut eu. Dar acum să ciocnim: Pentru noua noastră viață!

Paharele scoaseră un clinchet tânguitor.

CAPITOLUL 4

Atentatul asupra lui Gropius, care de fapt o vizase pe Felicia, a pus în alertă toate compartimentele care participau la investigații. Experții în explozivi de la LKA analizau urmele de exploziv plastic C4 din resturile Jaguarului lui Gropius și astfel cazul luă noi dimensiuni.

Ultima utilizare a acestui periculos exploziv în Germania avusese loc cu aproape zece ani în urmă. Neașteptata lui reapariție în mâinile crimei organizate a făcut să sune strident toate alarmele. La Serviciul federal de informații (BND) o echipă formată din patru oameni se ocupa cu descifrarea codului IND, în spatele căruia se bănuia că se ascunde expeditorul e-mailului interceptat. Decriptorii foloseau cele mai moderne programe proprii, cu ajutorul cărora în câteva secunde sistemele literale erau transformate în sisteme numerice și prin manevrarea șirurilor de cifre și retransformarea în alfabet puteau fi obținute noi combinații de litere.

De exemplu, IND se modifica cu factorul +2 în KPF sau cu factorul -3 în FKA. Și cu toate că experții și-au aliniat sistemul la diferitele alfabete rusești și americane, computerele nu au furnizat nicio nouă combinație de litere care să aibă sens ori care să trădeze numele expeditorului.

În ideea că în spatele atentatelor asupra lui Arno Schlesinger și asupra profesorului Gropius se afla același autor, LKA a creat un așa-numit profiler, o analiză operativă pe caz, denumită pe scurt AOC. Despre analistul de caz Mewes, consilier principal criminalist cu o experiență de minimum trei vieți, colegii spuneau că are al șaselea simț de când, cu doi ani înainte, descrisese atât de precis comportamentul unui bestial asasin de copii dispărut fără urmă timp de trei luni, încât doar după câteva zile acesta a putut fi arestat. Mewes a putut să recurgă la banca de date VICLAS, în care sunt cuprinși criminalii în serie și violenți. În cazul de față, utilizarea băncii de date s-a dovedit inutilă. Cazuri asemănătoare acestuia nu mai existau.

Și echipa specială a lui Wolf Ingram din Bayerstraße bâjbâia. Proverbiala căutare a acului în carul cu fân era o nimica toată în comparație cu urmărirea serviciului de mesagerie și a șoferului despre care se știa doar că era înalt, suplu și purta un halat gri ori albastru, indicii practic inutilizabile în vreo listă cu criminali. Astfel că Ingram a fost de părere că singura posibilitate de a

progresa consta în explorarea mediului personal al Feliciei Schlesinger și al profesorului Gropius.

După primele interogatorii, șeful echipei speciale rămăsese cu impresia că Gropius era foarte interesat în clarificarea cazului său, în timp ce Felicia Schlesinger lăsa să se întrevadă o anumită reținere, de parcă ea nici nu ar fi vrut să știe cine îi omorâse soțul. Așa stând lucrurile, suspiciunea a fost localizată mai puțin asupra cooperantului profesor și mai mult asupra netransparentei văduve. Ingram a ordonat supravegherea permanentă a casei ei din Tegernsee.

În ce îl privea pe Gropius, atentatul la viața lui i-a reținut atenția abia mult mai târziu. Acea zi plină de evenimente îi lăsase o impresie mai puternică legată de neașteptata aprindere a Feliciei, despre care nu putea spune cu precizie dacă ascundea o dorință reală ori era ușurarea intervenită după ce tocmai scăpase ca prin minune de la moarte. Mintea îi era plină de gânduri negre, iar pentru adevărate simțăminte nu mai era loc. De la prima lor întâlnire se purtase cu Felicia cu rezerva caracteristică unui preot, văzuse în ea un tovarăș de destin; deși nu îi scăpase aspectul atrăgător, fusese departe de gândul de a o găsi incitantă sau de a o dori.

În următoarele zile, Gropius a fost mai preocupat să afle cum se declanșase acea explozie afectivă, decât de motivul care îi unise și circumstanțele care au dus la scurta și violenta lor clipă de intimitate. El însuși oscila între regretul de a lăsa lucrurile așa și recunoașterea lașă că îi plăcea să o simtă și să o mângâie.

Bineînțeles că imprevizibila nenorocire, dacă o putem numi așa, nu era favorabilă situației lui, căci de la interogatoriu Gropius aflase că era supravegheat. Și cu siguranță că spionii lui Ingram îi surprinseseră bând șampanie în holul hotelului și acum se gândeau la concluziile pe care le puteau trage de aici. În momente ca acestea Gropius putea și să câștige ceva pozitiv pentru încâlcita situație în care se afla. Uneori se gândise chiar și la un joc de-a șoarecele și pisica cu cei care îl urmăreau, și făurise planuri asupra modului în care el ar putea scăpa cel mai bine de discreții domni; apoi realitatea îl aducea cu picioarele pe pământ, împreună cu grija că lămurirea scandalului transplantului s-ar putea prelungi la nesfârșit și i-ar putea

întârzia revenirea la clinică sau, după un timp, i-ar face-o chiar imposibilă.

Gropius nu era omul care să lase lucrurile în voia lor, mai ales când era vorba despre existența lui. Și despre asta era vorba acum! El nu știa că patru servicii diferite se ocupau acum de el și nici nu vedea vreo legătură între operație și atentatul cu bombă, deși își dădea seama că această coincidență nu putea fi întâmplătoare.

Gropius aflase de la Felicia că ea nu le spusese criminaliștilor tot ce putea fi important pentru rezolvarea cazului. Faptul că ea tăinuise cele zece milioane de pe contul elvețian i se părea de înțeles având în vedere înspăimântătoarele impozite ce ar fi urmat. Dar Gropius avea mai puțină înțelegere pentru tăinuirea vieții duble a lui Schlesinger, în care el vedea cheia rezolvării cazului.

Gropius încerca zadarnic să facă o legătură între informațiile personale pe care i le încredințase Felicia și acțiunile criminale, și nu identifica un fir roșu care să-i fi permis să tragă niște concluzii. După o zi întreagă de intensă meditație, trebuia să recunoască faptul că se învârtea în cerc fără a face măcar un pas mai departe.

Se făcuse seară când, obosit, lăsă deoparte filele pe care notase și schițase toate posibilitățile, și îi telefonă Ritei. Rita era totdeauna prezentă când avea nevoie de ea și aceasta era o asemenea seară.

Ea veni îmbrăcată într-un taior negru, cu o fustă nerușinat de scurtă și cu ciorapi negri, remarcând că Mercur și Venus se aflau într-o conjuncție care acționa favorabil asupra sexului. Băură un Barolo de cea mai bună calitate.

În mod inevitabil discuția atinse și atmosfera din clinică. Circula zvonul că medicul-șef Fichte ar candida pentru postul lui Gropius, deși postul nu era disponibil momentan.

Fichte? Tocmai Fichte? Gropius îl considera pe Fichte un colaborator loial. Fichte cunoștea mai bine decât oricare altul împrejurările care conduseseră la concediul lui obligatoriu. Și tot mai bine decât oricine știa că moartea lui Schlesinger avea o cauză criminală, și în acest fel ieșea din responsabilitatea lui.

— Ah, Gregor, dar este numai un zvon! Probabil că nu este ceva real, comentă Rita când remarcă mina întunecată a lui Gropius.

Ea deja regreta că îi povestise lui Gregor despre ce se șoptea prin clinică. Ar fi trebuit să își dea seama că el nu va reacționa tocmai bucuros și mai bine și-ar fi mușcat limba. În orice caz seara care începuse atât de plăcut era ratată.

Gropius dădu absent din cap, își mușcă buzele și căzu pe gânduri. Trebuia să îi ceară socoteală lui Fichte și se gândi să îl sune mai târziu, dar își aminti că telefonul era interceptat, și decise să îl viziteze pe Fichte în această seară.

După o despărțire rapidă de Rita, Gropius mai făcu câțiva pași până la stația taxi de pe artera principală. Fichte locuia într-unul din bungalow-urile situate pe celălalt mal al Isarului, nu departe de clinică. Se întâlniseră acolo o dată sau de două ori, dar rivalitatea veninoasă a celor două soții pusese capăt unor vizite ulterioare și unei eventuale prietenii.

Pe acea stradă toate casele semănau între ele și, probabil, se gândi Gropius amuzat fără să vrea, că toate întrerupătoarele pentru lumină se aflau montate în același loc. Nefiind sigur în care casă locuia Fichte, Gropius ceru șoferului să oprească taxiul și exact atunci văzu ieșind doi bărbați dintr-o casă aflată la nici douăzeci de metri. Îl recunoscu imediat pe Fichte după statura lui măruntă, dar nici celălalt bărbat nu îi părea necunoscut!

Gropius îl rugă pe șofer să stingă farurile și îi urmări cu privirea pe cei doi care se îndreptară către o mașină parcată sub un felinar. Acolo își strânseră mâinile și atunci lumina căzu pe fața celuilalt bărbat mai înalt cu un cap decât Fichte.

— Prasskov! șopti Gropius și se pregăti să sară din mașină, când rațiunea îl reținu de la acest gest.

Prasskov și Fichte? Ce aveau comun cei doi? Gropius ar fi putut jura că aceștia nici măcar nu se cunoșteau. Confruntat cu această nouă situație, prin cap îi trecură o mie de gânduri, gânduri care cu câteva clipe mai înainte i s-ar fi părut absurde, ireale, fantastice. Prasskov, care era căutat de poliție, venea și pleca de la Fichte!

Indecis în privința modului în care să procedeze, Gropius urmări cum Fichte se întorcea în casă, în timp ce Prasskov își pornea mașina, un Mercedes vechi și greu. Aflat în capcana gândurilor lui, Gropius nu era capabil să ia o decizie. Privea ca paralizat cum automobilul trecea prin fața sa îndreptându-se spre oraș.

Șoferul taxiului a fost cel care l-a determinat să se decidă:

— Doriți totuși să coborâți ori v-ați răzgândit? întrebă el cu șarmul înnăscut al birjarilor münchenezi.

— Da, răspunse absent Gropius.

— Da, ce?

Gropius privea cum luminile de poziție din spatele Mer- cedes-ului se tot îndepărtau.

— Urmăriți mașina aceea! zise el brusc.

Șoferul răspunse cinic:

— Cum doriți.

Apucă să vadă cum automobilul tocmai cotea la prima intersecție spre dreapta. Când ajunse și el la locul respectiv și se uită după Mercedes, acesta parcă intrase în pământ.

Gropius se trezi în toiul nopții. Dormise neliniștit, chinuit de vise în care el era urmărit cărând într-un geamantan din aluminiu organe umane, inimi bolovănoase, ficați fleșcăiți și rinichi grași. Nu recunoștea chipurile urmăritorilor, dar chiar și umbrele acestora erau amenințătoare. Până și locul în care încerca să ajungă cu lugubrul geamantan îi era necunoscut, așa că scăldat în sudoare era bucuros măcar să scape de siluetele întunecate.

Gândurile sale se îndreptau mereu către Prasskov. Oare se înșelase el în privința simpaticului chirurg estetician? Poate că Prasskov îi cultivase prietenia doar pentru ca la momentul potrivit să îl folosească? Dar în ce scop? Oricum îl șocase faptul că Prasskov avea ceva comun cu Fichte. Nici nu mai știa ce să creadă, dar până una-alta nu îl mai părăsea gândul că Schlesinger și el ar fi putut nimeri în confruntările din mafia organelor.

Buimac și posedat de acest unic gând, Gropius coborî în bucătăria de la parter, scoase din frigider o sticlă de bere și o goli mai mult de sete decât din disperare. Apoi se urcă din nou în pat și, cu mâinile sub cap, privi fix la raza de lumină care se strecura de pe stradă în cameră desenând o figură geometrică pe tavan. Adormi în ciuda așteptărilor.

Pe Gropius îl trezi lumina puternică a soarelui și el se miră că reușise totuși să doarmă. După ce trecu prin baie, își pregăti micul dejun, dacă o ceașcă cu nes și două felii de pâine prăjită se puteau numi așa. Apoi îl frământă gândul de a anunța poliției cele văzute de el seara trecută. Pentru că oricum Prasskov era

căutat. Dar tainica întâlnire dintre Prasskov și cel mai loial colaborator al lui, întâlnire al cărei martor involuntar fusese, îl marcase atât de mult, încât nu mai găsea curajul de a-l denunța pe Fichte. Și cu cât se gândea mai mult la neașteptata descoperire, constata că aceasta ridica mai multe probleme decât clarifica.

Să tot fi fost ora zece, când soneria îl smulse din gândurile sale. De câteva zile îl băgau în sperieți tot felul de lucruri neașteptate. În fața ușii se afla un bărbat slab, cu chelie, bine îmbrăcat și cu o înfățișare agreabilă, care nu ar fi trebuit să îi trezească reticențe lui Gropius.

— Numele meu este Lewezow și vă rog să-mi scuzați vizita neanunțată, zise necunoscutul înclinându-se ceremonios, și înainte ca profesorul să apuce să îl întrebe ce dorea, continuă: Aș vrea să discut cu dumneavoastră. Este vorba despre soția dumneavoastră și despre atentatul cu bombă. Am citit despre asta în ziare.

— Veronique vă trimite? întrebă indispus Gropius.

— Oh, nu, dimpotrivă! se apără străinul. Soția dumneavoastră m-ar blestema dacă ar afla. Nu, eu vin de bunăvoie și pentru că socotesc necesar.

Gropius îl măsură cu privirea din cap până în picioare și, în cele din urmă, spuse:

— Bine, intrați. Sper doar că nu vreți să îmi irosiți timpul.

După ce luară loc în salon, Lewezow trecu direct la subiect:

— Fotografiile în care apăreți dumneavoastră cu doamna Schlesinger sunt făcute de mine. Dar înainte de a vă năpusti asupra mea, insist să mă ascultați în continuare. Sunt detectiv particular, din asta trăiesc, procurând oamenilor informații care uneori aduc mulți bani. Știu că există profesii mai onorabile, dar așa cum împăratul roman Vespasian îi spunea fiului său Titus, care critica impozitul pe latrine impus de tatăl său, banii nu au miros. Soția dumneavoastră m-a sunat de curând și m-a însărcinat să vă urmăresc. Ea crede că ați provocat intenționat moartea lui Schlesinger pentru că aveați o relație cu soția acestuia.

— Și pe dumneavoastră ce v-a convins de contrariul, domnule...?

— Lewezow. Nimic. Dar când am auzit de atentatul cu bombă, mi-a trecut prin cap că ea s-ar putea afla în spatele atentatului.

— Ați crede-o în stare pe Veronique de așa ceva?

Lewezow își frecă mâinile gânditor:

— Ea este o femeie foarte rece, calculată, în orice caz așa am cunoscut-o eu. Și, dacă îmi permiteți remarca, ura ei față de dumneavoastră nu are limite.

Gropius se frecă cu degetul mare și arătătorul pe nas, semn de mare încordare. „Asta este cam prea de tot într-o dimineață însorită, se gândi el, dar de ce mi le spune mie?”

De parcă i-ar fi citit gândul, Lewezow continuă:

— Desigur că vă întrebați de ce mă expun în fața dumneavoastră. Știți, eu încă nu sunt destul de hârșâit pentru profesia de copoi. Implicarea într-o crimă mă neliniștește, mai mult, îmi produce teamă. Cine tăinuiește crima devine complice. Nu mai lucrez pentru soția dumneavoastră.

Gropius era neîncrezător. Cuvintele lui Lewezow îi sunau prea frumos. De ce să le dea crezare? Detectivii trăiesc din răutatea oamenilor, iar răutatea este molipsitoare ca o molimă. Tăcea.

Lewezow făcu o mină chinuită:

— În acest context aș dori să vă informez cu ceva. Trebuie să știți că am pus un emițător sub bara de protecție a mașinii dumneavoastră.

Gropius îl privi consternat pe Lewezow:

— Dumneavoastră?

— De mai multe zile știam unde vă aflați la un moment dat. Deci și în ziua în care erați în vizită la doamna Schlesinger, în Tegernsee. Așteptam în apropierea casei ei și l-am văzut pe curier ducând pachetul. Ca să fiu mai exact, erau doi, unul rămăsese în mașină pe când celălalt livra pachetul. Asta m-a mirat. Nu mai văzusem, până acum o firmă de curierat care să facă livrările cu doi oameni. Dar nu puteam bănui că era vorba despre un atentat.

Gropius parcă era electrizat:

— Îl puteți descrie pe bărbat ori mașina?

— Desigur, să observ astfel de lucruri face parte din meseria mea. Bărbatul era înalt, purta un halat negru și o șapcă. Mașina era un Ford Transit inscripționat GT-German Transport. Când am citit în ziar despre pachetul-bombă, am încercat să aflu câte ceva despre această firmă.

— Și? Spuneți!

Lewezow dădu din cap și zâmbi dându-și importanță.

— Nu există o firmă cu această denumire și nici nu a existat vreodată. Dacă mă întrebați pe mine, vă spun că treaba a fost făcută de profesioniști.

Gropius se gândi, apoi întrebă:

— Ați comunicat poliției ceea ce ați observat?

— Nu, de ce aș face-o eu?

Profesorul se ridică și se duse la fereastră.

— Dacă înțeleg bine, doriți ca spusele dumneavoastră să fie remunerate? întrebă el fără a-l privi pe Lewezow.

— Să zicem așa: poate că în situația critică în care vă aflați v-aș putea fi de ajutor.

Propunerea lui Lewezow îl luă pe Gropius pe neașteptate. El medită câteva momente dacă merita să se încreadă în acest om greu de citit. Pe de altă parte, Lewezow îi cunoștea situația mai bine decât oricine altcineva și ar fi putut fi un ajutor bine-venit.

Gregor Gropius și Felicia Schlesinger stabiliseră să se întâlnească la prânz într-un restaurant aflat în fața operei. După răbufnirea sentimentală din holul hotelului, cei doi aveau o relație destul de tensionată, dar deloc neplăcută, însă comportamentul firesc – în măsura în care în situația lor se putea vorbi de firesc – fusese înlocuit de un comportament nesigur.

Poate că ar fi fost mai bine să nu se vadă câteva zile, dar pentru așa ceva situația lor era prea explozivă. Felicia trecuse printr-un nou interogatoriu în timpul căruia nu furnizase poliției nicio noutate și nu se realizase nici speranța anchetatorilor că noile ei declarații vor veni în contradicție cu cele anterioare. Cu această ocazie ea ajunsese la surprinzătoarea concluzie că cu cât era mai mult cercetată asupra lui Schlesinger și a vieții lui indescifrabile, cu atât devenea mai furioasă din cauza lui Arno. Asta o speria, dar Gropius, căruia îi mărturisise asta, o liniști spunându-i că șocul provocat de decesul unui apropiat poate să îi răstoarne sentimentele. Adeseori se întâmpla ca soțul supraviețuitor să nutrească brusc ură față de partenerul decedat.

După ce chelnerul strânse masa, Felicia scoase din poșetă un calendar pentru întâlniri, pe care i-l întinse lui Gropius peste masă.

— Calendarul lui, spuse ea mai curând indiferentă, mi-a fost restituit de către clinică împreună cu portvizitul, ceasul și câteva lucruri mărunte.

Gropius o privi întrebător.

— Nu mă înțelegeți greșit, zise Felicia, pur și simplu nu vreau să știu ce scrie în el. Poate găsiți dumneavoastră un indiciu care să ne conducă mai departe.

Profesorul avea rețineri să ia cărticica neagră și răsfoind-o să intre în viața lui Schlesinger. Totuși, a biruit gândul că moartea lui Schlesinger și cursul pe mai departe al vieții lui erau strâns legate, așa că zile și săptămâni se scurseră printre degetele sale. În timp ce Felicia privea demonstrativ pe fereastră, unde fațada operei strălucea în soare, Gropius încerca să descifreze înscrisurile. Nu era ușor de citit și unele erau făcute chiar în greacă ori ebraică.

— Soțul dumneavoastră era foarte cult, vorbea multe limbi? remarcă și în același timp întrebă Gropius.

Felicia confirmă.

— Mai mult de o jumătate de duzină. Șapte ori opt. Uneori se distra scriindu-mi bilețele în alte limbi sau folosind scrierea arabă pentru cifre. Asta mă înfuria și el era încântat.

Era notată meticulos și citeț ziua în care Schlesinger se deplasase la clinică, chiar și data transplantului era notată cu un X. După care notarea încetase. Gropius făcu o pauză.

— Aici mai este făcută o adnotare: 23 noiembrie, ora 16, hotel Adlon, prof. De Luca. Vă spune asta ceva?

Felicia se gândi scurt, apoi dădu negativ din cap:

— Nu am auzit niciodată numele. După cum am mai spus, mă preocupau prea puțin întâlnirile lui Arno. Ca să fiu sinceră, chiar nu mă interesau.

Gropius dădu câteva file înapoi.

— Numele profesorului de Luca apare de mai multe ori.

O vreme cei doi tăcură pierduți în propriile gânduri: cine era professore de Luca? Știa el mai multe despre dubla viață a lui Schlesinger?

— Va trebui pur și simplu să fie întrebat, remarcă brusc Gropius aparent fără vreo legătură cu ceva.

Felicia îl privi.

— Vreau să spun, adăugă Gropius, că este probabil unica șansă pe care o avem. Astăzi suntem în 21 noiembrie. Dacă

sunteți de acord, poimâine plec cu avionul la Berlin și mă întâlnesc cu de Luca.

— Faceți asta? Bineînțeles că suport eu toate cheltuielile!

— Prostii! spuse Gropius deranjat. Nu uitați că eu sunt la fel de interesat în clarificarea acestei chestiuni neplăcute.

Gropius era bucuros să scape pentru două zile de anturajul cotidian. Rezervase o cameră la hotelul Adlon și își propusese ca seara să meargă la operă. Pur și simplu simțea nevoia de relaxare.

Cursa de prânz de la München la Berlin-Tegel era doar pe jumătate ocupată și zborul în plin soare deasupra mării de nori care învăluia de câteva zile nordul Germaniei era plăcut. Pe drumul de la aeroport până în centru Gropius află de la șoferul taxiului, un berlinez tipic, prietenos, tot ce frământa un om din categoria lui socială, chiriile mari în ciuda miilor de locuințe goale, devierile care nu se mai sfârșeau și că orașul era practic în faliment.

La Adlon, cea mai simandicoasă adresă a orașului, Gropius ocupă o cameră la etajul cinci, cu vedere spre Poarta Brandenburg, care după o lungă restaurare strălucea în nuanța ei de ocru. Ceru prin room-service un club-sandwich și o cafea, mai moțăi o jumătate de oră într-un fotoliu comod, și revăzu în minte planul făcut pentru întâlnirea cu professore de Luca. Apoi coborî în holul hotelului, o construcție modernă cu mezanin și o cupolă imensă din sticlă care amintea de Jugendstil. Gropius se așeză într-un fotoliu liliachiu la o măsuță în partea stângă a recepției, de unde avea vizibilitate asupra intrării, și așteptă să vadă ce se întâmpla.

Nu se întâmplă nimic timp de un sfert de oră, deși trecuse de ora 16:00. Gropius observa intrările și ieșirile, chipurile cunoscute și necunoscute, artiști, oameni de televiziune, necunoscuți cu portofele grase. O fată în livrea roșie și cu pălărioară minionă pe părul blond și neted străbătea foaierul zâmbind senin. Fata purta mănuși și ținea ridicată o placă cu ramă din alamă. Gropius sări în picioare: pe placă scria cu cretă „Herr Schlesinger, vă rog”.

Deci de Luca încă nu aflase de moartea lui Schlesinger și era de datoria lui Gropius să îl informeze despre asta. Se prezentă la recepție:

— Îl căutați pe domnul Schlesinger?

Recepționerul îi indică cu un gest o damă cu părul negru, cu ochelari fără ramă, aflată lângă el. Gropius nu își putu ascunde zăpăceala; dar înainte de a apuca să spună ceva, dama i se adresă direct:

— Herr Schlesinger? Numele meu este Francesca Colella. Vin din partea profesorului de Luca. Profesorul consideră că este mai bine să nu apară el însuși. Se scuză pentru aceasta și vă transmite cele mai bune salutări.

O clipă Gropius ezită, ar putea să se dea drept Schlesinger. Dar se răzgândi, mai ales că nu vedea niciun motiv pentru un asemenea joc de-a v-ați ascunselea, așa că spuse:

— Scuzați-mă, dar eu mă numesc Gropius. Vin din partea lui Schlesinger.

Italianca îl privi cu severitate. Nu îi plăcea deloc situația. În cele din urmă răspunse într-o germană excelentă, dar cu un evident accent italian și cu o anumită severitate:

— Sper că aveți împuternicire.

Aceste cuvinte îl surprinseră pe Gropius, dar deveni neliniștit abia când se așezară. Mai puțin din cauza picioarelor perfecte ale signorei și mai mult datorită faptului că în stânga ea ținea o geantă diplomat prinsă cu un lanț de încheietura mâinii.

— Nu am nevoie de împuternicire, ripostă Gropius cu o indiferență mimată și pentru că tocmai îi venise ideea adăugă: Sunt cumnatul lui Schlesinger și prietenul lui cel mai bun.

Signora dădu din cap, apoi întrebă:

— Ce înseamnă cumnat?

— Sunt fratele soției lui Schlesinger.

— Ah, *cognato!*

Italiana lui Gropius era suficientă pentru trei zile la Florența ori pentru cinci zile la Roma, de aceea nu conținea și termenul *cognato.* Dar pentru a pune capăt neplăcutei situații confirmă:

— Da, da, *cognato.* Arno Schlesinger nu v-a povestit niciodată despre mine?

Francesca Colella puse degetele îngrijite ale mâinii ei drepte pe piept și cu un gest amplu propriu doar italienilor spuse:

— Nu îl cunosc deloc pe Herr Schlesinger. Professore de Luca m-a angajat numai pentru această treabă. Sunt angajată a VIGILANZA, o firmă de securitate din Torino, care se ocupă cu transportul obiectelor de artă și al antichităților.

Involuntar privirea lui Gropius alunecă de la încheietura mâinii ei stângi la sânii ei impozanți înghesuiți cu greu sub o bluză neagră și se întrebă dacă sub ea se putea bănui generozitatea creației ori un pistol de calibru mare.

— Ah, asta este, răspunse Gropius și depuse eforturi să își ascundă dezamăgirea.

Deci antichități și obiecte de artă. Ce putea fi mai la-ndemână decât că Schlesinger își dobândise bogăția prin trafic cu obiecte de valoare rezultate din săpături. Probabil că dosarul Schlesinger nu avea legătură cu cazul lui.

— Cu siguranță că vreți să vedeți mai întâi marfa, spuse Francesca Colella ca pe o chestiune de la sine înțeleasă, iar Gropius răspunse zăpăcit:

— Da, bineînțeles.

— Există o încăpere unde nu vom fi deranjați? Stați aici, în acest hotel?

— Da, răspunse Gropius și mai încurcat.

— Atunci ce mai așteptăm?

Signora se ridică.

Gropius nu se simțea prea bine, își dădea seama că era de rea-credință și părtaș la o înșelătorie. Sperase să afle ceva despre Schlesinger, iar acum se vedea implicat, după câte se părea, într-o contrabandă pârlită cu antichități. Dar el pornise jocul, deci tot el trebuia cumva să îl încheie.

Traversară holul în tăcere către lifturile din dreapta și urcară la etajul cinci. Ajunși în camera lui Gropius, Francesca se eliberă cu ajutorul unei chei de geanta cu lanț, pe care o puse pe biroul din fața ferestrei.

— Aveți banii? se interesă signora.

— Cât? întrebă sec Gropius.

— Cât am convenit: douăzeci de mii!

Gropius tresări abia vizibil; dar o clipă fu de ajuns să formuleze un răspuns nerușinat fără să clipească:

— Să zicem zece mii!

— Asta încalcă înțelegerea! ripostă energic Francesca și ochii ei negri aruncară fulgere din spatele ochelarilor fără rame. Eu am ordin să înmânez marfa doar contra a douăzeci de mii de euro, credeam că totul este clar.

Asupra lui Gropius situația acționa ceva cam grotesc. Juca pe un obiect pe care nu îl văzuse niciodată și a cărui valoare îi era

complet necunoscută. Și totul doar pe baza unei însemnări din calendarul cu întâlniri al lui Schlesinger.

Profesorul abia își stăpânea curiozitatea privind conținutul servietei italiencei și se adresă acesteia în jargonul folosit de ea:

— Aș putea să văd marfa?

Nefiind un cunoscător al modului de desfășurare a afacerilor ilegale, se aștepta ca distanta signora să îi răspundă: „Mai întâi banii, apoi marfa” sau cam așa ceva. De aceea răspunsul Francescăi îl surprinse:

— Bineînțeles, că doar nu cumpărați ceva legat la ochi!

Cu o a doua cheie Francesca Colella descuie geanta. Spre deosebire de Gropius, ea nu dădea nici cel mai mic semn de nervozitate. În geantă se afla o casetă dintr-un material mat, cu dimensiunile de aproximativ douăzeci pe treizeci de centimetri oarecum asemănătoare cu cele utilizate de bănci. Caseta era asigurată cu o broască cu cod format din șase cifre, îngropată în partea frontală. Gropius o privi întrebător pe signora.

— Codul este reprezentat de data nașterii lui signor Schlesinger – asta pentru siguranță. În acest fel, nici măcar eu nu am acces la prețiosul ei conținut. Doar cunoașteți data la care s-a născut *cognate* al dumneavoastră?

Signora zâmbea strengărește.

— Da, adică nu, în orice caz nu o cunosc exact, se bâlbâi Gropius care se simțea depășit și foarte nesigur, și pentru prima dată începu să se îndoiască de faptul că era capabil să rezolve cazul Schlesinger de unul singur, fără ajutor.

Cumva toate acestea îi aminteau de evenimentele de acasă, unde ciudățeniile se țineau lanț. Dar, îi spunea lui o voce interioară, nu era aceasta o dovadă că toate aceste evenimente erau interconectate?

Gropius și italianca stăteau nehotărâți față în față. Cu fiecare clipă între ei se ridica tot mai sus un zid invizibil de neîncredere. În cele din urmă, signora Colella preluă inițiativa, puse mâna pe telefon și i-l întinse lui Gropius:

— Atunci sunați-l pe *cognato!*

Gropius dădu din cap. Acum era vorba de a câștiga timp și îi veni o idee: formă propriul număr și afișă mimând răbdarea. După un timp zise:

— Îmi pare rău, nu răspunde nimeni. Între timp își schițase un plan. Propun să amânăm târgul pentru mâine. Până atunci voi

afla codul necesar deschiderii casetei și voi lua și contactul cu professore de Luca în legătură cu prețul.

Strângând din buze și privind în tavan de parcă cele spuse i-ar fi dat mari bătăi de cap, Francesca Colella răspunse:

— Asta contravine înțelegerii făcute, însă pe de altă parte, nu întrevăd o altă posibilitate.

— Dumneavoastră locuiți la un alt hotel? se interesă prevăzător Gropius.

Italianca zâmbi:

— Un hotel ca acesta depășește pe departe bugetul de cheltuieli al unui curier pentru obiecte de valoare! Vă rog să aveți înțelegere pentru faptul că voi păstra tăcerea asupra denumirii hotelului meu. Din motive de siguranță.

Foarte profesional, gândi Gropius și urmări cum signora încuia caseta în geanta-diplomat, pe care o asigura cu lanțul la încheietura mâinii.

— Atunci nu îmi este permis nici să vă invit în seara aceasta, din motive de siguranță? Ar fi pentru mine o plăcere…

— Bineînțeles că nu! Așa ceva ne este strict interzis.

O spusese de parcă propunerea fusese indecentă, deși intenția lui fusese doar de a o invita la masă. Sigur că italianca poseda acel efluviu misterios care trezea la un bărbat cele mai josnice instincte, dar Gropius era suficient de inteligent ca să știe că astfel de femei de cele mai multe ori nu își joacă rolul, ci îl trăiesc. Iar în ceea ce o privea pe vigilenta signora Colella, cu siguranță că ea dormea cu geanta legată de mână.

— Atunci mă rezum doar la a vă dori o seară plăcută, zise el înainte de a stabili amândoi pentru a doua zi o întâlnire, din motive de siguranță, la un local a cărui adresă Francesca o scrise pe o bucată de hârtie.

Lui Gregor Gropius îi trecuse cheful de a mai merge la operă. Nici măcar cabaretul de la Europa Center, pe care nu îl rata la nicio vizită făcută la Berlin, nu îl mai ademeni să iasă din camera hotelului. În loc de asta o sună pe Felicia Schlesinger pentru a o informa asupra evoluției situației.

Felicia plecase de la hotel și el dădu de ea în casa din Tegernsee. Felicia era iritată, aproape că plângea. Wolf Ingram și opt oameni îi răscoliseră casa, scotociseră fiecare colțișor, chiar și baia și pivnița cu centrala termică. Biroul lui Arno arăta

ca un câmp de luptă: cărți, dosare, hârtii disparate și cutii răvășite. Ea nu își imaginase niciodată că era posibil ca nouă bărbați adulți să se comporte astfel. Ea încuviințase percheziția abia după ce Ingram o convinsese că atentatorul nu vizase nici viața ei și nici a lui Gropius, ci țelul său fusese mai mult să arunce în aer casa în care bănuia existența unor urme ori a unor dovezi ale unei alte crime. Niciuna din variante nu era defel liniștitoare. După nouă ore ei plecaseră cu cinci lăzi, în cea mai mare parte dosare și material de arhivă din biroul lui Arno, lăsând o chitanță cu 74 de poziții. Ea nu își putea imagina că în acele hârtii s-ar afla vreun indiciu referitor la asasinarea lui Schlesinger. Se opri din vorbit pentru ca el să anunțe ce făcuse.

Când acesta spuse că un posibil succes fusese anulat doar de faptul că nu cunoscuse data nașterii lui Schlesinger, Felicia crezu că glumea. Apoi el îi povesti ce se petrecuse în această zi, despre misteriosul curier de sex femeiesc și despre recipientul din metal care putea fi deschis numai cu data nașterii lui Schlesinger. Deși el nu avea nicio dovadă, avea totuși o bănuială: Schlesinger era implicat într-un trafic internațional cu antichități valorând sume imense.

În timp ce asculta vocea acum familiară, Felicia încerca să pună cap la cap observații și neconcordanțe din trecut. Bănuiala nu era absurdă. Ea însăși știa prea bine ce sume se vânturau pe piața operelor de artă și că exista o piață cenușie a bunurilor culturale însușite de naziști, și o piață neagră a valorilor fierbinți provenite din spargeri. Chiar ei îi fusese oferit odată un tablou de Rafael care în urmă cu douăzeci de ani se mai afla într-un muzeu din Dresda și azi trecea drept dispărut. Pe orice piață există oi negre. De ce nu și pe piața săpăturilor arheologice și a colecționarilor de antichități?

Era evident că Gropius se antrenase într-o adevărată patimă a urmăririlor. Ca un câine care luase o urmă, nu mai putea fi oprit. După ce menționă solicitarea a douăzeci de mii de euro pentru misterioasa casetă, Felicia îi sugeră să lase lucrurile să se liniștească de la sine ori să transmită informația poliției. Însă Gropius refuză indignat. Ceea ce rezulta din cercetările făcute de poliție s-a văzut: nimic! El, Gregor Gropius, va aduce dovada că moartea lui Schlesinger este opera crimei organizate și, drept urmare, el nu putea fi făcut răspunzător pentru aceasta. În acest scop, miza de douăzeci de mii de euro nu era prea mare.

Și astfel discuția s-a încheiat cu un mic dezacord. Totuși, Gropius puse mulțumit telefonul în furcă. Avea codul care trebuia să îi deschidă misterioasa casetă: 12.10.57.

În ziua următoare, Gropius apăru mai devreme decât se convenise în localul notat de Francesca Colella pe un bilețel. Acesta se afla sub arcul S-Bahn din Friedrichstraße, înconjurat de nenumărate magazine cu antichități de diferite calități. Aici pot fi achiziționate cărți și reviste de anticariat, garnituri de mobilă, dar și lămpi în stil neobaroc, tablouri, valize de călătorie din vremuri apuse și tot felul de ustensile pentru golf scumpe.

În condiții normale, Gropius ar fi petrecut aici o jumătate de zi, lui îi plăceau antichitățile de tot felul, dar acum preferă să caute doar localul indicat. Era un loc de întâlnire al unor grupuri cu preocupări comune, de o originalitate deosebită. De pereți și chiar de tavan erau atârnate oglinzi și panouri publicitare vechi cu „Nivea”, „Perșii”, „Maggi” și „4711”. Lămpi sferice albe de fin-de-siècle aruncau lumini difuze pe mesele și scaunele de modă veche. Bărbați bărboși, îmbrăcați după criterii personale, asupra cărora timpul își pusese amprenta stăteau de vorbă cu voce tare, de parcă ar fi avut ceva important de adus la cunoștință, cu fete izbitor de drăguțe angajate aici ca vânzătoare, cu privire la noi achiziții avantajoase sau afaceri bune. Mirosea a fum rece și a usturoi, care dădea aroma potrivită chifteluțelor pentru care localul era vestit.

Gropius se așează la o masă lungă, curată, din ultimul rând, și comandă o bere blondă berlineză, firește cu adaos de sirop de vinariță. Și se întrebă de ce oare italianca alesese acest local, care la fiecare câteva minute, când trenurile treceau peste arcul de pod de deasupra, se zguduia ca la un cutremur de patru sau cinci grade; fapt care nu părea să îi deranjeze pe cei care își petreceau zilele aici. De fapt, Francesca Colella era un mister pentru el. Într-un anume fel, ea îi impunea respect, pentru că în timp ce el se simțea foarte prost în rolul lui și era nevoit să își controleze neîncrederea față de o persoană necunoscută care pătrundea în viața sa intimă, ea părea obișnuită cu asemenea situații. Afișa nonșalanța poștașului pe care nu îl interesează câtuși de puțin conținutul comunicărilor poștale pe care le aduce. În plus, probabil că ea știa exact ce plimba în geanta ei și nici nu era la prima misiune de acest gen. Gropius chiar se întrebă dacă signora lucra cu adevărat pentru firma de transport

al obiectelor de valoare și dacă ea nu era în strânsă legătură cu profesorul de Luca.

Numele profesorului aflat în agenda lui Schlesinger era singurul indiciu pe care îl avea el. Era evidentă existența unei înțelegeri între de Luca și Schlesinger. Dar de ce nu venea însuși profesorul, ci trimitea în locul lui o femeie atractivă, umblată prin lume?

Cu cât se gândea mai mult la ziua de ieri, cu atât își dădea mai mult seama că nu acționase foarte inteligent. Unde fusese stăpânirea lui de sine, degajarea lui în contactul cu oamenii? Signora cea rece îl intimidase. Acum era supărat pe sine pentru că reacționase atât de nesigur, de confuz și de ezitant.

Trebuia să mai treacă o jumătate de ceas, o perioadă de așteptare plină de neliniște, în care Gropius examină fiecare femeie care intra în local, și tresări de fiecare dată când sună telefonul aflat dincolo de tejghea. Mirosul picant al chiftelelor îi induse senzația de foame și mai comandă două chifteluțe cu salată de cartofi. Fata care îi luă comanda avea părul blond lung până la talie și un șorț alb până la glezne. Gropius privi în urma blondei gândindu-se dacă aceasta avea și picioare frumoase. Nervos își trecea printre degete biletul pe care își notase cifrele ce vor deschide misterioasa casetă. Fata blondă reveni la masa lui și îl întrebă:

— Sunteți domnul Gropius?

Gropius ridică privirea iritat:

— Da. De ce?

Blonda cu șorțul cel lung îi lăsă pe masă, în față, o hârtie.

— Un mesaj pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

Gropius luă mirat hârtia și o citi:

„Signore! Eu nu cred că dumneavoastră sunteți cel care vă prezentați a fi. Dacă signore Schlesinger mai este interesant de târg, să ia dânsul direct legătura cu profesorul de Luca. Francesca Colella”.

Pe strada Unter den Linden sufla un vânt rece și răscolea frunzele de arțar pe care toamna le presărase în mijlocul marii alei. Gropius preferă să facă pe jos drumul până la Adlon. Vântul îl ajuta să își alunge gândurile; din nou trebuia să tragă o concluzie. Treptat își dădea seama că avea de-a face cu o forță

căreia cu greu îi putea face față. Brusc îl cuprinse teama că fără ajutor s-ar putea afunda și mai mult în niște intrigi obscure.

Cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pardesiului, Gropius mergea agale pe banda centrală nisipoasă, când vântul îi aruncă în față un nor de praf. Încercă să își oprească cu dosul palmelor lacrimile provocate de pala de vânt. Cafenelele și magazinele cu pretenții situate pe ambele părți ale splendidei străzi îi apărură ca niște imagini oglindite într-o băltoacă. De aceea luă cunoștință doar ca o umbră de bărbatul îmbrăcat în negru, care de un timp se îndrepta în aceeași direcție ca și el. Nu îl deranjă nici că acesta îl ajunsese, până când omul i se adresă direct:

— Profesore Gropius? Astăzi este cam rece, nu?

Deși neașteptata abordare îi dădu o senzație de nesiguranță, Gropius își continuă drumul. Nu știa ce i se întâmpla și cum să reacționeze. În mintea lui întrebările se înlănțuiau: De unde îi cunoștea străinul numele? Și dacă îl cunoștea, de ce alesese această cale neobișnuită de a intra în legătură cu el? De unde știa bărbatul acesta că el, Gregor Gropius, se afla în acest moment pe Unter den Linden? Era supravegheat zi și noapte? De către cine și cu ce gânduri ascunse? Se întâmplase deja lucrul de care se temuse?

Fără a se opri, Gropius îl privi dintr-o parte pe străin; era un bărbat scund, îndesat, cu păr lung, negru, pieptănat cu grijă dintr-o parte în alta. Chipul îi era surprinzător de palid și contrasta puternic cu îmbrăcămintea lui de culoare neagră. Pentru înălțimea lui, pardesiul la două rânduri pe care îl purta era mult prea lung, ceea ce dădea mersului său o anumită solemnitate, aproape comică. Nu părea tocmai antipatic, dar fără îndoială nu reprezenta omul căruia în condiții normale să i se adreseze pe stradă pentru a-l întreba de drum.

— Ce doriți? se interesă el în sfârșit, după ce înregistrase aspectul exterior al necunoscutului, fără a rămâne cu impresia că i-ar inspira teamă.

— Ah, nimic deosebit, răspunse necunoscutul, de fapt numele meu este Rodriguez.

— Sper că nu vă așteptați să spun „îmi face plăcere!”, mormăi supărat Gropius și grăbi pasul ca și cum ar fi vrut să scape de Rodriguez.

Totuși, bărbatul scund, îmbrăcat în negru, ținu pasul cu el și i se adresă contra vântului ce bătea dinspre Brandenburger Tor:

— Vreau să vă avertizez, profesore Gropius. Ar trebui să încetați cercetările în cazul Schlesinger. Moartea lui nu are nimic de-a face cu dumneavoastră, iar șansa dumneavoastră de a o clarifica este nulă.

Inițial, Gropius nu remarcase, dar acum era sigur: vocea, modul de a vorbi erau aceleași cu funesta voce din telefonul primit imediat după moartea lui Schlesinger. Ar fi vrut să îl ia de gât pe omuleț și să afle de la el pentru cine lucra, și de ce trebuise să moară Schlesinger, dar îl reținu o constatare aparent secundară: până acum crezuse într-o întâmplare, dar acum respingea ideea. De un timp, de când Rodriguez se fâțâia pe lângă el, pe banda din dreapta a aleii, paralel cu ei mergea o limuzină neagră, cu geamuri întunecate. Gropius se prefăcu că nu observase mașina și își continuă hotărât drumul; dar avea un sentiment tulbure.

— Povestea nu va fi niciodată elucidată, continuă străinul privind indiferent în față.

Gropius abia își mai stăpânea furia.

— Vreți să spuneți că nu voi scăpa niciodată de pata care mă marchează? Ascultați, oricine ați fi, nici dumneavoastră și nici vreo organizație nu mă vor împiedica să îmi dovedesc nevinovăția!

Bărbatul îl privi pe Gropius și zâmbi compătimitor:

— De-aș ști cum să vă scot asta din cap... Sunteți totuși un cap limpede, iar acum vă comportați ca un Don Quijote.

— Care luptă cu morile de vânt, din câte știu eu!

— Exact! Și dumneavoastră știți cum se termină lupta!

Între timp ajunseseră în fața hotelului Adlon, unde un star pop îmbătrânit era întâmpinat de un grup de fete extaziate. Gropius se întoarse. Dar Rodriguez dispăruse. Mai recepționă doar că limuzina neagră acceleră și dispăru și ea.

Pe drum spre camera de hotel de la etajul cinci, Gropius fu năpădit de presimțiri rele. Liftul a avut nevoie de o veșnicie până să ajungă acolo. Gropius străbătu culoarul cu pași rapizi, băgă cheia în broască, deschise ușa și aprinse lumina. Ezita să intre. De zile întregi trăia cu închipuiri care nu de puține ori se dovediseră reale. Acum Gropius trăia cu ideea că cineva fusese în cameră în absența lui. Firește că nervii îi erau suprasolicitați, firește că avea dificultăți în a depăși absurditățile care de

curând îi decideau viața. „Adună-te!” își spuse el și păși în încăpere.

Lumina crea o atmosferă plăcută, lipsită de amenințări. Gropius se opri și trase cu urechea. De dincolo de ferestre pătrundea foșnetul vântului de toamnă, din baie se auzea zumzetul tubului de neon. Împinse brusc ușa băii. Un prosop alunecase de pe suportul lui. O urmă trădătoare? Gropius deschise dulapul din perete. Se întrebă dacă nu cumva agățase invers cămașa, dar nu mai era sigur. Nici geamantanul în care avea cele necesare călătoriei nu prezenta urme.

Gropius trase adânc aer în piept și apoi expiră cu zgomot. Aproape că îi dădeau lacrimile; nu de tristețe, ci de disperare. Se crezuse în siguranță în Berlinul cu trei milioane de locuitori, departe de povestea de care era încolțit. Dar acum se simțea mai supravegheat decât fusese vreodată. Puse mâna pe telefon.

— Vă rog să îmi faceți nota de plată, spuse. Plec imediat.

CAPITOLUL 5

De la aeroportul din München, Gropius se duse direct la Felicia, la Tegernsee. De douăzeci și șapte de zile trăia în această stare de tensiune. Nici nu își mai amintea cum era să trăiască fără această frică și această neliniște, care îl însoțeau acum în permanență. Uneori i se părea că un cui de oțel îi pătrundea în cap și se răsucea în așa fel încât amintiri, trăiri și bănuieli se amestecau într-un terci vâscos.

La sosirea lui Gregor, Felicia înlăturase deja urmele cele mai vizibile ale percheziției casei. După ce o puse la curent pe Felicia cu eșecul călătoriei lui, ea îi relată despre o descoperire interesantă. În portofelul soțului ei, care îi fusese înmânat la clinică, pe un bilet era scris un număr de telefon. Deoarece numărul nu era însoțit de niciun nume, la început ea nu îi acordase nicio atenție, însă ulterior formase din curiozitate numărul cu prefix de Monte Carlo. Aici făcu o pauză ce spunea multe.

— Și? se interesă nerăbdător Gropius. După două zile pline de frustrări la Berlin, care mai curând îi amplificaseră nedumeririle decât contribuiseră la clarificarea lor, nu mai dispunea de nervii necesari torturii. Întrebă din nou: Și cine a răspuns?

— Fata în casă a unui anume doctor Fichte.

— Fichte? Fichte al nostru? Nu este posibil!

— Fata a spus că doctorul Fichte se află în prezent la München. M-a întrebat dacă vreau să vorbesc cu soția acestuia. Am confirmat. Apoi am auzit o voce de femeie. Am repetat întrebarea mea privitoare la doctorul Fichte, și femeia a răspuns într-o germană aproximativă – era franțuzoaică – că doctorul Fichte putea fi contactat în München, și mi-a dat un număr de telefon. Apoi am închis. Am format numărul și ghiciți cine m-a răspuns?

— Nu am idee!

— Doamna Fichte! În orice caz, ea pretindea că este doamna Fichte. Iată numărul.

Gropius își trecu palma peste față și oftă. Era puțin cam mult așa deodată, ba nu, era pur și simplu prea mult!

După ce se gândi puțin, Gropius clătină din cap și zise:

— Medic-primar Fichte? Omul-model, burtă-verde par excellence, meschinul cu minte de găină? Nu, așa ceva nu pot să cred!

Felicia ridică din umeri.

— În fiecare meschin stă ascuns un mic om de viață!

— Dar nu Fichte! Fichte la Monte Carlo – asta este ca un eschimos la Copacabana ori un cardinal într-un bordel. Și totuși…

— Și totuși…?

— Mda… dacă mă gândesc că i-am văzut împreună pe Prasskov și pe Fichte, și că există evidente legături între Prasskov și mafia organelor, atunci opinia mea începe să se clatine. Să mă fi înșelat eu atât de tare în privința lui Fichte?

Gropius reuși doar printr-un considerabil efort să se împace oarecum cu gândul că acel medic primar juca poate un cu totul alt rol decât cel atribuit lui până acum. În orice caz, acesta ducea o viață dublă. Chiar și pentru un actor era dificil ca sub fizionomia unui om de treabă să se ascundă un diabolic. Și dacă…? Fichte – omul mafiei organelor?

Felicia parcă îi citea lui Gropius gândurile pe frunte. După câteva clipe de liniște ea întrebă:

— Dar lui Schlesinger nu i s-a transplantat un organ legal disponibil? Spuneți-mi adevărul, profesore!

— Bineînțeles, cum de puteți gândi altfel! ripostă iritat Gropius. Din poziția în care mă aflu, nu ar fi fost necesar să mă implic în afaceri murdare. Nu, exclus! Este absolut absurd.

— Eu doar mă gândeam, răspunse ca o scuză Felicia. După cum știm acum, Arno avea destui bani. El ar fi putut cumpăra un ficat de pe piața neagră chiar dacă prețul ar fi fost de un milion. Eu nu i-aș fi luat-o în nume de rău pe penuria aceasta generală de organe. Voia să trăiască.

Gropius reacționă indignat:

— Într-o clinică germană este de neimaginat așa ceva. Arno Schlesinger a fost selecționat prin sistemul ELAS, exista compatibilitate între donator și primitor, și el dispunea de gradul de urgență corespunzător.

Felicia se simți pusă la punct. Tăcu.

Era din nou acea neîncredere care se strecura între ei imediat ce apărea o dificultate. De fapt, ar fi trebuit să fie aliați uniți de aceeași problemă. Totuși, nesiguranța asupra măsurii în care să aibă reciproc încredere îi îndepărta unul de altul. Așa că fiecare își urma propriul fir al gândirii. Felicia nu voia să înțeleagă că Gropius se întorsese fără niciun rezultat de la Berlin; ea îl

suspecta că îi ascundea ceva. Iar lui Gropius îi era greu să se împace cu ideea unui eșec. Îl sâcâia faptul că Felicia, descoperind un simplu număr de telefon, în aceleași condiții, realizase mai mult decât el cu toate investigațiile lui costisitoare.

Dar în plină autocompătimire, un sentiment cu totul străin lui până acum, și pe care la altcineva l-ar fi disprețuit permanent, lui Gropius îi veni o idee. Fascinat de ea se ridică, murmură o scurtă scuză și plecă spre casă.

La Serviciul Federal de Informații din Pullach domnea tensiunea. După-amiaza târziu, SIGINT filtrase un alt e-mail al cărui text în condiții normale nu ar fi interesat câtuși de puțin Serviciul 2; totuși, codul IND care privea și această informație electronică pe care Heinrich Meyer, șeful de la Signal Intelligence, o recepționase în dispozitivul de căutare, făcu să răsune alarma.

Meyer, ca totdeauna la costum gri, nu își putu ascunde un rânjet de satisfacție când puțin după ora 17:00 îi afișă e-mailul interceptat pe monitorul lui Ulf Peters, șeful Serviciului 5 – cercetare operativă. Peters, oficial competent pentru acest caz, își rupsese deja dinții în codul IND. Studia toate urmele posibile, care se întindeau de la spionajul economic și comerțul cu droguri până la terorismul internațional. Peters era cu adevărat un om tenace, care nu se preda ușor – dar în acest caz, descurajat, ca să nu spunem disperat, aproape că cedase, și nu mai avea niciun chef să se ocupe de o problemă în spatele căreia se afla probabil o istorie absolut nevinovată. În secret spera ca problema să fie îngropată, așa cum se întâmpla cu două treimi din toate informațiile interceptate.

Dar speranța lui nu s-a împlinit. Sprijinit indispus în coate, citea textul de pe ecran:

„E-mail ora 16.20. IND Klinikum MUC
Încă așteptăm raportarea executării. Avem impresia că pe lume există prea mulți investigatori. S-ar putea să fie oportună înlăturarea lor prin violență blândă. Scopul scuză mijloacele. IND”.

Peters bătea cu degetele darabana pe tăblia biroului.

— IND, IND… repeta el în șoaptă, în timp ce cu privirea fixa fără încetare monitorul.

Ceva mai târziu, Meyer își vârî pe ușă capul cu păr înspicat.

— Și…? întrebă el după ce închise ușa.

— Ce „și”? ripostă enervat Peters.

— Adică aveți vreo urmă, vreun indiciu?

Peters mai citi încă o dată textul de pe ecran, încet, cuvânt cu cuvânt, ca pe o rugăciune, de parcă ar fi vrut să îl pătrundă mai bine. În cele din urmă, indică cu degetul arătător cuvintele „violență blândă”.

Meyer dădu din cap.

— Nu este treaba mea, dar nici nu este interzis să gândești, părerea mea. Combinația de cuvinte „violență blândă”…

— Știu, îl întrerupse Peters. Formularea indică societatea onorabilă.

— Deci mafia.

— Mai înainte domnii vorbeau despre „ucidere”, astăzi ei sunt mult mai distinși, vorbesc de „violență blândă”, dar se referă la același lucru. Cred că trebuie să ne așteptăm la ceva!

— Și codul IND?

— Nu este un cod, oricum nu în sensul unei organizații secrete. Prin analiză computerizată, am listat toate combinațiile logice de cuvinte în germană și engleză. Rezultatul a fost foarte hazliu. Din peste o mie de combinații posibile, sistemul a listat cam o sută de combinații a căror semnificație este cunoscută; pentru domeniile terorism, droguri, comerț și economie nu există nicio prescurtare care să aibă sens. Sorry, informație eronată.

Meyer privea ecranul aproape cu scârbă. Strânse pleoapele și strâmbă din nas.

— Ca și în primul mail, un text absolut străin acestor medii. Sună mai curând ca telegrama unei soacre supărate.

— Ceea ce cu certitudine nu este!

— Firește. Trebuie să fie vorba despre o organizație aflată în deplină siguranță. Ca și prima dată, expedierea este făcută de la un telefon prin satelit, ori cu conexiune mobilă din Mediterana de Vest, iar receptorul este o centrală telefonică secundară a clinicii.

Peters râse amar:

— După cum spuneam, aceștia sunt profesioniști cu sânge-rece. Cultivă un stil al crimei cu totul nou.

— Vorbiți la plural, Peters?

— În primul mail nu apare niciun pronume personal care să indice unul ori mai mulți expeditori. Destinatarul era „tu”. Aici – Peters arătă către ecran – este exact invers. Destinatarul nu este personalizat. Aici expeditorii se exprimă prin „noi așteptăm” și „noi avem impresia” – la plural. Cu alte cuvinte probabil că în clinică avem de-a face cu un agent „în adormire”, dirijat probabil de o organizație cu sediul în Spania.

— Oricum este ceva nou, remarcă Meyer într-un acces de sarcasm. Cum vreți să procedați în continuare?

— Mai întâi vom analiza alegerea cuvintelor în noul mail și o vom compara cu cea din primul mail, apoi vom ridica o rugăciune comună pentru ca acești domni fini să mai trimită multe alte mailuri care să ne pună pe urmele lor.

— Atunci anunțați-mi momentul.

— La ce vă referiți?

— La momentul în care veți face rugăciunea, Peters! Aș vrea să particip și eu.

Rita era mereu prezentă când era nevoie de ea și uneori lui Gropius îi era rușine de atitudinea lui egoistă. Desigur că, față de ea, el fusese totdeauna corect și nu îi dăduse speranțe că relația dintre ei ar putea deveni vreodată una serioasă; dar roșcata de la compartimentul Röntgen părea mulțumită cu ceea ce era, iar când el o denumea „the sexiest girl in the world” era chiar fericită. Poate că spera ca, în timp, să îi poată schimba părerea lui Gropius. Există femei pe care niciun bărbat din lume nu le merită.

Când, după apelul lui, Rita ajunsese la Gropius, se așteptase că vor petrece noaptea împreună, de aceea nu își putu ascunde dezamăgirea când Gropius o inițe în privința planului său. El avea nevoie de copia listei de așteptări de la ELAS – Eurotransplant Liver Allocation System – și anume o listare a nivelelor de urgență T2 până la T4, ținând seama de zona regională Germania de Sud. Ceea ce părea a fi complicat putea fi obținut cu efort minim folosind codul „PUGH” de la orice computer din clinică. El o mai rugă pe Rita să rezolve chestiunea pe cât posibil neobservată.

În următoarea zi, Rita apăru la Gropius într-un pulover verde, strâns pe corp, care îți tăia răsuflarea, destinat a-i suci capul unui bărbat normal; dar de la o vreme Gropius nu mai era un bărbat normal, așa că acesta avea ochi doar pentru documentul pe care figurau cam trei sute de nume, adrese, numere de telefon, niveluri de urgență și numărul de puncte, ceea ce evident nu îi scăpă Ritei. Trei sute de vieți dintre care multe vor avea parte de un sfârșit jalnic, pentru că existau prea puține organe donate.

Existau doar două posibilități de a fi șters de pe această listă. Prima – în urma unui transplant reușit, iar a doua – prin deces, dacă nu exista organ disponibil.

Gropius știa că șansa lui nu era grozavă, dar ideea nu părea de neaplicat. Parcurse lista alfabetică, până când privirea i se opri pe poziția 27: Werner Beck, născut în 1960, domiciliat în Starnberg, Am Wiesensteig 2, nivel de urgență T2. Werner Beck? Gropius tresări surprins: era fabricantul de murături conservate și amantul lui Veronique?! Gropius nu îi cunoștea vârsta, dar Beck trăia într-o vilă generoasă lângă Starnberger See. Ceea ce îl surprindea nu era doar faptul că numele lui Beck se afla pe lista de așteptare, ci mai mult era mirat de nivelul urgenței T2. T2 însemna decompensare acută, așadar, cedarea ficatului, un om cu T2 era doar pe jumătate om sau poate nici atât. Să aibă Veronique o relație cu un asemenea bărbat?

Între timp, Gropius se specializase în detectarea inadvertențelor și aceasta era o situație care ridica un șir de întrebări. Așa că luă vechea mașină japoneză de teren pe care i-o lăsase Veronique și o luă pe autostradă spre sud. Toamna târzie se dovedea a-și fi amintit de vremurile bune și lăsa să se vadă clar lanțul muntos al Alpilor. După zece minute Gropius ieși de pe autostradă, se chinui în aglomerația din localitatea în care sunt mai mulți milionari decât în orice alt oraș german și, după o scurtă căutare, dădu de Wiesensteig, o stradă pretențioasă cu vile splendide, și chiar la începutul ei se afla și numărul 2.

Poarta înaltă din fier forjat era deschisă și pe gazonul care înconjura casa, întrerupt doar de gardul viu și de pomi scunzi, se afla un majordom îmbrăcat după moda veche, ocupat să strângă mobilierul alb de grădină, pe care îl depozita la intrarea în pivniță. Pe alee era parcat un Bentley Azure verde ca o sticlă,

o mașină care atrăgea priviri admirative chiar și în această localitate.

Și Gropius admiră mașina masivă, și nici nu remarcă faptul că proprietarul se apropiase de el și i se adresă:

— Îmi permiteți?

La vederea bărbatului, care fără îndoială era Beck, profesorul se sperie. Se sperie pentru că și-l imaginase ca pe un tânăr sportiv, cu câțiva ani buni mai tânăr decât el. Dar în fața lui se afla un bărbat îmbătrânit înainte de vreme, frământat de gânduri, cu părul rărit, cu fața brăzdată de riduri, cu pieptul supt, un om marcat de o boală gravă a ficatului. Acesta nu îi acordă nicio atenție, puse husa cu crosele de golf pe bancheta din spate a Bentley-ului. Gropius i se adresă:

— Herr Beck? Numele meu este Gregor Gropius.

Beck înlemni și dură câteva momente până când își făcu apariția prin portiera deschisă a mașinii întrebând supărat:

— Da, și?

Abia acum Gropius își dădu seama că nu era pregătit pentru o discuție cu amantul soției sale și răspunse pe cât de nepotrivit, pe atât de neajutorat:

— Am avut plăcerea să vă cedez soția.

— Ah, răspunse Beck măsurându-l din cap până în picioare pe Gropius, ați fi făcut mai bine să o păstrați, zău!

Trânti neimpresionat portiera și trecu de partea cealaltă a mașinii.

Gropius spuse surprins:

— Nu vă înțeleg.

— Ce ar fi de înțeles? S-a terminat. Și nu de ieri! apoi izbucni brusc: Când m-am simțit rău, când medicii mi-au mai dat o jumătate de an de trăit, Veronique mima marea iubire. Din păcate, am înțeles mult prea târziu că era interesată doar de averea mea. Poate că ar fi trebuit să mă uit mai des în oglindă și atunci aș fi înțeles că ea nu pe mine mă voia, ci banii mei. Când a început noua mea viață, s-a terminat rapid cu iubirea…

— Ce vreți să spuneți prin „Când a început noua mea viață”?

Beck tresări, apoi adăugă impertinent:

— Nu știu ce vă privește asta pe dumneavoastră. Noi nu avem nicio treabă unul cu celălalt. Nu mă mai rețineți, trebuie să plec la golf!

Gropius își imagina cât de penibilă era neașteptata întâlnire pentru Beck. Nici măcar nu i-o luă în nume de rău când acesta, fără a mai saluta, se urcă în Bentley și plecă forțând zgomotos motorul. Automobilele ispășeau deseori suferințele bărbaților frustrați.

În grădina casei încă își mai făcea de lucru majordomul. Acesta urmărise întâlnirea de la distanță, fără să fi auzit discuția. Sperând că de la el va afla mai multe despre stăpân, Gropius se îndreptă către bătrân și începu o conversație neutră. Majordomul răspundea respectuos, până când în cele din urmă îl întrebă:

— Îl cunoașteți pe Herr Beck?

— Da, printr-o cunoștință comună. Din câte aud, acum îi merge din nou bine, mă refer la sănătate.

— Slavă Domnului! Era o jale să privești cum zi de zi Herr Beck se topea.

— Ficatul, nu?

Majordomul clătină din cap gânditor și cu privirea în pământ spuse:

— A fost o operație grea, dar totul a mers bine și Herr Beck este acum tot tânăr.

— Și scump!

— Poftim?

— Da, nu a fost doar o operație grea, a fost și scumpă.

Majordomul râse, își puse palma pe burtă și spuse:

— Herr Beck are obiceiul de a se bate cu mâna pe burtă, și a spune: „Carl – eu mă numesc Carl – aici plimb cu mine o jumătate de casă”.

— Atât de scump?

Gropius simulă mirarea.

— Herr Beck și-a putut permite o viață nouă. Dar unul ca mine murea sărac. Asta-i viața. Carl se pregăti să își reia preocuparea și adăugă: Vă rog să mă scuzați!

— Știți unde a fost operat Herr Beck? mai întrebă Gropius. Majordomul se opri, se întoarse și îl privi suspicios pe Gropius:

— De ce vreți să știți?

— Mă interesează, nimic altceva.

Bărbatul atât de prietenos până acum se îndreptă, coborî pleoapele și răspunse distant:

— Domnul meu, eu nu pot furniza informații despre chestiunile personale ale domnului Beck. Deja am vorbit prea mult. Și acum vă rog insistent să părăsiți proprietatea.

— Bine, zise calm Gropius, oricum nu este important.

Gropius se întoarse și plecă. Aflase destul, ba chiar mai mult decât destul. Veronique era o muiere lacomă de bani.

La comisia specială din Bayerstraße era o atmosferă încinsă. Biroul lui Ingram părea a fi arhiva prăfuită a unui savant. În colț un arbore de cauciuc, la ferestre cactuși. Dosare, desene, planuri și hârtii luate din biroul lui Schlesinger, în total 74 de rubrici, erau răspândite pe mese, pe podea ori erau prinse pe pereți cu piuneze. Printre ele un articol dintr-un ziar, cu titlul „Caz de moarte suspectă la o clinică universitară”. O jumătate de duzină de bărbați încercau, unii cu voce joasă, mormăind texte de neînțeles, să afle ceva din maldărul de hârtii, respectiv răspunsul la întrebarea „De ce a fost asasinat Arno Schlesinger într-un mod atât de neobișnuit?”

Wolf Ingram, șeful „colectivului Schlesinger”, aproape că dispăruse sub munții de hârtii care se ridicau pe masa lui. Era extrem de prost dispus și, în plus, ajunsese la concluzia că aceste hârtii nu îi ajutau în niciun fel. Cercetarea dosarelor confiscate ar fi necesitat un specialist, care să identifice presupusele prescurtări ori coduri ca Jabrud ori Kara Tepe drept situri inofensive de săpături, ceea ce i-ar fi scutit de multe nelămuriri. Faptul că Schlesinger comandase la diverse instituții științifice analize ale obiectelor rezultate din săpături nu îl făceau pe savant tocmai suspect. Și astfel Ingram s-a limitat să creeze din teancul de dosare doar un profil geografic în cadrul căruia se mișcase Schlesinger.

Astfel că procurorul Markus Renner, îmbrăcat cu un pardesiu la două rânduri și în mână cu o geantă diplomat neagră, găsise cel mai nepotrivit moment să își facă apariția la comisia specială, pentru a se interesa de ultimul stadiu al investigațiilor.

— Ministrul de interne a solicitat un raport intermediar! spuse el cu o anumită mândrie, ochelarii lui fără rame sclipind amenințător.

— Serios? Așa, a cerut! mormăi Ingram enervat. Atunci spuneți-i domnului ministru că noi am descoperit indicii referitoare la patru fragmente din craniul unui om!

Tânărul procuror făcu o figură interesată.

— Fragmente de craniu, dar asta este monstruos!

— Ia priviți! Ingram vântură supărat o coală pe sub nasul lui Renner. Omul de la care provin fragmentele de craniu a trăit în Galileea și făcea parte dintre paleantropi, însă avea deja unele caracteristici ale neantropilor. Schlesinger încerca să demonstreze dacă posesorul craniului era mai curând un neanderthalian ori poate chiar un homo sapiens. Domnul ministru poate să admire craniul la muzeul de arheologie din Ierusalim!

Oamenii din comisie izbucniră în râs și Renner se făcu roșu la față. Cu o nuanță de reproș în voce el remarcă:

— Domnilor, cred că ar fi bine să fiți ceva mai serioși cu privire la acest caz. Nu este vorba doar de crimă. Dacă va rezulta că Schlesinger a fost implicat într-o rețea teroristă, iar noi am investigat doar unilateral, ne vom pierde slujbele atât dumneavoastră, cât și eu.

Ingram, cu cele o sută de kilograme ale lui, se propti în fața lui Renner și cu brațele încrucișate pe piept zise:

— Domnule procuror! În ultimele zile am avut de-a face mai mult cu oase decât cu oameni vii. Dumneavoastră sunteți primul om în viață de câteva zile încoace. Eu voi putea curând să plec în Orientul Apropiat, la săpături. Ar trebui să vă obișnuiți cu ideea că sechestrarea dosarelor a fost un eșec total.

— A fost o încercare.

— O încercare! repetă oțărât Ingram. Încercarea aceasta ne costă o jumătate de săptămână! Cazul Schlesinger prezenta de la început caracteristici atât de neobișnuite, încât și soluționarea lui necesita mijloace neobișnuite.

— Deci dumneavoastră ce propuneți? întrebă cu superioritate Renner.

Ingram clătină din cap parcă voind să spună: „Da, asta aș vrea și eu să o știu”. Dar nu răspunse.

— Vedeți, continuă arogant Renner, care își scoase ochelarii și începu să șteargă lentilele cu o batistă albă. Și apoi repetă triumfător: Vedeți!

Ingram se așeză din nou în spatele biroului său și rămase cu privirea fixată pe ecranul computerului, un model ce aparține de mult trecutului. Brusc tresări de parcă fusese trăsnit, se aplecă și citi pe ecran mail-ul sosit:

„BND – SIGINT, Serv. 5 către comisia specială Schlesinger, Wolf Ingram

Azi-dimineață la ora 6:50 a fost interceptat următorul e-mail cu cod IND, expediat de la un post telefonic interior al centralei clinicii din München. Adresat: Spania, mai exact nu s-a putut stabili. Text: Din păcate, planurile noastre au eșuat. Dosarele și documentele în mâini străine. Ne putem aștepta acum la ce este mai rău. Rog noi indicații. IND”.

Ingram îi aruncă lui Renner o privire greu de descifrat, apoi întoarse ecranul către el.

După ce procurorul citi informația, se încruntă și cu obișnuitul lui ton de superioritate spuse:

— Ingram, acum e nevoie de echipa dumneavoastră. Mult succes!

Ingram, de obicei mai curând reținut, politicos, deși nu i-ai fi bănuit neapărat aceste trăsături, păli. Iar Murau, care îl cunoștea pe acesta mai bine decât oricare dintre ceilalți colegi, așteptă temător reacția lui Ingram. El știa ce însemna faptul că Ingram pălea și nici de data aceasta nu greși.

— Tinere domn, începu încet Ingram cu o aluzie la vârsta interlocutorului, pentru ca imediat vocea să îi prindă putere: De la înființarea comisiei speciale în urmă cu zece zile, ne străduim să dibuim cât de cât o soluție la acest caz. Ne-am pus în cap o jumătate din clinică, am scobit toate saltelele vechi, am golit dulapuri și am percheziționat recipientele cu gunoaie. Noi, toți cei de aici, nu mai suportăm mirosul acidului fenic. El scoase din sertarul biroului cinci mape, le aruncă pe masă în fața lui Renner și continuă: Am verificat aproape două sute de angajați ai clinicii, care puteau oferi indicii în condițiile date. Am reconstituit minuțios drumul organului donat de la recoltarea din Frankfurt până la clipa în care i-a fost implantat lui Schlesinger, am vorbit cu toți cei care ar fi putut veni în contact cu recipientul în care se afla organul. Și veniți dumneavoastră proaspăt ras, în pardesiu de bos, ca să îmi spuneți: „Acum e nevoie de...!” Ce credeți că am făcut noi de zece zile, în timp ce dumneavoastră mutați dosarele dintr-o parte în alta a biroului? Acest caz este unul absolut neobișnuit, nu poate fi comparat cu niciun altul. Și ca să fim corecți: până acum nu știm nimic, chiar

nimic în afară de faptul că un bărbat a fost omorât într-un mod ciudat, un bărbat care putea fi înlăturat și cu mai puțin efort și mai puțin risc. Iar acum lăsați-ne în pace, avem treabă!

În timp ce colegii lui Ingram îl înconjurau pe procuror și urmăreau perdaful atenți, Renner stătea în mijloc ca un pudel făcut fleașcă. Dar Ingram abia apucă să termine, când el își luă geanta diplomat, se întoarse și se îndreptă cu pași hotărâți către ușă. Înainte de a o fi trântit în urma lui, spuse încet, cu o voce ce îi trăda tensiunea interioară:

— Asta va avea urmări! Eu sunt procuror, nu un școlar tâmpit!

Casa din Hohenzollernstraße avea urgentă nevoie de o nouă zugrăveală. Culoarea galbenă veche de zeci de ani abia dacă se mai întrezărea. Ferestrele erau încadrate de lizene late și tencuiala se fărâmița în jurul lor. Pe scurt, adresa căutată de Gropius în această zi de joi nu era una foarte îngrijită. Dar aici locuia Lewezow.

Profesorul îi găsi numele decupat dintr-o carte de vizită și lipit sus de tot lângă butonul soneriei, deasupra celor vreo treizeci de butoane de pe panou. Interfon nu exista, așa că porni să urce scara îngustă, cu trepte uzate, cu pereții vopsiți în ulei maro, cu șuruburi ascuțite din alamă ieșind din balustradă, pentru ca nimănui să nu îi treacă prin cap să o folosească drept tobogan.

Când ajunse la etajul patru și sună, de dincolo de ușa ce supraviețuise Primului Război Mondial, și care la înălțimea capului dispunea de o ferestruică cu geam mat, răsună melodia „Für Elise” – un fenomen de altfel, pentru că două treimi din soneriile cu melodii din Germania întâmpinau musafirii cu această melodie, al cărei titlu mai nimeni nu îl cunoștea.

Lewezow îl așteptase pe Gropius. Mica locuință se compunea din două încăperi cu pereți oblici și cu două ferestre de mansardă cu vedere la curtea interioară, încăperi pline cu mobilier original, cum era cel oferit spre vânzare în talciocurile din München Est. Gropius luă loc într-un fotoliu cu tetiere laterale a cărui înălțime depășea statura unui bărbat cu pălărie pe cap și trecu imediat la subiect:

— După cum vă spuneam la telefon, revin la oferta dumneavoastră de a lucra pentru mine.

— Mă bucur, profesore! În ciuda orei relativ târzii, Lewezow purta încă un halat de dimineață roșu strălucitor, cu un șal

asortat cu puncte albastre. Se înclină scurt și adăugă: Dacă vă pot fi de ajutor – aici aveți o listă cu tarifele mele.

Gropius nu dădu nicio atenție listei, îndoi foaia la jumătate și o vârî în buzunarul hainei. Din buzunarul interior scoase o altă hârtie, pe care i-o întinse lui Lewezow peste masa cu picioare înalte.

— Este o listă cu aproximativ trei sute de oameni care așteaptă un transplant de ficat. Vă rog să o tratați cu toată confidențialitatea. Sunt conștient că ne situăm oarecum în afara legii. Dar este poate unica posibilitate de a-i contracara pe cei aflați în spatele scandalului transplantului.

Ca un actor prost, Lewezow ridică brațele și zise:

— Puteți conta pe discreția mea, profesore, și veți fi mulțumit. Ce trebuie să fac?

— Recunosc faptul că asta nu este foarte simplu. Mai întâi este vorba de a selecționa din această listă pe cei care ar avea de unde să pună pe masă o jumătate de milion pentru un ficat nou. Cred că nu sunt prea mulți. Dar adevărata dumneavoastră sarcină este să stabiliți dacă unul dintre ei a făcut deja un transplant și în caz afirmativ – unde l-a făcut.

Lewezow își acoperi fața cu palmele, de parcă ar fi vrut să se ascundă de profesor. După ce lăsă brațele jos, spuse gânditor:

— Într-adevăr, nu este o sarcină ușoară. Până când să o fac?

Gropius ridică din umeri.

— În primul rând trebuie să dovedesc că brațul mafiei ajunge până în clinica noastră. Pentru asta este suficient un singur pacient care să depună mărturie că a cumpărat un organ care i-a fost transplantat aici.

— Înțeleg. Doar că…

Lewezow își frecă arătătorul și degetul gros de la mâna dreaptă, și făcu ochii mari. Făcea partea din specia celor care atunci când era vorba despre bani își pierdeau orice demnitate.

— Da, desigur!

Gropius scoase un plic, pe care i-l întinse lui Lewezow cu o nuanță de dispreț în privire.

— Foarte amabil, se înclină acesta repetând: Foarte amabil!

Nu îi scăpase tonul lui Gropius, dar viața nu era simplă și ea îl învățase să ignore asemenea lovituri sub centură.

— Veți reuși, remarcă Gropius mai curând dând glas unei dorințe. Numele lui Werner Beck îl puteți șterge deja de pe listă.

Cazul lui este rezolvat. Apoi se corectă pe sine: Cazul l-am rezolvat eu.

Când ieșea din clădire apăru și soarele. Își parcase mașina de teren pe partea cealaltă a străzii, în fața unei florării. Un tramvai tocmai trecea cu zgomot în direcția Kurfurstenplatz stârnind în urma lui un nor de praf rece. Pământul vibra sub roțile lui din fier. Există străzi mai agreabile decât aceasta, se gândi Gropius, oricum ea nu își îndreptățea deloc denumirea pompoasă. Aproape că traversase strada și căuta în buzunarul vechii lui pelerine cheile mașinii, când cu coada ochiului observă o limuzină țâșnind spre el. Instinctiv sări într-o parte pentru a o evita, dar manevra reuși doar parțial. Aripa din față a automobilului îi lovi coapsa și îl zvârli în mașina lui parcată. O clipă își pierdu cunoștința.

Totul se petrecu rapid. Picioarele îi tremurau în timp ce se agăța de oglinda retrovizoare a mașinii de teren și încerca să se miște spre a-și da seama dacă era întreg. Când își reveni se uită după mașina neagră – desigur, inutil. Pe strada cu denumire sforăitoare circulația continua de parcă nimic nu se întâmplase.

Gropius se așeză epuizat în mașină și își sprijini capul de volan. Respira greu, cu senzația că nu avea suficient aer. Gândurile îi zburau prin minte fără ca el să poată duce vreunul până la capăt. Dar un lucru știa bine: asta nu fusese o întâmplare.

Cu mâna tremurând, Gropius învârti cheia în contact și apoi plecă. Nu dădea nicio atenție circulației intense. Îl durea spinarea și abia își putea mișca piciorul stâng. Ca în vis, mecanic, Gropius se îndreptă spre casă, în direcția sud.

Căută zadarnic o explicație a incidentului. Îi treceau prin minte toate numele celor care ar fi fost interesați să îl înlăture. Dar fiecărei suspiciuni îi lipsea dovada. Deja de prea mult timp se învârtea într-un cerc de suspiciuni, presupuneri și nedumeriri – situație care treptat îl făcea maladiv, nesigur, prăpăstios și isteric.

Mai târziu nu ar fi putut să spună cum ajunsese acasă. Își amintea numai că dusese la buze o sticlă cu bourbon. După care i se făcuse negru în fața ochilor.

Când își reveni constată că nu mai avea percepția timpului. I se părea doar că în timpul somnului, cândva, auzise fie soneria

telefonului, fie soneria de la intrare, dar poate că visase. Îl durea tot corpul, iar capul și-l simțea strâns ca într-o gheară din fier. Cu privirea tulbure luă cunoștință de sticla de whisky aflată pe podea în fața patului, o imagine ce îi da de gândit. Atunci auzi soneria de la intrare. Suna necruțător de strident în urechile lui. Se mișcă cu greu și durerea pătrunzătoare resimțită în cap îl făcu să geamă. Când sunetul deveni mai insistent, se decise să se ridice în picioare. Dificil. Gropius remarcă abia acum că dormise fără să se mai dezbrace. Soneria devenea tot mai stridentă.

— Vin, vin… mormăi Gropius în timp ce se chinuia să coboare treptele. Când deschise ușa, se trezi față în față cu Felicia. Aceasta era distrusă.

— Tot timpul vă ascundeți așa? strigă ea agitată. Încerc să dau de dumneavoastră de ieri!

Abia acum remarcă aspectul jalnic oferit de profesor.

Gropius făcu un gest ce voia să fie o invitație, gest tot atât de neîndemânatic ca al unui vagabond în formă bună.

— Bourbonul, zise el ca o scuză sesizând privirea aruncată de Felicia, cam mult, dar nu fără motiv!

Felicia nu îl mai văzuse niciodată așa pe profesor, nici măcar atunci când scăpase ca prin urechile acului de atentatul cu exploziv.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea prevenitoare. Chiar că nu arătați bine.

Îl privi neliniștită pe profesor.

Gropius tot clătina din cap. El însuși nu înțelegea ce i se întâmplase în ziua precedentă. Apoi începu să povestească cum îl angajase pe Lewezow să facă cercetări privind mafia organelor, cum trecuse strada pentru a ajunge la mașina lui și cum un automobil țâșnise spre el cu toată viteza, cum fusese proiectat în mașina lui de teren, și cum pentru o clipă își pierduse cunoștința.

Felicia îi urmări îngrijorată relatarea. Neliniștea lui Gregor îi transmise teama și ei, totuși se gândi cum l-ar putea liniști pe acesta.

— Eu de fapt am venit pentru a-mi cere scuze, zise ea pentru a-l face să se gândească la altceva.

— Scuze? Pentru ce?

Gropius rămase în mijlocul încăperii și îi aruncă Feliciei o privire care ar fi putut dezarma pe oricine.

— Alaltăieri, ieșirea dumneavoastră! Pot să înțeleg că erați supărat din cauza neîncrederii mele. Trebuie să vă fi rănit foarte tare când v-am întrebat dacă la operația făcută bărbatului meu s-a procedat legal. Scuze!

Felicia se apropie de Gropius, îl luă de mâini și îl privi cu seriozitate. Ca atunci, la hotel, când pe neașteptate îi căzuse în brațe, el simți brusc forța de atracție electrizantă emanată de ea. Dar, spre deosebire de data trecută, acum nu mai cuteză să o îmbrățișeze. Nu se privise în oglindă, dar își imagina cum arăta. Întoarse capul stingherit.

— Bine, mormăi el. Nu m-am supărat pe dumneavoastră, nu m-am supărat deloc. Dar acum vă rog să mă scuzați, trebuie neapărat să fac un duș!

În timp ce Gropius se străduia să își alunge mahmureala alternând dușul rece cu cel fierbinte, Felicia căuta prin bucătărie ceva de mâncat, cu care să poată pregăti ceva asemănător unui mic dejun. Bucătăria și proviziile ofereau semnalmentele tipice unui bărbat părăsit, câteva conserve, în fond mai nimic. Ceea ce Felicia reuși în scurt timp să pună pe masa din sufragerie semăna într-adevăr a magie.

Cafeaua ce mirosea plăcut, ca și pâinea prăjită, plus două ouă fierte, un pahar cu miere și carnea presată de vită dintr-o conservă îl așteptau pe Gropius când acesta veni proaspăt dușat și cu un nou chef de viață. El nu își putu ascunde entuziasmul și o sărută pe obraz pe Felicia. Trecuse mult timp de când nu mai luase un mic dejun atât de atrăgător la o masă acoperită cu față de masă.

O vreme rămaseră tăcuți. Apoi Felicia începu cu atenție:

— Credeți că au vrut să vă omoare?

Întrebarea pusă la masă suna în simplitatea ei brutal și Felicia remarcă pe loc greșeala ei. De aceea adăugă repede:

— Vreau să spun: atacul nu ar putea să fie tot un avertisment care să vă determine să încetați cercetările?

— Sunt convins! Oamenii aceștia nu au vrut să mă omoare, au vrut doar să îmi amintească, să dea greutate solicitării lor. Dacă intenția lor ar fi fost să mă omoare, ar fi avut nu o dată ocazia să o facă. Nu, treptat mi se întărește bănuiala că ei au nevoie de mine.

Felicia râse strâmb:

— Este absurd!

— Realmente; dar dați-mi alt motiv pentru acest comportament ciudat! La fiecare reluare a investigațiilor mele are loc câte o neașteptată întâlnire care are menirea de a-mi arăta că șansa mea de a-i demasca pe acești oameni este redusă. Retrospectiv privind, atacul de ieri putea să aibă ca scop să îmi rupă toate oasele, ca să mă împiedice să mă mai mișc.

— Și o spuneți cu atâta nonșalanță! Felicia îl examină din priviri pe Gropius, care arăta din nou bine, apoi zise: Procurorul a autorizat eliberarea cadavrului soțului meu. Am aranjat o înmormântare fără mare zarvă.

Gropius dădu din cap stânjenit. Atâta timp cât nu își dovedea nevinovăția, se simțea tot vinovat.

— Am primit înapoi și documentele sechestrate. Se pare că poliția nu a găsit nimic.

Gropius mușcă gânditor dintr-o felie de pâine prăjită. Se vedea că era cu gândul în altă parte. Brusc întrebă:

— S-a anunțat profesorul de Luca?

Felicia ridică mirată privirea.

— Nu, nici măcar nu m-am mai gândit la de Luca.

Gropius strânse din buze și zise:

— Ciudat, nu credeți? În fond este vorba despre douăzeci de mii de euro. Nicio scrisoare, niciun fax, niciun apel telefonic?

— Îmi pare rău. Felicia își frecă rădăcina nasului. Făcea acest gest deseori când se gândea și lui Gropius i se părea amuzant. În cele din urmă ea spuse: Pe mine tare m-ar fi interesat ce minunăție se afla în casetă. Diamante? Soțul meu nu se pricepea deloc la pietre prețioase. Ea puse pe masă mâna cu degetele depărtate; pe unul dintre ele strălucea un inel cu briliant. Apoi continuă: Acest inel mi l-am făcut singură cadou. Probabil că Arno ar fi cumpărat o bijuterie cu perle din sticlă. Cu toate că…

Gregor o privi întrebător pe Felicia:

— Cu toate că…?

— Dacă mă gândesc la ceea ce a ieșit la lumină despre viața lui dublă, nu mai pot exclude că putea să fi făcut comerț cu diamante și totodată să fi făcut pe nepriceputul.

— De ce să fi făcut asta?

Felicia împinse în afară buza inferioară:

— Cum să fi câștigat zece milioane, fără să scoată o vorbă despre asta?

— Aveți dreptate. Astfel privind lucrurile cele douăzeci de mii de euro cât valora afacerea de la Berlin sunt o nimica toată. Rămâne totuși un mister de ce signora Colella a dispărut, iar despre de Luca nu se mai știe nimic.

— El așteaptă un telefon de la Schlesinger.

— Posibil.

În timp ce Gropius privea pe fereastră, Felicia îl urmărea cu privirea.

— Cred că bănuiesc ce vă trece prin cap, spuse ea cu o expresie a feței care arăta clar dezacordul ei.

— Da? Credeți?

Gropius afișă un zâmbet amar.

Felicia îi răspunse:

— Cât timp mai vreți să continuați pe cont propriu? Ar fi mai bine să lăsăm asta pe seama poliției. Nu credeți?

Profesorul trase adânc aer în piept. Era departe de a avea o opinie contrară. Fără îndoială că existau preocupări mai atractive decât hărțuiala cu un inamic necunoscut, care urmărea un scop necunoscut. Dar el își dusese cercetările proprii atât de departe, încât nu exista șansa de a le opri, fără a părea el însuși suspect. Deodată zise:

— Mâine plec cu avionul la Torino.

Felicia se uită la Gropius de parcă acesta îi făcuse o mărturisire neașteptată. Bănuia că discuția lor se va încheia aici. Și spuse resemnată:

— Nu vă dați niciodată bătut.

— Nu, niciodată! Iar în acest caz, chiar niciodată.

Felicia se gândi rapid și zise hotărâtă:

— Bine, dacă nu vă pot opri, vin cu dumneavoastră. În definitiv este în primul rând problema mea!

— Nu aș fi atât de sigur de asta, ripostă Gropius. Cred că povestea ne privește pe amândoi. Și nu găsesc că este potrivită ideea de a pleca împreună la Torino. Mai devreme ori mai târziu acest lucru ar ieși la iveală și ar lăsa o impresie greșită.

La asta Felicia nu mai ripostă.

— Dar mă veți ține la curent, îl avertiză ea pe profesor înainte de a părăsi casa.

CAPITOLUL 6

Zborul LH 2760 – un avion Canada Air Jet cu 48 de locuri și cu o singură toaletă în spate – avea plecarea la ora 10:35 din München. Gropius ura avioanele pentru distanțe scurte cu anvergura mică, care nu aveau stabilitate în aer și la cele mai mici turbulențe reacționau brusc, ceea ce îți întorcea stomacul pe dos. Nu lipsise mult ca Gropius să apeleze la punga gri din plasa pentru bagaje. După o oră și jumătate avionul aterizâ mai devreme decât era planificat pe aeroportul Caselle din Torino și Gropius luă un taxi spre Lingotto, aflat la zece minute la sud de centrul orașului.

Ca majoritatea orașelor din nordul Italiei, Torino își primea vizitatorii cu uriașe uzine, blocuri enorme de locuințe și zgârie-nori în zonele periferice. Șoferul taxiului, un torinez get-beget după cum el însuși susținea făcând gesturi ample, dar cu aspect germanic – păr blond și ochi albaștri – îl anunță pe client că trebuia să se aștepte la un drum de o oră, în ciuda unor scurtături pe care le știa doar el. Și îi făcu cu ochiul lui Gropius, care se așezase pe locul din dreapta șoferului. Și avusese dreptate.

Erau de o oră pe drum când șoferul, venind din Corso Vittorio Emanuele, coti în Via Nizza. Hotelul „Le Meridien Lingotto”, cel mai mare din oraș, nu făcea privit din afară impresia unui local de lux, probabil pentru că făcea parte din complexul de clădiri al vechii fabrici de automobile FIAT. Ultimul etaj al careului dreptunghiular folosise pe vremuri ca pistă de încercare pentru automobile, iar acum oaspeții hotelului puteau face acolo sport.

Gropius luă pentru două zile o cameră însorită, confortabil mobilată, cu vedere spre curtea interioară. El socotea că în acest timp va da de urma profesorului de Luca și va afla ce se ascundea în caseta de douăzeci de mii de euro. Faptul că nu cunoștea nici măcar prenumele profesorului, nu avea nici număr de telefon și nicio adresă nu făcea treaba simplă, și nici rugămintea adresată portarului că ar dori să afle din cartea de telefoane numărul profesorului de Luca nu se soldă cu vreun rezultat.

Dar mai exista și Francesca Colella și firma de securitate VIGILANZA. Sub numele de Colella figurau în cartea de telefoane trei adrese. Un număr nu era valabil, la al doilea nu răspunse nimeni, iar al treilea se dovedi o eroare, pentru că proprietarul

benzinăriei care avea acel număr de telefon se jura pe Madonna și pe toți sfinții italieni că Francesca nu se numea nici nevastă-sa, nici vreuna dintre fete, și nici măcar soacră-sa, care de 64 de ani se numea Clara. Mai rămânea VIGILANZA.

În timp ce forma numărul de telefon din șase cifre de la VIGILANZA, Gropius avea în fața ochilor chipul Francescăi Colella. Bruneta cea rece de la Berlin îl fascinase într-un mod ciudat. Privirea ei sigură din spatele ochelarilor fără ramă îi amintea de profesoara de biologie de care el când avea treisprezece ori paisprezece ani se îndrăgostise pentru totdeauna, când ea explica de exemplu înmulțirea prin polenizare a lalelei sălbatice – *tulipa silvestris.* Pe atunci, principalul interes al lui era pentru jartierele profesoarei, care se profilau clar pe sub rochia ei neagră și strânsă pe corp. Din nefericire lui Frau Lankwitz – așa se numea purtătoarea vinovatelor jartiere – i-a bătut la ochi necuviincioasa tulburare. Nu a spus nimic, dar privirea pe care i-o aruncase prin ochelarii care parcă scoteau scântei și care îi dădea de înțeles că remarcase cu plăcere lipsa lui de tact, îl făcu să simtă fiori plăcuți prin tot trupul. Urmarea întâmplării neobservate de ceilalți colegi de clasă a fost că Frau Lankwitz nu a mai purtat jartiere – oricum nu la școală. Dar de atunci el rămăsese cu o înclinație pentru femeile care păreau atât de inabordabile ca Francesca Colella.

— Alo! răspunse la telefon Francesca pe un ton sever.

Când Gropius își spuse numele se instală mai întâi o pauză lungă.

— Eu cred că îmi sunteți datoare cu o explicație, zise el după un timp. Noi stabiliserăm o întâlnire, dar dumneavoastră nu ați venit.

— V-am trimis un mesaj, ripostă scurt Francesca. V-ați jucat prea prost rolul. De la început eu nu am crezut că sunteți *cognato* cu Schlesinger, dumneavoastră nu cunoșteați nici măcar cifrul casetei. Nu, domnule Gropius, ori cum vă veți fi numind, cel care mi-a dat misiunea a fost de părere că am procedat corect. De fapt ce vreți de la mine?

— Adresa lui de Luca!

Signora Colella izbucni în râs.

— Dacă ați fost mandatat de către signor Schlesinger, ar fi trebuit să cunoașteți adresa lui de Luca! Deci, ce vreți?

Nu – gândi Gropius – această femeie nu putea fi păcălită cu o simplă minciună. Așa că încercă o altă strategie.

— Signora – începu el insinuant – mi-ar face plăcere să vă invit în această seară la cină. Vă rog să nu respingeți invitația.

Din nou Francesca izbucni într-un râs zgomotos. Parcă l-ar fi folosit ca un scut, oricum acesta răsună oricum, numai credibil nu.

— Nu, mulțumesc! răspunse ea sec.

— De ce nu? întrebă Gropius.

— Ne este interzis orice contact personal cu clienții noștri, din motive de siguranță. VIGILANZA este o firmă renumită și eu nu îmi pot permite să îmi pun în joc slujba pentru o amărâtă de cină. Iar acum scuzați-mă!

Și ea întrerupse legătura.

Fir-ar…! Gregor Gropius strânse receptorul în mână de parcă ar fi vrut să îl facă zob. Signora Colella era singurul om din acest oraș străin, care l-ar fi putut ajuta. Trebuia să o facă să vorbească. Și știa și cum să procedeze. Extrase din cartea de telefoane adresa firmei VIGILANZA Art Logistics, Via Foligno, în nord-vestul orașului.

Sediul firmei, o clădire șterasă, construită prin anii ’60, al cărei portal de la intrare era supravegheat de camere video ușor de sesizat, arăta din exterior serios și plictisitor ca o casă parohială. Doar iluminația albă din spatele ferestrelor trăda o anumită activitate. Acționată parcă de mâna unei fantome, ușa din sticlă se retrase într-o parte când Gropius se apropie de ea. În interior era o sală de primire spațioasă, cu podea din marmură în pătrate albe și negre, iar în partea dreaptă cu o recepție cu șase până la opt ecrane. O recepționeră îmbrăcată extrem de corect, cu un șal de mătase neagră peste decolteul bluzei roșii, îl întrebă pe Gropius cu ce putea să îl ajute.

Profesorul își declină numele și spuse că dorește să vorbească cu signora Colella. I se indică un loc pe canapeaua de piele aflată în stânga recepției.

După mai puțin de două minute Francesca Colella apăru pe treptele din marmură. Ea i se adresă lui Gropius pe un ton jos, privindu-l severă:

— Vă rog insistent să nu mă mai căutați. Mă puneți în mare dificultate!

Îi întinse lui Gropius un bilet cu un nume și o adresă. Gropius crezu inițial că era vorba despre adresa lui de Luca. Abia când Francesca se întoarse și îi spuse din mers: „Ora 19:00!” el citi pe bilet numele unui local: Osteria Tre Fontane, Corso Lombardia. Privi uluit în urma signorei care tocmai dispărea în capătul de sus al scării.

Strada purtând sforăitoarea denumire Corso Lombardia părea în întuneric puțin ospitalieră și localul aflat la subsolul unei clădiri pe colț nu lăsa cea mai bună impresie la intrare. Gropius fu cu atât mai uimit de mobilierul de calitate și de pereții cu lambriuri din lemn în stil rustic de bun-gust.

Gropius intră stăpânit de sentimente contradictorii, mai avea încă proaspăt în memorie întâlnirea eșuată de la Berlin. Dar de data asta îl uimi faptul că Francesca se afla deja acolo, părând schimbată, relaxată, aproape veselă.

— Ca să fiu sincer, începu discuția Gropius, nu eram deloc convins că veți veni. După experiența de la Berlin…

Francesca privi într-o parte, ca și cum mențiunea o făcea să se simtă penibil, apoi spuse zâmbind cu subînțeles:

— La Berlin am refuzat din motive pur profesionale, aici mă aflu în particular. Aș dori să clarific lucrul acesta de la bun început. În plus, vizita dumneavoastră la firmă echivala cu un șantaj.

— Îmi pare rău dacă așa ați resimțit-o, oricum am avut succes!

— Dacă numiți succes faptul că mâncați cu mine scoici – de altfel ar trebui să gustați neapărat scoicile – înseamnă că sunteți ușor de mulțumit. Dar din câte știu, nu veniți fără gânduri ascunse. Oricum trebuie să vă dezamăgesc de la început: nu veți afla de la mine adresa lui de Luca.

— Atunci va fi doar o seară frumoasă, răspunse șarmant Gropius, deși nici prin gând nu îi trecea să renunțe să obțină de la signora informația dorită.

Francesca se arătă mirată. Un chelner tuns la zero le luă comanda. Aveau să bea un vin alb de Soave.

— Trebuie să înțelegeți, reveni Francesca, că am nevoie de slujba mea și că mă bucur că o am. A trebuit să lupt mult pentru a o avea. Mai înainte făceam cu totul altceva.

Gropius nu îndrăzni să întrebe ce anume făcuse. Își privea interlocutoarea cu plăcere. Francesca avea o haină din piele verde moale purtată direct pe piele, făcând astfel de prisos întrebarea pe care el și-o pusese la prima lor întâlnire din Berlin, respectiv dacă proeminențele ei de netrecut cu vederea s-ar datora unui port pentru pistol, unui pistol ori amândurora.

— Lucram la o bancă, zise signora când Gropius se interesă totuși de viața ei anterioară.

— Și asta era prea plictisitor pentru dumneavoastră!

— În niciun caz. Francesca făcu o pauză, apoi adăugă: Am fost dată afară scurt, fără preaviz. A fost vina mea. Dădusem unui ziarist informații despre datoriile unui client important. Chestiunea a explodat și eu am fost concediată. Poate că veți înțelege acum de ce de la mine nu veți scoate nimic. Pur și simplu nu îmi pot permite să mai rămân o dată pe drumuri. Trebuie să am grijă de mine și de alți doi oameni.

— Sunteți căsătorită?

— Nu, adică da… ah, despre asta nu vreau să vorbesc, înțelegeți?

— Înțeleg.

— Nu înțelegeți nimic. Pentru prima dată Francesca privi stânjenită, apoi spuse: Scuze, signore, dar aceasta este o temă despre care nu vorbesc niciodată cu plăcere.

Gropius clătină din cap.

— Voiam să spun că înțeleg, nici mie nu îmi merge altfel.

— Sunteți căsătorit, signore?

— Nu, adică da…

El ridică din umeri.

Râseră amândoi. Dar în râsul Francescăi era o urmă de durere.

Chelnerul le aduse scoicile și Francesca admiră îndemânarea cu care Gropius ataca moluștele.

— Și dumneavoastră? întrebă ea. Cu ce vă ocupați? Ori este secret?

— Sunt chirurg la clinica din München. Transplantez organe – inimi, rinichi, ficat. Dar poate că acesta nu este cel mai potrivit subiect la o masă ca aceasta.

— Ba nu, îl găsesc foarte interesant! ripostă Francesca. Trebuie să îmi povestiți despre munca dumneavoastră, profesore!

Gropius nu intenționase să vorbească despre el, dar atmosfera din această mică osteria îl impulsiona să își ușureze sufletul. Ca și frumoasa signora, care îl asculta cu atenție. Și astfel Gropius povesti despre munca lui, despre misterioasa moarte a lui Schlesinger și despre eforturile lui încununate de succes pentru clarificarea cazului, ceea ce pe Francesca o surprinse.

— Mărturisesc, spuse el când își încheie relatarea, că sună cam incredibil, dar acesta este adevărul. Fără să vreau am intrat în ceva din care ies cu greu, numai dacă găsesc o explicație pentru tot. Numai că eu sunt chirurg, nu agent secret.

Dădu neajutorat din cap.

În timp ce osteria se umplea treptat – era evident că localul se bucura de un bun renume – Francesca îl privea pe profesor ca și cum s-ar îndoi de cele povestite de el. Gropius remarcă privirea ei critică și repetă afirmația:

— Acesta este adevărul.

Signora mânca adâncită în gânduri. Gregor urmărea fascinat cum ea sugea moluștele galben-maronii. Niciodată nu și-ar fi închipuit că o femeie care mânca scoici putea arăta atât de erotic.

— Și dumneavoastră credeți că acea casetă transportată de mine la Berlin din însărcinarea lui de Luca are o legătură cu cazul dumneavoastră? întrebă ea ducând la buze paharul cu vin.

Gropius se surprinse întrebându-se dacă femeia aflată în fața lui i se părea deodată mai importantă decât motivul care îl condusese la ea. Remarcă faptul că fantezia lui lucra independent; totuși perspectiva de a decongela această frumusețe rece era tot atât de puțin promițătoare ca încercarea de a topi Arctica cu focul dintr-un cămin. De aceea răspunse politicos la întrebare:

— Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să cred asta. Trebuie să iau în considerație orice urmă.

— Dar, profesore, asta nu este treaba poliției?

— Firește, dar dacă o las în seama poliției, voi ajunge la pensie înainte de rezolvarea acestui caz. Nici la noi nu este altfel decât în Italia. Poliția a însărcinat o comisie specială, care preferă să studieze dosare, iar procurorul competent este preocupat să bifeze zilele rămase până la pensionarea lui înainte de termen. Acum are cam treizeci de ani. Îmi este teamă

că îmi voi pierde postul, plus profesoratul dacă nu aduc dovada că vinovată de moartea lui Schlesinger este crima organizată.

Francesca se aplecă pe masă, apropiindu-se la câțiva centimetri de Gropius.

— Este bine că dumneavoastră nu ați pronunțat cuvântul, profesore. Nimeni nu îndrăznește – asta este situația.

Gropius înțelese ce voia să spună ea și dădu din cap.

Ea zâmbi. Apoi spuse încet:

— Luciano de Luca conduce un institut de cercetări aflat pe celălalt mal al râului. Este un domn grăsuț, prietenos, cu păr rar. Poartă ochelari negri, cu lentile foarte groase, prin care ochii îi apar foarte mici, ca ai unui purceluș de lapte – este un om amabil, sociabil, mai vârstnic. Institutul se află pe o laterală din Corso Chieri. Iată numărul lui de telefon. Dacă mă trădați, poimâine nu mai am slujbă.

Ea îi mai întinse peste masă lui Gropius o carte de vizită.

Mișcat, profesorul luă mâna Francescăi și i-o sărută. Femeia aceasta era un mister unic și comportarea ei îl surprindea. Băgă cartea de vizită în buzunarul hainei.

— Dar nu mă întrebați despre conținutul casetei, adăugă Francesca după câteva momente de tăcere. Nu îl cunosc. Observând zâmbetul neîncrezător al lui Gregor, adăugă: Anul trecut am avut misiunea de a transporta de la Milano la Londra o casetă asemănătoare. Nu îi cunoșteam conținutul, doar valoarea asigurării: o jumătate de milion. Primitorul era firma de licitații Sotheby’s. O lună mai târziu am citit în ziare ce transportasem: un plic vechi pe care era un timbru Mauritius albastru. A fost vândut la licitație pentru un milion, un milion de lire sterline! Și astăzi amețesc numai gândindu-mă la el.

Pe sub masă Gregor își vârî piciorul între picioarele ei. O privi întrebător și își spuse: „Mi-e totuna dacă mă aleg cu o palmă”.

Francesca îi sesiză gestul impertinent, dar nu reacționă în niciun fel. Dimpotrivă, cu o expresie pe chip greu de descifrat, spuse:

— Signor Gropius, vreți să mă conduceți acasă?

Suna de parcă ar fi spus: „Acum gata, plecarea!” Dar tot atât de bine putea să însemne „Haide, mergem simplu la mine!” De aceea răspunsul lui a fost la fel de interpretabil:

— Nici nu îmi puteam imagina ceva mai frumos, signora!

Cu aceste cuvinte îi făcu semn chelnerului și achită consumația. În timp ce se îndreptau spre ieșire, Francesca remarcă:

— Ambientul din locuința mea să nu vă deranjeze. Cu siguranță că dumneavoastră sunteți obișnuit cu mai bine. În Torino locuințele sunt scumpe și, după cum am spus, nu trebuie să am doar grija mea. Dar mama doarme deja acum. Și nici nu este departe de aici, la numai două străzi.

La această oră – era puțin înainte de ora zece – pe Corso Lombardia circulația era animată. Francesca îl luă firesc de braț pe Gropius. Se făcuse răcoare și ei tremurau. La intersecția cu o stradă îngustă Francesca îl trase pe Gregor la dreapta și arătând cu un deget o clădire veche cu șapte etaje spuse:

— Am ajuns. Veniți!

Casa scărilor era pardosită cu gresie albastră-cobalt și răsuna ca într-o biserică. În centru era un lift, o colivie metalică închisă cu plasă de sârmă. Zgomotul făcut la deschiderea ușii pe sistem pliant făcu să răsune casa scărilor. Francesca apăsă pe butonul pentru etajul cinci și îi zâmbi lui Gropius. Acesta îi interpretă gestul ca o invitație și se apropie de ea atât de mult încât îi simțea căldura trupului. Francesca întoarse capul într-o parte, dar îl opri pe Gregor.

— Mă înnebuniți, Francesca, murmură Gropius.

Francesca nu reacționă. Spuse doar:

— Vă rog!

Și cu o smucitură deschise ușa liftului.

Un culoar lung, slab luminat conducea spre o ușă vopsită în alb și, cu un gest, Francesca îl invită pe Gropius să intre.

— Mamă? întrebă ea încet, apoi întorcându-se către Gropius zise: La ora aceasta doar rareori mai este trează. Luați loc!

Camera avea doar o fereastră, dar avea patru uși, câte două pe doi pereți și de aceea oferea puțin loc pentru mobilier. În mijlocul camerei se aflau față în față două canapele, între ele era o masă joasă, cu placă de sticlă.

— Spuneați că în casă locuiți trei persoane, spuse Gropius în liniștea ce stăpânea încăperea.

— Da, mama, eu și soțul meu.

Gropius tresări; apoi spuse ca o scuză:

— Eu credeam că dumneavoastră…

— Ce credeați, profesore?

Ea se apropie de Gropius, care se lăsă condus către una din ușile din partea dreaptă, pe care Francesca o deschise. În mica încăpere lumina era aprinsă. Gropius fu îngrozit.

Într-un pat lipit de peretele opus era întins cu bustul ușor ridicat un bărbat cu păr negru și chip palid. Nu făcea nicio mișcare. Ochii îi erau larg deschiși, ca și gura, iar brațele îi erau întinse pe pătura albă.

— Soțul meu Constantino, spuse Francesca șoptit și, fără a-l privi pe Gropius, continuă: în urmă cu o jumătate de an a avut un accident de mașină, de atunci se află în *coma vigile.* Ce înseamnă asta, nu este nevoie să vă explic.

Vorbise fără urmă de amărăciune.

Gropius încercă să respire mai adânc. Femeia aceasta îl scosese complet din minți. Cu doar o clipă înainte o dorise. O urmase în locuința ei fără să se mai gândească, cu intenția de a se culca cu ea. Se gândise că Francesca nu ar refuza o aventură. Și acum?

Gregor Gropius se simțea îngrozitor. Era conștient că Francesca înscenase cu grijă jenanta situație, pentru a-l ține la distanță o dată pentru totdeauna. Voluptatea lui se acoperise de rușine.

— Scuzați-mi comportamentul nepotrivit, bălmăji el aproape neinteligibil.

— Puteți vorbi tare, zise Francesca, nu ne poate auzi – cel puțin așa susțin medicii.

Gropius se întoarse și cu mâinile adânc vârâte în buzunare și cu privirea îndreptată spre fereastra întunecată, zise:

— Nu știu ce credeți acum despre mine, dar nu puteam bănui…

— Firește că nu puteați, îl întrerupse Francesca. Nu v-am reproșat nimic. În viață există situații în care orice sentiment este distrus de realitate.

Se pregăti să închidă ușa, dar înainte de a apăsa clanța, mai privi o dată prin crăpătura ușii, ca și cum ar fi vrut să se mai asigure că totul era în regulă.

Dezorientat Gropius nu știa ce hotărâre să ia. Francesca îl pusese clar la punct. Îl pălmuise fără a-i pricinui o rană. Ea știa prea bine că palmele care nu dor în interior produc dureri mult mai mari, suferințe resimțite ani de zile. Simțea nevoia să vorbească, să îi explice Francescăi cât îl impresionase și că în

niciun caz nu intenționase și așa mai departe, și așa mai departe. Dar orice explicație i se părea nelalocul ei. Și din această dezorientare, din senzația de a nu fi la înălțimea situației, Gropius reacționa stângaci, lipsit de tact ca un licean.

— Da, ar fi mai bine să plec, bolborosi el.

Francesca îl privea doar tăcută.

Gropius coborî ametit cu liftul care scrâșnea. Scurta distanță până la Corso Lombardia o făcu în pas alergător. I se părea că fugea de sine însuși. La colț luă un taxi și se duse la hotel.

Dimineața următoare. O clipă în care oscila între somn și starea de veghe, Gropius fu cuprins de o amintire plăcută referitoare la Francesca, dar apoi îi intră în funcțiune memoria și amintirea nopții trecute îl apăsă ca o grea povară. Era furios pe el însuși, o stare de obicei străină lui.

Micul dejun, modest, cum era obiceiul în Italia. Gropius îl luă în cameră. Nu voia să vadă pe nimeni. În timp ce întindea marmelada de piersici pe pâinea albă prăjită, examina cartea de vizită a Francescăi, adică privea reversul pe care ea notase numele, adresa și numărul de telefon al lui de Luca.

Gropius se gândea dacă să îl sune pe Luciano de Luca și să își anunțe vizita, dar mai apoi luă decizia de a-l pune pe profesor în fața faptului împlinit. În definitiv nu știa cum s-ar putea înțelege cu el și cum ar reacționa acesta la vestea morții lui Schlesinger.

Șoferul de taxi care îl duse la institutul lui de Luca de pe malul celălalt al râului Pad era vesel. Conducea un FIAT vechi de prin anii ’80, ceea ce nu îl împiedica să creadă că poseda o mașină de curse. În orice caz de la orice stop pleca cu cauciucurile șuierând și strigând extaziat:

— O la la, Ferrari!

După ce trecuse peste Pad, merse pe Corso Casale o bucată de drum în josul râului, coti dreapta pe Corso Chieri și opri mașina în dreptul adresei cerute. Institutul se afla într-o vilă cu două niveluri, ascunsă după un zid de înălțime medie și în spatele unor tufișuri dese. „Instituto Prof. Luciano de Luca” stătea scris pe o placă corodată din alamă, care în plus nu mai oferea nicio informație referitoare la activitatea exercitată de de Luca în spatele zidurilor.

Când Gropius se apropie de intrarea blocată de o poartă din lemn, din interior începu să latre un câine. Pentru mult timp

acesta avea să fie ultimul lucru perceput cu mintea clară de Gregor. Căci înainte de a fi putut apăsa pe butonul interfonului fu culcat la pământ de o lovitură puternică în ceafă.

Își pierdu echilibrul și cunoștința. Ca de la mare depărtare mai auzi comenzi pripite și i se păru că pe cap i se punea ceva ca un sac și era împins într-o mașină.

Nici mai târziu Gropius nu putu să spună cât timp zăcuse fără cunoștință. Credea doar că, în timp ce, legat ca un balot, era împins pe canapeaua din spate a mașinii, Francesca ar fi stat alături de el. Nu îi era clar cum ajunsese la această idee, pentru că de văzut nu o văzuse. Era doar o senzație. De departe se auzea un piuit strident. După care pierdu din nou legătura cu realitatea.

Își reveni după un timp oarecare. Tremura într-o încăpere înaltă, pătrată, lipsită de mobilier, prin a cărei fereastră mată pătrundea lumina lăptoasă a zilei. Singura particularitate a acestui spațiu era zugrăveala în ulei verde-albăstrui, care atârna de pereți în numeroase locuri.

Eșuă în încercarea de a se mișca. Gropius era legat fedeleș de un scaun din lemn noduros. Curele zdravene și late din piele îi fixau coapsele de picioarele scaunului. Peste piept era strâns legat cu un cordon de spătarul vertical al scaunului. Îl dureau umerii, pentru că încheieturile mâinii erau legate înapoia spătarului. Abia putea respira. Trase cu urechea.

În timp ce creierul își recăpăta încet funcționalitatea, se gândea cum și de ce putuse fi adus în acest loc străin, privirea îi căzu pe taburetul vechi și putred care până acum îi scăpase din vedere, deoarece se afla lateral față de el, și el nu se prea putea mișca. Pe taburet se afla o sticlă albă, îngustă, din plastic. Alături era o seringă cu pistonul împins până la refuz. Privind mai atent, Gropius reuși să citească inscripția în roșu de pe sticlă: chlorphenvinphoș.

Nu! Refuza să creadă ceea ce vedea, se revolta în fața oribilei descoperiri și o voce interioară striga strident: „Nu, nu, nu!” Arno Schlesinger fusese ucis cu chlorphenvinphoș. Într-o fracțiune de secundă corpul i se acoperi de o sudoare rece. Împotriva oricărei rațiuni și în ciuda durerilor, încercă să se elibereze, dar renunță curând.

Deci asta era, gândi Gropius cu privirea tâmp îndreptată înainte, și începu – pentru că moartea îi declanșează omului cele

mai aberante reacții – să formuleze știrea ce va putea fi citită peste câteva zile în ziarele germane la rubrica „Diverse”: „În apropiere de Torino niște trecători au descoperit cadavrul unui bărbat. Decedatul este chirurgul profesor Gregor Gropius, 42 de ani, al cărui nume este pus în legătură cu mafia organelor. În urma autopsiei cadavrului a rezultat că Gropius a fost omorât cu un insecticid. Ce sfârșit jalnic!”

Gropius abia mai respira. Aerul mirosea penetrant a grozamă. Se părea că organismul își încheiase afacerile cu viața. Plămânii cedau. De mai multe ori își imaginase cum se va derula propria moarte, cum va fi când își va da ultima suflare. Fusese convins că nu va ști când i se va întâmpla. Crezuse că moartea era o chestiune candidă, un fel de adormire și de încetare, după care urma nimicul permanent. Spre deosebire de colegii lui, nu își alesese profesia din frica de moarte, ci din curiozitate; dar acum îi era frică asemenea tuturor celorlalți, o cumplită frică.

Cândva, după câteva minute, i se păru că în încăpere intrase un bărbat având pe cap un ciorap ori o cagulă – ca în filme. El va ridica seringa, îi va înfige acul în braț – și gata! Dar lucrurile nu s-au petrecut astfel. În casa goală s-au auzit brusc voci, pe care Gropius în starea în care se afla nu le înțelegea. Oricum îi era absolut indiferent ce vorbe îl vor însoți în veșnica Nirvana, starea de eliberare de toate suferințele pământești.

În spatele lui ușa fu trântită de perete. De el se apropiară doi bărbați, unul din dreapta, celălalt din stânga, dar niciunul din ei nu purta chestiunea aceea de mascaradă pe chip. Apariția lor părea mai curând o neașteptată reprezentație teatrală. Cel din dreapta era mic de statură și bondoc, și era îmbrăcat cu portul bine călcat al unui monsignore cu eșarfă lila peste abdomen. Fața lui roșie trăda o permanentă hipertensiune arterială. 190 cu 110. Rânjea perfid. Celălalt era mai puțin clerical, chiar dacă de sub costumul negru se ivea clar un guler alb de preot. Era tânăr și vânjos, și avea păr lung, negru, cum se purta prin anii ‘70.

Preț de o clipă în Gropius se trezi speranța, cu toate că mascarada celor doi bărbați îl debusola. Cei doi se proptiră în fața lui Gropius cu brațele încrucișate pe piept și îl examinară așa cum era în neputința lui. Gropius își auzea pulsul pocnindu-i în urechi. Cei doi așteptau ca el să se dezvinovățească? Ce

voiau de la el? Gropius preferă să tacă. Cu mândrie, căci numai ea îi mai rămăsese.

Timp de două, poate trei minute bărbații rămaseră nemișcați în fața lui, până când cel mai tânăr, ca la o comandă neauzită, dispăru din câmpul vizual al lui Gropius. Imediat după aceea monsignore se îndreptă spre taburet. Cu ochii larg deschiși, incapabil să țipe ori să cerșească viața, Gropius urmărea cum rotofeiul deschidea sticla de plastic și lua în mână seringa. Modul în care umbla cu instrumentul trăda că nu făcea lucrul acesta pentru prima oară. După ce extrase cinci centimetri cubi din recipientul de plastic, ridică vertical seringa și apăsă pistonul făcând să țâșnească o mică parte din lichid. După care se apropie de Gropius.

Doamne, gândi Gropius, cinci centimetri ajung să omori un elefant. Tremura din tot corpul, în el vibra totul. Închise ochii și aștepta înțepătura finală, care să pună capăt la tot, gândindu-se scurt cât va mai dura până când își va pierde cunoștința.

Așteptarea i se părea nesfârșită. Era pe punctul de a ceda. Viscerele începură să răsucească de parcă înghițise un uriaș șarpe. Auzi atunci o voce. Era respingător de înaltă, ca a unui castrat, și când Gropius deschise ochii văzu chiar în fața lor chipul roșu al lui monsignore, care în germană, dar cu accent străin, îl întrebă:

— Unde este dosarul?

Dosarul? Dosarul! Prin capul lui Gropius zburară fulgerător fragmente de gânduri. Dosarul! Pentru Dumnezeu, despre ce dosar vorbește individul acesta buretos? Nu îi era clar pe moment dacă el, Gropius, sau Schlesinger era personajul principal în această nebunie. Dar brusc îi trecu prin cap o strategie probabil capabilă să îi salveze viața.

— Dosarul? spuse el incapabil să își ascundă tremuratul din voce. Doar nu vă așteptați să îl port la mine.

— Firește că nu! bătu în retragere monsignore. Reacția în forță a profesorului făcea impresie. Pentru a sublinia seriozitatea întrebării sale, monsignore flutură seringa prin fața ochilor lui Gropius, și adăugă: Vreau să știu unde este ascuns dosarul. Spuneți-ne și sunteți un om liber! Altfel…

Bărbatul afișă un rânjet sarcastic.

În acea clipă, Gropius își dădu seama că numai dosarul, orice o fi conținând el, că acest blestemat dosar care se bănuia a fi în

posesia lui îl va putea scăpa de moarte. Ei nu îl vor ucide înainte de a fi găsit dosarul. Dorința de viață, care tocmai îl părăsise, reveni brusc în el. Chiar încercă să zâmbească superior spunând:

— Domnule, oricine ați fi și orice ar ocaziona această mascaradă, doar nu credeți că vă voi destăinui ascunzătoarea în care se află dosarul. Viața mea nu ar mai valora doi bani!

Monsignore păru surprins de demersul rafinat al profesorului.

— Atunci spuneți-ne cât vreți, croncăni el supărat. Încă zece milioane?

Gropius nu știa ce îl speria mai mult, oferta de milioane în sine ori concluzia. Care rezulta de aici: acești oameni trebuie să îl fi omorât pe Schlesinger. Dar asta atrăgea după sine o altă întrebare: de ce îl copleșiseră ei mai întâi pe Schlesinger cu grămada de bani? Fusese Schlesinger unul de-al lor, unul care le întorsese spatele?

— Nu vreau bani, răspunse Gropius cu un calm mimat. Cu seringa în fața ochilor el vedea cu totul altfel desfășurarea lucrurilor. Singurul lucru pe care îl vreau este reabilitarea mea ca chirurg. Pe urmă puteți avea dosarul. Nu dau doi bani pe el.

— Asta nu va fi posibil, decise monsignore.

— Atunci îmi va fi imposibil să vă spun locul unde se află dosarul. Nu vă rămâne decât să mă ucideți. Ce mai așteptați? Și ca să nu lăsăm loc la neînțelegeri, doamna Schlesinger habar n-are de toate astea. Ea nu cunoaște nici importanța dosarului și nici ascunzătoarea lui.

Monsignore zvârli furios seringa de perete și dispăru din încăpere. Din camera alăturată se auziră voci tensionate. Acolo trebuie să fii fost doi ori trei bărbați. Și așa mai trecu o vreme. Gropius se întreba dacă nu mizase prea mult, pentru că în definitiv nu avea de-a face cu amatori. Abia dacă mai îndrăznea să respire și încercă să înțeleagă cât de cât ceva din discuția celorlalți. Degeaba. Bărbații discutau într-o limbă pe care el nu o înțelegea, nu era nici germană, nici engleză, nici italiană.

Ușa fu trântită cu o forță care nu prevestea nimic bun pentru Gropius. El nu vedea ce se petrecea în spatele lui și trebuia să se aștepte la ce era mai rău. Cu o smucitură i se smulse de pe cap sacul cu care tocmai făcuse cunoștință, apoi îl dezlegară. Un individ brutal îl apucă de braț și îl ridică. O lovitură cu o măciucă

ori cu o bâtă de baseball exact peste prima vertebră îl puse jos pe Gropius, care își pierdu iarăși cunoștința.

Îl readuseră la viață claxoane puternice, asemănătoare unor țipete de copii mici. Gropius nu era în stare să miște capul și claxoanele nerăbdătoare îi lăsau impresia că în clipa următoare țeasta îi va exploda. Întins pe spate și sprijinit pe coate, încercă să se orienteze: se afla în mijlocul unui drum vicinal îngust, cum erau cele din nordul Italiei care legau gospodăriile țărănești izolate. În fața lui duduia pe loc un vehicul pe trei roți, unul dintre acelea folosite de zarzavagii pentru transportul mărfii lor. Șoferul încerca să îl trezească cu claxonul pe cel pe care îl credea un bețiv adormit în drum.

Gropius reuși doar cu mari eforturi să se ridice. Se îndreptă împleticindu-se spre șoferul vehiculului și încercă să îl convingă că nu era beat, ci fusese atacat. Încercarea se lovi de greutățile lingvistice, pentru că italiana profesorului era deficitară și dialectul țăranului era neinteligibil pentru un străin; dar vederea unei bancnote lumină chipul săteanului. Și când Gropius scoase și a doua bancnotă, acesta se oferi să îl ducă pe ciudatul străin până la marginea orașului Torino care, spunea el, se afla la vreo douăzeci de kilometri, pentru care aveau nevoie de o jumătate de oră.

În timpul călătoriei prin zona deluroasă Gropius află că răpitorii îl duseseră spre sud, în direcția Asti, unde casele țărănești goale se pierdeau la kilometri distanță unele de altele. Drumul până la marginea de sud a orașului a durat aproape o oră, apoi Gropius urcă într-un taxi și ajunse la hotel pe la ora 18:00.

Complet epuizat comandă ceva de mâncare în cameră. După care făcu o baie fierbinte. Apa avu o acțiune binefăcătoare asupra trupului său chinuit. Încet, treptat, își reaminti ce i se întâmplase. Își spune sieși „Nu, n-ai visat, nu a fost un film, a fost real: au vrut să te omoare și în ultima secundă ai reușit să scapi”.

Neclar îi era rolul Francescăi. Glaciala signora îi trezise pasiunea; acum preponderentă era suspiciunea. De ce inițial ea ezitase, pentru ca ulterior să îi dea adresa lui de Luca fără nicio problemă? Chiar a fost o întâmplare că răpitorii l-au pândit în fața institutului lui de Luca? Și la Berlin după eșuata întâlnire cu

Francesca îl acostase un membru al onorabilei societăți. Era ca în viață: cele mai frumoase picioare au copite de cal.

Gropius aproape că adormise în cadă, când auzi un zgomot la ușa camerei. Era din nou frica de necunoscut, o senzație necunoscută lui până în urmă cu câteva săptămâni. Se ridică atent să nu facă niciun zgomot. Puse pe el halatul de baie și prin ușa întredeschisă cercetă cu privirea camera. Nervii lui nu erau în cea mai bună stare. Nu astăzi! Uitase să pună lanțul de siguranță la ușa camerei. Acum își făcea reproșuri. Nu mai avea chef să primească lovituri după ceafa. Deschise prudent ușa băii și privi spre intrare. Pe podea se afla un bilet, era un mesaj transmis de hotel pe sub ușă.

Gropius ridică biletul: „Ora mesajului: 17:30 – Apel de la signora Colella. Roagă să fie sunată”.

Informația era veche de peste două ore. Gropius știa cum mergeau lucrurile de la alte hoteluri. Ce naiba însemna asta? Voia Francesca să îl înjosească? Ori trebuia să fie folosită pentru a doua oară ca momeală?

Răscolit și mort de oboseală se întinse în pat. Atunci sună telefonul. Gropius îl acoperi cu o pernă. Nu voia să mai aibă de-a face cu Francesca. Voia doar să se întoarcă acasă. Zborul era a doua zi, la ora 9:10. Zborul LH 5613.

CAPITOLUL 7

La München, Gropius era în pragul disperării. Cu toate eforturile, nu reușea să se concentreze asupra sarcinii propuse. Cum putea să aducă la același numitor moartea lui Schlesinger, mașinațiunile lui Prasskov, evidentul joc dublu al lui Fichte, rolul tulbure al lui de Luca, urâta încercare de escrocare săvârșită de Veronique și, nu în ultimul rând, vânătoarea după un misterios dosar, care aproape că îl costase viața?

Viața noastră este rezultat al hazardului, al intersecțiilor de biografii și evenimente. Dacă mai era nevoie de o dovadă, aceasta o reprezenta el. Gropius aflase de mult că arta consta doar în a derula toate firele plecând de la punctele de intersecție până la punctul de plecare. O sarcină imposibil de rezolvat operând de unul singur. Și pentru prima dată după ce-și începuse cercetările, Gropius cocheta serios cu ideea de a ceda.

Dacă privise cu oarecare nepăsare atentatul cu bombă, deoarece nu credea că el fusese ținta, atentatul din fața casei lui Lewezow și mai ales răpirea de la Torino îi dăduseră o lecție mai bună. Frica îi devenise un permanent însoțitor.

Dar și dacă ceda, dacă înceta de azi pe mâine toate investigațiile, nu avea garanția liniștii lui sufletești. Avea să trăiască pe mai departe cu jenă – și cu teamă. Ca student, pentru că era șic, îl devorase pe Sartre, care pretindea că frica era frica de sine însuți, de propriile comportamente imprevizibile. Abia acum își dădea seama de adevărul acestor cuvinte. Nu, nu se va preda!

Intenția îi fu susținută de telefonul primit de la Lewezow, care spunea că se afla pe urmele unei chestiuni grozave, iar el, Gropius, era implicat într-o afacere care îi depășea puterea imaginației. Lewezow părea foarte agitat.

Gropius îl chemă la el pe detectivul privat. După mai puțin de douăzeci de minute Lewezow se afla în fața ușii lui.

— Nu a fost o treabă ușoară, începu Lewezow încă înainte ca Gropius să îl fi invitat să ia loc. Oriunde m-am dus, m-am izbit de un zid de tăcere și respingere. Dar un bun detectiv nu cedează!

— Luați-o pe rând, domnule Lewezow! Ce vi s-a întâmplat?

— Mai întâi am respectat recomandarea dumneavoastră și am căutat în lista de așteptare câțiva potențiali primitori de organe care nu ar face parte dintre cei mai amărâți, un antreprenor din Stuttgart, un proprietar al unei cărămidării din Niederbayern, un

speculant la bursă, un proprietar de hotel și așa mai departe, toți oameni cu bani.

Gropius dădu nerăbdător din cap:

— Îmi închipui că acești oameni nu se grăbeau să dea informații când îi întrebați de starea în care se aflau organele lor interne.

Lewezow făcu un gest confuz cu mâna.

— Primul pe care am vrut să îl întreb, antreprenorul, m-a dat afară și a pus câinii pe mine. Așa am ajuns la convingerea că ar trebui să mă informez în dreapta și în stânga cu privire la acești oameni. Dar nici asta nu m-a condus mai departe, așa că tocmai mă gândeam că era o treabă de durată, când am intrat, mai curând din întâmplare, în vorbă cu fata în casă a unui berar aflat și el pe listă. Ea era o adevărată fată de la țară, zdravănă, cu un păr des prins în coadă și foarte vorbăreață. Spunea că Gruber, așa se numește berarul, a primit de curând un ficat nou. Vechiul ficat, spunea ea, nu mai era bun. Dar totul costase mult și nu se realizase tocmai legal. Și și-a dat ochii peste cap.

Gropius deveni neliniștit:

— Nu ați putea să fiți mai scurt? Vorbiți!

Lewezow gusta asemenea clipe. Clipe în care lui, iscoadă amărâtă care trăia din indiscreții, i se acorda o anumită importanță și avea senzația că era util. De aceea când continuă să vorbească, o făcu cu o încetineală subliniată:

— M-am prefăcut că și eu sunt în așteptarea unui transplant de ficat, am blestemat alcoolul și am afirmat că aflându-mă pe lista de așteptare la numărul 85 eram condamnat la moarte. Apoi am întrebat-o cum a făcut rost berarul de organul lui. Fata a privit în dreapta, în stânga – discuția noastră avea loc într-un loc nepotrivit – și mi-a răspuns în șoaptă că la München ar fi un profesor care ar putea face rost de orice organ și l-ar putea transplanta contra unei sume enorme, iar pacienții ar trebui să se angajeze în scris că vor păstra tăcerea asupra celor întâmplate. Nu cunoștea adresa clinicii, dar memorase numele profesorului: Fichte.

Gropius sări în picioare. Bănuise asta. Piticul acela odios, Fichte, pe care îl numeau tandru „Pomișor”, lucra cu mafia! Cu brațele încrucișate, profesorul tropăia încoace și încolo prin cameră. Fierbea de furie, furios pe el însuși pentru că avusese încredere în acest individ perfid și ignorase tot ce nu era în

regulă cu persoana lui. Acum vedea în altă lumină orele suplimentare făcute de Fichte și liberele pe care le lua regulat în contul acestora. Ca medic Fichte dusese o viață dublă. Una ca medic primar cu salariul destul de mare și una ca chirurg pentru transplanturi secrete, încasând pentru asta sume imense. Îl invidiez, se gândi Gropius, pentru nervii lui tari; căci sistemul putea funcționa doar atâta vreme cât nu existau complicații. O singură operație eșuată însemna pentru Fichte sfârșitul.

Acum avea sens și moartea lui Schlesinger. Era evident că pentru Fichte treaba devenise prea fierbinte. Era posibil ca el, Gropius, să fi zis fără să vrea ceva care să îl fi neliniștit pe Fichte, așa că acesta recursese la această soluție diabolică pentru a-l înlătura din postul lui. Firește că pentru Fichte fusese ușor să intoxice cu o injecție ficatul destinat transplantului! Faptul că i se întâmplase tocmai lui Schlesinger, un om amestecat în afaceri necurate, era fie o întâmplare, fie dovada că oricare dintre noi cândva în viață va avea conștiința încărcată cu ceva din trecut.

— Nu spuneți nimic! remarcă atent Lewezow. Este ceea ce voiați să știți!

— Da, da, răspunse absent Gropius, ați procedat bine, Lewezow, bună treabă. Dar nu ați putut afla unde face Fichte transplanturile?

— Îmi pare rău. Impresia mea a fost că fata nu știa. Dacă doriți, voi extinde investigațiile asupra altor nume de pe listă.

Profesorul se gândi câteva momente, apoi zise:

— Cred că ar trebui să îl filați pe Fichte. Dar faceți-o cât se poate de discret. Fichte nu bănuiește că eu știu. Trebuie să se creadă în siguranță, cel puțin până acum planul i-a reușit. Și țineți-mă la curent cu orice element nou!

Nici nu plecase bine Lewezow, că pe Gropius îl năpădiră îndoielile că asta ar putea fi soluția pentru toate evenimentele de până acum. Desigur că jocul dublu al lui Fichte era suficient de neliniștitor, dar judecând la rece, faptul că Fichte lucra pentru mafia organelor nu explica nici jumătate din cele întâmplate. Caseta lui de Luca și propria lui răpire nu păreau a avea nici cea mai mică legătură cu asta. Și pe undeva mai exista un blestemat de dosar, care pentru unii valora zece milioane.

Dar dacă Lewezow îl ducea de nas? Tipul ar fi făcut orice pentru bani! Poate că inventase povestea doar pentru a-i fi lui pe plac și a-l ușura de câteva cecuri. Pe undeva Lewezow lucrase prea bine. Primise o sarcină și la câteva zile furnizase rezultatul dorit. Și nu avusese de-a face cu o asociație pentru promovarea costumelor și obiceiurilor populare, ci cu mafioți experimentați. Chestiunea aceasta nu îi dădea pace lui Gropius. Avea nevoie de clarificări și să îl supună pe Lewezow unor verificări.

Ocazia se ivi chiar a doua zi. Oricum însuși Lewezow o crease.

Lewezow îi dăduse telefon:

— Trebuia să vă țin la curent dacă apar noutăți, profesore! Nu știu dacă este important. Dar știați că Fichte are avion propriu?

Gropius înghiți în sec.

— După toate cele aflate de dumneavoastră până acum despre Fichte, nu mă mai miră. De unde aveți informația?

— Vă explic mai târziu. Piper-ul cu două motoare al lui Fichte se află pe aeroportul Jesenwang, la patruzeci de kilometri vest de München. A anunțat pentru astăzi la ora 14:00 un zbor la Nisa. Concluziile le trageți dumneavoastră, profesore! Voi reveni.

Gropius mulțumi și puse receptorul în furcă. Informația că Fichte ar avea un avion nu îl mai tulbura. Urcă totuși în mașina lui de teren și se îndreptă spre vest. Dacă cineva l-ar fi întrebat de ce, Gropius ar fi răspuns „Nu știu”.

Puțin după ora 13:00, Gropius intră pe A96. Vântul rece de decembrie aducea primii fulgi de zăpadă peste regiunea prealpină. După treizeci de kilometri părăsi autostrada și se îndreptă către nord pe o șosea intens circulată.

Jesenwang, un sat bavarez ca multe altele, nu ar fi prezentat nimic deosebit dacă nu ar fi avut un aeroport, pe care aviatori sportivi, oameni de afaceri și münchenezi bogați îl foloseau pentru avioanele lor particulare. Gropius își parcă mașina ceva mai departe de hangar, de unde avea o perspectivă bună asupra pistei. Un Cessna cu un motor, un Beecheraft ceva mai vechi și un Piper bimotor, care tocmai era alimentat cu carburant așteptau în fața clădirii cu birouri, iar alte câteva avioane mici erau parcate la oarecare distanță pe pista cu gazon. Nici urmă de agitația obișnuită de pe un aeroport.

După douăzeci de minute de așteptare, când se terminase alimentarea avionului Piper Seneca II, din clădire ieși Fichte urmat de o femeie. Aceștia se îndreptară în grabă spre Piperul în așteptare. Fichte purta un bluzon din piele de culoare închisă, pe cap avea o șapcă, iar în mână o geantă elegantă pentru piloți. Femeia își proteja capul de ninsoare cu un batic; ea purta un trenci.

În timp ce Fichte deschidea ușa aflată deasupra aripii din dreapta și ajuta femeia să urce, o pală de vânt îi smulse acesteia baticul de pe cap. Gropius înlemni. Nu îi venea să creadă ce vedea. Mintea lui refuza să creadă ce vedea: femeia de lângă Fichte era Veronique.

Cu respirația tăiată și ca printr-un voal Gropius urmărea pornirea motoarelor și scurta distanță parcursă de avion până la pista de decolare. Auzea zgomotul motoarelor, văzu cum aparatul se înălță după ce rulase scurt; apoi se făcu liniște.

Nimic. Gropius nu simțea nimic, nu furie, nici măcar autocompătimire – doar un mare gol. Filmul se rupsese. Lipsit de orice emoție urmări aterizarea plină cu zgâlțâieli a unui mic aparat, care se mai ridică de două ori în aer înainte de a rămâne definitiv pe sol. Atunci lângă el opri un vechi Volkswagen: Lewezow.

Lewezow ieși din mașină și Gropius coborî geamul lateral al portierei.

— Nu mă așteptam să vă găsesc aici, zise detectivul. Ați văzut cine a urcat cu Fichte în avion?

Gropius confirmă cu un gest, fără a scoate o vorbă. Ce ar mai fi avut de spus?

— Este cam umed aici, remarcă Lewezow și își protejă ochii cu mâna. Veniți, există aici o cârciumă pentru zburători. Ceva fierbinte ne-ar prinde bine.

În restaurantul cu denumirea „Fly in” erau ocupate aproape toate mesele, mai erau libere două locuri doar lângă fereastra din spate aburită de la căldură, prin care nu se mai putea privi afară. Au comandat două ceaiuri cu rom.

— Rom cu ceva ceai, corectă Gropius comanda.

— Aici este conducător de zbor un vechi prieten, începu Lewezow, și am ajuns mai curând din întâmplare să discutăm despre avioane și despre personalitățile cărora le aparțin. Așa am auzit de numele doctorului Fichte. Normal că am devenit

atent și am încercat să aflu mai multe despre el. Eroare. Peter Geller, așa se numește prietenul meu, știa doar că avionul costă un milion și este înscris pe numele lui Fichte. Dacă vreți, puteți discuta personal cu Geller. Veniți cu mine, profesore!

Biroul lui Geller se afla la ultimul nivel al turnului și se distingea prin micimea lui. Odată cu intrarea lui Lewezow și a lui Gropius, micul spațiu se umplu. Geller, un bărbat de patruzeci și ceva de ani, cu aspect tineresc, cu o îmbrăcăminte lejeră, stătea în fața unui ecran și a trei telefoane, și abia ridică privirea.

— Ah, da, din nou! spuse el mustăcind, apoi se adresă profesorului: Trebuie să știți că fără împunsături la noi nu merge. Cu ce vă pot fi de folos?

Lewezow îl prezentă pe profesor, iar Gropius spuse că este vorba despre Fichte și că desigur interlocutorul aflase deja de la Lewezow care era treaba.

— Fichte? Geller părea surprins. Tocmai a plecat!

Și cu brațul făcu un gest indicând cerul.

— Știu, răspunse Gropius, a plecat cu soția mea, fosta mea soție, se corijă el.

— Ah, îmi pare rău, profesore.

Dacă Gropius nu putea suporta ceva, era vorba despre compătimire. De aceea se grăbi să îl asigure:

— Nu trebuie să vă pară rău.

Geller clătină din cap:

— Înțeleg.

— Spuneți-mi, începu prudent Gropius, computerul dumneavoastră memorează toate decolările și aterizările?

— Da.

— Și fiecare pilot este obligat să declare destinația zborului?

— Da, din motive de securitate.

— Atunci mi-ați putea spune încotro a zburat Fichte, să zicem în ultimele trei luni?

Geller îl privi întrebător pe Lewezow, care dădu afirmativ din cap.

Nu prea încântat Geller spuse:

— Bine, ca să vă fac un hatâr. Dar informațiile nu le aveți de la mine!

Conducătorul de zbor dădu câteva comenzi computerului și, după câteva clipe, imprimanta scoase o foaie cu cifre și

denumiri. Unul dintre telefoane scoase un zumzăit ușor și imediat după el începu să sune un al doilea.

Lewezow îi luă lui Geller hârtia din mână, Gropius mulțumi și cei doi coborâră înapoi.

Între timp masa lor din restaurant se ocupase, dar se eliberaseră alte două locuri lângă fereastră, unde Lewezow și Gropius se dedicară studierii listei scoase din computer. Înregistrările începeau din septembrie și cuprindeau în total douăzeci și șase de zboruri: douăsprezece la Nisa și paisprezece la Praga.

Lewezow ridică privirea și se uită întrebător la Gropius:

— Înțelegeți ceva, profesore? În ce mă privește, cu Nisa este clar. Nisa este aeroportul pentru Monte Carlo. Dacă aș avea un apartament la Monte Carlo, mi-aș petrece acolo fiecare minut liber. Dar Praga? Ce a făcut Fichte de paisprezece ori în ultimele trei luni la Praga?

— Asta mi-ar plăcea să știu și eu, spuse gânditor Gropius, și am face probabil un mare pas înainte.

Capul îi fierbea. În el se amestecau nesiguranța, suspiciunea și cele mai urâte temeri. Și faptul că Fichte avea o legătură tocmai cu fosta lui soție – în acte era încă soția lui – punea capac la toate.

Pista devenea treptat mai frecventată. La puțin timp unul după altul aterizară două avioane cu câte un motor, unul era scos din hangar și era alimentat. Gropius șterse cu mâneca hainei aburul de pe geam.

— Uneori în clipe ca acestea, zise el privind afară, mi-aș dori să urc într-un asemenea aparat și să plec departe, departe, lăsându-mi în urmă trecutul.

De două ore Gropius încerca zadarnic să ia legătura cu Rita. Dispoziția lui era sumbră, iar el nu mai avea în cap altceva decât trupul ei senzual. Trebuia să o aibă, chiar astăzi. În sfârșit, după ce o sună de patru sau de cinci ori, Rita ridică receptorul. Era deja ora 22:00.

— Vin, spuse Rita ca totdeauna când el o chema, vin.

O jumătate de oră mai târziu, cu pletele fluturând și cu un zâmbet plăcut pe buze Rita se afla în fața ușii lui. Gropius o sărută cam din obligație, cum o făcea mereu și cu aceeași nuanță de rutină o întrebă:

— Ce vrei să bei?

Rita clătină din cap și Gropius o privi întrebător.

— Eu aș vrea să mă culc cu tine, îi spuse Gropius verde în față.

Se arătă iritat pentru faptul că Rita nu își dezbrăca pardesiul, ba chiar strângea gulerul acestuia cu ambele mâini. Și privirea ei, de obicei provocatoare, era acum de respingere. Era pur și simplu alta, pentru prima dată de când se cunoșteau.

— Știu, spuse Gropius, în ultimul timp nu prea m-am comportat cum trebuie. Dar tu cunoști motivele. Nu au nicio legătură cu tine.

Cu pardesiul încă pe ea, Rita se așeză pe un scaun în salon. Cu o mișcare bruscă luă poziția picior peste picior, apoi spuse calmă:

— Gregor, trebuie să îți spun ceva!

Cuvintele ei sunară ca un sumbru avertisment, cel puțin așa le receptă Gropius. El nu știa cum trebuia să reacționeze, pentru că în definitiv nu trăiești asemenea situații în fiecare zi: femeia cu care tocmai vrei să te culci te surprinde anunțându-te că se va căsători.

— Felicitări! spuse el încercând să păstreze aparențele. Mă bucur pentru tine! Dar tonul trăda cât de mult îl durea vestea. Și de ce aflu abia acum?

— Pentru că m-am decis abia săptămâna aceasta.

— Aha!

Gropius ridică din umeri și privi indignat într-o parte. Nu, astăzi nu era ziua lui bună. Mai întâi lovitura de măciucă primită de la Veronique și acum asta!

— Și cine este fericitul? se interesă Gropius.

— Este inginer topograf la serviciul de construcții publice. I-am făcut o radiografie abdominală, atunci s-a întâmplat.

— De când se îndrăgostește cineva de viscerele unui om? mormăi Gropius fără a se mai stăpâni.

Rita râse.

— Mai întâi a fost aspectul lui, tonul lui inimos. Abia mai târziu a apărut interesul. Îți înțeleg dezamăgirea, Gregor, mai ales în situația grea în care te afli, dar amândoi știm că legătura noastră nu era nimic mai mult decât una legată de pat.

— Dar una a naibii de bună. Ori între timp ți-ai schimbat opinia?

— În niciun caz. Nici nu pot să exclud că odată, cândva, voi duce dorul uneia dintre nopțile noastre. Totuși, nu pot să fiu pentru tot restul vieții mele o iubită docilă, aflată la dispoziție după dorință.

Desigur Rita avea dreptate, se gândi Gropius și în fond nu îi putea lua în nume de rău acest pas. Dar trebuia să se întâmple tocmai acum? Într-un moment în care viața lui era pe punctul de a sări în aer, când el privea cu neîncredere orice femeie? Uitându-se acum la Rita, revedea ca într-un film scenele pline de pasiune, trăirile care cu Veronique erau inimaginabile chiar și în vremurile cele mai bune, ca atunci în timpul zborului către Hamburg, când își făcuseră de cap în ultimul rând, sau la hotelul de la Paris când nu s-au dat jos din pat o zi întreagă, și când se străduiseră să îi explice cameristei marocane intenția lor sau pe autostradă, între Florența și Verona, când aproape că urcase „Jaguarul” pe gardul separator al sensurilor, pentru că Rita voise să știe cum era în timp ce circulau.

— Poate că putem rămâne prieteni, îl readuse ea la realitate.

— Da, poate, zise încet Gropius.

El ura această propoziție-clișeu desprinsă din filmele-kitsch, iar în acest moment dezamăgirea lui era mult prea mare față de cât credea el însuși că ar fi.

La despărțire curseră și câteva lacrimi, și avu loc și o îmbrățișare duioasă. După care povestea cu Rita se încheie.

După un zbor de două ore, Felicia Schlesinger cobora binedispusă pe aeroportul din München. Venea de la Amsterdam, unde intermediase cu succes vânzarea a două picturi olandeze din secolul al XVII-lea dintr-o colecție a unui negustor de diamante către un fabricant din Köln, o tranzacție care, pe lângă un comision de o sută cincizeci de mii de euro, îi adusese și o reputație considerabilă pe piața obiectelor de artă.

Felicia îl invită pe Gropius la un ceai în Tegernsee, ca să-i spună ce aflase la Torino de la profesorul de Luca.

— De Luca era plecat, în orice caz nu am reușit să vorbesc cu el, veni Gropius în întâmpinarea întrebării ei, în timp ce luau loc în salon.

Își propusese să ascundă față de Felicia răpirea lui, pentru a nu o neliniști și mai mult.

— Deci ați fost degeaba la Torino!

Felicia luă o mină serioasă.

— Eu nu aș spune asta, răspunse Gropius, acum știu oricum că de Luca este un personaj extrem de dubios și că signora Colella, pe care o cunoșteam deja de la Berlin, este mână în mână cu el.

— Deci cele zece milioane proveneau de la de Luca?

— Nu pot spune asta, nu în această clipă. Momentan, situația este prea încurcată. Dar a rezultat o situație complet nouă, care până acum nu pare să fi avut o legătură cu de Luca. Probabil că îl cunosc pe asasinul soțului dumneavoastră!

Chipul Feliciei împietri. Ea îl privea tăcută pe Gropius.

— Mda… zise Gropius încurcat, pentru că își dăduse seama că afirmația lui fusese prea hazardată… am spus este probabil. În orice caz există anumite indicii, chiar dacă nu există o dovadă.

— Spuneți, profesore!

— Fichte! Propriul meu medic-șef. Este evident că face transplanturi pe cont propriu. Îi pot atribui cel puțin două cazuri.

— Dar pentru un transplant sunt necesare o mulțime de condiții. Adică vreau să spun că el nu se poate realiza într-un cabinet medical normal. Și doar Arno a murit după o operație în clinica dumneavoastră! Nu înțeleg.

Gropius o privea pe Felicia, care servea ceaiul. În cele din urmă răspunse:

— Pentru asta există o explicație: lovitura lui Fichte mă țintea pe mine. Cu alte cuvinte, Fichte a premeditat moartea lui Schlesinger, pentru a mă înlătura din postul meu.

— Îl credeți capabil pe Fichte de așa ceva?

— Nu numai asta! Gropius coborî privirea în podea. Cugetă o clipă dacă să tăinuiască cele văzute pe aeroport, apoi își dădu seama că mai devreme ori mai târziu Felicia tot va afla și spuse: Probabil că la creșterea autoaprecierii lui contribuie și faptul că are o relație cu soția mea, cu fosta soție.

Felicia îi aruncă lui Gropius o privire neîncrezătoare.

— Asta de unde o știți?

— De unde? Gropius râse amar. Am văzut-o cu ochii mei urcându-se cu Fichte în avion, era avionul lui personal, iar destinația era Nisa, aflată la distanță de o jumătate de oră de Monte Carlo. Acea „madamă” de la Monte Carlo cu care dumneavoastră ați vorbit la telefon și care vorbea atât de prost

franceza a fost probabil Veronique. Acum îmi este clar de ce așa, deodată, nu mai voia să o cheme Veronika, ci Veronique.

Felicia a tăcut un timp. Căuta încordată o legătură plauzibilă între Fichte și soțul ei, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât îi părea mai neverosimilă o asemenea legătură și, în același timp, cu atât îi părea mai neverosimilă teoria lui Gropius.

— Poate că Arno Schlesinger a încercat să facă rost de un ficat de pe piața neagră? întrebă Gropius. Numărul de telefon de la Monte Carlo al lui Fichte era oricum în buzunarul lui. Pentru ce să fi avut el nevoie de acel număr de telefon?

Felicia ridică mâinile într-un gest de neputință.

— Arno vorbea rar despre starea sănătății lui. Nici nu lăsa să se vadă cât îi era de rău. Despre transplantul de ficat eu am aflat doar cu câteva zile înainte de operație.

— Și de ce această secretomanie?

— Așa era el. Nu era tipul care să spună când se simțea rău. Nu te lăsa să te apropii de el și îi făcea plăcere să se înconjoare de mistere. Acum cred că era genul care abuza de putere. Avea o satisfacție diabolică când știa mai mult decât ceilalți. Bănuiesc că de aceea s-a apucat și de săpături, el voia să descopere lucruri necunoscute de nimeni înaintea lui.

Gropius dădu din cap și întrebă mai curând cu indiferență:

— A amintit Arno vreodată de un dosar, un dosar de o deosebită importanță ori de o deosebită valoare?

— Nu îmi amintesc, răspunse nesigură Felicia. Da, uneori avea la el dosare în care își ținea rezultatele cercetărilor sale, desene, fotografii și procese-verbale. Dar asta nu este ceva neobișnuit pentru un cercetător al antichității. Cu un gest făcut din cap arătă către camera alăturată și adăugă: I-ați văzut dulapurile cu dosare. Arno însuși susținea că totul era sistematic organizat. Eu aș spune mai curând că era un haos. Dar de ce întrebați?

— De ce? Gropius se simți încolțit. Expresia de pe chipul lui arăta că ar fi vrut să evite răspunsul. Dar în cele din urmă spuse: La Torino am fost întrebat de un dosar important care s-ar afla în posesia lui Schlesinger. Din păcate, nu am putut să aflu despre ce era vorba. Însă conținutul lui ar trebui să fie exploziv.

Felicia își înclină capul într-o parte și ridică din sprâncene.

— Ce ar putea avea de oferit exploziv un cercetător care făcea săpături?

— Oricum mi s-au oferit zece milioane de euro, dacă fac rost de dosar.

— Zece milioane? De la cine?

— De la de Luca și de la cei din spatele lui.

— Nu spuneați că nu l-ați întâlnit pe de Luca?

— Pe de Luca nu l-am întâlnit. Dar am întâlnit-o pe mesagera lui, signora Colella, o femeiușcă perfidă.

— Ah! răspunse provocator Felicia, dar acest „Ah!” suna atât de caustic, de batjocoritor, încât Gropius crezu că descifrează în el o anumită neîncredere și nu pentru prima dată îi păru rău că mințise.

Încă se mai gândea la asta, când Felicia dispăru fără un cuvânt în biroul lui Schlesinger, de unde reveni cu o scrisoare.

— A sosit zilele acestea prin poștă. La început, nu i-am acordat nicio atenție; dar acum mă pune pe gânduri.

Scoase scrisoarea din plic și i-o întinse lui Gropius.

Sub antetul „Bank Austria, Zentrale, Wien”, expeditorul solicita achitarea chiriei anuale pentru caseta-seif nr. 1157, în caz contrar după trei luni se va proceda la deschiderea forțată a casetei și la alienarea conținutului. Cu salutările de rigoare.

— Aveați cunoștință despre această casetă-seif? întrebă prudent Gropius.

— Nu, la fel cum nu știam despre contul de milioane de la Zürich.

— Atunci este de prisos întrebarea privitoare la eventualul conținut al acesteia, ca și întrebarea de ce Schlesinger dispunea de așa ceva tocmai la Viena.

Felicia dădu tăcută din cap. Totuși, în final zise:

— Când povesteați despre dosar…

— Eu cred, o întrerupse Gropius, că amândoi bănuim același lucru.

— Și avem și același plan? Felicia îl privi întrebătoare. Vreau să spun că am putea merge împreună la Viena, să clarificăm lucrurile.

Gropius reacționă reținut:

— Scuzați-mă, dar nu cred că este o idee bună.

— De ce?

— Eu cred că amândoi suntem permanent ținuți sub observație.

— Vă referiți la poliție? Ei au suspendat demult supravegherea.

— Nu, nu mă refer la ei.

— Dar la cine?

Gropius înghiți în sec.

— Când mă aflam la Berlin, am constatat că eram urmărit. La Torino se ținea o haită după mine. Dumneavoastră credeți că la Viena am rămâne fără supraveghere?

— Ar trebui luate anumite măsuri!

— Da, da… răspunse Gropius căzut pe gânduri.

El recepționa observația Feliciei ca pe o naivitate, dar și ca o probă de rafinament. Naivitate pentru că ei nu aveau de-a face cu niște infractori de ocazie, ci cu gangsteri periculoși. Rafinament pentru că el trebuia să recunoască faptul că până acum nu întreprinsese nimic ca să se sustragă acestora ori să îi păcălească.

— De fapt, de ce nu? zise el în cele din urmă cu un zâmbet ce voia să sugereze și o anumită suveranitate.

Însă el însuși habar nu avea cum ar trebui să se comporte dacă enigmaticul dosar chiar s-ar afla în caseta de la bancă.

Următoarele două ore și jumătate amândoi le-au petrecut planificând călătoria care nu trebuia să aibă niciun martor, scop în care Felicia dovedi nebănuită fantezie și rafinament psihologic.

Călătoriile, argumentă ea, încep de obicei dimineața, așadar, ei trebuiau să plece seara, lăsând impresia că se vor duce împreună la un spectacol. La Staatsoper era programat „Flautul fermecat” de Mozart de la ora 19:00.

În seara următoare, Felicia Schlesinger și Gregor Gropius treceau cu mașina de teren, la ora 18:30, de bariera de la intrarea în garajul subteran al operei. Gropius parcă lângă un Volkswagen gri cu numere de înmatriculare de Hamburg. Erau îmbrăcați în negru, în așa fel încât să nu poată exista îndoieli că nu se duceau la spectacol. După zece minute în garaj agitația era deplină. Agitație speculată de Gropius și Felicia pentru a reveni la mașina de teren, din care transferară două mici valize în Volkswagen-ul gri închiriat, și a reface cu acesta invers drumul pe care veniseră cu o jumătate de oră mai devreme. O oră mai târziu se aflau pe autostrada către Viena.

Lui Gropius îi plăcea Viena, piețele și străduțele ei în care se părea că timpul se oprise acum o sută de ani, unde fastul și decadența își dădeau mâna, eleganța arterei Kärntnerstraße și calicia cartierelor mărginașe, și, desigur, cafenelele în care, servit, cu unu, două ori trei pahare cu apă și cu cele mai noi ziare nimeni nu avea ceva împotrivă dacă petreceai o întreagă după-amiază acolo fără să mai comanzi altceva.

De la un telefon public, Felicia rezervase două camere la hotelul Interconti. Puțin înainte de miezul nopții ajungeau și ei la acest hotel situat între Stadtpark și un patinoar, și se prăbușeau frânți de oboseală în paturile lor.

La micul dejun comun din următoarea dimineață Gropius se surprinse cântărind cu privirea fiecare client – nu erau foarte mulți, pentru că la acel început de decembrie hotelul nu era ocupat nici pe jumătate – și supunându-l unei examinări amănunțite. Ceilalți clienți erau în general preocupați de ei înșiși ori de ziarele de dimineață, așa că Gropius începu ziua liniștit.

Pe la ora zece intrau în fastuoasa clădire din piața operei, înainte ca Felicia să se oprească la unul dintre ghișeele a căror seriozitate impunea chiar și unui posesor de cont gras senzația că el se prezenta aici ca solicitant, Gropius remarcă pe un ton serios:

— Deci încă o dată, orice dosar ar conține caseta, îl vom pune înapoi în seiful băncii. Și fără discuții cu voce tare! Toate încăperile sunt supravegheate cu camere de vederi și cu microfoane.

— Da, așa cum am stabilit, răspunse Felicia la fel de serioasă.

În timp ce Felicia se legitima și prezenta certificatul de deces al lui Schlesinger, precum și documentul care îi certifica ei calitatea de succesoare, Gropius urmărea scena de la distanță, aparent dezinteresat. Aceste formalități fură parcurse în cincisprezece minute, apoi Felicia îi făcu semn lui Gropius și îi spuse arătându-i cu un gest o angajată a băncii îmbrăcată sever, cu părul negru și cu ochelari roșii:

— Tânăra doamnă ne va însoți la seif.

Pe o scară din marmură, care emana un miros de dezinfectant și părea că îi conducea la o sală de operații, au ajuns în subsolul băncii, în fața unei uși cu zăbrele. Camerele video fixate în toate colțurile lăsau impresia că aici era supravegheat și înregistrat fiecare pas, fiecare mișcare.

Gropius era tensionat și în nervozitatea lui nu mai observa emoția Feliciei. Își chinuia mintea cu întrebarea ce conținut exploziv putea avea dosarul și ce rol avea Viena ca loc de păstrare a acestuia; dar toate tentativele de răspuns nu conduceau la un rezultat util. După ce au trecut de grilaj, angajata băncii a luat-o spre stânga, unde sub un pasaj îngust se profila o încăpere-tezaur cu sute de seifuri, cam de șase pe opt metri. Gropius simți o strângere de inimă.

Caseta-seif numărul 1157 se afla în spate, la înălțimea umerilor și angajata cu părul negru se retrase discretă în hol după ce o deschise. Gropius urmări tensionat cum Felicia scoase o casetă din aluminiu și o puse pe o poliță. Nu fără temei caseta avea un format care făcea loc unui dosar gros.

Felicia arăta detașată, în orice caz era mai puțin tensionată decât Gropius când a ridicat capacul consolidat în spate cu o șarnieră și a aruncat o privire în casetă. Învelit într-o pânză albă, vătuită, era ceva care privit mai de aproape părea o potcoavă din fildeș, de mărimea unei palme, gălbui-maronie și erodată din loc în loc.

— Asta ce este? întrebă nedumerită Felicia și fără a aștepta un răspuns de la Gropius.

— Probabil o descoperire arheologică. Specialiștii în antichități sunt în stare să scrie cărți întregi despre un asemenea obiect.

— Dar de ce o păstra în tezaur? Și de ce tocmai aici?

— Ceea ce pentru noi poate să pară neimportant, pentru un cercetător ca Schlesinger poate avea deosebită valoare. O potcoavă! Gropius dădu din cap și repetă: O potcoavă! Privi dezamăgit într-o parte. Din depărtări auzi un hohot sarcastic, de parcă Schlesinger i-ar fi urmărit în secret după ce le jucase o farsă. Simțea cum i se ridica sângele la cap. Murmură mai mult pentru sine: Asta este tot? Chiar este tot?

— Așa se pare. Răscolind ambalajul potcoavei, Felicia remarcă indispusă: Vă așteptați la mai mult, nu-i așa, profesore? Sau dumneavoastră știți să faceți ceva cu asta?

Gropius ridică din sprâncene.

— Nu, cu toată bunăvoința nu. Veniți!

Felicia încuie caseta în grabă și o vârî înapoi în seif.

Pentru a mai scăpa de ceața umedă de decembrie care învăluia cu un cenușiu tulbure piața operei prin care ici și colo scânteiau luminițele ornamentelor de Crăciun, se opriră la Café

Sacher, a cărei intrare era în stânga hotelului. Un majordom incredibil de distins, care din spatele ușii din sticlă veghea ca doar clientela corespunzătoare rangului celebrului stabiliment să aibă acces, îi conduse la una dintre cele mai căutate mese de lângă fereastră. Un altul le luă comanda, de două ori melange, ceea ce în vechea tradiție a cafenelei vieneze desemna o cafea tare cu un guler de lapte spumă.

Felicia părea distrusă. Mai dură oricum ceva până când rigiditatea de pe chipul ei dispăru lăsând loc unui surâs, pe care Gropius nu reușea să-l înțeleagă. Dar înainte de a se ivi ocazia să o întrebe despre brusca ei schimbare de dispoziție, Felicia clătină din cap și zise:

— Pe undeva este absurd, noi am pregătit acțiunea în cel mai bun stil James Bond, pentru a scăpa de eventuali urmăritori, și ce descoperim? O potcoavă din fildeș veche și roasă de vremuri!

Gropius mestecă cu lingurița gânditor în ceașca de cafea. Apoi răspunse fără a o privi pe Felicia:

— Probabil că aceasta este mai valoroasă decât pare. Dar cine poate judeca asta? Iar în ceea ce privește Viena, Schlesinger a gândit ca noi, a vrut să șteargă urmele.

Gropius privea pierdut în gânduri. La masa alăturată, un domn în vârstă, cu aspect îngrijit, se lupta cu ziarele petrecând mai puțin timp cu citirea ultimelor știri decât cu întoarcerea zgomotoasă a fiecărei pagini și cu plierea ulterioară a ei. Între timp comenta titlurile conform dispoziției sale ori a antipatiilor prin mormăieli ori sâsâieli. Stătea cu spatele la fereastră, de unde se putea deduce că priveliștea îi era suficient de familiară. Fără a mai fi solicitat, chelnerul îi aduse înfierbântatului cititor a treia ceașcă neezitând să adauge: „Vă rog, Herr Professor!”, apelativ care în cafenelele vieneze era dobândit prin simpla purtare a unor ochelari.

După ce le răsfoi superficial, „profesorul” puse ziarele pe un scaun și atunci privirea lui Gropius căzu pe titlul din Kronenzeitung, căruia inițial nu îi acordă nicio atenție, dar când îi percepu sensul un fulger îi străbătu creierul.

— Permiteți!

Fără a mai aștepta răspunsul vecinului, Gropius luă ziarul și citi:

„Crimă mafiotă misterioasă la Torino. La vărsarea râului Stura în fluviul Pad, în nordul orașului Torino, a fost scoasă la

suprafață vineri o mașină în care se afla cadavrul biochimistului Luciano de Luca. Mașina a rupt o balustradă a drumului paralel cu malul și a căzut în apă. Inițial, poliția a tras concluzia că profesorul de Luca, șeful unui laborator de genetică la Torino, suferise un infarct miocardic la volan. Însă conform rezultatelor autopsiei publicate ieri, de Luca a fost omorât cu o injecție cu insecticidul chlorphenvinphos. Accidentul simulat poartă amprenta mafiei italiene. O cercetare de tehnică criminalistică a automobilului va trebui să explice cum s-a produs accidentul”.

Îngrozit și alb ca varul, Gropius îi întinse ziarul Feliciei.

— Dumnezeule! spuse ea încet după ce citi știrea. Nu este acel de Luca cu care Arno trebuia să se întâlnească la Berlin?

— Este acel de Luca pe care eu nu l-am întâlnit la Torino! Dar asta nu este tot – de Luca a fost omorât cu o injecție conținând aceeași substanță care l-a omorât pe Schlesinger: chlorphenvinphos!

— Și ce înseamnă asta? Felicia îl privi lung pe Gropius. Se agăța de el cu privirea ca un om care se îneca. Ce înseamnă asta? repetă ea în șoaptă.

— Nu știu, știu doar că nu mă aflu departe de starea desemnată ca nebunie. Până acum câteva minute eu eram de părere că de Luca ar fi cel care trăgea sforile, iar acum el însuși este o victimă. Felicia, nu mai înțeleg nimic. Până acum am crezut că pot să am încredere în rațiunea mea și în legile logicii; dar, după cum se vede, asta ar fi o greșeală. Cine sunt oamenii aceștia și ce urmăresc ei?

Felicia întinse mâna peste masă și o prinse pe cea a lui Gropius; dar acesta era atât de departe cu gândul, încât nici nu remarcă acest gest mișcător.

— Puțină destindere ne-ar face bine amândurora, zise ezitant Felicia. La Staatsoper se joacă astăzi „Nabucco”. Vă place Verdi?

Gropius mai privea încă fix ziarul aflat pe masă în fața lui.

— Dacă îmi place Verdi? Da, firește.

— Bine, atunci mă voi ocupa eu de bilete. Ne vedem la hotel.

Gropius își amintea mai târziu doar foarte vag de seara petrecută la Wiener Staatsoper și pe bună dreptate. În timp ce ochii și urechile urmăreau fără nicio plăcere cele ce se petreceau pe scenă, unde era vorba despre robia israeliților în Babilon și despre rivalitatea a două femei pentru regele Ismael,

prin capul lui Gropius defilau cele petrecute în ultimele săptămâni. Evenimentele se succedau cu rapiditate, în speranța că va putea pune ceva cap la cap, dar se înșela. Nabucco, regele Babilonului, și fiicele lui, Fenena și Abigail, nu reușeau să îi abată gândurile de la Luciano de Luca și de la misterioasa Francesca Colella.

— N-a fost o idee grozavă să mergem la operă, spuse încet Felicia după ce reveniseră la hotel și luaseră ceva de băut la barul de la parter.

— Nu, nu, o întrerupse Gropius, trebuie să-mi cer scuze, mi-a fost cam greu să mă concentrez asupra spectacolului. Asasinarea lui de Luca m-a impresionat profund.

Pentru prima dată în seara aceasta o privea pe Felicia cu atenție. Ea purta o rochie simplă, neagră, cu guler larg din mătase și decolteu îngust, ascuțit, care descria un V între sânii ei. Constată cu teamă și curiozitate că Felicia era o femeie și încă una a naibii de atractivă. Urmară câteva minute de tăcere deprimantă.

Scenele penibile cu Francesca la Torino – ar fi preferat atunci să intre în pământ – și cu neașteptatul eșec suferit din partea Ritei nu erau deloc în măsură să îi sporească conștiința propriei valori în fața femeilor. Așa că seara la Viena s-ar fi soldat fără nimic remarcabil, dacă Felicia nu ar fi luat pe neașteptate inițiativa.

Puțin după miezul nopții, când Gropius se afla în pat, dar nu putea să adoarmă, se auziră ciocănituri ușoare în ușa care făcea legătura dintre camera lui și cea a Feliciei. Când el nu reacționă, bătăile deveniră mai stăruitoare. Gropius sări din pat, puse halatul de baie pe el, ridică zăvorul ușii și o deschise. În fața lui stătea Felicia într-un tricou subțire, alb, care îi cobora până în zona pubiană. Altceva nu mai purta.

— Îmi este frică, spuse ea încet și intră în camera lui Gropius.

— Frică de ce? se interesă Gropius prea șocat pentru a înțelege pe loc că era vorba doar de un pretext.

— Cineva se află la ușa mea, l-am auzit clar!

Gropius se duse plin de curaj în camera vecină, deschise brusc ușa și ieși pe coridor. Nimeni.

— Cu siguranță v-ați înșelat, zise Gropius când reveni în camera lui.

Abia acum, când o descoperi pe Felicia în patul lui îi înțelese jocul.

Ea trebuie că remarcase zâmbetul lui aproape imperceptibil, deși acesta se străduise să facă față situației, pentru că în timp ce Felicia dădea provocator deoparte pătura pentru ca el să se întindă alături, ea zise:

— Nu mă găsiți câtuși de puțin atrăgătoare, profesore Gropius?

Ba cum de nu, vru el să spună, dar găsi că în această situație răspunsul ar fi fost o tâmpenie și preferă să se strecoare în tăcere alături de Felicia sub pătură.

Cu capul sprijinit pe brațul stâng, Felicia îl privea pe Gropius cu ochii mari. El își potrivi poziția cu a ei și, în timp ce pe sub pătură îi atingea cu mâna stângă sânii care îl fascinaseră încă de la prima lor întâlnire, răspunse privirii ei ofertante.

Felicia gustă atingerile lui gingașe și trupul ei descrise mișcări unduitoare care se întinseră de la umeri până la vârfurile degetelor de la picioare. Brusc el simți cum mâna ei dreaptă cobora de-a lungul abdomenului și apoi – el fu cât pe ce să țipe – apucă zdravăn. În mâinile ei, Gregor se simțea bine și în același timp prizonier.

— Și eu care credeam că tu ești homosexual! zise zâmbind Felicia.

— Chiar sunt, ripostă prompt Gropius. Da’ ce, tu ești fată?

— Eeeeu? Ce-ți trece prin cap? exclamă obraznic Felicia, care își smulse tricoul de pe corp și se așeză călare pe Gregor, care se prefăcu total surprins, de parcă niciodată nu s-ar fi așteptat la așa ceva.

Trupul lui Gropius începu să vibreze când îi simți căldura labiilor ce păreau că îi absorbeau penisul. O văzu cum ea închidea ochii de plăcere. Ea duse brațele după cap și începu să își miște într-o parte și într-alta partea superioară a corpului. Aproape că îl scoase din minți modul în care sânii ei se clătinau ca floarea-soarelui toamna. Sorbea lacom priveliștea sfârcurilor mari și mai întunecate.

— Îți place, șopti Felicia și brusc se opri. Spune că îți place!

— Da, îmi place, răspunse repede Gregor.

Ar fi spus orice numai ca ea să continue pasionantul dans de pe trupul lui.

De parcă i-ar fi ghicit gândul, Felicia își reluă jocul frivol, mișcându-se în ritmul lin al unei dansatoare din buric. Foarte încet. Dar respirația trăda ce plăcere simțea ea. Gregor închise fermecat ochii. Deodată, evenimentele ultimelor săptămâni, sfârșitul busc al carierei lui, permanenta frică rămaseră departe.

Fie că plăcerea pe care o simțea cu Felicia dură o jumătate de oră, fie că dură poate doar cinci minute, ea era în orice caz atât de intensă și de covârșitoare, încât Gropius nu se mai gândi la nimic, cu atât mai puțin la factorul timp. Când simți că era pe punctul de a exploda, scoase un strigăt scurt, ca străpuns de o săgeată, se încordă și se prăbuși apoi în sine ca și cum ar fi fost lipsit de viață.

Felicia tremura de excitație din tot trupul. Sprijinită de brațele lui ea se aplecă peste fața lui, îi linse cu limba buzele și își mișcă bazinul precaută înainte și înapoi, până când de pe buze îi ieși un suspin stăpânit, și căzu fericită peste el.

Când se trezi, Gropius avu nevoie de un moment pentru a înțelege că totul nu fusese un vis. Alături de el era Felicia întinsă pe spate, cu pătura între picioare, cu sânii goi, cu brațele îndoite și cu părul răvășit. Gregor ridică încet capul și îi examină trupul frumos în lumina palidă a dimineții care pătrundea prin fereastra mare. Până acum nu mai avusese ocazia să îi privească atent trupul, doar îl simțise și avusese senzații legate de el. Dar acum devora privelișteа ca un voyeur care se simte neobservat și convins că obiectul poftei lui nu îi poate refuza privitul.

Felicia era o femeie frumoasă. Trecuse de tinerețea gingașă și se afla în floarea vârstei. Avea coapsele arcuite, șoldurile accentuate și sânii plini de dulci promisiuni. Pielea îi strălucea întunecat și mătăsos, invitând la atingeri tandre.

— Totdeauna te holbezi la femeile lipsite de apărare și goale? întrebă brusc Felicia fără să deschidă ochii.

Gropius se simți prins asupra faptului și dură câteva secunde până să găsească un răspuns:

— Doar atunci când ele sunt atât de tulburătoare cum ești tu!

Felicia deschise ochii și Gregor o sărută pe gură. Se priviră îndelung amândoi.

— Mi-aș fi dorit, zise Gropius, să ne fi întâlnit în alte împrejurări.

CAPITOLUL 8

Femeile reacționează foarte diferit la prima noapte de dragoste cu un bărbat. În ceea ce o privește pe Felicia Schlesinger, trăirea neașteptată de la Viena îi dăduse ocazia să se despartă de prezența postumă a lui Schlesinger. Arno mai era încă prezent în casa pe care ei o împărțiseră cel puțin temporar, când el nu se afla în străinătate. Ea nu putea să deschidă un dulap fără a da de hainele și rufăria lui. Obiecte personale, fotografii, mici cadouri din călătorii și cărți străine ei erau împrăștiate peste tot și îi păstrau trează amintirea. În mintea ei se simțea supravegheată de toate aceste mici obiecte și această senzație o copleșea neplăcut. Trecuse Crăciunul, trecuse Anul Nou. Felicia petrecuse aceste sărbători împreună cu Gropius. Acum ea voia să rupă toate punțile care o legau de trecut, cel puțin pe cele care erau o piedică pentru un nou început.

Nu era o sarcină ușoară. În nesiguranța dacă trebuia să deplângă soarta lui Schlesinger ori să dea frâu liber furiei legate de viața lui dublă, Feliciei i-a venit în ajutor un plic. L-a descoperit în timp ce înghesuia hainele bărbatului ei în șase cutii mari, tocmai în costumul acela alb purtat de el când se căsătoriseră la Laș. Vegas. Pe plic era o marcă poștală din Israel și o ștampilă a poștei pe care Felicia nu o putuse descifra. Expeditor era un anume Sheba Yadin. Nimic referitor la localitate, la stradă.

Sheba Yadin? Felicia nu auzise niciodată acest nume.

O clipă șovăi între a scoate scrisoarea din plic sau a distruge totul fără a mai citi ceva. Oricum nu îi va face nicio plăcere. Dar el nu ascunsese degeaba scrisoarea într-un buzunar al costumului. În cele din urmă a învins curiozitatea. Felicia avea nevoie de ceva clar, voia să știe ce se ascundea în spatele tuturor contradicțiilor de care se lovise după moartea lui Schlesinger. Deoarece între timp Felicia devenise sigură că Arno dusese și o altă, a doua viață.

Scoase precipitată scrisoarea din plic. Un scris cu cerneală verde, simplu, de adolescentă. La sfârșitul scrisorii amprenta roșie a unor buze. Felicia parcurse cu privirea rândurile stângace în limba germană.

„Tel Aviv, 3 martie. Sobolul meu iubit mai mult decât orice! Au trecut deja șapte zile, șapte zile în care nu te-am

mai simțit în mine și nu știu cât mai pot suporta asta. Nu trece niciun minut în care să nu mă gândesc la orele petrecute împreună la Ierusalim. De ce mă faci să sufăr atât? Nu simți și tu nevoia de a mă iubi? Ori între timp ți-ai schimbat planurile? Soția ta este cu ceva mai bună decât mine? Spune-mi dacă este așa. Pentru tine fac orice. Cu milioanele putem începe o viață nouă undeva în Europa sau în America. Fii sigur că pot să tac ca un mormânt. Dar dacă nu îți respecți promisiunea și te întorci la soția ta, voi fi nevoită să îmi schimb comportamentul. Cunoști cât valorează ceea ce știu. Dar nu doresc să mă gândesc la asta. Te iubesc și vreau să te am.

Pe tine, pe tine, pe tine! — Iubire, shalom. Sheba.”

În fața ochilor Feliciei rândurile începură să tremure.

„Sobolul meu iubit mai mult decât orice!” – șuieră ea pentru sine și după o pauză adăugă cu ură abia auzit: Târfa asta israelită mică și ticăloasă!

În furia ei făcu cocoloș scrisoarea, pentru ca după câteva clipe să o netezească ca pe un obiect de preț. O mai citi o dată.

Ești o proastă, se admonestă ea, de ce ai avut încredere în Schlesinger? Niciun bărbat care își petrece jumătate din viață departe de casă nu merită încredere! Conținutul scrisorii era dureros. Nu pentru că era dovada scrisă că Arno o înșela, ci propria bună-credință și naivitate îi producea o durere fizică. Și dacă pentru ea încă mai era o problemă dacă Arno murise de mâna lui Gropius, această scrisoare îi spulberase orice reținere. Ba dimpotrivă, Felicia vedea în Gregor un răzbunător.

Gândurile ei tulburi au fost întrerupte de soneria telefonului. Cu o voce tinerească se prezentă un anume doctor Rauthmann de la Institutul de arheologie al Universității Humboldt din Berlin. Acesta se scuză politicos mai întâi pentru deranj, după care își exprimă formal regretul pentru decesul lui Schlesinger, pe care el și colegii lui l-au prețuit foarte mult.

— Și care este motivul apelului dumneavoastră? întrerupse Felicia compasiunea interlocutorului.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului făcu o pauză mai lungă, apoi răspunse:

— Nu este nevoie să vă mai spun că soțul dumneavoastră se număra printre cei mai renumiți cercetători ai domeniului său.

Dânsul trecea drept un excentric cum astăzi rar există în știință. Dar excentricii, bărbații care fără a ține cont de convenienţe își urmăresc scopul, sunt adevărații eroi ai științei. După cum cu siguranță știți, soțul dumneavoastră avea și dușmani, mai ales legat de posibilitățile lui financiare. Acestea i-au permis să atace proiecte amânate îndelung de către instituțiile de stat. De aceea noi toți îl invidiam. Pentru că în timp ce majoritatea dintre noi ne facem munca la birou, soțul dumneavoastră își făcea săpăturile la fața locului. El cunoștea Orientul Apropiat și Orientul Mijlociu ca pe propriile buzunare de la vestă și călătorea în locuri care pentru cei mai mulți dintre noi sunt accesibile doar prin literatură. Un lucru de invidiat, cu adevărat de invidiat! El își putea alege contractele de cercetare și instituțiile cu care lucra. Dar ce spun eu, astea le cunoașteți dumneavoastră bine!

Preamărirea lui Schlesinger îi provoca uimire Feliciei; pentru că de la Arno, când acesta mai vorbea despre munca lui, auzise mai curând contrariul. De mai multe ori, el se exprimase disprețuitor în privința celor care administrau știința din autoritățile statului și din instituții, ba chiar luase în derâdere gândirea lor unilaterală și resursele lor limitate.

— Și ce pot face eu pentru dumneavoastră, domnule doctor Rauthmann? întrebă Felicia accentuând cuvintele.

Rauthmann își drese glasul și căută un răspuns diplomatic:

— După cum știți, soțul dumneavoastră lucra în ultimul timp la un proiect de cercetare pentru Universitatea din Ierusalim. În legătură cu asta până acum nu s-a publicat nimic. Noi, adică institutul nostru, am fi foarte interesați de materialul rezultat din cercetări. Cu siguranță că soțul dumneavoastră a lăsat multe astfel de materiale. Ce intenționați să faceți cu ele?

— Nu m-am gândit încă la asta, răspunse Felicia.

— Vă înțeleg. Vă rog să îmi scuzați insistența. Noi am dori doar ca în chestiunea aceasta să o luăm înaintea altor institute care vi se vor adresa. Eu sunt convins de asta. Ar fi posibil să aruncăm o privire asupra a ceea ce a lăsat soțul dumneavoastră?

Străinul îi provoca neîncredere, dar o făcea și curioasă. Se părea că acest doctor Rauthmann știa mai mult despre munca lui Schlesinger decât bănuia ea.

— Da, firește, răspunse Felicia, spuneți-mi când.

— Ce ați zice de mâine, la ora 14:00?

— Mâine? întrebă surprinsă Felicia.

— Întâmplător am treburi mâine la München. Aș profita de ocazie. Nu vă voi deranja mult, vreau doar să arunc o primă privire generală. Îmi închipui că soțul dumneavoastră a lăsat în urma sa un material documentar voluminos. Deci pe mâine. Și multe mulțumiri pentru amabilitatea dumneavoastră!

Nici nu închise bine telefonul, că intră la bănuieli cu privire la acest doctor Rauthmann. De la informații Felicia ceru numărul de telefon al Institutului de Arheologie din Berlin. Formă numărul și ceru să vorbească cu doctorul Rauthmann. Când acesta răspunse, ea închise telefonul. Apoi îl sună pe Gropius.

— Ce mai faci? Ceva nou? se interesă Gropius când auzi voce Feliciei.

— O mulțime! Schlesinger era un porc!

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Gropius își dădu seama la telefon că ea se lupta cu lacrimile.

— Avea o legătură cu o ticăloasă de israeliană!

— De unde știi?

— Îi băgăm hainele în niște cutii și tocmai în costumul pe care îl purtase la căsătoria noastră, la Las Vegas, am găsit o scrisoare de dragoste de la o oarecare Sheba Yadin. „Sobolul meu iubit mai mult decât orice!” Ce tâmpenie!

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce! Dacă ar mai fi existat un singur motiv ca să îl regret pe Arno, acum nu mai există. M-a înșelat ca la carte și eu am avut încredere în el ca o proastă. Cum am putut să fiu atât de naivă!

— Cum te pot consola?

— Vino la mine și rămâi peste noapte. M-aș bucura să poți fi aici mâine. Un cercetător din Berlin și-a anunțat vizita. Era interesat de materialele lăsate de Arno. Numele lui este doctor Rauthmann. M-am interesat: omul există. Totuși, mi se pare suspect, cu toate că știa foarte multe despre munca lui Arno.

— Vin, răspunse Gropius.

Când Gropius se trezi în dimineața următoare în patul Feliciei avu nevoie de câteva secunde pentru a-și aminti unde era. Apoi zâmbi. Trecuse mult timp de când nu se mai trezise în patul unei femei străine. Din bucătărie se auzea zgomotul cafetierei și un miros plăcut de pâine prăjită se răspândise în casă. Gropius

nu se simțise de mult atât de bine. Soarta îl adusese alături de Felicia în condiții critice. Dar acum se pare că amândoi aveau de câștigat din această situație.

Priveliștea oferită de terasă asupra celuilalt mal al lacului Tegernsee era fantastică. Soarele dimineții abia se ridicase și își arunca razele printre pomii desfrunziți asupra versanților muntoși. Era frig, dar în acest an nu căzuse zăpada; dar asta nu îi deranja nici pe Gropius și nici pe Felicia. Nu erau amatori ai sporturilor de iarnă.

Cu o tavă atât de mare încât abia o putea cuprinde și plină de voie-bună apăru în dormitor Felicia într-un tricou alb.

— Bună dimineața, direcțiunea hotelului își permite să vă servească micul dejun la pachet cu camerista!

Gropius râse. Abia acum observă că ea nu purta nimic situat sub tavă.

— Voi reține adresa, continuă Gropius gluma și privi cum Felicia punea tava pe o măsuță.

Întinse mâna îndrăzneț după ea; dar Felicia se apără spunând:

— Personalului acestui hotel îi sunt strict interzise contactele private cu oaspeții.

Amândoi luară micul dejun în pat. De fapt Gropius ura să mănânce în pat, din cauza firimiturilor. Dar cu Felicia lucrurile stăteau altfel. Lui i se părea că începe o viață nouă. În asemenea clipe încerca să uite trecutul; dar asta dura doar câteva minute. Apoi chinuitoarele întrebări reveneau, întrebări care îl urmăreau de săptămâni și cărora nu le găsea răspuns. Atunci, ca și acum, privea în gol și încerca să pună ordine în gânduri.

— La ce te gândești? întrebă Felicia, care îl urmărise în tăcere de ceva timp.

Gregor tresări imperceptibil. Se simțea prins asupra faptului. Se afla în pat cu o femeie minunată, jumătate goală, se lupta cu un mic dejun opulent, se bucura de priveliștea de basm asupra lacului, dar cu gândul era departe, la Torino.

— Nu îmi iese din cap moartea lui de Luca, spuse Gropius fără a se uita la Felicia. Aș fi putut să jur că el făcea parte din onorabila societate, toate indiciile duceau spre asta, cu toate astea a sfârșit jalnic. Ce se petrece acolo? Nu pricep!

— Poate că au existat neînțelegeri între ei, certuri ori pur și simplu diferite opinii. Se știe că oamenii aceia nu stau prea mult pe gânduri.

— Se poate, dar în asemenea cazuri de obicei oamenii dispar fără vâlvă. Nu se mai aude nimic despre ei. Moartea lui de Luca a fost spectaculoasă. Nu degeaba au scris toate ziarele despre crimă. Eu sunt convins că moartea lui de Luca trebuia să fie un semnal.

— Pentru cine?

Gropius o privi pe Felicia în ochi.

— Poate pentru mine. Nu ar fi prima amenințare.

De parcă ar fi vrut să îl apere, Felicia îi strânse mâna lui Gropius.

— Cât mai ai de gând să continui așa? Uneori am impresia că ești posedat de ideea autodistrugerii. De ce nu renunți și nu lași totul în seama poliției?

— În seama poliției? Gropius râse amar. Vezi și singură cât a progresat poliția. Pentru ei eu rămân unul dintre suspecții principali. Dacă ar fi avut o probă cât de mică, de mult mă aflam după gratii. Am impresia că poliția se joacă cu timpul. Se pune speranța în „comisarul întâmplare”, care rezolvă jumătate din toate cazurile. Dar până atunci cariera mea este distrusă, iar eu, ca atâția alți medicinișt care au văzut zile mai bune, umblu ca reprezentant de farmaceutică și conving medici de țară de avantajele purgativelor produse de Bayer ori Schering.

— Dacă vei ajunge un cadavru într-un râu, ca de Luca, nu vei mai putea face nici asta, ripostă Felicia. Te rog, fii rezonabil!

— Dar, Felicia, oamenii aceștia m-ar fi putut omorî deja de zece ori, dar nu au făcut-o. De ce? Pentru că au nevoie de mine. Dintr-un anume motiv, viu sunt mai prețios pentru ei decât mort!

— Asta sună foarte încurajator!

Gropius ridică din umeri și privi pe fereastră spre lac.

— Ar fi putut să mă omoare deja de zece ori, repetă el gânditor.

Așa cum stabiliseră la telefon, doctorul Rauthmann sosi fix la ora 14:00. Corectă precum comportamentul îi era și îmbrăcămintea: costum gri, cămașă albă și – ce dezmăț – cravată cu dungi negre și roșii. Părul lui negru și creț și mustața

stufoasă îl făceau să apară mai vârstnic decât era probabil în realitate. Felicia aprecie că avea în jur de 45 de ani.

Înclinându-se, acesta îi dădu Feliciei cartea lui de vizită, iar ea îl prezentă pe Gropius ca prieten al casei, care o ajuta să rezolve chestiunile legate de moartea soțului.

Rauthmann repetă scuzele prezentate deja la telefon, pentru faptul că venea la atât de puțin timp după încetarea din viață a lui Arno Schlesinger.

— Dar, spuse el cu o mină serioasă, materialul științific lăsat de soțul doamnei este prea important pentru cercetare pentru a fi lăsat în seama altora. În plus, institutul nostru este îndreptățit ca în cazul unei donații să emită chitanțele corespunzătoare.

Gregor și Felicia se priviră foarte mirați,

— O clipă, interveni Gropius, doar nu știți ce a lăsat Arno Schlesinger!

— Vă rog! Rauthmann ridică ambele mâini. Știm cu ce s-a ocupat. Iar ceea ce publica ocazional era de interes extraordinar!

— Cu ce s-a ocupat Schlesinger în ultima vreme? vru să știe Gropius.

Rauthmann se arătă reținut. Cu un zâmbet pe care nici Gropius și nici Felicia nu știură cum să îl interpreteze, el răspunse:

— Ei, Schlesinger era preocupat de istoria timpurie a Orientului Apropiat, dar un renume și l-a făcut ca arheolog al Bibliei. Nu este așa, Frau Schlesinger?

Felicia confirmă cu prezență de spirit. Faptul că Arno era preocupat de arheologia biblică era nou pentru ea, în orice caz Schlesinger nu pomenise niciodată despre așa ceva.

— Trebuie să știți, continuă Rauthmann adresându-se lui Gropius, că Palestina și locurile acțiunii Noului Testament au rămas complet necercetate arheologic până spre sfârșitul secolului al XIX-lea. Astăzi situația este invers. Astăzi Palestina și Israel se numără printre țările cele mai intens cercetate arheologic. Și la asta un aport deloc neglijabil l-a avut Arno Schlesinger. Firește, a plătit și un mare preț.

— Un mare preț? Gropius îl privi întrebător pe Rauthmann. La ce vă referiți?

Rauthmann se uită la Felicia ca pentru a-i cere ajutorul, de parcă ar fi avut rețineri în a răspunde întrebării puse de Gropius. Apoi începu ezitant:

— Hm... chestiunea cu accidentul. Mai întâi, s-a spus că Schlesinger a trecut cu jeepul peste o mină, dar asta vi-o poate explica mai bine Frau Schlesinger.

— În niciun caz! protestă Felicia. Aflați că soțul meu nu a vorbit niciodată despre cum s-a produs accidentul. Spunea că nu dorea să îmi fac griji suplimentare. Deci nu a fost un accident?

Rauthmann își ciupea nervos cravata, apoi spuse încet:

— A fost un atentat cu bombă. Știu de la Pierre Contenau, un coleg francez care conducea săpăturile în Beersheba. El a fost în apropiere când s-a întâmplat.

— Un atentat cu bombă? Gropius se încruntă. În acel colț de lume explodează zilnic bombe. Asta nu trebuie neapărat să fi avut o legătură cu Schlesinger!

— Credeți-mă, este așa cum vă spun. Acolo unde făcea săpături Schlesinger nu mai explodase niciodată o bombă, spuse Rauthmann accentuând fiecare cuvânt.

Gropius se gândi.

— Dar asta ar însemna că atentatul era îndreptat exact contra lui Schlesinger!

— Ori contra muncii lui.

— Ori împotriva amândurora!

Gropius tăcu un moment.

Toate acestea nu aveau niciun sens! Cine în lumea aceasta putea fi interesat să arunce în aer un arheolog german care făcea săpături în Israel? Doar dacă...

— Va pot întreba ceva serios? începu ceremonios Gropius. În domeniul dumneavoastră de activitate există ceva asemănător cu invidia concurențială? Eu știu despre ce vorbesc. Sunt medic și cred că nu există activitate profesională în care invidia concurențială să fie mai răspândită decât în domeniul medical.

— Firește că există! Activitatea științifică este dură, cele mai multe locuri din scheme sunt ocupate, ar fi o prostie să se nege asta.

Gropius dădu din cap și privi într-o parte, apoi îi puse lui Rauthmann următoarea întrebare:

— Arno Schlesinger era iubit în mediul arheologilor?

Rauthmann o privi pe furiș pe Felicia, aceasta răspunse privirii lui și îi spuse:

— Spuneți, doctore Rauthmann, nu trebuie să mă menajați!

Rauthmann înghiți în sec.

— Ca să fiu corect, Arno Schlesinger era în cercul colegilor în aceeași măsură urât și respectat. Respectat pentru cunoștințele lui și pentru inteligența lui; urât era pentru că, iertați-mă că o spun atât de direct, investea foarte mulți bani pentru a primi licențe pentru săpături pe care ceilalți arheologi le așteptau degeaba jumătate din viață.

— Deci considerați posibil ca…

— Nu! îl întrerupse Rauthmann. Cu toate rivalitățile, eu nu cunosc niciun cercetător în stare să săvârșească o crimă, nici unul! Și adresându-se Feliciei adăugă: Dacă-mi permiteți acum să vă amintesc obiectul vizitei mele…

— Bineînțeles.

Felicia se ridică și îl rugă pe doctorul Rauthmann să o însoțească. La o distanță potrivită ca vizitatorul să nu aibă senzația că este urmărit permanent, îi urmă Gropius.

Lui Rauthmann începură să îi sclipească ochii când văzu dosarele care se înălțau cu sutele pe etajerele din birou. Cele mai multe aveau bilețele îngălbenite de vreme, care ofereau indicii privind conținutul. Lângă denumiri geografice precum Salamis, Tyros sau Tell el-Farah, erau indicii referitoare la anumite epoci, ca Micene IIIA, cultura Villanova sau cultura Badari.

— Aici este cam dezordine, spuse Felicia remarcând privirea mirată a lui Rauthmann. Poliția a confiscat temporar câteva dosare, dar le-a restituit în scurt timp. Probabil că lor noțiunile de arheologie le spun puțin.

Rauthmann extrăgea ici și colo câte un dosar, îl răsfoia, dădea apreciativ din cap și îl punea la loc. Gropius remarcă faptul că Rauthmann nu pusese nicio întrebare când Felicia vorbise despre sechestrarea documentelor de către poliție. Nimic nu îi atrăgea atenția în mod cu totul special, părând că era interesat de tot, fără alegere, folosind niște ochelari pentru citit ale căror lentile îi făceau ochii mari ca de bufniță.

— Desigur că veți bea o cafea cu noi, spuse Felicia și fără a aștepta un răspuns dispăru din încăpere.

— Este tragic că Schlesinger a sfârșit în acest mod, remarcă Rauthmann când rămase doar cu Gropius.

Pe Gropius îl frământa întrebarea dacă vizitatorul cunoștea situația *sa* în raport cu Schlesinger. Dar în loc de asta se interesă în trecere:

— Îmi permiteți să vă întreb dacă dumneavoastră căutați ceva anume?

— Da, sigur, răspunse Rauthmann fără a se opri din cercetat, este opera vieții unui important cercetător, de care institutul nostru este interesat. După un scurt moment de gândire adăugă: Nu ați putea să puneți un cuvânt bun pentru noi? Dacă doamna Schlesinger s-ar declara de acord ca documentele lăsate de soțul ei să se constituie într-o fundație, ar dispune pentru așa ceva de avantaje deloc neglijabile la impozitare!

— Înțeleg, răspunse Gropius, de fapt fără să priceapă exact la ce se referea Rauthmann. Am să văd ce pot face pentru dumneavoastră. Dar permiteți-mi o întrebare: acest arheolog francez...

— Contenau. Pierre Contenau.

— ...acest Contenau, credeți că este posibil să știe mai multe despre împrejurările presupusului atentat asupra lui Schlesinger?

— Cred că da, răspunse Rauthmann fără să ezite. Doar că am impresia că nu este dispus să divulge ceva. Contenau se pierdea în afirmații care pe mine, ca să fiu sincer, nu mă interesau. Ca toți arheologii, și acest Contenau este un tip ciudat.

— Și unde trăiește acest Contenau?

— Din câte știu eu, o jumătate de an stă la Ierusalim, iar verile și le petrece de regulă cu soția și fiica la Paris, ceea ce este de invidiat.

— Și dumneavoastră? Iertați-mi curiozitatea.

— Eu sunt căsătorit cu știința, dacă la asta vă referiți. Ea îmi ocupă tot timpul. Din păcate, institutul nostru este lipsit de mijloacele necesare unor campanii de săpături în străinătate, așadar cercetările mele se limitează la un teren de unu pe doi metri, adică la biroul meu!

El râse ceva cam mâhnit.

Felicia reveni cu cafelele și Rauthmann își încetă cercetarea. Se adresă Feliciei:

— Soțul dumneavoastră a lăsat în urma sa cercetări deloc neînsemnate. Dacă ne permiteți, în următoarele zile institutul nostru vă va face o ofertă scrisă despre cum și în ce condiții această moștenire ar putea deveni o fundație. Această formă ar avea pentru dumneavoastră avantajul că numele lui Arno Schlesinger ar fi onorat cum se cuvine și, pe de altă parte, ați putea avea în următorii ani avantaje în materie de impozite. Nu trebuie să vă decideți în niciun caz pe loc.

— Tu ce zici de asta? îl întrebă Felicia pe Gregor după ce vizitatorul plecase.

— Greu de spus. La început mi-a lăsat o impresie îndoielnică, de parcă nu prea știa ce voia.

— Și acum?

Gropius ridică din umeri.

— În discuție a fost plauzibil. Rauthmann are dreptate, în aceste dosare se află o muncă de o jumătate de viață și este evident că Schlesinger a fost cu adevărat un savant cunoscut.

— A fost un porc!

— Una nu o exclude pe cealaltă. Și Schliemann avea un caracter mizerabil, dar a fost un arheolog genial. Ca om Napoleon a fost un porc, dar a fost un mare strateg. Sau Klaus Kinski, deși a fost o scârbă, a fost totuși un actor strălucit.

Felicia privea pe fereastră cu brațele încrucișate. Spuse încet:

— Ce motiv o fi avut Arno ca să ascundă că a trecut printr-un atentat cu bombă și să spună că a fost vorba de un accident?

Gropius se apropie de ea și îi puse mâna pe umăr:

— Dacă am ști asta, am fi cu un mare pas înainte.

Puțin înainte de ora 22:00, Gropius se întorsese de la Tegernsee la München. O presimțire incertă îl făcuse să nu mai petreacă o altă noapte cu Felicia. Observă deja de departe mașina parcată alături de intrarea la garaj și, un moment, îl încercă gândul de a-și continua drumul. Apoi însă recunoscu în interiorul vehiculului silueta lui Lewezow. De câteva zile nu mai auzise nimic de la el.

Când Lewezow îl văzu pe Gropius, coborî din mașină și îi ieși în întâmpinare.

— Am încercat toată ziua să dau de dumneavoastră, profesore! Este urgent!

— Intrați, răspunse Gropius. Între timp ajunsese să-l cunoască destul de bine pe detectiv și știa că acesta era înclinat să dramatizeze. Probabil că și de data aceasta era vorba doar despre bani și despre nimic altceva. Ce este atât de urgent?

— Am nevoie de bani! răspunse detectivul pe un ton revendicativ.

— Așa… aveți nevoie de bani, remarcă ironic Gropius. Și eu care credeam că ați făcut o descoperire importantă, una care m-ar putea ajuta să progresez.

Lewezow afișă un rânjet superior și se așeză pe canapea. După care spuse subliniindu-și cuvintele cu gesturi largi:

— Colegul dumneavoastră doctorul Fichte a anunțat un zbor la Praga pentru poimâine. Știu de la prietenul meu Geller. Fichte vrea să decoleze cu avionul său Piper Seneca II pe la ora zece.

— Interesant!

Gropius făcu o mină gânditoare.

— Voiam să vă propun ca eu să zbor mâine la Praga, pentru a-i lua urma imediat ce aterizează.

— O idee deloc rea, Lewezow, ba chiar una strașnică. De cât aveți nevoie?

— Cinci sute? întrebă la rândul lui detectivul precaut. De fapt nu știu la ce să mă aștept în Cehia, iar hotelurile la Praga nu sunt tocmai ieftine.

Gropius semnă un cec și i-l întinse lui Lewezow.

— Vreau să fiu informat asupra fiecărui pas făcut de Fichte la Praga. Orice amănunt poate fi important. Am încredere în dumneavoastră. Vă rog să mă țineți la curent. În primul rând, aș dori să știu când se întoarce stimatul coleg.

— Vă puteți baza pe mine, profesore! Va fi o plăcere să urmăresc cum se strânge lațul în jurul gâtului lui Fichte.

Lewezow a plecat în următoarea dimineață la Praga prin Viena. Aeroportul Ruzine situat la paisprezece kilometri vest de Praga, lângă drumul spre Kladno, este o construcție urâtă, ca mai toate clădirile pentru aeroporturi din perioada comunistă. În schimb, e ușor de supravegheat și nu prea ai șanse să te rătăcești în ea, ca pe aeroportul din Frankfurt sau pe Charles de Gaulle din Paris. Așa că Lewezow a identificat cu ușurință poarta folosită de piloți și de pasagerii avioanelor private. La PRAGOCAR a închiriat o mașină, o Skoda bej care nu bătea la ochi. A intrat în oraș pe la Brevnov, apoi s-a îndreptat spre sud-

vest către Palatul Culturii din Vyšehrad, de unde se putea vederea hotelul Corinthia Tower, un complex format de două turnuri din sticlă alăturate, cu cinci sute de camere și cu acces direct la metrou, ideal în toate privințele pentru un detectiv privat.

Cunoștea Praga din deplasări anterioare și astfel Lewezow și-a petrecut după-amiaza în cunoscutele cafenele din centru Kajetana din piața Hradčyn, în Slava, de unde se deschidea perspectiva către Teatrul Național, spre Hradčyn și podul Carol, și în Alfa din piața Václavska. La U Fleku, o berărie veche de cinci sute de ani de pe Křemencova, cu separeuri înnegrite de fum și cu o atmosferă inconfundabilă, a mâncat ceva ușor și a băut o carafă de bere neagră, apoi a revenit în camera de hotel nu fără a ruga la recepție să fie trezit la ora șapte.

Și bine a făcut, pentru că berea cehească tare nu a rămas fără efecte. În orice caz, recepționera a trebuit să insiste bine până când el să audă soneria telefonului.

Lewezow a ajuns cu taxiul la aeroportul Ruzyne pe la ora 10:30. Nu era prea mare agitație, ceea ce îi convenea detectivului. Lewezow mai sondă o dată terenul, parcurse toate căile pe care un vizitator din Germania le putea urma după sosire și se asigură că nu existau lifturi ori uși care îi puteau zădărnici urmărirea directă.

La 11:50 apăru un bărbat în pardesiu negru din cea mai fină stofă, înalt și cu privirea sumbră. Părea că urmărea aceeași ieșire ca Lewezow, în timp ce se plimba încoace și încolo vădit plictisit. Lewezow nu îl cunoștea, deci nu știa dacă prezența acestuia avea o legătură cu misiunea lui. La o distanță sigură Lewezow scoase din pardesiu aparatul de fotografiat cu teleobiectiv și îi făcu câteva fotografii necunoscutului.

Tocmai voia să facă să dispară aparatul, când prin poarta ținută sub observație ieși doctorul Fichte însoțit de un bărbat și se îndreptă direct spre bărbatul cu pardesiu negru. Cu prezență de spirit, Lewezow apăsă pe declanșatorul aparatului. Apoi îl băgă din nou sub pardesiu.

Discutând aprins, cei trei bărbați se îndreptară către ieșire, după care plecară spre o parcare din apropiere. Lewezow făcu semn unui taxi și, recurgând la o bancnotă de 20 de euro, îi dădu de înțeles șoferului că voia să meargă pe urmele celor trei

bărbați. Nu dură mult și bărbații urcară într-un Mercedes de culoare închisă.

— Țineți-vă după mașină! îi ceru Lewezow șoferului.

Șoferului cu păr ciufulit și chip cam deprimat se părea că urmărirea îi făcea plăcere. Încântat de sarcina lui, schimba permanent banda de circulație, ignoră câteva stopuri pe roșu și ajunse foarte aproape în spatele Mercedesului în piața Wenzel, unde mașina opri în fața hotelului Europa, o splendidă clădire cu fațadă în stil neobaroc.

De la o distanță sigură Lewezow urmărea cum un hamal ducea bagajul oaspeților în interiorul hotelului. Apoi intră în hol și se așeză pe unul dintre fotoliile din piele, de unde putea supraveghea recepția. În timp ce Fichte și însoțitorul lui completau formularul obligatoriu, cel de-al treilea bărbat nu făcea același lucru fie pentru că se afla mai demult în acest hotel, fie pentru că sarcina lui era doar de a-i aduce aici pe cei doi.

Lewezow se considera în siguranță, deoarece Fichte nu îl cunoștea și nici pe ceilalți doi bărbați nu îi văzuse vreodată. De aceea se ridică și cu mâinile la spate începu să se plimbe în hol, ca și cum ar fi așteptat un client al hotelului. De fapt, Lewezow încerca să prindă câte ceva din discuția celor trei.

Probabil că făcuse pe undeva o greșeală, pentru că recepționerul i se adresă brusc în germană:

— Domnul meu, vă pot ajuta cu ceva?

Lewezow se sperie, se simți descoperit, dar după o fracțiune de secundă redeveni stăpân pe situație și răspunse:

— Nu, mulțumesc, aștept pe cineva.

În același moment, cei trei se despărțiră, pentru a se îndrepta spre camerele lor. Păreau nervoși. Lewezow mai auzi că își dăduseră întâlnire la ora 15:00 pentru a pleca împreună la Pode… dar nu înțelese întreaga denumire. Apoi dispărură în lift.

Cum să facă față cel mai bine situației? se întrebă Lewezow. În cele din urmă, se orientă spre recepționerul care îl abordase cu puțin timp înainte. Acesta era în serviciu de câțiva ani buni, dar Lewezow știa foarte bine cum se obține o informație: nu prin întrebări directe, totdeauna făcând o afirmație înainte de a pune întrebarea. Și se adresă portarului:

— Tocmai a sosit la dumneavoastră doctorul Fichte din München. Dar cine sunt cei doi bărbați care îl însoțeau?

— Desigur, domnule! răspunse recepționerul după ce aruncă o privire pe ecranul computerului din fața lui. Să vă fac legătura la cameră?

— Nu, mulțumesc! Mă interesează doar numele celor doi care îl acompaniau.

— Nu intră în competența mea să…

— Știu, îl întrerupse Lewezow pe conștiinciosul recepționer, apoi scoase din buzunar o bancnotă și i-o întinse discret peste tejghea.

Cincizeci de euro reprezentau o grămadă de bani pentru recepționerul unui hotel din Praga și oricum erau suficienți pentru a uita de instrucțiuni și de discreție.

— Vă rog să luați loc câteva clipe, șopti în colțul gurii recepționerul și cu o mișcare a capului indică fotoliile din capătul holului.

Lewezow se conformă și nu dură mult până când acesta apăru cu un bilețel pe care i-l întinse fără o vorbă.

— Încă ceva! Lewezow îl apucă de mânecă pe recepționer. Cunoașteți un loc cu denumirea Pode… sau așa ceva?

— Vă referiți la Poděbrady, domnul meu!

— Da, Poděbrady.

— Și un copil știe că Poděbrady este una dintre stațiunile noastre balneare cele mai cunoscute, aflată la vreo patruzeci de kilometri est, pe Elba. Ar trebui neapărat să vizitați localitatea, domnul meu!

Lewezow dădu amical din cap și recepționerul dispăru. Detectivul își aruncă privirea pe hârtie. Recepționerul notase cu un scris stângaci: dr. Fichte, dr. Alexei Prasskov, Thomas Bertram. Iar dedesubt: dacă vă interesează, mă găsiți aproape în fiecare seară după ora 19:00 la Zlatého tygra, în limba dumneavoastră Tigrul de aur, Husova 17.

Lewezow luă metroul trei stații până la stația Vyšehrad, unde se afla hotelul lui, ceru să i se scoată mașina închiriată din garajul subteran și pe strada Legerova reveni în piața Wenzel, unde găsi un loc de parcare doar la câțiva metri de hotelul Europa. Aplecat pe volan, ținea sub observație intrarea hotelului, în fața căreia mai era încă parcat Mercedesul negru.

Așa cum conveniseră, cei trei bărbați – Fichte, pe care Lewezow deja îl știa din supravegherea la München, Prasskov, care corespundea cu descrierea făcută de Gropius și Bertram, al

cărui nume se afla pe lista de transplanturi – ieșiră puțin după ora 15:00 din hotel. Prasskov conduse mașina pe autostrada Wilsonova către nord și, după stația de autobuz Florenc, coti în strada Sokolovska, o arteră de ieșire din oraș spre est. Prasskov nu conducea pentru prima dată pe această distanță, în orice caz, Lewezow depuse eforturi să se țină după el.

După o jumătate de oră de mers pe autostradă, timp în care Lewezow încercase zadarnic să vorbească la telefonul mobil cu Gropius, Mercedesul intră în Poděbrady și se îndreptă spre centrul orașului.

În această perioadă de iarnă, intima stațiune balneară cu casele sale vechi, romantice și cu parcul părăsit lăsa o impresie lipsită de viață. Doar în cafenelele care se înșirau ca perlele unui colier în zona balneară domnea agitație. Lewezow se ținea la o distanță sigură de mașina cea neagră.

În fața unei clădiri reprezentative aflate la o stradă de parc, Mercedesul se opri. O poartă din fier forjat se deschise silențios, iar automobilul dispăru în spatele ei.

Lewezow opri și el mașina, luă aparatul de fotografiat, și merse pe jos cam cincizeci de metri, până la vila unde dispăruse automobilul. De pe cealaltă parte a străzii descoperi o tăbliță cu inscripția Clinica balneară dr. Prasskov.

— Ca să vezi! își spuse încet Lewezow și privi prin vizorul aparatului său de fotografiat.

Clădirea datând din perioada penultimului sfârșit de veac făcea o impresie îngrijită. De ambele părți ale intrării vegheate de patru coloane impozante cu o arhitravă deasupra, se întindea câte un corp de clădire cu un singur nivel, cu ferestre cu trei canaturi, dintre care doar una era luminată. În rest, clinica părea moartă, nu părea să aibă vreun pacient.

Cum tocmai se întuneca, Lewezow decise să se întoarcă la Praga, după ce exploră arealul și făcu numeroase fotografii.

Pe autostrada dintre Poděbrady și Praga, Lewezow se gândi la biletul strecurat de recepționer. Memorase numele celor trei bărbați, asta nu era o problemă pentru el. Ceea ce îi pricinuia o anumită neliniște era ceea ce adăugase recepționerul după nume: „Dacă vă interesează, mă găsiți aproape în fiecare seară…”

Întors la Praga, Lewezow căută un atelier foto, pentru a developa filmul. După o oră în care se plimbase prin centru, se

întoarse la hotel cu fotografiile, lăsă la recepție un plic în care introdusese fotografiile ca și biletul cu numele dat de recepționerul de la „Europa”, scrise pe plic adresa lui Gropius, și odată cu un respectabil bacșiș îl rugă pe portar să se ocupe de el chiar mâine de dimineață.

A fost ultimul semn de viață lăsat de Dirk Lewezow.

CAPITOLUL 9

După ce au trecut trei zile în care nu mai primise nicio veste de la Lewezow, Gropius a început să se neliniștească. Când forma numărul acestuia de la telefonul mobil auzea doar o voce de femeie care anunța monoton că abonatul nu putea fi accesat momentan. Își reproșă că îl însărcinase pe Lewezow cu o chestiune explozivă și acum chiar îi trecea prin minte să implice poliția; apoi reevaluă situația și renunță la idee. În situația lui, un detectiv particular care dispare în timp ce rezolva o sarcină primită de la el ar fi orientat suspiciunile și mai mult asupra lui, și în orice caz nu ar fi contribuit la dezvinovățirea sa.

În a patra zi, a primit o scrisoare de la Praga. Gropius citi expeditorul: hotelul Corinthia Towers, Kongresova I, Praha 4. Plicul conținea cam douăzeci de fotografii și un bilet pe care scria: dr. Fichte, dr. Alexei Prasskov, Thomas Bertram. Dacă vă interesează, mă găsiți aproape în fiecare seară după ora 19:00 la Zlatého tygra, în limba dumneavoastră Tigrul de aur, Husova 17.

Gropius examină fotografiile: Prasskov în sala de așteptare a aeroportului, Prasskov salutându-l pe Fichte în aeroport, Prasskov, Fichte și un necunoscut într-un cadru neidentificat. Cine era cel de al treilea bărbat? Cine era Thomas Bertram?

Fotografia reprezenta un bărbat dolofan, cu chip rotund și cu o coroană de păr negru care îi încadra tigva chelă. În comparație cu Fichte și Prasskov el părea nesigur, aproape temător.

Bertram… numele îi părea cunoscut lui Gropius. În ce context îl auzise? Nu, nu îl auzise, îl citise! Și anume într-o listă. Își aminti că era vorba despre lista scoasă din computer referitoare la pacienții prevăzuți pentru transplant, listă pe care Rita – cum i-o mai merge acesteia? – i-o procurase. Luă nervos lista de pe birou. La poziția 56 se afla numele: Thomas Bertram.

Gropius murmură de câteva ori numele. Desigur, Bertram Hochtief, un concern cu filiale în întreaga Germanie! Thomas Bertram corespundea perfect tipului de pacient avut, gata să plătească orice preț pentru un organ sănătos.

Zborul cu Czech Airlines de la München la Praga a durat o oră și cinci minute, și Gropius căută în Praga hotelul Corinthia Towers de unde Lewezow îi trimisese fotografiile. Când se

interesă la recepție de Lewezow, avu parte de o surpriză neplăcută. Femeia de la recepție, o frumusețe înaltă, acră, cu înfățișare de angajat bancar, îl conduse pe Gropius, de parcă l-ar fi așteptat, într-o încăpere cumpătat mobilată a direcției hotelului și îl rugă să aibă răbdare câteva clipe, apoi ea dispăru.

La scurt timp apăru un bărbat tânăr, proaspăt ras, ferchеș, în costum cu vestă de culoare închisă, care se prezentă ca director al hotelului. Numele lui era Hollar. Vorbea germana cu accent ceh și în modul de exprimare avea ceva din Švejk.

— Sunteți înrudit cu Herr Lewezow, vă rog frumos? se interesă el politicos, dar apăsat.

— Nu, răspunse Gropius, dar de ce întrebați?

— Aveați întâlnire cu Herr Lewezow?

— Nici asta. Lewezow nici nu știe că eu sunt aici. Lucrează pentru mine. Și nu văd niciun motiv pentru care să discut cu dumneavoastră despre chestiunile mele private. Nu ați vrea să îmi spuneți totuși ce înseamnă acest interogatoriu?

Hollar, care se plimba cu mâinile la spate, se apropie de Gropius de parcă ar fi vrut să îi împărtășească un secret și spuse încet:

— Herr Lewezow a dispărut fără urmă de trei zile. Bagajul lui se află în cameră, iar mașina închiriată este în garaj. Nu pare că ar fi vorba despre o persoană care se sustrage de la plata cazării la hotel.

— Ați anunțat poliția?

— Încă nu, Herr Gropius. Înțelegeți, pentru reputația unui hotel nu este bine să tot intre și să iasă poliția.

— Înțeleg, răspunse profesorul. Iată cardul meu de credit. O să achit nota de plată a lui Lewezow.

— Dar de ce, dacă nu sunteți rudă?

Se părea că această soluție nu îi convenea lui Hollar.

Gropius trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Lewezow este detectiv particular și a venit la Praga trimis de mine. Nu este ceva neobișnuit ca un detectiv să se dea la fund pentru două, trei zile când cercetează o infracțiune.

— Acum înțeleg! răspunse ușurat Hollar. Deci nu este nevoie să anunț poliția.

— Nu! spuse cu hotărâre Gropius.

Gropius nu se simțea prea grozav când s-a îndreptat în aceeași seară către orașul vechi din Praga, pentru a găsi localul

Tigrul de aur, la care se făcea referire în misteriosul bilet pe care Lewezow îl pusese alături de fotografii. Faptul că nu cunoștea nici numele și nici cum arăta cel care scrisese biletul – să fie poate vorba despre o ofertă îndoielnică? – nu îi ușura deloc sarcina.

Cu taxiul merse până în apropierea vechii primării, cea cu celebrul ceas astronomic. Ultima parte a drumului o parcurse pe jos, după ce șoferul taxiului i-o descrisese amănunțit. În special noaptea străzile din centrul Pragăi par a fi inimitabile culise de scenă, ici și colo răsună pași și voci pe străzile înguste. În acest scenariu automobilele par străine și Gropius nu s-ar fi mirat dacă intrând pe strada Husova s-ar fi trezit întâmpinat de golem sau de doctorul Caligari din filmul mut purtând aceeași denumire.

La restaurantul U zlatého tygra turiștii și praghezii sunt de acord că se bea cel mai bun pilsner din oraș și de aceea rareori un client ocazional găsește loc liber. În seara aceea Gropius a avut noroc. În marea încăpere, lângă ușă, găsi o masă liberă, ideală pentru a supraveghea intrările și ieșirile clienților. Comandă unui chelner cu șorț alb kahna se zelim a knedlikem – rață pe varză și găluști de franzelă, și un pilsner mare.

Nu stătea de mult timp, când o femeie îmbrăcată elegant cu un mantou larg peste taiorul scurt, cu ciorapi negri și cizme cu toc înalt, intră în local, căută cu privirea un loc și se îndreptă apoi direct spre el.

Ea îl întrebă în engleză dacă la masă era un loc liber, iar când Gropius o invită cu un gest să se așeze, continuă în germană:

— Cum vă place Praga? Și fără să mai aștepte răspunsul, continuă: Sunteți singur aici? Cu afaceri?

— Aici sunt trei întrebări deodată. Gropius zâmbi și o ajută să dezbrace mantoul. Răspunsul meu la prima întrebare sună astfel: îmi place, cu toate că după ce am sosit la hotelul Corinthia Towers nu am apucat să văd mare lucru. La a doua întrebare răspunsul este da, iar la a treia răspunsul este nu. Ce mai doriți să aflați?

Cam jenată, cel puțin așa ar fi trebuit să arate, frumoasa pragheză duse mâna la gură, după care spuse:

— Vă rog să mă scuzați, dar eu sunt teribil de curioasă, mai ales în ce privește bărbații.

Gropius ridică din sprâncene.

— De unde știți atât de bine limba germană?

— Dar engleza mea este mai bună decât germana. Sunt profesoară și, după o pauză, adăugă: Am fost.

Gregor o privi în față. Pentru o profesoară tânăra era mult prea frumoasă. Era machiată nu tocmai decent, părul blond, îngrijit, era strâns sus, părând astfel și mai voluminos, și ce purta pe sub jacheta taiorului nu era de disprețuit. Cu o mișcare degajată a mâinii, care îi puse în valoare unghiile roșii, îi făcu semn chelnerului și comandă fără a se mai uita în meniu.

— Veniți des aici? se interesă Gropius la atractiva comeseană.

Ea ridică din umeri cochet și răspunse:

— Da, uneori.

— Ce voiați să spuneți cu „am fost profesoară”?

Femeia pescui un pachet de țigări din poșetă ei mică și-și aprinse una.

— Sper că nu vă deranjează dacă fumez.

Deși el detesta fumul de țigară și cu toate că chelnerul tocmai îi aducea comanda, dădu negativ din cap. În mod normal Gropius ar fi reacționat indignat ripostând că ea putea să își împrăștie fumurile în altă parte, dar femeia îl interesa, cel puțin îi trezise curiozitatea.

— Am renunțat la profesia mea, reveni ea la întrebarea lui. Modul în care ținea țigara cu vârfurile degetelor arătător și mijlociu în timp ce o îndesa în portțigaret trăda o anumită nervozitate. Ea continuă: Pentru aproximativ trei sute de euro pe lună nu mă văd în fața unor mucoși ai unor proletari, care oricum nu vor să învețe nimic. Prefer ca de câteva ori pe săptămână să caut câte un bărbat nobil. Asta îmi face plăcere și pot astfel cunoaște oameni. Râse cam amar și adăugă: De fapt numele meu este Milena Plečnikowa.

— Gregor Gropius, se prezentă uluit Gropius.

Modul ei direct de a fi contrasta cu eleganța ei.

— Pentru cazul în care vă plictisiți la Praga, ea scoase din poșetă o carte de vizită neagră și i-o întinse lui Gregor peste masă. Adăugă rece și profesional: De la o sută de euro în sus.

Te puteai aștepta la asta, își zise Gropius. O femeie atât de atractivă nu se așază pur și simplu la masa ta ca să converseze. Păcat. Cu toate că…

— La ce vă gândiți, Gregor? Milena îl readuse la realitate. Vă gândiți la cât ar costa o noapte întreagă cu mine, nu?

— Nu, nu, o asigură Gropius uluit. Și imediat adăugă: V-ar supăra dacă m-ați săruta acum, imediat?

Milena dădu curs solicitării cu un zâmbet ironic. Se aplecă peste masă și îi atinse buzele lui Gropius cu gura ei.

— Destul? întrebă ea după un scurt schimb de amețitoare alintări. Am trecut testul?

Gropius privi pe lângă ea în timp ce îi ținea capul cu ambele mâini.

— Te-aș mai ruga pentru încă un sărut.

Amuzată de preferințele zurliului neamț, Milena își dădu toată silința, până ce Gregor puse capăt neobișnuitei situații cu un „Mulțumesc, ajunge!”

De data aceasta Milena îl privi mirată.

— Trebuie să vă explic, începu jenat Gropius. Tocmai mi-ați făcut un mare serviciu. În local au intrat doi bărbați care nu trebuie să mă recunoască. Mi s-a părut unica posibilitate de a nu fi descoperit.

— Zău? Milena făcu o figură sceptică. O motivație atât de bizară rareori am auzit. Complimente!

— Nu, cu certitudine nu. Dacă vă întoarceți ușor, cei doi bărbați de acolo, din spate…

Milena privi cu băgare de seamă spre stânga.

— Vă referiți la doctorul Prasskov și la celălalt individ?

— Îl cunoașteți pe Prasskov?

— Evident, răspunse Milena și își puse ambele mâini cu degetele răsfirate pe piept. Made by Prasskov, râse ea zburdalnic. Trece drept unul dintre cei mai buni specialiști în chirurgie plastică din Cehia. Și drept unul dintre cei mai bogați. Dar se spune că ar fi făcut banii prin afaceri la negru. I se atribuie contacte cu mafia organelor. Dar legăturile lui la cele mai înalte niveluri ale justiției sunt atât de bune, încât niciodată nu a fost acuzat. Prasskov are mai multe clinici în apropiere de Praga. Oficial acestea funcționează sub denumirea de „Clinică”, ori „Institut pentru chirurgie estetică”. Dar ce se petrece în aceste clădiri rămâne secretul lui.

— Și bărbatul de lângă Prasskov?

— Nu l-am mai văzut, răspunse fără chef Milena.

În timp ce chelnerul îi servea acesteia „švestkové knedliky” mai exact găluști cu prune cu brânză de vaci și unt, Gropius

scoase din buzunar biletul trimis de Lewezow și i-l vârî sub nas Milenei.

— Dumneavoastră ați scris biletul? întrebă el după ce chelnerul se îndepărtase.

— Eeeeu? făcu ea indignată și Gropius duse explicit degetul arătător la buze.

— A fost doar o întrebare, spuse el pentru a o calma. Acest bilet mi l-a trimis un detectiv particular, Lewezow, care lucrează aici din însărcinarea mea. De fapt nu prea știu ce să fac cu el.

— Sunteți de la poliție?

Vocea Milenei deveni brusc stridentă și amenințătoare.

— Prostii! zise Gropius și privi în jur ca să vadă dacă discuția lor atrăsese atenția. Dar din fericire larma în local era atât de intensă încât nimeni nu părea interesat de conversația lor. Eu l-am angajat pe detectiv, pentru că soția mea întreține legături extraconjugale.

— Aha, înțeleg! Răspunsul primit părea să o fi liniștit pe Milena. Și rivalul se numește Prasskov. Foarte posibil! Prasskov petrece mult timp în Germania. Dar dacă soția dumneavoastră vă înșală, de ce nu o înșelați și dumneavoastră? Aveți astăzi ocazia! Își aranjă respectabilul piept sub taiorul elegant. Cu siguranță că ne vom înțelege cu privire la preț.

Ea îl privi sugestiv, iar Gropius dădu politicos din cap.

— Poate mai târziu. Pentru moment nu îmi stă gândul la asta. Detectivul meu a dispărut de câteva zile fără urmă. Unde l-ați căuta pe Lewezow, dacă ați fi în locul meu? Vă mai sunt dator o explicație: Lewezow este… hm… este homosexual.

— Aha! Vocea Milenei deveni rece și distantă. Și dumneavoastră? Dumneavoastră sunteți un fel de homo căsătorit care face celălalt sex să piardă timpul de pomană?

Cu aroganța unei târfe cu experiență bogată, Milena scoase din poșetă o bancnotă și o aruncă pe masă degajat, ca pe o carte de joc, își luă mantoul, și înainte ca Gropius să poată riposta, plecă rostind:

— Păi, mult succes, tigru de hârtie pervers!

Gropius nu mai avu timp nici măcar să se ridice, atât de tare îl buimăci limbajul slobod al blondei vopsite. Și mai trebuia să aibă grijă și să nu atragă atenția.

După ce Milena a părăsit localul, Gropius s-a dedicat observării lui Prasskov și a lui Fichte. Aceștia păreau că discută

aprins. Aparent plictisit Gropius clocea ceva. Când avu impresia că cei doi se pregăteau să plece din local achită nota de plată și porni apoi în urmărirea lor.

Prasskov și Fichte străbăteau pe jos străduțele întunecate ale orașului vechi. Nici urmă de iarna care în alți ani făcea ca viața să înghețe. Pe străzi se simțea izul cârciumilor. Din unele localuri se auzeau frânturi de melodii. Gropius îi urmărea pe cei doi bărbați de la o distanță sigură.

După vreo cincisprezece minute ajunseră în piața Václavské, după care la câteva sute de metri dispărură în hotelul Europa. Prin ușa de sticlă a hotelului Gregor îi văzu pe Prasskov și pe Fichte purtând o scurtă discuție cu recepționerul. În cele din urmă urcară în lift, a cărui ușă se închise în urma lor.

Cu ochii pe intrarea hotelului, Gropius se plimba încoace și încolo pe trotuarul opus. După o jumătate de oră începu să îi fie frig și decise să cheme un taxi ca să meargă la hotelul lui.

A doua zi dimineața, Gropius fu trezit de bătăi puternice în ușă. Se ridică în capul oaselor. Ceasul arăta ora 8:10.

— Herr Gropius, deschideți, vă rog! auzi el vocea directorului hotelului.

Se îmbrăcă în grabă, își trecu mâna prin păr, apoi deschise ușa. Afară se afla Hollar însoțit de doi bărbați a căror îmbrăcăminte șleampătă scotea mai mult în evidență îmbrăcămintea festivă a directorului.

— Domnii simt de la poliția judiciară, spuse Hollar indicându-i decent cu mâna.

— Da, și? întrebă mirat Gropius.

Hollar îi puse în față lui Gropius un ziar îndoit.

— Îl cunoașteți pe acest bărbat?

Doamne, da! Era chipul buhăit al lui Lewezow! Hollar arătă către textul aflat deasupra fotografiei.

— Cadavrul unui necunoscut scos din apa Vltavei! traduse el bâlbâindu-se.

— Da, firește, este Lewezow! Și adresându-se polițiștilor: Eu am venit la Praga pentru a-l căuta pe Lewezow. Ce s-a întâmplat?

Unul din polițiști, îmbrăcat cu o haină ieftină din piele neagră și cu pantaloni din cord deformați de purtat, cu pantofi cu talpa

cu profil reliefat, se prezentă – îl chema Muha – și întrebă într-o germană cultivată:

— Dumneavoastră sunteți Herr Gropius?

— Profesor Gregor Gropius! corectă prezentarea Gropius.

— Bun, profesor Gropius. Puteți confirma că este vorba despre Herr Dirk Lewezow?

— Firește. Sunt foarte sigur!

— Și în ce raporturi sunteți ori erați dumneavoastră cu Herr Lewezow, Herr profesor?

— Ce înseamnă raporturi, nu eram în niciun raport. Lewezow era detectiv particular și îl trimisesem la Praga cu o însărcinare.

— Și ați socotit că trebuie să achitați nota de plată a lui Lewezow pentru hotel? Asta nu ar fi, cum să zic… neobișnuit?

— Poate să pară așa, dar dacă vă voi explica mai amănunțit, veți înțelege atitudinea mea.

Muha dădu nemulțumit din cap, de parcă ar fi vrut astfel să spună că nu era nimic de înțeles, ați devenit suspect. Apoi zise:

— Vă rog să ne însoțiți. Trebuie să identificați mortul. Și ar fi în avantajul dumneavoastră să luați și strictul necesar. Doar pentru cazul că va dura mai mult!

Vor să te aresteze – îi trecu prin cap lui Gropius. Vor să îți pună în spinare o crimă. Să te termine. Stăpânit de panică îi trecu prin minte să fugă pe coridor, apoi pe scară unsprezece etaje și prin foaier să ajungă în libertate; pe urmă își dădu seama că astfel ar întări suspiciunea asupra sa și își îngrămădi cele mai necesare lucruri în geanta de pilot.

Pe drumul făcut cu o Skoda străveche până la Institutul de medicină legală, pe străzi triste, pline de ceață, nu schimbară nicio vorbă. Muha se așezase alături de el, pe bancheta din spate, iar șoferul era de o lene funcționărească care pe Gropius îl ducea aproape la exasperare. El era agitat, nervos, voia să se termine odată totul, dar automobilul șerpuia provocator de lent de la un stop la altul.

În cele din urmă, după un drum de aproape treizeci de minute într-o zonă necunoscută lui, Skoda opri în fața unei clădiri vechi, impozante, care te băga în sperieți. Gropius cunoștea doar din filme scena în care rudele unui mort trebuiau să îl identifice pe acesta într-un subsol cu lumină orbitoare. În mod straniu, brusc Gropius părea să se creadă chiar într-un astfel de film. Reveni la

realitate abia când patologul, un bărbat grețos, de vreo cincizeci de ani, fără păr pe cap și fără gene, trase cearșaful mototolit de pe mort, care se afla pe una dintre cele trei mese de disecții din mijlocul încăperii pardosite cu gresie albă, și scoase la iveală cadavrul lui Lewezow.

— Da, acesta este Dirk Lewezow, spuse Gropius fără a fi marcat vizibil.

— Veniți!

Muha îl apucă pe Gregor de braț și îl scoase din încăpere.

De la Institutul de medicină legală Gropius a fost dus la sediul poliției, o clădire cu sute de uși și culoare lungi de kilometri, cu iz de secol XIX. Într-o încăpere golașă de la etajul trei, Muha îi oferi lui Gropius un scaun și el însuși luă loc după un birou distrus de nenumărate interogatorii. Cu un chip ce trăda faptul că el își făcea treaba fără nicio tragere de inimă, scoase niște dosare și fără să spună nimic se adânci în cititul unei hârtii. În acest timp fața i se schimonosea cu scârbă, de parcă ar fi vrut să nu aibă nimic de-a face cu ceea ce citea. În cele din urmă ridică privirea și spuse:

— Este o chestiune tâmpită, înțelegeți?

Gropius dădu din cap și întrebă:

— Aveți eventuale indicii asupra modului în care s-a întâmplat? Adică Lewezow era beat? Avea alcool în sânge?

Muha se ridică, își scoase haina din piele și o puse pe speteaza scaunului. Se așeză din nou și îi întinse documentul cu rezultatul autopsiei.

> „Decesul a avut loc în urma unei unice lovituri aplicate la ceafă, probabil cu o armă specială care a secționat măduva spinării. Nu a curs sânge deloc. Apoi bărbatul a fost aruncat în Vltava. Nu există niciun indiciu asupra locului faptei ori asupra desfășurării faptei. Treabă curată de profesionist.”

În fața cuvintelor seci Gropius parcă îngheță. Într-un anumit mod parcă se simțea vinovat de moartea lui Lewezow. În fond el îl trimisese la Praga. De ce, se întreba Gropius, Muha nu se interesa de sarcina pe care el i-o dăduse lui Lewezow? Nu l-ar mira nici dacă Muha i-ar atribui crima. Dar nu se întâmplă așa.

În loc de asta Muha întrebă:

— De fapt, ce fel de profesor sunteți dumneavoastră, Herr Gropius?

— Sunt medic la clinica din München, răspunse Gropius.

Muha privea pe fereastră de parcă cele spuse nu reprezentau o noutate pentru el. Răspunse mai mult din politețe:

— Așa, așa... sunteți medic? Și la Praga de când vă aflați, profesore Gropius?

— De ieri la prânz. Iată biletul meu de avion!

Gropius scoase biletul din buzunarul interior al hainei și i-l vârî sub nas lui Muha.

— Și până când vreți să rămâneți?

— Am reținut bilet la avion pentru mâine. Dar dacă este necesar, desigur că voi mai rămâne.

Muha dădu din cap plin de înțelegere și tăcu. După o vreme zise:

— Cred că nu va fi necesar, profesore. Dimpotrivă, aveți grijă să ajungeți acasă. Eu vă mulțumesc.

— Asta înseamnă...

— Puteți să plecați, Herr Gropius, dacă îmi este permis, profesore Gropius!

Gropius era complet uluit. El se așteptase la ce era mai rău, și acum... Se ridică grăbit, își luă micul bagaj pe care îl lăsase jos lângă masă, murmură un scurt „la revedere” și părăsi repede sediul poliției.

Pe drum către hotelul Corinthia Towers îl năpădiră gândurile. Se afla la Praga doar de o zi și din nou avea impresia că totul conspira împotriva sa. E ridicol, încercă el să se convingă, nervii tăi sunt la pământ, asta e tot. Poate că moartea lui Lewezow fusese provocată doar de un accident groaznic. Dar imediat se îndoi de acest lucru. De ce nu a întrebat Muha nimic despre sarcina pe care i-o dăduse el lui Lewezow? De ce părea acesta atât de lipsit de chef când venea vorba despre crima săvârșită asupra lui Lewezow? Nu vorbise el aproape cu respect despre modul în care acționase criminalul?

Întors la hotel, Gropius dădu în buzunarul sacoului peste cartea de vizită neagră pe care aseară i-o dăduse Milena. Cu toate că nu îl tratase tocmai prietenește, Milena era singura care îl putea ajuta în continuare. Ea îl cunoștea pe Prasskov și mai știa și de afacerile lui necurate. Nu era sigur de cum va reacționa ea, dar cu toate astea formă numărul ei de telefon.

— Sunt perversul tigru de hârtie! se prezentă Gropius la telefon.

De la celălalt capăt al firului se auzi un râs zburdalnic.

— Vă rog să mă scuzați, ieri nu eram în toane foarte bune. Afacerile merg prost. Concurența este mare, sunt o mulțime de târfe ieftine din Rusia. Și când dai de un bărbat cu clasă și ești refuzată grosolan, îți cedează nervii.

— Scuzele sunt acceptate! răspunse Gropius. Mi-ar face plăcere să vă revăd.

— Oh! Ești cumva unul dintre sfioșii care se gândesc de fiecare dată de două ori înainte de a face ceva? Dar nu are importanță. Când?

— Imediat!

— Hei! La ce durată te-ai gândit?

— Toată după-amiaza.

— Bun. Cinci sute. După-amiaza și toată noaptea, tigru de hârtie!

— De acord. Aveți mașină?

Tăcere. Apoi Milena răspunse:

— Ah, înțeleg, vrei să o facem în mașină! Da, ar fi ceva.

— Deci ne vedem peste o jumătate de oră în holul hotelului Corinthia Towers.

— Voi fi punctuală.

Ea îl pronunță pe „ü” ca pe un „i” și pe Gropius îl umflă râsul[4].

Milena ajunse la Corinthia Towers îmbrăcată cu un mantou larg din blană sintetică și o diademă în părul despletit, dar nimic din înfățișarea ei nu era de natură a-i trăda picanta profesie. Ceea ce îi convenea perfect lui Gropius.

Doar cu greutate reuși să o convingă pe Milena că nu voia să se culce cu ea. Mai întâi ea făcu o mutră dezamăgită și Gropius se temu de un nou acces de furie asemănător celui din seara anterioară; dar când el scoase din buzunar cinci bancnote verzi de câte o sută de euro, le împături de două ori și i le strecură discret în buzunarul mantoului, pe chipul ei drăguț trecu fugitiv un zâmbet de ușurare și zise:

— Din partea mea, tigrule de hârtie, dacă pentru tine face cinci sute să te holbezi la mine, mie îmi convine.

---

[4] Joc de cuvinte: în germană „pünktlich“ = punctual, iar „pinkeln“ = a urma.

— Nu despre așa ceva este vorba, răspunse râzând Gropius. Aveți răbdare, își plimbă el privirea peste pieptul ei voluptuos, pe mine Prasskov mă interesează. Spuneați că ați avut de-a face cu el și că îi știți clinicile.

— Cunosc cel puțin două, una în Mlada Boleslav, în nord, și una în Poděbrady, la est de Praga. Și chiar nu sunteți polițist?

— Nu, nu sunt polițist. Mă interesează doar activitatea doctorului Prasskov.

Milena îl privi lung pe Gropius.

— Aha, acum înțeleg, dumneavoastră nici nu vă supravegheați soția, spuse ea după o lungă tăcere, ci dumneavoastră aveți nevoie de un nou… cum îi spune?

— Organ?

— Da, inimă, ficat, rinichi, tot ce se află în interiorul unui om. Nu am știut. Dar în orice caz este foarte scump! Și ce pot face eu pentru dumneavoastră?

— Aș vrea să văd o dată mai de aproape clinicile doctorului Prasskov.

— Dacă asta este tot…

— Deocamdată da.

— Deci fără tăvăleală?

— Deocamdată nu.

— Bine. Unde vreți să mergeți mai întâi?

— Unde este mai frumos?

— La Poděbrady, firește. Acolo este o stațiune balneară. La Mlada Boleslav există doar Skoda, case vechi și pute de te trăsnește.

— Atunci să mergem la Poděbrady.

Micuțul automobil sport Toyota nu era tocmai comod, dar era iute ca o nevăstuică și Milena gonea pe autostradă cu o evidentă plăcere.

— Nu este periculos? întrebă reținut Gropius când indicatorul de viteză începu să joace în jurul cifrei de 150. Mă refer la limita legală de viteză.

— Eh, pe naiba! În țara asta oricine poate fi mituit. Pentru câțiva dolari ori euro orice polițist închide ambii ochi.

Gregor tăcu. Nu îi ieșea din minte moartea lui Lewezow. Gropius s-ar fi încadrat perfect în tabloul tuturor evenimentelor legate de mafia organelor; dar Lewezow nu era oare prea puțin

important pentru a fi înlăturat din cale atât de rapid și fără milă? Desigur că Gropius nu știa ce anume făcuse Lewezow în ultimele zile. Poate Lewezow ajunsese atât de aproape de onorabilii domni, încât își semnase prin asta propria condamnare la moarte.

Gropius numai bine nu se simțea. Brusc constată că și el urma aceeași cale periculoasă.

— Câte luni mai ai de trăit? întrerupse Milena tăcerea care se așternuse între ei de mai bine de douăzeci de kilometri.

Întrebarea îi păru lui Gropius o lovitură de măciucă în moalele capului.

— Poftim? bolborosi el.

Milena strânse din buze, apoi zise;

— Scuze, este o întrebare care nu se pune.

Gropius tăcu.

— Întreb, reveni Milena, pentru că organul este cu atât mai scump cu cât este mai urgent.

— De unde știți asta?

Informația îl surprinse.

— Bun! Milena reduse viteza și adăugă: Îmi ești simpatic, tigrule de hârtie. Vreau să îți spun adevărul. Dar trebuie să juri că nu vei spune nimănui că știi de la mine. Îl cunosc destul de bine pe Prasskov și știu ce se petrece în clinicile lui.

Gropius o privi șocat pe Milena.

— De la mine nimeni nu va afla ceva, jur!

Milena privea fix înainte. Apoi începu să vorbească, la început căutând cuvintele, după care vorbi tot mai cursiv:

— Am fost iubita lui Prasskov. Nu că l-aș fi iubit, nici nu era genul meu. Voia sex excentric și plătea generos. După o jumătate de an a început să caute nod în papură. Ba nu-i plăcea una, ba nu-i plăcea alta. Pentru el buzele mele erau prea subțiri, pieptul prea moale, fundul prea gras. Zicea: „Să fac din tine o frumusețe”. Vezi ce a ieșit. Chestia este că atunci când am fost gata, cu buze pline, piept mare, fund suplu, lui Prasskov i-a trecut cheful de mine. De azi pe mâine. Înțelegi că îl urăsc?

Gropius dădu din cap.

— Da, asta înțeleg. Dar ce știți despre Prasskov?

Milena trase adânc aer în piept, ca pentru a-și pregăti răspunsul.

— Prasskov este un bun chirurg estetician. Dar asta este doar o parte a lui. El este și capul mafiei organelor, întreține mai multe clinici modern dotate și plătește o serie de chirurgi de transplanturi, în special din Germania, care efectuează operațiile.

— Și cum obține organele?

Nerăbdător Gropius se tot sucea pe locul lui.

— Polonia ori Rusia nu sunt departe de Praga. Acolo mor zilnic sute de oameni pe șosele și nimeni nu întreabă dacă la înmormântare morții mai au inima ori ficatul.

— Asta înseamnă că familiile nici nu știu că...

Milena confirmă dând din cap.

— Doctori de la urgențe, medici din clinici, toți sunt plătiți de Prasskov. Toți sunt o apă și un pământ.

În timp ce Milena ieșea de pe autostradă și se îndrepta spre centrul localității Poděbrady, Gropius întrebă:

— Și cât pretinde Prasskov pentru organe?

— Depinde. Cel puțin o sută de mii euro. Dacă este urgent, costă de câteva ori mai mult. Din ce știu eu sunt manipulate chiar automobile și sunt înscenate accidente pentru a se obține organe.

— Am auzit de asta.

— Este adevărat, așa cum pe mine mă cheamă Milena Plečnikova. Dar ai promis să taci!

Cu o mină serioasă duse arătătorul mâinii drepte la buze.

— Pe cuvânt de onoare! o asigură Gropius.

Cerul se acoperise și prin ceața lăptoasă nu mai pătrundea nicio rază de soare când Milena ajunse pe strada din apropierea parcului unde se afla clinica lui Prasskov. Milena preferă să parcheze ceva mai într-o parte.

— Nu vreau să fiu văzută, zise ea, în cazul în care Prasskov se află aici.

Parcul care înconjura vila era luminat din plin, la fel și clădirea. Din față se apropia o limuzină de culoare închisă și Milena îl duse pe Gropius în spatele unuia dintre arborii noduroși care străjuiau strada. Pentru o clipă se luară în brațe și Gropius nu fu deloc deranjat de asta; pentru a arunca o privire asupra mașinii negre, el se eliberă din îmbrățișare și, protejat de umbra pomului, se uită spre intrarea în clinică. Puțin după ce se opri mașina, se deschise poarta grea din fier. Gropius îi zări pe

Prasskov și pe Fichte pe locurile din față, iar pe bărbatul aflat în spate îl știa din ziar: magnatul construcțiilor Thomas Bertram.

Deodată detaliile izolate descoperite de el în săptămânile care trecuseră se îmbinară perfect într-un întreg logic.

— Fichte, porcul acesta! șuieră printre dinți Gropius.

În timp ce poarta se închidea în spatele mașinii care intrase, Gropius și Milena ieșiră de sub protecția arborelui.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama! spumegă de furie Gropius.

Avea în sfârșit dovada: Fichte îi vizase slujba, pentru că se temea că activitatea lui din afara clinicii universitare va fi descoperită mai devreme ori mai târziu. Funesta înscenare a morții lui Schlesinger era gândită simplu, dar totuși era de mare rafinament psihologic. Fichte îl cunoștea foarte bine pe Gropius și știa că el nu va trece cu vederea moartea unui pacient după transplant și că va face totul pentru a afla cauza. Atentatul trebuia să fie descoperit, nu însă și autorul. Nimănui, cu excepția lui Fichte, nu îi stăteau toate ușile deschise pentru a putea infecta organul cu injecția aducătoare de moarte. Și nimeni nu dispunea de atât de multe posibilități ca Fichte, de a înlătura toate urmele ori de a nu lăsa nicio urmă! Și după cum se prezentau lucrurile, planul lui reușise. Cel puțin până în această zi.

— Hei, tigrule de hârtie! Milena îl luă de braț pe Gropius, se atârnă de el și îl trase spre mașină. Ceva nu este în regulă cu tine, spuse ea nesigură în timp ce mergeau unul lângă altul, începi să mă îngrijorezi.

— Prostii! se apără Gropius și încercă să zâmbească. Pur și simplu îmi trec prin cap o mulțime de idei. Trebuie să înțelegi asta.

— OK, tigrule de hârtie! Încerc. Acum mergem la Mlada Boleslav, la cealaltă clinică a lui Prasskov?

Gropius clătină din cap.

— Nu, aș vrea să mă întorc la hotel. Am văzut suficient. Aruncă o privire înapoi, către clădirea bine luminată, și spuse: Vino!

CAPITOLUL 10

Când Gregor Gropius ateriză a doua zi pe aeroportul din München, era deja așteptat.

— Ah, profesore, din nou în țară? îl întâmpină Wolf Ingram, șeful comisiei speciale Schlesinger, cu un ton sarcastic. Cum a fost la Praga? Un scurt concediu?

Gropius îl privi surprins pe bărbatul cu părul negru tuns scurt.

— De unde știți?

— Oh, Doamne! Ingram zâmbi obosit. Dumneavoastră sunteți doar un cap luminat, profesore, nu ar trebui să considerați poliția mai proastă decât este.

— Scuze, Herr Ingram, în niciun caz nu aceasta a fost intenția mea! Călătoria mea la Praga a avut un singur temei, respectiv de a contribui la reabilitarea mea și cred că am și reușit puțin.

— Interesant, remarcă Ingram acum mai puțin sarcastic, dar cu oarecare doză de superioritate. Ar trebui să îmi explicați asta mai amănunțit. Vreți să mă însoțiți la sediu?

— Asta înseamnă că sunt arestat? se interesă iritat Gropius.

— În niciun caz. După cum spuneați dumneavoastră, aveți o explicație plauzibilă pentru plecarea la Praga.

Gropius confirmă și amândoi se îndreptară către mașina lui Ingram, pe care acesta o lăsase într-un loc pentru parcare scurtă.

Era dimineața târziu, așa că ajunseră repede la destinație, fără a fi implicați în ambuteiaje.

— Chiar credeați că vă scăpăm complet din ochi în cadrul investigațiilor noastre? întrebă Ingram când se aflau în sfârșit față în față la biroul lui.

Gândurile lui Gropius rămâneau constant la moartea lui Lewezow. Știa Ingram de ea? Dacă da, cunoștea amănunte? Și el, Gropius, săvârșise cumva vreo infracțiune neimplicând poliția, și din această cauză favorizând poate o crimă? Decise să treacă cu atenție la subiect.

— Nu trebuie să înțelegeți lucrurile greșit, eu am implicat un detectiv particular pentru a clarifica moartea lui Schlesinger și omul s-a apropiat mult de rezolvarea cazului.

— Doar că, din păcate, acum el însuși este mort.

— Știți deja?

— Așa cum spuneam, este o greșeală să considerați poliția proastă și leneșă. Desigur că morile noastre macină uneori cam încet, dar fac asta mai temeinic.

— Departe de mine critica la adresa muncii dumneavoastră.

Ingram îl privi neîncrezător și începu să bată cu degetele darabana pe tăblia mesei. Apoi spuse:

— Deci l-ați trimis pe acest detectiv la Praga pentru a face cercetări pentru dumneavoastră. Îmi puteți explica de ce trei zile mai târziu ați plecat la drum chiar dumneavoastră?

— Nu mai primisem niciun semn de la el și îmi făceam griji. Este atât de greu de înțeles?

— Și când ați ajuns la hotel, mai întâi ați plătit nota lui Lewezow, de parcă ați fi știut că detectivul nu o va mai putea face.

— Asta este o tâmpenie! izbucni Gropius. Lewezow plecase cu o însărcinare din partea mea. Mai devreme ori mai târziu, oricum i-aș fi plătit nota de la hotel. Și, de fapt, omul făcuse o treabă bună. Gropius scoase fotografiile din geantă și le puse pe masă în fața lui Ingram. Apoi adăugă: Pentru cazul în care domnii nu vă sunt cunoscuți: acesta este medicul meu primar Fichte la sosirea în clădirea aeroportului din Praga. Bărbatul care îl însoțește se numește Thomas Bertram. Și amândoi simt întâmpinați de doctorul Alexei Prasskov. Destinația celor trei a fost o clinică privată dintr-o stațiune balneară din apropiere de Praga.

Ingram luă fotografiile una după alta și clătină aprobator din cap.

— Bună treabă, într-adevăr. Și ce vreți să dovediți cu aceste fotografii, profesore?

Gropius nu își mai putu ascunde iritarea. Scoase din geantă o filă împăturită și i-o vârî lui Ingram sub nas.

— Aceasta este o listă de la Eurotransplant. Conține numele pacienților care au nevoie urgent de un nou organ. Iar acum îndreptați-vă atenția spre poziția 56!

Ingram citi cu voce tare:

— Thomas Bertram.

— Adică acel Bertram care a zburat împreună cu Fichte la Praga! Gropius ridică în aer fotografia ca pe o carte de atu și adăugă: Coincidență? Nu! Am văzut cu ochii mei cum Fichte,

Prasskov și Bertram au intrat împreună într-o clinică particulară din Poděbrady.

— Când se întâmpla asta?

— Ieri!

— Și dumneavoastră sunteți foarte sigur că acel bărbat era Thomas Bertram?

— Ce înseamnă sigur? Eu nu îl cunosc personal pe Bertram, dar chipul lui umple rubricile de scandal de ani de zile. De ce întrebați, comisare?

— Bertram este mort. A murit ieri, în apropiere de Praga, de un infarct miocardic.

— De unde știți asta?

Pe chipul lui Ingram apăru un zâmbet.

— De la Interpol – Wiesbaden. Ceea ce mi-ați povestit în legătură cu fotografia nu este o noutate pentru mine, profesore. S-ar putea să vă mire, dar pe Prasskov și pe Fichte îi ținem de ceva vreme sub observație și peste graniță. Prasskov este unul din capii mafiei organelor, iar Fichte lucrează pentru el pe bază de onorariu. Și onorariile pe care le primește pentru operațiile efectuate de el sunt princiare. Ori dumneavoastră credeați că nu ne-a atras atenția că Fichte are un apartament la Monte Carlo și un avion personal, și că duce viața costisitoare a unui playboy? Cred, profesore, că ar trebui să vă revizuiți părerea despre poliție.

Ingram se ridică și începu să se plimbe cu pași grei încoace și încolo.

— Acesta este cel mai respingător lucru în profesia noastră, spuse el fără a-l privi pe Gropius, și anume că majoritatea ne consideră limitați și ramoliți dacă după trei zile de la o crimă nu l-am prins pe criminal. Acum dumneavoastră ați trăit pe propria piele cât de dificil este și de câte lucruri mărunte este nevoie pentru a clarifica un caz. Iar în cazul dumneavoastră ne aflăm tot atât de departe de rezolvare ca la început.

— Poftim? Gropius îi aruncă o privire mânioasă lui Ingram. Cum așa, comisare? Pentru mine este clar că Fichte îl are pe conștiință pe Schlesinger. El a vrut să mă înlăture pentru a obține postul meu. Ca să își desfășoare cu un risc mai mic afacerile ilegale. Și din câte se vede, chiar a reușit. Doar că s-a înșelat gândindu-se că eu mă voi preda fără luptă.

— Aceasta este ipoteza dumneavoastră, profesore. Nu aveți nicio dovadă în sprijinul acestei teorii pe care, cu permisiunea dumneavoastră, să se poată construi ceva. Dacă medicul dumneavoastră primar voia să vă înlăture cu adevărat și pentru totdeauna, ar fi fost cu siguranță mai simplu să lase impresia că pacientul a murit ca urmare a unei greșeli a celui care l-a operat. Atunci, de ce tot tămbălăul cu organul infectat? Asta presupune din capul locului o acțiune criminală. Și chiar dumneavoastră spuneați că Fichte voia să lucreze netulburat.

— Să presupunem că este așa, dar dacă dumneavoastră nu aduceți dovada și dacă investigațiile dumneavoastră nu progresează, va trebui ca eu, cu mijloace proprii, să fac cercetări pentru a putea în cele din urmă să duc o viață normală.

— Sunteți liber să faceți asta, profesore, atâta timp cât nu încălcați legile. Dar dacă vreți să-mi ascultați părerea, lăsați chestiunea în sarcina noastră. Deoarece așa cum s-a văzut deja, cu acești oameni nu te joci. Este cert că doctorul Fichte se află pe lista cu plăți a mafiei organelor, totuși ne lipsește orice dovadă că el este răspunzător și de moartea lui Schlesinger.

Gropius căzu pe gânduri.

— Ziceți că Thomas Bertram a murit din cauza unui infarct?

— Aceasta este cauza oficială a decesului, conform informațiilor de la colegii de la Interpol.

— Eu afirm că la transplant ceva a dat greș. Bertram a murit fie în timpul operației, fie după operație. Cadavrul ar trebui autopsiat.

— Pentru asta am avea nevoie de acordul familiei!

— Pe care ea nu îl va da, doar știți că operația a fost ilegală.

— Atunci trebuie să implicăm procuratura! Din cât îl cunosc eu pe procurorul Renner, cu siguranță că va ordona efectuarea autopsiei. Nu scapă nicio ocazie pentru a se evidenția.

În zilele următoare, gândurile lui Gropius s-au învârtit în cerc. Așa-zisul atu pe care crezuse că îl are în demascarea lui Fichte era menit a aduce ceva lumină în întuneric, dar nu aducea rezolvarea. Rămâneau în plus o mulțime de neclarități.

În furia împotriva lui Fichte, care îl cuprinsese pe Gropius, el părăsise complet urma descoperită la Torino, propria răpire și misterioasa moarte a profesorului de Luca.

În ceea ce o privea pe Felicia, descoperirea scrisorii de dragoste îi sporise acesteia ura față de soțul mort. În amestecul de vanitate rănită și supărare pe propria prostie, îl ocăra cu fiecare prilej, numindu-l desfrânat sau și mai rău, și susținea că nu o mai interesează clarificarea condițiilor în care murise acesta.

Gropius chiar ajunse să se certe cu ea, pentru că el refuza să renunțe la propriile investigații. Îl supăra că Felicia manifesta atât de puțină înțelegere pentru situația sa. În definitiv, reputația lui putea fi refăcută numai printr-o elucidare fără lacune a crimei. Dar până acolo mai era mult, așa cum avea să se arate în zilele următoare.

Fără a se anunța și agitat, reporterul Daniel Breddin apăru în dimineața următoare în ușa casei. Salută scurt și trecu imediat la chestiune.

— Ce părere aveți cu privire la ultimele evoluții în caz? îl întrebă el privindu-l interogativ pe Gropius.

Acesta, încă în halat de baie și nebărbierit, mormăi ceva despre o agresiune inoportună atât de dimineață, dar în cele din urmă învinseră curiozitatea și convingerea că ar fi lipsit de inteligență să se pună rău cu reporterul unui mare ziar, și îl invită pe Breddin înăuntru.

— Fichte, începu Breddin, pentru ca apoi să verse tot, Fichte a scăpat. A șters-o cu avionul. S-a declanșat căutarea lui în toată Europa. Procurorul Renner a emis un mandat de arestare. Ce ziceți de astea, profesore?

Gropius avu nevoie de câteva secunde pentru a digera noutățile. În mintea lui se amestecau suspiciunea, îndoiala și certitudinea.

— Nu sunt prea surprins, răspunse el. În definitiv, am contribuit eu însumi la demascarea lui Fichte.

— Știați de mai multă vreme despre implicarea lui Fichte în mașinațiile mafiei organelor?

— Aveam mai demult o bănuială. Îmi lipsea doar dovada.

— Doctorul Fichte se pricepea să facă transplanturi de organe?

— Absolut. M-a asistat deseori și unele operații le-a realizat personal. Fichte este un chirurg de transplant bunicel. Bănuiesc

că acesta a fost și motivul pentru care Prasskov și mafia organelor și l-au apropiat.

— Când ați avut prima oară bănuiala că ceva nu era în regulă cu Fichte?

Gropius privi afectat în podea.

— Din păcate, mult prea târziu. Am avut pur și simplu încredere în el, cel puțin până la misterioasa moarte a lui Schlesinger.

— Asta înseamnă că dumneavoastră îl considerați pe doctorul Fichte asasinul lui Schlesinger?

— Dumneavoastră nu? Gropius făcu o față mirată. De fapt, despre ce discutăm?

Breddin se ciupi înfuriat de vârful nasului.

— Asasinarea lui Schlesinger și legăturile lui Fichte cu mafia organelor sunt chestiuni complet diferite.

— Poftim? Gropius era evident jenat. Fichte avea un motiv clar pentru fapta lui. Lui îi păsa mai puțin de Schlesinger și mai mult de mine. Eu eram cel care stătea în calea funestelor lui afaceri!

— Profesore, asta sună cât se poate de clar; dar ultimele evoluții în caz, din păcate, dovedesc contrariul.

— Nu înțeleg la ce vă referiți. Poate că ați putea fi ceva mai explicit!

— Procurorul Renner a publicat în această dimineață rezultatele autopsiei lui Thomas Bertram, răspunse Breddin senin. Bertram a murit în urma unui transplant de ficat. Iar cauza morții a fost aceeași ca la Schlesinger. Organul era otrăvit cu o injecție făcută cu insecticidul chlorphenvinphos.

Gropius sări în picioare. Trăgea cu putere aer în piept. Spuse cu greu, abia auzit:

— Asta ar însemna că…

— În orice caz ar fi cât se poate de improbabil și nu ar fi avut sens ca Fichte să-l asasineze mai întâi pe pacientul dumneavoastră, și apoi pe propriul pacient în același mod și cu aceeași otravă. Acum ce ziceți, profesore?

Gropius clătina din cap de parcă nu ar fi vrut să accepte cele abia auzite, apoi își acoperi fața cu mâinile. Iarăși cu puțin înainte de final, totul lua o altă întorsătură și din nou el se afla în impas.

Un nou e-mail cu sigla IND puse în mișcare vechiul mecanism al Serviciului Federal de Informații de la Pullach. La fel ca majoritatea obiectivelor care dintr-un motiv oarecare atrăsesem atenția copoilor, căutarea misteriosului cod IND fusese dată uitării. Dar în această dimineață apăru Heinrich Meyer, șeful SIGINT, serviciul 2, însoțit de Wolf Ingram care, cu analiza situației efectuată în cursul dimineții, gesticula supărat. Trântind foile pe masa de ședințe din mijlocul încăperii zise:

— Sperasem că această chestiune se va rezolva de la sine și va fi dată uitării. Acum începe dansul din nou: „Misiune îndeplinită. IND”. Să nu îmi spună cineva că această comunicare nu are un substrat criminal. Peters, este rândul tău!

Ulf Peters, șeful serviciului 5, investigații operative, îmbrăcat ca de obicei în haina lui de piele neagră, schiță o grimasă ca întotdeauna când nu se simțea bine în propria piele. În această dimineață se simțea chiar foarte rău. Ura să fie chemat la ordine de către Meyer în fața întregului colectiv, chiar dacă Meyer era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el și de cele mai multe ori reacționa la asta cu accese de furie; totuși, în dimineața aceasta rămase relativ calm când răspunse:

— Nu cred că e cazul să vă atrag atenția că e o problemă foarte complicată, este o ecuație cu trei necunoscute. Este vorba o dată de acest blestemat cod IND, despre care nu există nici cel mai mic indiciu, deși aduce a cod de asociație teroristă și mai există și un expeditor necunoscut și un destinatar necunoscut. Există și subiecte mai ușoare.

Meyer îl privi acru.

— Deci rezultat negativ.

— Negativ, mormăi Peters, în orice caz pentru serviciul investigații operative.

— Atunci fiți atenți la ceea ce are de raportat Wolf Ingram, șeful comisiei speciale Schlesinger!

Și Meyer îi făcu un semn amical lui Ingram.

Ingram își drese glasul și vorbi:

— Domnilor, după cum știți, primul e-mail cu enigmaticele inițiale IND a fost expediat de la un telefon interior al clinicii, ceea ce putea să însemne că atentatul criminal descoperit cam în același timp în clinică ar putea fi pus în legătură cu el. Un al doilea e-mail a plecat de la un telefon de interior al clinicii către un receptor mobil necunoscut, aflat probabil în largul mării. Asta

se întâmpla imediat după un atentat cu bombă comis asupra soției lui Schlesinger, respectiv asupra profesorului Gropius. Circumstanțele sunt cunoscute. În urma investigațiilor noastre am descoperit că un medic primar al policlinicii, doctorul Fichte, se află în legătură cu mafia internațională a organelor, care are diverse clinici în apropiere de Praga. După o altă crimă atribuită mafiei organelor, crimă care poartă aceeași amprentă ca în cazul Schlesinger, Fichte s-a retras la Monte Carlo. Am putea pune noul e-mail în legătură cu moartea lui Bertram, ceva asemănător unui raport de executare. Dar pe undeva acestea toate nu se potrivesc. Că doar nu și-o omorî Fichte chiar propriul pacient! De unde concluzionăm…

— …că Schlesinger și Bertram nu sunt victime ale aceluiași ucigaș! interveni Meyer ridicând din sprâncene.

Ingram continuă:

— Ceea ce mai înseamnă că avem de-a face cu cazuri diferite.

Meyer îi privi pe cei de față. Și adresându-se lui Ingram puse întrebarea:

— Și detectivul particular? Cum se numea acesta?

— Lewezow!

— Acest Lewezow și-a găsit moartea urmărindu-i pe cei din mafia organelor. Unde ați încadra un astfel de caz?

Ingram zâmbi gânditor.

— Mai întâi, am plecat de la ideea că Lewezow a fost omorât de mafia organelor. Era logic. Dar, așa cum știți, uneori logica este un obstacol în calea investigațiilor noastre. Asasinii acționează rareori logic, de cele mai multe ori ei ucid pe fond emoțional. Ca în acest caz. Trei zile după faptă, poliției judiciare pragheze îi cade în plasă un recepționer homosexual, care avea asupra lui aparatul foto, cardurile bancare și o mare sumă de bani, toate fiind ale lui Lewezow. Între timp acesta a făcut declarații. A fost un omor obișnuit în mediul homosexualilor.

— Bună treabă, mormăi Peters ca pentru el, chiar o treabă bună.

Trebuia să admită că astăzi nu era ziua lui bună. Firește îl supăra că venea cineva de la comisia specială și îi lua fața lui și întregului său serviciu. De aceea încercă la relativizeze afirmația:

— În ce privește noul e-mail, colega, concluziile dumneavoastră nu ne duc nici măcar un pas mai în față.

— Asta nici nu este sarcina lui Ingram! interveni Meyer. Dacă știu eu bine, asta este sarcina Serviciului Federal de Informații, așadar este sarcina *noastră.*

Bărbații din jurul mesei de conferință reacționară cu murmure dezaprobatoare la critica fățișă adresată șefului serviciului. Peters luă din nou cuvântul:

— Îmi pare rău, eu nu pot să inventez o rezolvare pentru cod. Organizația, dacă chiar este vorba despre așa ceva, oricum nu a mai apărut până acum.

Lui Meyer îi sări mustarul de data aceasta.

— Oh, Doamne! Dacă inițialele ar fi de notorietate generală, nu ar mai fi nevoie de implicarea serviciului secret, ci ar fi suficient să mergem în arhiva Bibliotecii de stat și, în loc de un domn agent cu înalte calificări, am avea nevoie de doar câțiva funcționari de la arhivă cu apărătoare pentru mânecuțe și drept la pensie. Iar acum, domnii mei, scuzați-mă, mă așteaptă o mulțime de activități de birou!

Meyer îi făcu un semn lui Ingram și amândoi părăsiră sala de conferințe.

Bătrânului soldat îi plăceau asemenea ieșiri din scenă. După mai mult de douăzeci de ani vechime în BND devenise cinic.

— Deșteptule! șopti Peters în urma lui.

Este, totuși, o femeie minunată, se gândea Gropius în dimineața următoare când se întorcea cu vechea lui mașină de teren de la Tegernsee la München. Deasupra dealurilor subalpine se arcuia un cer albastru și ultimele rămășițe de zăpadă se împotriveau cât mai puteau în zonele umbrite aerului călduț al primăverii ce se apropia.

Nopțile petrecute cu Felicia erau de departe mai plăcute decât tot ce trăise el cu Veronique. Cinaseră într-un local minunat de pe malul sudic al lacului, clădire care fusese locuința cântărețului și actorului Leo Slezak. Băuseră vin roșu și uitaseră pentru un timp de cearta lor. Și firește că dormiseră împreună. Dormit era incorect spus, pentru că Felicia cunoștea cele mai intime dorințe ale unui bărbat și era suficientă o scurtă privire ori un mic gest pentru ca visul să devină realitate.

De aceea în prezența ei niciodată nu îi trecuse prin cap gândul care îl frământa acum în drum spre casă, și anume că legătura lor nu ar fi fost posibilă fără crima săvârșită asupra lui

Schlesinger. În mod ciudat, această constatare îi producea o euforie stranie și nu pentru prima dată Gropius se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Schlesinger ar fi fost un om corect, dacă nu ar fi dus o viață dublă. În astfel de momente, realistului din el, care își planificase și își controlase întotdeauna viața, totul îi părea ca un vis – în aceeași măsură coșmar și basm modern.

În fața casei sale din Grünwald aștepta o dubiță cenușie. În ultimele săptămâni, Gropius trecuse prin prea multe pentru a mai crede într-o întâmplare. Încă de la distanță remarcă numărul de înmatriculare italian al mașinii. Acceleră. Trecu în viteză pe lângă automobilul parcat, coti de două ori la stânga și, uitându-se în oglinda retrovizoare ca să constate dacă era urmărit, ieși pe șoseaua care ducea la München.

Nu se înșelase: după doar câteva sute de metri văzu în oglindă mașina italiană, care se apropia în mare viteză și semnalizând cu farurile. Pulsul lui Gropius o luă razna. La un stop ignoră lumina roșie, totuși nu reuși să scape de urmărire. Ba dimpotrivă, automobilul se apropia tot mai mult de el.

Ce era de făcut? Gropius privi șirul de mașini care erau blocate în fața lui. Apăsă pe frână în ultimul moment. Mașina din spatele lui tocmai îl depășise. Gregor renunță. Prin cap îi treceau mii de gânduri. Se aștepta ca în clipa următoare din automobilul urmăritor să sară oameni înarmați, care să îl scoată cu forța din propria mașină. Epuizat lăsă capul pe volan și așteptă.

Un ciocănit în geamul portierei îl scoase din starea asta. Nu părea că cineva era pe punctul de a-l târî afară din mașină. Gropius ridică privirea și recunoscu chipul Francescăi. Aceasta avea părul ascuns sub o șapcă tricotată și ochii îi scânteiau plini de reproș din spatele ochelarilor fără rame. Gropius se întoarse să vadă dacă în mașina ei mai așteptau și alți gangsteri; dar mașina era goală. Ușurat, începu să respire mai normal. Încă neîncrezător, coborî geamul portierei.

— Asta ce înseamnă? se răsti el la Francesca.

— Dar permiteți-mi, răspunse precipitată Francesca. Mă obligați să mă angajez într-o urmărire nebună, ca într-un film cu gangsteri, și tot pe mine mă întrebați ce înseamnă asta! Vreau să vorbesc cu dumneavoastră, Gropius, vă rog!

— Nu știu ce am mai avea de discutat. Ceea ce am trăit la Torino nu reprezintă cele mai fericite momente din viața mea.

Oricum mie îmi vine să mă iau la palme, pentru că am căzut în cursa întinsă de dumneavoastră. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— La ce ați fi putut să vă gândiți?

— Că ați fost folosită împotriva mea. Acum dispăreți! Nu vreau să vă mai văd niciodată!

Între timp blocajul din trafic se rezolvase și mașinile se puneau în mișcare. Din spatele lor se auzea un concert de claxoane. Gropius porni mașina, dar Francesca nu se dădu bătută.

— Despre ce vorbiți? Cum să fiu folosită împotriva dumneavoastră? strigă Francesca agățată de portieră și alergând pe lângă ea. Nu ați vrea să îmi spuneți odată și mie ce s-a întâmplat?

— Ha! exclamă Gropius fără însă a opri mașina. Alt tertip! Nu, a doua oară nu mai ține! Și acum lăsați-mă în pace!

Gropius acceleră, dar Francesca nu dădu drumul portierei, în orice moment putea fi zvârlită în drum. Așa că Gropius frână.

— Oh, Doamne! Dar mai întâi ascultați-mă! strigă gâfâind Francesca. Apoi mă puteți expedia.

Gropius îi aruncă Francescăi o privire bănuitoare. Nu o mai credea. Prea mult îl afectase șocul celor suferite la Torino. Toată viața va retrăi senzația când fusese legat fedeleș de un scaun și avusese în fața ochilor recipientul din plastic cu chlorphenvinphos și seringa. Numai când se gândea la asta și îl treceau fiori.

— Este important! Foarte important! insistă Francesca. Vă rog!

Era greu să se sustragă privirii frumoșilor ei ochi. Gropius oftă și câteva clipe nu mai auzi claxoanele celor aflați în spatele lui. În cele din urmă se răzgândi.

— Bine, vedeți pizzeria aceea de pe cealaltă parte a drumului? Aduceți-vă mașina acolo, iar eu am să vă aștept.

Francesca dădu fuga la mașina ei și Gropius își parcă automobilul în fața localului.

Ca oricare altă pizzerie de pe glob și aceasta semăna dimineața cu sala de așteptare dintr-o gară. Jumătate din scaunele din local erau sprijinite de mese pentru a ușura munca femeii îmbrăcate în negru care curăța podeaua. Mirosea a apă cu săpun și a cafea proaspăt râșnită.

Un chelner cu uniforma incompletă își părăsi micul dejun fără prea mare entuziasm, bombănind că localul era încă închis, dar că, dacă clientul tot se așezase, putea fi servit cu o cafea.

Gropius comandă două și chiar în același moment intră în pizzerie și Francesca. Fără a scoate o vorbă se așeză în fața lui. O vreme tăcură amândoi, Francesca având privirea plecată, Gropius amestecând nervos cu linguriță în cafea. După care Francesca începu ezitant:

— Ați dispărut atât de iute din Torino, încât nu am avut posibilitatea să mă scuz. Îmi pare rău că totul a decurs în mod atât de nefericit.

— Aha, vă pare rău? Ați venit ca să îmi spuneți că vă pare rău? M-ați dat pe mâna criminalilor și este doar o minune că am mai rămas în viață.

Gregor vorbea atât de tare încât atrase atenția chelnerului și Francesca îi răspunse coborând permanent tonul până aproape de șoaptă:

— Gregor, ce s-a întâmplat? Cum de mă puteți pune în legătură cu criminalii? Tocmai pe mine!

Furios, Gropius o apucă pe Francesca de încheietura mâinii și o trase spre el.

— Acum fii atentă la ce îți spun, fata mea! spuse el revoltat, fără a băga de seamă că acum o tutuia. Tu mi-ai destăinuit adresa lui de Luca, ce spun eu destăinuit, tu m-ai ademenit la de Luca, pentru ca în fața institutului său să fiu lovit și dus cu forța într-o casă țărănească părăsită, unde ei intenționau să mă trimită pe lumea cealaltă cu o injecție cu efect mortal. Ori poate vrei să spui că nu știai nimic?

Gropius îi eliberă brusc mâna și se așeză acru înapoi pe scaun.

— Asta… despre asta chiar nu am știut, murmură Francesca. Trebuie să mă crezi!

Gregor zâmbi furios.

— Nu mai spune! Un singur om știa că mă voi duce la profesorul de Luca și acel om erai tu!

— De Luca a fost omorât într-un mod misterios.

— Știu. Scriau toate ziarele că a căzut victimă unui asasinat al mafiei.

— Dar cu asta nu am nici în clin, nici în mânecă, ba dimpotrivă. Eu însămi am fost victimă a acelor oameni.

Cele spuse îl făcură atent pe Gropius. O privi cu atenție pe Francesca și remarcă faptul că ochii ei negri scânteiau. Avea vii în amintire ochii ei frumoși, amintire care îl jena. „Trebuie să o uiți pe această femeie” – îi trecu acestuia prin cap.

Francesca începu acum să vorbească:

— Constantino este mort.

— Soțul tău?

— A fost ucis la o zi după ce profesorul a fost scos din apă.

Francesca privea în lături. Nu voia ca el să îi vadă chipul.

— Nu înțeleg. Soțul tău se afla în comă, el nu putea să facă rău nici unei muște.

Francesca ridică din umeri.

— Vrei să asculți povestea? îl întrebă ea cu ochii mari.

— Firește.

— Nu doar tu te aflai sub permanentă supraveghere, oamenii aceia mă supravegheau și pe mine. De ce? Nu știu. În orice caz, ei știau în acea zi cu precizie că eu eram plecată și că mama mea lipsea de acasă pentru mai puțin de o oră. Acea oră a fost suficientă pentru a pătrunde în casă și a răscoli totul. Și evident era că îi stânjenea Constantino. L-au sufocat cu o pernă.

Gropius privi jenat în podea.

— Îmi pare rău.

Francesca dădu din cap și continuă încet:

— Cine poate știi, poate că pentru Constantino a fost o eliberare.

— Dar a fost o crimă!

— Indiscutabil.

— Și poliția?

— Ca întotdeauna la noi în Italia. Investigații cât cuprinde, tămbălău și niciun rezultat.

— Nicio urmă? Niciun indiciu privind făptuitorii?

— Nimic. Cazul a fost clasat drept crimă cu jaf.

— Și care a fost obiectul jafului?

— Nimic! Deși spărgătorii au răscolit tot, au răsturnat dulapuri, au smuls sertare, au tăiat tapițeria – nu au luat nimic. Nici măcar o casetă a mamei, în care se aflau cinci sute de euro.

— Și nu bănuiești ce căutau tipii?

Francesca clătină din cap și tăcu.

— Iar poliția nu vede nicio legătură între asasinarea lui Constantino și cea a lui de Luca?

— Tu crezi în așa ceva? întrebă Francesca cu o nuanță de reproș. După care izbucni brusc: Fir-ar să fie... vreau să știu ce se petrece de fapt aici! În ce am nimerit? Gregor, ce joc oribil este acesta?

Tonul pe care vorbi Francesca era disperat și de aceea era credibil, iar Gropius socoti că venise timpul să îi explice acesteia atitudinea lui reținută.

— Am fost sigur că oamenii aceștia te-au folosit ca momeală. Este clar că m-am înșelat. Dar de o vreme am parte în viață doar de greșeli. Scuze! Poate că ar fi fost mai bine ca noi să nu ne fi întâlnit niciodată.

— Da... poate.

Privirea Francescăi era imposibil de interpretat.

— Caz în care probabil că soțul tău ar mai fi acum în viață.

Francesca se încruntă.

— Ceea ce tu numești viață era doar o vegetare jalnică, nimic altceva. Conform spuselor medicilor, șansa lui Constantino de a-și recăpăta cunoștința era de unu la un milion, iar eu nu sunt genul după care să se țină norocul. Lucrul acesta l-a demonstrat și întâlnirea noastră de la Torino.

— Ce vrei să spui cu asta, Francesca?

Ea schiță un zâmbet timid.

— Tu crezi că eu nu te-aș fi urât la fel de mult, cum ai făcut-o tu? Toată seara m-am gândit cum să te fac să pricepi că am acasă un bărbat pe jumătate mort. Pur și simplu îmi lipsea curajul de a-ți spune asta în față. Și nici tu nu mi-ai dat șansa.

— Ce aș fi putut să fac?

— Această problemă nu se mai pune. Gata. S-a terminat. Francesca puse coatele pe masă și își sprijini bărbia în mâinile împreunate. Dar deviem de la tema noastră. După cum se pare, avem amândoi un dușman comun. Și eu aș vrea să aflu cine este el.

Chelnerul îi servi între timp și cu a treia caffè latte, iar Gropius începu să deruleze întreaga poveste de la început, vorbi despre moartea lui Schlesinger, despre misterioasa casetă, despre descoperirea că propriul medic-șef colabora cu mafia organelor, și despre enigmaticele legături cu un dosar cu conținut necunoscut, care pentru anumiți oameni valora milioane.

— Dar care este rolul meu în drama aceasta? izbucni Francesca în încăperea goală și neprietenoasă.

Gropius îi aruncă Francescăi o privire cercetătoare.

— Nu știu; dar poate că este vorba despre legătura ta cu de Luca și cu mine.

Francesca expiră zgomotos pe nas și cu o nuanță de reproș în glas zise:

— Cu de Luca nu a existat nicio legătură. Eu am îndeplinit o sarcină de serviciu, nimic mai mult. Pe profesor l-am văzut de două ori în viața mea – prima dată când am primit caseta și a doua oară când am restituit-o. Între cele două momente am vorbit o dată la telefon. I-am spus că Schlesinger nu a venit, ci a venit altcineva. Asta a fost tot.

— Nu știai ce transportai în casetă?

— Nu.

— Dacă era material radioactiv?

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva.

— Ce fel de om era acest profesor de Luca?

Francesca se gândi un moment și răspunse:

— Arăta exact cum îți închipui un cercetător aflat pe urmele ultimelor secrete ale fizicii. Mic, îndesat, cu o scăfârlie rotundă înconjurată de o coroniță de păr flocos, îmbrăcat ireproșabil și cumva desprins parcă din această lume. Ca impresie generală simpatic, aproape fermecător.

— Și la ce lucra acest fermecător profesor?

— Numele lui apărea când și când în ziare. Cred că era cunoscut drept cercetător. Dar eu nu m-am interesat mai îndeaproape de ce făcea el.

Gropius se gândea. Toate acestea parcă erau lipsite de sens. Dar oare vreo întâmplare din ultimele săptămâni avusese vreun sens? În capul lui domnea haosul. Dar nu doar în cap, ci și sentimentele i-o luaseră razna. Petrecuse noaptea cu Felicia și se simțea atras de ea. Dar o scurtă întâlnire cu Francesca dimineața devreme, într-o pizzerie urât mirositoare de la periferia orașului, fusese suficientă ca să îi clatine aceste sentimente. Francesca acționa asupra lui ca un magnet, cu o forță invizibilă și irezistibilă. Oricum avea mai mult sex-appeal decât orice femeie întâlnită de el vreodată. Ar trebui să ți-o scoți din minte, se gândi el, de fapt nu vrei decât să te culci cu ea. Viața îți este și așa destul de complicată. Și în afară de asta, se mai gândi el ușor amuzat, poate că ea e plicticoasă ca o broască țestoasă. Las-o în pace!

— De fapt, de ce te afli aici? O misiune primită de la VIGILANZA? se interesă el.

— Nu, răspunse Francesca scurt. Părea jignită. Adăugă: Am venit ca să te pun la curent cu problemele mele personale. Trebuia să știi că Constantino este mort. Părerea mea este că asta schimbă totul.

Gropius o privi iritat. Înțelegea ce voia ea să spună; dar în situația de față se simțea suprasolicitat.

— Cred că ar trebui să te întorci acasă, remarcă el prudent și cu speranța că nu o jignea.

Chipul Francescăi trăda dezamăgirea.

— Dacă așa crezi… spuse ea încet.

— Nu mă înțelege greșit…

Francesca îl întrerupse:

— Deja te-am înțeles! Termină de băut cafeaua, se ridică și spuse: în orice caz îți urez numai bine. Păcat. Rămas-bun!

Gropius băgă de seamă că ea avea ochii umezi când îl sărută scurt pe obraz și părăsi localul.

Înmormântarea magnatului construcțiilor Thomas Bertram s-a transformat într-un eveniment media. Toate ziarele au scris despre scandalul transplanturilor și Breddin și-a exprimat în publicația lui bănuiala că acest caz era doar vârful aisbergului, și că era posibil ca mult mai mulți pacienți să fi decedat în urma unor transplanturi ilegale de organe.

Bertram se scăldase toată viața în bani și pentru că, după cum se știe, banii exercită o atracție magică, nu se putuse plânge de lipsa prietenilor, mai ales că fusese deosebit de generos. Invitațiile la petrecerile sale de thanksgiving organizate pe domeniul din Kitzbühl erau dorite mai ceva ca biletele la festivitatea de acordare a premiilor Oscar și le aduceau subiecte grase reporterilor de scandal.

Kira, soția lui, o sud-africană cu maniere ireproșabile, despre care nimeni nu știa ce întâmplare îi unise, era cu vreo douăzeci de ani mai tânără decât el și, evident, mult mai aspectuoasă decât Bertram, și în plus bea mai puțin gin decât acesta, care era dependent de sticlă, ca să ne exprimăm eufemistic.

De aceea, dar și din alte motive pe care buna-cuviință nu ne permite să le abordăm, căci despre morți numai de bine (se spunem doar atât: spre încântarea presei de scandal, Bertram

avea o așa-numită căsnicie deschisă), căsnicia lui rămăsese fără copii. Astfel se făcea că în această dimineață rece de primăvară timpurie patru văduve chipeșe, profund îndurerate și îmbrăcate în taioare negre realizate de designeri celebri se aflau lângă mormânt și vărsau lacrimi, ceea ce îl punea în mare încurcătură pe preotul care citea cum i se ceruse cuvinte consolatoare de pe o hârtie, neștiind la care dintre cele patru văduve cu chipurile acoperite de voaluri trebuia să se uite consolator.

Câteva echipe de televiziune și o mână de reporteri se ciorovăiau pe locurile cu cea mai bună perspectivă. Preotul vorbea despre împărăția cerurilor, vocea lui amintind în mod fatal de cea a lui Erich Honecker. Pe copacii golași și noduroși care preluau o mare parte din tristețea cimitirului de la Perlacher Forst, stăteau corbi care la intervale neregulate întrerupeau discursul predicatorului.

Să tot fi fost două sute de oameni, cei mai mulți curioși și clienți obișnuiți ai evenimentelor funerare, strânși în jurul mormântului și străduindu-se să nu piardă nimic din ce se întâmpla. La distanță, în spatele unui arbore, se afla Wolf Ingram, șeful echipei speciale care se ocupa de cazul Schlesinger.

Din punct de vedere profesional, lui Ingram nu îi displăcea să ia parte la asemenea evenimente. Nu că s-ar fi așteptat, ca în filme, să dea peste asasin la groapa victimei, dar obișnuia să spună că îl mirosea pe acesta cumva. De data aceasta flerul îl cam trădase pe Ingram: cu toate că examinase cu privirea fiecare persoană în măsura în care distanța îi permitea, nu descoperi nicio figură care să fi contribuit la clarificarea cazului.

După cam o jumătate de oră și după rugăciunile obișnuite, care, Dumnezeu știe de ce, toate se încheiau cu cuvintele „din veșnicie spre veșnicie”, mulțimea se dispersă, preoții și ziariștii în grabă, restul într-o atitudine gravă. Se lăsă din nou liniștea. De dincolo de zidul înalt al penitenciarului, se mai auzea din când în când neclar câte un ordin.

Ingram examina interesat buchetele de flori și coroanele de pe mormânt și banderolele cu inscripții aurii prin care asociații și colaboratori, rude și prieteni, ca și diverse dame transmiteau mortului un ultim salut. Cu intenția de a nota nume, scoase din buzunar notesul, când din spate auzi o voce:

— Ei, tot timpul în misiune? Destoinic, destoinic!

Ingram se întoarse.

— Sunteți ultimul pe care mă așteptam să îl întâlnesc aici, domnule procuror. Vremea frumoasă v-a alungat din biroul dumneavoastră trist?

Markus Renner privi absent și, pentru că arta actoricească nu făcea parte din darurile cu care îl înzestrase natura, îi veniră în ajutor sclipirile lentilelor ochelarilor lui.

— Și dumneavoastră? răspunse el tot cu o întrebare. Pe dumneavoastră ce vă aduce aici?

Ingram ridică din umeri.

— La noi, în Bavaria, se spune „Dacă la înmormântare este multă lume, înmormântarea este frumoasă”.

Țintea originea lui Renner din nordul Germaniei, unde expresiile bavareze deseori nu prea erau înțelese.

— Da, și? V-a sărit ceva în ochi ce ar putea să ne fie de ajutor pe mai departe?

— Sincer să fiu, nu, domnule procuror. Tocmai mă pregăteam să notez numele de pe coroane. Nu se știe niciodată…

În acel moment Renner îl trase de mânecă pe comisar spre partea din dreapta a gropii, unde se înălța un munte de coroane. Se aplecă și netezi cu mâna o bandă liliachie prinsă de o coroană din streliția albastre și oranj. Cuvintele aurii de pe ea erau REQUIESCAT IN PACE – IND.

— Ce ziceți acum? întrebă Renner cu aroganța care îl făcea atât de antipatic. Și pe același ton adăugă: Ar fi fost sarcina dumneavoastră să descoperiți asta!

Știu, vru să răspundă Ingram, tocmai de aceea sunt aici voind să notez toate inscripțiile; dar el nu văzu de ce ar trebui să se justifice în fața flăcăului cu caș la gură peste măsură de zelos. De aceea trecu peste remarca acestuia și spuse:

— Da, este o chestie!

Renner nu o lăsă mai moale.

— Știți ce înseamnă inscripția? Știți latinește?

— Dacă aș fi știut latina, se înfurie Ingram, nu ar fi trebuit să umblu pe la înmormântările unor străini, ci dosul meu zbârcit de atâta șezut s-ar fi odihnit în vreun minister.

— Asta înseamnă „Odihnească-se în pace”, răspunse Renner fără a reacționa la cele spuse de Ingram. Este cinic, dragul meu Ingram!

Ingram se încruntă.

— Mai întâi, eu nu sunt dragul dumneavoastră Ingram, domnule procuror, și în al doilea rând, orice crimă este cinică.

Renner consideră că el avea dreptate și dădu aprobator din cap. În timp ce Ingram se străduia să desprindă banda cu inscripția „cinică”, Renner adăugă:

— Trebuie să aflați imediat unde a fost comandată coroana cu această bandă.

Ingram strânse banda și se ridică.

— De ce credeți că am desprins eu banda? Mulțumesc pentru indicație.

Cei doi nu se puteau pur și simplu suferi unul pe celălalt. Și pentru că se părea că disputa putea să degenereze în bătaie, Renner preferă să își ia un scurt rămas-bun.

— La revedere.

În același moment sună telefonul mobil al lui Ingram.

— Da?

Ingram ascultă ce avea de spus colegul său Murau, după care spuse încet:

— Nu poate fi adevărat!

Și băgă telefonul în buzunar. Strigă după Renner:

— Domnule procuror!

O făcu în așa fel încât să nu poată fi auzit, apoi repetă de răsună întreg cimitirul:

— Domnule procuror!

Renner se întoarse și Ingram îi făcu un semn ce voia să însemne că avea ceva important să îi spună.

— Poate vă va interesa, continuă Ingram după ce ajunse lângă el. Tocmai am primit un apel: la centrul de transplant al Universității din Kiel a murit un pacient după un transplant de inimă. La autopsie a rezultat că a decedat în urma otrăvirii organului transplantat cu chlorphenvinphos.

CAPITOLUL 11

Francesca Colella se întoarse descurajată la hotelul din apropiere de Hauptbahnhof. Acesta purta denumirea de „Richard Wagner” și probabil că bietul compozitor s-ar fi răsucit în mormânt dacă i-ar fi ajuns la urechi că această clădire avea numele lui; era un hotel tipic din centru, cu camere mici, ieftine și cu garaj în apropiere. Francesca petrecuse aici două zile așteptându-l pe Gropius și acum…

Francesca era peste măsură de dezamăgită, ea sperase că vestea că acum era liberă îi va reda lui Gropius pasiunea de care acesta dăduse dovadă la Torino cu o zi înainte ca el să fie confruntat cu amara realitate. De atunci ea se gândise la el mereu și sentimentele ei deveniseră tot mai puternice de la o zi la alta. Nu mai știa exact când se culcase ultima dată cu un bărbat, știa doar că asta se întâmplase cu mult, cu mult prea mult timp în urmă și că ea voia să pună capăt ascezei impuse de soartă cât se putea de repede. Gropius îi plăcuse de la început, era un bărbat atractiv, a cărui franchețe o găsise deosebit de fermecătoare. Îi fusese greu să pună stavilă sentimentelor ei. Acum, după tensiunea trăită în ultimele ore, care se încheiaseră cu o amară dezamăgire, nu se mai putea stăpâni. Confruntată cu dezolarea oferită de camera hotelului de clasa a treia, se aruncă în pat, bătu în pernă cu pumnii strânși și dădu frâu liber lacrimilor.

Lacrimile aveau ceva eliberator și, după ce plânse din tot sufletul o jumătate de oră, ea se ridică, se duse în baie și se stropi pe față cu apa rece ca gheața. Îi făcu bine. Își aranjă apoi ochelarii și se examină din cap până în picioare în oglinda șifonierului.

Oare să fie cu adevărat atât de puțin atractivă încât să nu mai reușească să cucerească niciun bărbat? Sau poate că atitudinea distantă adoptată de la accidentul lui Constantino îi modificase aspectul atât de mult încât se putea considera lipsită de feminitate? Dumnezeule, se simțise obligată față de Constantino, dar acum când acesta era mort voia să uite de toate. Avea dreptul la o viață nouă, la sex, la dragoste.

În timp ce se dezbrăca în fața oglinzii, se gândea că Gropius ar fi exact bărbatul căruia i s-ar putea dărui cu dragoste. Faptul că el o respinsese o rănise profund. Se studie cu atenție.

— Pentru vârsta ta, începu ea să vorbească cu imaginea ei din oglindă, arăți bine, oricum nu te poți teme de o concurență mai tânără. Ai păr bogat, sânii plini, nu atât de plăpânzi ca ai tinerelelor, talia șaizeci – fir-ar să fie, ce o vrea mai mult individul?

Francesca făcu o baie și, în timp ce se relaxa în apa plăcut călduță și asculta susurul ei, luă o hotărâre: voia să știe, voia să agațe un bărbat, chiar de o fi doar pentru o noapte, cum o da Domnul. În felul acesta se putea răzbuna pe Gropius. De data aceasta, ea va fi cea care va dicta condițiile. Ideea o excită.

Trebuie să fi adormit în cadă, pentru că atunci când se trezi apa era rece și ea tremura. Își masă trupul cu un prosop în care era țesut portretul lui Wagner până când pielea i se roși, își uscă părul cu foenul și se machie ceva mai mult decât o făcea în mod normal. În fața oglinzii își puse niște ciorapi negri și îmbrăcă o fustă neagră, pe corp, după care se strânse în jacheta din velur verde cu care, își amintea ea, îl scosese din minți pe Gropius la Torino. Pantofii ei cu toc înalt păreau făcuți pentru această ținută.

Spre seară se interesă la recepționer, care ca și hotelul lăsase de mult în urmă timpurile lui cele mai bune, unde putea să meargă o femeie singură, și i se spuse, ceea ce ulterior se dovedi corect, că la barul de la „Bayerischer Hof” nu avea de ce să se teamă.

Zis și făcut, puțin după ora 21:00 Francesca intra în localul respectiv aflat la demisol, cu mese mici pentru patru persoane și cu un ring de dans. Muzica era decentă. Se așeză în fața barului pe un scaun înalt, comandă Martini, scuturat, nu amestecat, cum văzuse în filmele cu James Bond și, cu o plictiseală mimată, începu să caute din priviri o posibilă victimă.

În local era încă lume puțină. O singură pereche dansa cu spirit de sacrificiu, foarte apropiat, fără a lua în considerare și muzica. Mai mult de cinci mese nu erau ocupate, iar barmanul era bucuros că avea măcar un client cu care se putea întreține. Când după o jumătate de oră toate subiectele care puteau fi abordate la bar – vremea, afaceri, fotbal și automobile – erau epuizate și nu mai atrăseseră nici un alt interlocutor, Francesca plăti consumația și se pregăti să plece. Atunci se îndreptă spre ea un bărbat de vârstă mijlocie, care stătuse până atunci singur la masă, într-un colț, părând adâncit în gânduri. Era scund, avea

păr lung, negru și era palid, iar costumul negru îi accentua și mai mult paloarea.

— Vreți să plecați deja? întrebă el în engleză, dar cu un puternic accent care trăda faptul că nu era englez.

— Pe aici nu se petrece mai nimic, poate că trec ceva mai târziu, răspunse Francesca.

Bărbatul în costum negru încercă să fie deosebit de amabil. Cu un gest interpretabil și ca o invitație spuse:

— Dacă am fi învățat să dansăm, ne-ar fi făcut o deosebită plăcere să vă invităm la dans. Dar nu putem decât să ne exprimăm regretul. Eu mă numesc Ramon.

Pe Francesca o umflă râsul. Modul lui de exprimare era desuet, formal.

— Sunteți spaniol? întrebă ea.

— No, catalan. Este o deosebire! Dumneavoastră?

— Italiancă.

— Milano?

— De ce credeți asta?

— La Milano sunt cele mai frumoase italience. Ele întrunesc șarmul sudului și eleganța nordului. Ca dumneavoastră, señorita!

În acest timp, el îi privea insistent sânii.

— Eu sunt din Torino, răspunse Francesca râzând, și nici șarmul, nici eleganța nu sunt acolo la ele acasă. Din păcate, nu vorbesc spaniola. Greu de găsit un italian care să vorbească limba dumneavoastră.

— Știm, există de-asemenea doar puțini spanioli cunoscători ai limbii italiene.

Fără să bage de seamă, Francesca și spaniolul începură să discute în germană.

— Vă pot oferi un pahar de șampanie? întrebă politicos Ramon.

Spaniolul nu era tocmai tipul pe care femeile să și-l dorească făcându-le curte, dar era prietenos și amabil, și Francesca nu avea niciun motiv să respingă oferta.

— Eu mă numesc Francesca, spuse ea când ciocniră paharele.

— Știm, zise Ramon făcând cu ochiul cam forțat.

Francesca nu dori să își explice nici răspunsul și nici semnul cu ochiul făcut de spaniol; preferă să le ignore.

Treptat barul se umplea cu clienți, dar cu cât se uita mai mult după lupul singuratic destinat ei, cu atât era mai dezamăgită. Vedea doar perechi și femei singure care, ca și ea, așteptau un Făt-Frumos din basme.

Una dintre calitățile neobișnuite ale Francescăi era și aceea că ea tolera mari cantități de alcool fără a se îmbăta. Dar Ramon, după ce golise pahar după pahar pe parcursul unei conversații neutre, începuse să o copleșească cu complimente tendențioase. Șoptea cu privirea transfigurată a unui stâlpnic, că ea era păcătoasă ca Maria Magdalena și frumoasă ca madona lui Raffael – și mai spunea că, pentru ea, el ar săvârși orice păcat.

Francescăi îi displăcea vorbăria și de aceea îi era antipatic Ramon, care o devora din priviri, fără însă a se apropia de ea măcar cu un centimetru. Se înfurie și, în furia ei față de refulatul spaniol libidinos, îi spuse:

— Ramon, vorbiți de parcă ați fi preot!

Ca un copil surprins mâncând dulciuri pe ascuns, Ramon coborî privirea și, cu capul întors într-o parte, îngăimă cu greutate:

— Aveți dreptate, sunt preot.

— Sunteți…?

Francesca se uită dezorientată în jur. Apoi îl examină critic pe Ramon.

Pielea palidă, costumul negru și tonul mieros al vocii lui… – da, fără îndoială că ar fi trebuit să își dea seama imediat.

— Toți cad în ispită odată, chiar și Cel uns.

El își împreună mâinile și Francesca fu tentată să creadă că urma ca el să înalțe la cer rugăciunea ca Atotputernicul să îl elibereze din ghearele unei muieri păcătoase, dar se întâmplă cu totul altceva.

— Fata mea, îngăimă el respirând greu, ce treabă ai tu cu Gropius? Nu este compania potrivită pentru tine. Spune-ne ce vrea el de la tine?

— Gropius? Francesca era complet dezorientată. Gropius ați spus?

Ramon își duse mâna la gură de parcă ar fi vrut să evite să dea alte amănunte. Totuși, efectul alcoolului era mai puternic.

— Noi îl urmărim de mult timp, spuse el străduindu-se evident să lase impresia de luciditate.

— Dar ce vreți dumneavoastră de la Gropius? Ce v-a făcut el?

— Ar trebui să afli asta, frumoasă fată. Gropius posedă ceva care nu îi aparține. Știți asta. Se joacă cu focul acest profesor Gropius! Și revenind la tine, unde este materialul?

Într-o secundă, prin capul Francescăi trecură mii de gânduri. Ce material? Era vorba de droguri? Era evident că individul beat, cu privirea înțepenită pe pieptul ei, cunoștea chestiunile misterioase pe urma cărora se afla Gropius. Era posibil ca acesta să fi avut o legătură cu asasinarea lui Constantino? Francesca îl privea cu un amestec de groază și scârbă pe individul beat din fața ei, care se excita la vederea sânilor.

Își spuse că trebuia să își păstreze rațiunea clară, în timp ce Ramon rânjea. Aceasta era șansa de a-l câștiga pe Gropius. Trebuia să îl tragă de limbă pe enigmaticul popă, dacă într-adevăr era așa ceva. Folosind toate mijloacele de care dispunea o femeie, trebuia să afle pentru cine lucra Ramon și după ce umbla acesta. Conjunctura era favorabilă și probabil că această ocazie nu se va mai repeta.

În vreme ce Ramon turna un alt pahar cu șampanie, Francesca se aplecă spre el cu intenția de a-i oferi o priveliște mai profundă asupra decolteului ei. După care îl întrebă pe șleau:

— Sunteți cazat în acest hotel?

— De ce întrebați? răspunse Ramon de parcă nu ar fi înțeles ce sugera Francesca.

— Doar așa… Am putea să ne simțim ceva mai plăcut. Nu mă înțelegeți greșit, mă refer la faptul că aici este cam mult fum, iar muzica ar putea să fie mai decentă.

— 231, șopti interlocutorul, camera cu numărul 231!

Ramon strângea în pumnul mâinii drepte paharul de șampanie gol. Chipul lui, care între timp luase o nuanță de roșu aprins, părea tensionat la maximum. Se vedea cum se lupta cu sine, probabil că deja se lupta cu încercările la care îl supunea diavolul. În cele din urmă spuse teatral, transfigurat:

— Dacă sunt slab, sunt tare!

Francesca îl privi nelămurită.

— Poftim?

— …scrie apostolul Pavel în a doua scrisoare către corintieni!

— Deștept om. Așadar, ce mai așteptăm?

Ramon trânti pe tejghea cârdul lui bancar.

— Plata! ceru el barmanului.

Fără a fi observată, Francesca aruncă o privire asupra numelui de pe card: Ramon Rodriguez. Gropius pomenise o dată numele Rodriguez. Deci ea se afla pe calea cea bună.

— Unde este materialul? repetă Ramon Rodriguez întrebarea, în timp ce sprijinindu-se reciproc urcau treptele ce duceau către foaierul hotelului.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, răspunse Francesca cu prezență de spirit, ceea ce pentru moment îl mulțumi pe Ramon.

Cu ceva efort ea reuși să îl care sus pe bărbatul turmentat, dar ceea ce s-a întâmplat apoi s-a petrecut atât de rapid și neașteptat, încât ulterior avea să își amintească doar neclar.

Când ajunseră în capul scărilor, din stânga și din dreapta săriră asupra lor doi bărbați îmbrăcați în negru, care îl luară de brațe pe Ramon și îl traseră prin ușa rotativă în afara clădirii. Atacul a avut loc în deplină liniște, fără vâlvă și Ramon nu a opus nici cea mai mică rezistență.

Francesca a rămas înlemnită și abia după câteva clipe și-a dat seama ce se întâmplase, și începu să îi fie frică. Uitându-se precaută în jur, ieși și ea pe ușa rotativă și fugi la un taxi care aștepta în fața intrării hotelului.

Drumul de la „Bayerischer Hof” până la hotelul „Richard Wagner” a durat cinci minute de groază, în timp ce Francesca de pe bancheta din spate privea neliniștită în oglinda retrovizoare pentru a-și da seama dacă era urmărită de vreo mașină. Ajunsă la destinație îi puse în mână șoferului o bancnotă și îl rugă pe acesta să o însoțească până la intrarea în hotel. Șoferul, un tip îndesat originar din sud, făcuse servicii nu prea plăcute și pentru bani mai puțini, de aceea acceptă cu plăcere rugămintea drăguței lady.

Spre deosebire de hotelul de lux de la care plecase, la hotelul „Richard Wagner” holul era pustiu. Francesca a fost nevoită să facă apel la clopoțelul de mână aflat pe tejgheaua recepției, pentru ca din încăperea din spatele recepției să apară un bărbat cu barbă, care să îi dea cheia de la camera ei.

Avea un presentiment neplăcut când ieșind din lift la etajul al treilea se puse în mișcare pe coridorul neîncălzit. Prin discuția purtată cu Ramon, Francesca se pusese într-o situație periculoasă. Nu avea nicio îndoială că întâlnirea cu libidinosul

preot fusese supravegheată și că aceasta fusese curmată în intenția de a-l face pe vorbărețul Rodriguez să mai tacă din gură. Pericolul era generat de faptul că tovarășii de drum ai lui Ramon trebuie să fi crezut că acesta la beție pălăvrăgise prea mult.

Când intră în cameră îi săriră în ochi ușile deschise ale șifonierului. Hainele ei erau împrăștiate pe podea. Bănuise. Fără a mai cerceta în continuare, trânti ușa și fugi pe scări în jos, unde dădu peste recepționerul de noapte cel bărbos.

— A întrebat cineva de mine? îl chestionă ea pe bătrân.

Acesta avu nevoie de ceva timp pentru a-și aminti.

— Nu, stimată doamnă. Dar a fost un apel telefonic. Un bărbat s-a interesat dacă erați în cameră și, când am răspuns negativ, el a întrebat de numărul camerei. Asta a fost tot. Ceva nu este în ordine?

Fără a mai răspunde Francesca ieși valvârtej din hotel, traversă strada și se grăbi să ajungă la locul unde parcau taxiurile nu departe de gară.

— La Grünwald! ceru ea dintr-o suflare.

Taxiul ajunse puțin înainte de miezul nopții în fața vilei lui Gropius. În clădire nu ardea nicio lumină. Ce să facă dacă Gropius nu era acasă? Îl rugă pe șofer să aștepte puțin, până când ea intra în casă.

Când sună la ușă, în interior nu se produse nicio mișcare. Timpul trecea, ea nu-și mai dădea seama cum se scurgea. Disperată și fără a mai ține cont că șoferul încă o mai aștepta, se așeză pe treptele reci de la intrare și își lăsă fruntea pe brațele cu care își cuprinsese genunchii. Când nici nu mai spera, lumina se aprinse brusc. Francesca ridică ușor capul și, în același moment, auzi vocea lui Gropius, cam iritată, ceea ce nu era de mirare.

— Cine este acolo?

Ea făcu șoferului semn că putea să plece, apoi răspunse cu voce voalată:

— Sunt eu, Francesca.

O vreme nu se petrecu nimic, apoi se auzi o cheie întorcându-se în broască. Sunet care îi aduse ușurarea. Aproape imediat ușa se întredeschise și în cadrul ei apăru Gropius.

— Ai înnebunit? Știi cât de târziu este? Ce-i cu teatrul acesta? Se pregăti să închidă ușa, dar băgând de seamă că Francesca tremura din tot trupul, se răzgândi: Hai, intră!

Superioritatea afișată avea să îl mai coste în seara aceasta.

Francesca se furișă recunoscătoare în casă.

— Ai amintit odată de un anume Rodriguez, care te urmărise la Berlin la prima noastră întâlnire, începu ea direct.

— Da. Ce este cu el?

— Este aici.

— De unde știi? Nici nu îl cunoști pe tip!

— Am băut șampanie cu el într-un bar și mi-a spus că îl cheamă Ramon, iar pe cardul lui era imprimat numele Ramon Rodriguez.

— Tipul s-a dat la tine?

— Întâlnirea nu poate fi întâmplătoare! În orice caz, Rodriguez îmi cunoștea numele și m-a avertizat că tu nu reprezinți o companie potrivită pentru mine.

Gropius apucase să adoarmă și încă nu se trezise de tot. Făcea eforturi să plaseze undeva cele spuse de Francesca. O măsură cu o privire critică. Ea purta aceeași îmbrăcăminte ca atunci, la Torino, și părea extrem de sexy. Dar el își șterse imediat din memorie această amintire. Francesca părea zdruncinată.

— Să le luăm pe rând; spuse Gropius aparent calm și o împinse ușurel pe Francesca pe un fotoliu din salon. Acest Rodriguez ți-a vorbit în plină stradă și te-a invitat la o șampanie…

— Nu în plină stradă, îl întrerupse Francesca. Am vrut să petrec o seară frumoasă și m-am dus la barul hotelului „Bayerischer Hof”. Acolo mi-a apărut brusc în față. Probabil că m-a urmărit. Din fericire nu ținea la băutură și după puțin timp a început să spună lucruri pe care treaz fiind nu le-ar fi spus cu siguranță niciodată. De exemplu profesia lui…

— Neinteresant.

— Este preot.

— Ce?

Gropius o privea neîncrezător pe Francesca.

— Nu numai că arată ca un popă, dar chiar citează la beție din scrisoarea apostolului Pavel către corintieni.

— Și ce voia Rodriguez de la tine? Un moment privirea lui Gropius poposi pe decolteul generos al Francescăi și adăugă: Îmi și închipui!

— Da, și asta. Francesca zâmbi încurcată. Dar mă luase drept un curier cu droguri. Voia „material”. Și întreg comportamentul lui conducea la concluzia că era dependent de droguri.

— Și cum s-a încheiat seara?

Gropius rânjea tendențios.

Francesca înregistră purtarea lui disprețuitoare, însă se prefăcu că nu o sesizează și răspunse:

— Deodată s-au năpustit asupra lui Rodriguez doi bărbați și l-au luat pe sus. Nu am văzut unde l-au dus. Când am revenit la hotelul meu, în cameră totul era vraiște. Gregor, îmi este teamă. Pot rămâne aici noaptea aceasta?

— Bineînțeles, răspunse absent Gropius.

El încă mai cugeta: un preot dependent de droguri, care de o vreme îl urmărea, și nu doar pe el – după cât se părea nici Francesca nu era scăpată din ochi – și care era interesat ca investigarea morții lui Schlesinger să înceteze? Nu prea avea sens. I se părea aproape imposibil ca uciderea lui Schlesinger, a lui de Luca, a lui Bertram, a lui Constantino și noul caz de la Kiel să fi fost ordonate de aceeași persoană; deoarece exista un alt motiv pentru fiecare crimă. Și mai era și acel dosar blestemat despre care el nu știa nimic, nici măcar unde l-a ascuns Schlesinger.

Clătină din cap.

Se apropie de Francesca, o luă de braț și îi vorbi pe un ton energic:

— Ce ai mai aflat despre acest Rodriguez? Gândește-te bine, pentru că orice amănunt poate fi important!

Francescăi nu-i era ușor să rememoreze tot ce se petrecuse în acele trei ore. Și asta deoarece efectul șampaniei nu era complet fără urmări nici asupra ei. După un scurt timp de gândire ea zise:

— Avea o exprimare ciudată, vorbea despre el mereu la persoana întâi plural, de parcă i-ar fi fost rușine să spună cuvântul „eu”.

— Într-adevăr, ciudat. Mai departe!

— Când plecam mi-a spus numărul camerei lui. Două sute treizeci și unu. A plătit cu un card VISA gold. În rest mă tot bătea la cap insistând pentru „material”.

Gropius îi dădu drumul Francescăi și se așeză din nou.

— Iar tu i-ai făcut vreo aluzie lui Rodriguez?

— Ce îți trece prin cap! Nu zic că eram complet trează, dar eram perfect conștientă de situația în care mă aflam! Nu, de la mine Rodriguez nu a aflat nimic, crede-mă!

Gropius se ridică neliniștit și începu să se plimbe prin cameră. Bucătăria se afla chiar lângă intrarea în casă. Gropius nu aprinsese lumina. Prin fereastra prevăzută cu gratii trase cu ochiul afară. Toate automobilele parcate pe stradă îi erau cunoscute și nu remarca nimic suspect. Privi ceasul. Era puțin trecut de ora unu. Se întoarse nehotărât în salon.

Francesca se întinsese pe canapea.

— Scuze, șopti ea cu voce voalată, sunt moartă de oboseală.

— Bine, mormăi Gropius și ieși din încăpere.

Când se întoarse, ținea sub braț o pijama și o pătură.

— Hei, scularea! rosti el cu voce reținută. Nu poți să te culci în hainele acestea!

Cu grijă îi luă ochelarii de pe nas.

Francesca deschise doar puțin ochii, apoi se întoarse pe o parte cu un scurt mormăit.

— Hei! repetă Gregor și o atinse pe obraz. Ți-am adus o pijama. Îmbrac-o, hai!

Cu efort și cu ochii deschiși abia pe jumătate Francesca se ridică în capul oaselor, începu să își scoată hainele și cât ai clipi rămase în fața lui goală, cu coapsele depărtate, cu capul întors într-o parte, parcă dormind. Avea un corp perfect – trupul, pieptul plin, talia îngustă și coapsele rotunjite – o adevărată provocare.

El simți cum intra în erecție și o clipă se gândi să cedeze pornirii. Dar imediat începu să se îndoiască. Poate că oboseala Francescăi era doar un truc, poate că ea se folosea de situație pentru a-l seduce?

O voce interioară îi spunea că poate mai târziu ar regreta, dar altă voce intervenea și ea: poate nu! Oricum, Gropius luă pijamaua, îi vârî brațele parcă lipsite de viață în mânecile hainei, îi puse pantalonii, o acoperi și stinse lumina.

Apoi, cam tulburat, urcă scara la etaj, unde era dormitorul lui.

În dimineața următoare, Gropius nu o auzi pe Francesca, care se trezise demult. El se tot răsucise în pat până în primele ore ale dimineții, când abia reușise să adoarmă, cu imaginea celor două femei în minte. Felicia, o femeie de o frumusețe coaptă, stăpână pe ea și totuși tandră. Francesca, rece la prima vedere, aproape inaccesibilă, dar în fața lui moale precum ceara. Fiecare centimetru din ea era o provocare, chiar și degetele ei fine și linia nasului aveau ceva excitant. Cu asemenea gânduri adormise el abia când mijeau zorii.

După ce făcu un duș, Francesca se îmbrăcă. Era o femeie foarte atractivă chiar și fără să se mai machieze. Avu oarecare dificultăți să se orienteze în bucătăria lui Gregor, dar reuși să pună în funcțiune cafetiera cromată și prăjitorul de pâine.

Când soneria anunță neașteptata vizită, mirosul micului dejun se răspândise deja în toată casa. Francesca deschise ușa ca pe cel mai normal lucru din lume.

— Da, vă rog? spuse ea.

Femeia bine îmbrăcată din prag părea surprinsă, ba mai mult, făcu o mină încurcată când se interesă:

— Dumneavoastră cine sunteți, dacă îmi este permis să întreb?

Abia acum își dădu seama Francesca în ce situație îl pusese pe Gregor și candoarea ei inițială se transformă într-o vizibilă nervozitate.

— Eu sunt Francesca Colella, spuse ea încheindu-se la butoniera cea mai de sus a jachetei din piele. Dar dumneavoastră?

— Felicia Schlesinger, răspunse dintr-o suflare Felicia. Dacă știam că sunteți aici, firește că nu aș fi venit. Unde este Gregor?

— Cred că încă mai doarme, zise Francesca dându-și în același moment seama că spusele ei agravau situația. Vreau să spun că nu este vorba de ceea ce ați gândi dumneavoastră. Vă va explica totul Gregor. Dar nu vreți să intrați?

— Nu, nu, nu este nevoie. Poate altă dată!

Felicia se pregătea să se întoarcă și să plece, când în spatele Francescăi apăru Gropius în halat. Francesca îi aruncă o privire prin care îi cerea ajutorul, parcă spunând: „Îmi pare rău!”

— Felicia? rosti Gropius negăsind replică mai bună.

În acea clipă se gândi ce urmări va avea această neașteptată întâlnire.

— După câte văd, nu mă așteptai! remarcă Felicia cu un zâmbet superior.

— Nu, răspunse Gropius și își drese apoi glasul. Dar intră! S-a ivit o nouă situație.

Felicia dădu curs invitației cu reținere și, pentru că se gândea că îl surprinsese asupra faptului pe Gropius, zise:

— Nu îmi ești dator nicio explicație, Gregor!

Dar parcă vorbele ei spuneau contrariul.

În timp ce Gropius o conducea pe Felicia în casă, acesta o auzi pe Francesca din prag:

— Cred că este mai bine să plec. Mă găsești la hotelul meu!

Gropius vru să o rețină, dar când ajunse la ușă Francesca dispăruse.

— Așadar, ce situație s-a ivit? se interesă scurt Felicia.

Gropius îi relată despre Rodriguez, despre bizara întâlnire cu Francesca și despre faptul că tindea să ajungă tot mai mult la convingerea că dincolo de confuziile privind moartea lui Schlesinger se ascundea și altceva în afară de acțiunile criminale ale mafiei organelor. Că Schlesinger este posibil să fi fost ucis fără ca Fichte să fi avut vreun amestec. Că moartea lui ar putea avea o cu totul altă conotație.

— Și ea cum a fost? întrebă Felicia, care îl ascultase nemișcată.

Întâlnirea cu Francesca părea să o intereseze mai mult decât asasinarea soțului ei. De când aflase despre viața dublă a acestuia și despre legătura cu tânăra israeliană, ea se străduise să și-l scoată din minte.

— Nu a fost nimic! Camera de hotel a Francescăi a fost percheziționată în absența ei și ea se temea.

— Și în teama ei a venit la tine și te-a întrebat dacă poate dormi cu tine!

— La mine, Felicia, la mine! Este o mare deosebire!

— Pfui! Felicia slobozi aerul printre buze de parcă ar fi vrut să spună „Cine te crede!?” Apoi remarcă cu un dispreț ce nu putea să treacă neobservat: Dacă nu aș fi apărut aici întâmplător, nu aș fi aflat niciodată povestea asta. Normal, voi, bărbații, sunteți toți la fel! Ea se ridică și din mers mai adăugă: Sperasem că tu

ești altfel, dar a fost o greșeală. Păcat. Mulțumesc, găsesc singură ieșirea.

Odată cu zgomotul ușii trântite, Gropius se simți de parcă tocmai fusese pălmuit. Se frecă pe obraz. Felicia era o femeie mândră, ceea ce el prețuia la o femeie; dar mândria rănită este o otravă periculoasă. Cele mai multe relații iau sfârșit din mândrie rănită.

Revăzu rapid în minte episoade ale orelor frumoase petrecute împreună. Dar acum interveneau sentimente contradictorii. Era Felicia doar ceva trecător? Ori fusese numai o criză, așa cum se întâmplă în fiecare relație? Oricum se simțea tratat incorect de către Felicia și, dacă nu putea suporta ceva, atunci nedreptatea era aceea. Într-un exces de cinism, Gropius chicoti gândindu-se la proverbul „Cine are noroc la joc are ghinion în dragoste”. Nu, în viață avusese puțin noroc în dragoste, deci, se gândi el, era timpul să își încerce norocul la joc.

În amărăciunea lui, gândul îi zbură la acel Rodriguez și la ceea ce îi povestise Francesca despre el. Gropius nu știa dacă intenția lui era bună, totuși luă decizia de a-i cere socoteală libidinosului popă.

Pe managerul hotelului „Bayerischer Hof”, un anume Bob Kusch, îl știa de pe terenul de golf. Nu erau tocmai prieteni, dar se mai întâlneau uneori și se tutuiau, ca pe terenul de joc.

Bob dădu cam cu neplăcere curs dorinței lui Gregor de a afla adresa cu care Rodriguez se înregistrase la hotel, explicând că asta l-ar putea costa slujba dacă afla cineva. Gropius jură că va păstra tăcere deplină în această privință. În biroul lui, Bob căută pe laptop. Fără să scoată o vorbă, întoarse ecranul acestuia către Gregor, care își notă: Ramon Rodriguez, Carrer Caralt 17, Barcelona.

Gropius ridică din sprâncene și privi surprins.

— Camera, spuse Kusch, a fost achitată cu un card de credit al unei firme.

— Poftim? Acest Rodriguez nu se mai află aici?

Kusch își solicită din nou laptopul și, după ce aruncă o privire pe ecranul acestuia, răspunse:

— Señor Rodriguez a părăsit hotelul în această noapte, la ora 2:10. S-a plătit cu un card valabil. Pe mine nu m-a interesat altceva.

— Bob, interveni agitat Gropius, nu găsești că este ciudat ca un client să plece din hotel în miez de noapte?

Bob afișă o mină neutră.

— Gregor, un hotel mare găzduiește mulți oameni ciudați. Așa ceva se întâmplă în fiecare zi. Mai ciudat mi se pare faptul că acest client, acest Rodriguez, a insistat să i se dea camera nr. 231. Această cameră nu face parte dintre cele mai bune camere ale hotelului și, ca să fiu cinstit, este mai curând cea mai proastă, situată între service-ul de etaj și liftul pentru bagaje, cu vedere la curtea interioară. Noi o închiriem doar rar sau atunci când suntem supraaglomerați.

Se vedea că mintea lui Gregor lucra intens.

— Ai o explicație pentru asta? întrebă el după un timp.

Bob Kusch ridică din umeri și râse.

— Există multe motive pentru care clienții hotelului insistă să primească o anumită cameră. Unii sunt superstițioși și o fac datorită succesiunii de cifre ori pentru ca suma lor să dea un anume număr. Alții asociază numărul camerei cu un eveniment deosebit, ce le trezește anumite amintiri, iar alții vor pur și simplu ca în același hotel să fie găzduiți în aceeași cameră. Dar eu nu știu dacă asta te interesează, Gregor.

— Cum să nu?! Ai putea să stabilești cu ajutorul computerului dacă acest Rodriguez din Barcelona a mai înnoptat în această cameră?

— Nimic mai ușor! Kusch verifică clienții care locuiseră în ultimele șase luni în camera 231, după care repetă: Dar asta rămâne între noi!

Gropius ridică brațul drept:

— Pe cuvânt de onoare, Bob, poți avea încredere!

Apoi urmări tensionat datele care defilau sub ochii lui pe ecran.

— Stop!

Pe ecran apăruse: Sheba Yadin, Beit Lechem Str., Tel Aviv, Israel. Durata: 7 zile.

— Ce este, Gregor? Lui Kusch nu îi scăpase cum se schimbau culorile de pe fața lui Gropius. Te simți rău? Spune odată!

— Totul este în ordine, abia silabisi Gropius, dar tonul trăda clar că numele de pe ecran îl șocase.

— O cunoști pe această femeie? se interesă atent Kusch.

— Nu, adică de fapt nu o cunosc, se bâlbâi Gropius ca un hoț prins asupra faptului.

Pentru el jocul încâlcit al lui Rodriguez și al celor care îl manevrau se încâlcise și mai mult. Nu putea să fie o întâmplare faptul că numele iubitei lui Schlesinger apărea aici.

Kusch scoase o sticlă din dulapul din perete, turnă coniac în paharul pântecos și i-l întinse lui Gropius.

— Nu mă privește, spuse acesta în timp ce Gropius golea dintr-o sorbitură conținutul paharului, dar nu arăți bine. Nu vrei să îmi spui ce este cu această femeie?

Și bătu cu degetul în numele de pe ecran.

Gropius scoase din buzunar notița pe care tocmai scrisese adresa lui Rodriguez. Cu ochii strânși adăugă și adresa Shebei Yadin.

— Nu mi-o lua în nume de rău, spuse el fără a ridica privirea, dar este o poveste prea lungă și probabil că din cauza ei m-ai lua pe urmă drept sărit de pe fix.

— Încă un pahar?

Kusch îi întinse sticla lui Gropius și acesta dădu din cap aprobator. Apoi rămase nemișcat cu privirea ațintită înainte pe un punct imaginar de pe peretele din față. Kusch ar fi vrut să continue întrebările, dar nu voia să pară curios. De la scandalul de la clinică Gropius era oricum sleit de puteri și nici nu mai apărea pe terenul de golf.

Astfel treceau minute, până când involuntar Kusch începu să bată darabana cu degetele pe placa biroului.

— Scuză-mă, Bob, spuse Gropius care luase gestul ca pe un semnal, scuză-mă, dar aș putea să văd camera 231?

Kusch aruncă o privire pe ceas.

— Nu cred că s-a făcut încă ordine în acea cameră.

— Nu face nimic! răspunse Gropius. Este chiar mai bine așa.

— OK, hai atunci.

Într-adevăr, situația în camera 231 nu era cea mai bună și când ajunseră ei acolo domnea o mare harababură. Camerista, o portugheză cu părul negru, tocmai făcea patul. Carlo, electricianul hotelului, își făcea de lucru la telefon.

Kusch îi aruncă șmecherului electrician o privire întrebătoare și acesta îi explică faptul că fusese chemat de responsabilul de etaj deoarece telefonul era defect.

— Schimbă-l! mormăi Bob Kusch indispus.

Dar Carlo făcu un gest negativ cu mâna.

— Nu este nevoie, șefu'. Defectul a fost înlăturat deja. Un fir întrerupt în receptor. Și dacă mă întrebați…

— Dar nu te întreb! îi închise managerul hotelului gura lui Carlo.

Gropius îl trase de mânecă pe Kusch și se adresă electricianului:

— Ce voiați să spuneți?

Carlo îl privi suspicios pe Gropius, apoi se uită la Kusch de parcă l-ar fi întrebat „Se poate?" și, pentru că nu primi un răspuns negativ, adăugă:

— Dacă m-ați întreba, aș zice că în telefon a fost instalată o ploșniță. Eu știu cum se face asta. Iar la îndepărtarea microfonului, cel care l-a luat a rupt și firul. Altfel nu îmi pot explica defecțiunea. Acum totul este curat, șefu'.

Bob Kusch încercă să bagatelizeze chestiunea și i se adresă lui Carlo:

— Dar asta este doar o presupunere! Te-aș ruga să fii ceva mai reținut cu astfel de suspiciuni. Noi suntem hotel de lux, la noi așa ceva nu se petrece. Mulțumesc, acum poți pleca.

Electricianul hotelului mormăi ceva neinteligibil, ce ar fi putut să aducă a „Tocmai de-aia!", își luă geanta cu scule și dispăru.

Neștiind ce să mai creadă, Gregor Gropius se sprijini de ușa camerei. Cu mare greutate reuși să se concentreze. Asemenea unui computer, însă infinit mai încet, creierul lui trecu în revistă toate posibilitățile rezultate din ultima noutate. Era evident că Schlesinger se întâlnise timp de o săptămână la München cu Sheba și amândoi fuseseră supravegheați. Discuțiile lor trebuie să fi fost atât de importante pentru anumiți oameni, încât aceștia instalaseră un microfon în camera ocupată la hotel de Sheba. Era neîndoielnic că Rodriguez făcea parte din acea bandă. Gropius nu găsea nicio explicație faptului că tehnica electronică de ascultare rămăsese luni de zile instalată în acea cameră și fusese demontată de către Rodriguez tocmai acum.

— Chestia asta cu microfonul nici nu trebuie să o iei în serios, rosti Kusch readucându-l la realitate. Carlo are un fix cu tehnica electronică. Acum fie vorba între noi, suspiciunea lui referitoare la dispozitivul de ascultare este o nimica toată. De când acum doi ani a fost organizată la noi o întâlnire la nivel mondial în domeniul economiei și agenții de la CIA și NSA au răscolit toată

clădirea, Carlo vede în fiecare ghiveci cu flori un detonator cu întârziere, și în fiecare aparat telefonic un microfon. Slavă Domnului, până acum nimic din toate acestea nu s-a dovedit a fi real! Sper că te-am putut ajuta, Gregor!

Împingându-l ușor, dar hotărât îl scoase pe Gropius din cameră.

În timp coborau cu liftul, Gropius îl abordă din nou:

— Voiam să te întreb dacă numerele de telefon apelate prin centrala hotelului sunt memorate în computerul tău.

Răspunsul lui Kusch a fost cam ezitant, pentru că acesta bănuia că Gropius voia să afle și numerele apelate într-o anumită perioadă de timp din camera 231.

— Ascultă, Gregor, spuse el când reveniră în birou, mă pui într-o situație de-a dreptul explozivă. Dacă află cineva…

— Știu, spuse Gropius după ce Kusch închise ușa în urma lor, ai putea să programezi corespunzător computerul și să pleci din birou pentru câteva minute. Nu știi nimic despre ce s-a petrecut cât ai lipsit.

— Nu-i rău, răspunse recunoscător Kusch și se apucă să umble la laptop. Din păcate, rafinata ta propunere nu poate fi pusă în aplicare, adăugă el după un timp, deoarece convorbirile telefonice sunt memorate doar pe ultimele două luni, după care sunt șterse automat. Privește, Gregor!

Gropius aruncă o privire asupra ecranului pe care apăruse numărul camerei 231 și numele Sheba Yadin. Sub care scria „Date șterse”.

— Aș mai avea o ultimă întrebare, spuse dezamăgit Gropius, chiar ultima. Ai spus că nota de plată pentru hotel a lui Rodriguez nu a fost achitată de către el. Cine a achitat-o?

După ce mai privi o dată ecranul Kusch răspunse:

— Nota a fost achitată cu un card de credit emis pe numele IND S.A.

— IND? Îmi este complet necunoscut, zise Gropius.

CAPITOLUL 12

În timpul zborului spre Tel Aviv, Gropius a avut în fața ochilor imaginea lui Sheba Yadin. Nu o văzuse niciodată, nu exista nici măcar o fotografie a ei, dar de la un congres ce avusese loc la Tel Aviv în urmă cu câțiva ani, la care participase cu Veronique, îi rămăsese bine întipărită în memorie imaginea israeliencelor cu ochi negri. Sheba juca un rol cheie în acest complot, de asta era sigur. Ea știa cum obținuse Schlesinger cele zece milioane și probabil că știa mult mai multe. Trebuia să o găsească.

Această călătorie spre primăvara care își făcuse deja de mult apariția în estul Mării Mediterane îi convenea. Poate că pentru câteva zile putea uita frustrarea acumulată, ca și teama care-i era tovarăș constant. De la nefericita întâlnire cu Francesca, Felicia prefera să îl trateze cu o tăcere de nezdruncinat și Francesca plecase precipitat după incidentul de la hotelul ei.

După un zbor de patru ore sub un cer albastru ca de cerneală, aparatul companiei EL AL a aterizat pe aeroportul Ben Gurion. Un șofer tăcut de taxi îl duse în douăzeci de minute în strada Hayarkon, unde se aflau cele mai multe hoteluri din oraș. Gropius rezervase la „Dan Tel Aviv” o cameră cu o priveliște splendidă la mare și la plaja pe care deja apăreau primit amatori de scăldat. În timp ce privirea îi aluneca din balcon în zare, unde se contopeau lumina și întunericul cerului și al mării, trăgea adânc în piept aerul cald și primăvăratic.

În dimineața următoare, porni în căutarea Shebei Yadin. Strada Beit-Lechem nu se găsea într-o zonă foarte luxoasă. Sărea în ochi mulțimea butoanelor de sonerie și a numelor din dreptul lor, pe unele dintre ele Gropius neputând nici măcar să le descifreze. Un tânăr hasid bărbos îmbrăcat în negru, pe cap cu o kipa, vorbitor de engleză, păru inițial inabordabil, apoi fu de acord să îl însoțească pe Gregor la adresa căutată.

La etajul al treilea al unei case cu locuințe închiriate, tânărul sună la ușa aflată în mijloc și plecă rostind un prietenos „Shalom”.

Deschise o femeie de vârstă mijlocie, cu păr lung, negru, strâns la ceafa într-un coc. Îl măsură suspicioasă din cap până în picioare pe vizitator. Abia după ce Gropius își spuse numele și explică într-o engleză chinuită că o căuta pe Sheba Yadin, femeia se mai lumină la față, și întrebă:

— Sunteți german? Arătați a german.

Spre surprinderea sa, Gropius constată că femeia vorbise în limba germană.

— Da, răspunse el și întrebă la rândul lui: Vorbiți germana?

— Tatăl meu era german, spuse cam amar femeia. Dar nu discutăm asta. Sunteți prieten cu Schlesinger?

Gropius înlemni. Cum să reacționeze?

— Știți că Schlesinger este mort?

— Știu, răspunse femeia. Nu vreți să intrați?

— Sunteți...? întrebă Gropius în timp ce intra într-o încăpere golașă, doar cu câteva piese de mobilier și cu podea din piatră.

— ...mama Shebei, îl completă interlocutoarea. Ce aveți cu Sheba, Herr...?

— Gropius. Nu știu dacă știți că fiica dumneavoastră avea... hm... o legătură cu Schlesinger.

— Eu am fost mereu împotriva acestei legături! ripostă agitată doamna Yadin. Dar fata nu își asculta mama. De când a murit tatăl Shebei, ea face ce vrea. Acum problema s-a rezolvat.

— Sheba locuiește aici, la dumneavoastră? se interesă Gropius.

— Vine rar acasă. De când a aflat de moartea lui Schlesinger este complet răvășită. La început chiar avea de gând să renunțe la profesia ei, pentru că ea îi va aminti permanent de el.

— Fiica dumneavoastră este arheolog?

— Se spunea chiar că este un bun arheolog. Până când l-a întâlnit pe Schlesinger. De atunci se gândește doar la el. Dacă vreți să știți părerea mea, Herr Gropius, mie nu îmi pare grozav de rău că Schlesinger este mort.

— Îl cunoșteați pe Schlesinger?

— Nu, nu l-am văzut niciodată, deși pretindea că vrea să se căsătorească cu Sheba.

— Schlesinger era căsătorit!

— Știu, dar pretindea că vrea să divorțeze. Așa spunea Sheba.

— Și unde se află acum Sheba?

— Pe undeva prin deșertul Beersheba, la peste o sută de kilometri de aici spre sud, într-un loc oribil la margine de Negev; dar este un oraș cu o istorie mare. Face acolo săpături cu un arheolog francez, Contreau, sau așa ceva.

— Poate Contenau, Pierre Contenau?

— Da, cred că așa îl cheamă. Îl cunoașteți?

— Am auzit despre el. Se spune că a descoperit un oraș al israeliților vechi de trei mii de ani.

— Nu știu la ce bun, dar Shebei îi face plăcere să răscolească mizeria. Eh, mie mi se pare corect doar atâta timp cât este plătită pentru asta. De fapt, dumneavoastră cu ce vă ocupați, Herr Gropius?

El răspunse străduindu-se să nu își dea importanță:

— Mă ocup de sănătatea oamenilor.

— Aha, sunteți doctor? Cu un adevărat cabinet?

— Da, răspunse jenat Gropius.

— Și de ce întrebați de Sheba, doctore Gropius? Că nu o fi bolnavă?

— Nu! încercă Gregor să liniștească temperamentala femeie. Lucrurile stau astfel: eu sunt un prieten de familie și Schlesinger a lăsat în urma morții sale câteva probleme care pot fi lămurite doar de fiica dumneavoastră. Ceea ce nu trebuie în niciun caz să vă neliniștească.

Doamna Yadin îl privi sceptică. „Probabil că ești un actor prost, se gândi Gropius, ori un mincinos prost, ba și mai rău, ambele la un loc.” Se simțea penibil.

Tăcerea ce se lăsase a fost brusc întreruptă de către femeie:

— Și pentru asta ați venit din Germania în Israel?

Gropius ridică din umeri.

Doamna Yadin întrebă curioasă:

— Despre ce este vorba? Poate că v-aș putea ajuta eu, doctore Gropius?

— Nu, nu cred. Este vorba despre câteva probleme de specialitate, despre care probabil că Schlesinger a discutat cu Sheba.

— Vă referiți la săpăturile de la Ierusalim?

— Da, la ele.

Chipul luminos al femeii se întunecă imediat și ea spuse:

— Da, aici nu vă pot ajuta. Îmi pare rău și acum vă rog să mă scuzați.

Ea se ridică și se pregăti să îl conducă pe Gropius către ușă.

— Se spune că ceea ce a suferit Schlesinger nu a fost un accident, ci un atentat cu bombă, spuse din mers Gropius.

— Oamenii vorbesc multe. Știți că noi, evreii, suntem mari povestitori de istorii. În orice caz, eu nu știu nimic despre asta.

Gropius arătă către o fotografie aflată într-o ramă de argint pe o servantă înaltă.

— Este fiica dumneavoastră, Sheba?

— Da, răspunse mama fără a mai intra în alte amănunte.

— Este într-adevăr foarte frumoasă, spuse Gregor și nu o făcu din politețe.

Sheba era o frumusețe. Avea părul lung, negru, ochi negri, iar pomeții înalți îi dădeau un farmec exotic întărit și mai mult de o aluniță pe obrazul stâng.

Gropius își luă rămas-bun pierdut în gânduri.

Ajuns din nou în stradă, parcurse pe jos drumul până la prima stație pentru taxiuri situată în fața unui hotel. Razele soarelui îi mângâiau plăcut fața, iar Gropius căzuse pe gânduri. Neîncrederea lui față de mama Shebei era cel puțin tot atât de mare ca suspiciunea pe care aceasta o manifestase față de el. Firește că ea știa mult mai mult despre relația Sheba-Schlesinger, deși nu îl întâlnise pe acesta din urmă niciodată. Și evident că exista un motiv pentru care ea pusese atât de brusc capăt discuției când Gropius adusese vorba despre misteriosul accident. Oricum, acum el știa unde o putea găsi pe Sheba și se decise să plece în aceeași zi la Beersheba.

De la hotel închirie un automobil Chrysler alb, cu instalație de aer condiționat, și plecă în direcția sud pe Al care lega Ierusalimul de Tel Aviv, apoi intră pe A4 în direcția Gaza, și după aproximativ 30 de kilometri ajunse la autostrada 40, care de aici șerpuia printr-un peisaj arid întrerupt din când în când de petice de verdeață viguroasă. Cam la douăzeci de kilometri de Beersheba, peisajul fu înlocuit de deșertul pietros Negev, unde dominau nuanțele de ocru și maro, acolo unde uriașele instalații de irigații nu transformaseră deșertul în paradis.

Era într-o joi și Beersheba era plin de lume, căci joia avea loc un târg al beduinilor, iar evenimentul atrăgea oameni din tot Israelul. În orașul vechi gândit acum o sută de ani de inginerii germani – de aceea era străbătut de străzi perpendiculare ca o tablă de șah – Gropius mai găsi o cameră într-un mic hotel denumit Hanegev, nu departe de muzeul din strada Ha’atzmaut, adăpostit de o veche moschee turcească.

De la recepționer, un evreu ucrainean pe nume Vladimir, care explica fiecărui nou oaspete în idiș, rusă și engleză că în orașul lui de baștină, Sevastopol, fusese director de teatru, Gropius

află că Pierre Contenau și echipa lui puteau fi găsiți la câțiva kilometri dincolo de marginea nordică a orașului, la Tell Be’er Sheva – însă abia mâine. Bărbatul își privi ceasul și, cu degetul arătător ridicat, anunță că din cauza arșiței profesorul oprea lucrul la prânz.

În dimineața următoare, Gregor Gropius se trezi devreme. Nu i-a fost greu, pentru că în hotel era larmă, iar orașul, după cât se părea, se trezea la viață odată cu primele raze ale soarelui. Micul dejun a fost modest, a constat în principal din sendvișuri mici cu pește și brânză de vaci, dar pâinea albă poroasă avea un gust excepțional.

Recepționerul, fost intendent de teatru, îi descrise într-un torent de vorbe și de gesturi drumul până la Tell Be’er Sheva, aflat la est de autostrada 60, în direcția Hebron.

Când Gropius ajunse pe un teren deluros, străbătut de vechi ziduri de fortificații și de canale, și opri mașina la marginea drumului neconsolidat, plin cu praf, soarele se afla încă jos, și arunca umbre lungi pe terenul unde se făceau săpăturile. O tăbliță te îndruma către un mic muzeu și dintr-o colibă din lemn, aflată fără vreun temei evident în peisajul carstic, se auzea strigând un bărbat în port palestinian. Când acesta se mai apropie, Gropius recunoscu în el chipul tăbăcit și întunecat al unui fiu al deșertului cu fire de un alb argintiu în barbă. În mâna stângă strângea o pușcă cu mecanism de darea focului antic, mai curând o piesă decorativă decât una capabilă de folosire.

Oricum, acesta vorbea engleza și Gropius putu să se facă înțeles spunând că venea din Germania și că o căuta pe Sheba Yadin. Omul îi respinse cu hotărâre rugămintea de a fi condus la ea și îi ceru să aștepte la mașină, pentru că el va vedea ce poate să facă. Și mai îndreptă amenințător flinta către Gregor.

Cu toate că era dimineața devreme, aerul începea deja să tremure deasupra resturilor de ziduri scoase la iveală de săpături. O instalație de irigare producea o ploaie artificială. Mirosea a praf umed. Gropius se uită nerăbdător spre est, unde palestinianul dispăruse după un val de pământ.

Când după o așteptare ce părea fără sfârșit sub soarele dogoritor bărbatul reapăru, acesta strigă de departe că Yadin nu mai lucrează de mult aici, iar mister Contenau nu dorește să fie

deranjat. Cu coada ochiului, Gropius observă că din coliba de lemn era urmărit cu binoclul.

Gropius nu lăsă să se vadă că remarcase asta. Nu voia să se dea bătut cu ceea ce îi spusese palestinianul și îi ceru bătrânului să îl informeze pe Contenau că profesorul Gropius de la München dorea să îi vorbească. Palestinianul se îndepărtă, de data aceasta în altă direcție.

După câteva minute, din direcția în care dispăruse paznicul veni un bărbat a cărui îmbrăcăminte, costum din pânză kaki și cască colonială, lăsa să se înțeleagă evident că era Contenau.

— Bun venit la Tell Be'er Sheva! spuse acesta în franceză.

Gropius răspunse pe limba lui:

— Mulțumesc, monsieur, a fost nevoie de mare putere de convingere până când câinele dumneavoastră de pază să accepte să mă anunțe!

Contenau râse.

— Da, Yussuf mai exagerează puțin uneori. Dar iertați-mă că vă întreb: suntem colegi?

— Nu, eu sunt medic, dar vin pentru unul dintre colegii dumneavoastră.

— Schlesinger?

Numele răsună ca prevestirea unei nenorociri în peisajul ce vibra parcă sub arșiță. Gropius avu impresia că Contenau regreta că menționase atât de spontan numele lui Schlesinger.

— Da, Schlesinger. L-ați cunoscut?

Contenau își șterse fruntea cu mâneca și o clipă închise ochii.

— Ce înseamnă „cunoscut"? spuse el în cele din urmă. Amândoi aveam aceeași specializare, arheologie biblică. Eram mai curând concurenți decât prieteni. Dar asta nu excludea faptul că atunci când ne întâlneam ne mai cinsteam cu câte un pahar. Înțelegeți, nu?

— Firește, confirmă Gropius și făcu cu ochiul șmecherește.

Între timp, Yussuf se apropiase de cei doi și se așezase pe pământ la umbra mașinii lui Gropius. Privea în depărtare indiferent, sprijinind arma pe genunchii îndoiți.

Gropius continuă pe un ton serios:

— Se spune că accidentul de mașină suferit de Schlesinger nu ar fi fost chiar un accident.

Contenau se apropie cu un pas și întrebă:

— Ci…?

— Un atentat, o acțiune cu țintă precisă!

— Cine spune asta?

— Printre alții și dumneavoastră, monsieur. În orice caz, așa pretinde doctorul Rauthmann de la Institutul de arheologie al Universității Humboldt din Berlin.

— Unuia ca Rauthmann i se spune *laveuse* – pe limba dumneavoastră cred că palavragioaică.

Gropius îl privi pe Contenau cu ochii mijiți, pe de o parte, din cauza luminii orbitoare, pe de altă parte, pentru a-i da de înțeles interlocutorului că nu prea crede aceste vorbe. Apoi întrebă:

— Deci dumneavoastră nu știți nimic despre un atentat asupra lui Schlesinger?

Contenau clătină indispus din cap.

— Monsieur Gropius, dumneavoastră ați venit pentru a afla ceva despre Schlesinger? Schlesinger este mort. Lăsați-l în pace.

— De fapt, de unde știți că Schlesinger este mort?

Gropius îl privea răbdător pe francez.

Acesta își mai șterse o dată fruntea. De data aceasta nu din cauza arșiței, ci mai curând simțindu-se încurcat. Răspunse cam nervos:

— Cred că de la Sheba Yadin. Ei doi se cunoșteau mai demult.

— Mama ei mi-a spus că o voi găsi aici. Spunea că lucrează pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? Contenau părea surprins. Ascultați, monsieur, întrebările dumneavoastră mă cam calcă pe nervi. Mă simt ca la un interogatoriu. Ce înseamnă asta? Eu nu aveam nimic comun nici cu Schlesinger și nici cu Sheba Yadin. Și acum vă rog să mă scuzați!

Îi aruncă paznicului câteva cuvinte în arabă și acesta se ridică și plecă spre colibă.

— Ar trebui să lăsați lucrurile așa cum sunt, spuse Contenau și se întoarse. Credeți-mă, nu vă faceți niciun serviciu…

Ceva era putred în toată chestiunea. După ce revenise la hotel, Gropius se culcase ca să mai recupereze din somnul pierdut. Se trezi cu gâtlejul uscat și cu ideea că Contenau trebuie să fi avut un interes să o țină pe Sheba departe de el. Pentru a-și potoli setea luă de la restaurant o sticlă de „Eden”, o apă plată, fadă, pe care o bău fără nicio plăcere.

Beersheba, un oraș cu o sută de mii de locuitori originari din mai toate țările lumii, nu pare prea ospitalier. În sud, orașul vechi se înfățișează pe alocuri ca un oraș al căutătorilor de aur din westernurile vechi. Dar oricum Gropius era mult prea preocupat de propriile probleme ca să fie atras de un tur al orașului. Îl interesa mult mai mult unde o putea găsi pe Sheba. Nici nu lua în considerare varianta renunțării.

Găsise un aliat în Vladimir, directorul de teatru din Sevastopol. Îl impresionase pe bătrân până la lacrimi recitând câteva versuri dintr-un monolog – Faust în limba lui Goethe:

„Vom Eise befreit sind Strom und Bäche
Durch des Frühlings holden, belebenden Blick.
Im Tale grünet Hoffnungsglück.
Der alte Winter în seiner Schwäche
Zog sich în raue Berge zurück”[5].

De fapt, era unicul monolog pe care îl mai ținea mintea de pe când era elev.

Gropius îl rugă pe Vladimir să îl ajute în căutarea Shebei Yadin, o tânără arheologă din Tel Aviv, iar Vladimir îl asigură că o va face, pentru că el cunoștea multă lume în Beersheba. Dar chiar a doua zi speranțele lui Gropius se năruiră, deoarece după temeinice investigații Vladimir ajunsese la concluzia că la Tell Be’er Sheva nu făcuse săpături nicio arheologă cu acest nume.

Gropius tocmai cina fără niciun chef într-un local de la capătul străzii pe care se afla hotelul său, când un bărbat se îndreptă spre el. Îl recunoscu imediat, cu toate că acum bărbatul era îmbrăcat cu totul altfel, modern. Era Yussuf, paznicul de la Tell Be’er Sheva. Acesta întrebă politicos dacă putea lua loc și Gropius îi arătă un scaun.

Rămaseră neobișnuit de mult unul în fața altuia tăcând. Din când în când Yussuf îl privea prietenos pe Gropius și, când privirile lor se întâlneau, palestinianul dădea din cap. Totul se repetă de mai multe ori, până când Yussuf își regăsi darul vorbirii și zise:

— În seara aceasta este răcoare, nu credeți?

— Oh, da, dar este foarte plăcut, răspunse Gropius.

---

[5] Din chinga ghețurilor primăvara/ Slobozește fluvii și pâraie/ Iar în vale-nverzește iar speranța./ Bătrâna iarnă cea greoaie/în asprii munți culcușul și-l găsește.

Apoi interveni iarăși o îndelungată tăcere, timp în care bătrânul scotea din buzunar sâmburi de fistic și îi zdrobea între dinți.

Gropius nu știa dacă întâlnirea era întâmplătoare ori dacă palestinianul avea să îi spună ceva. Așa încât salvarea veni când brusc Yussuf îl întrebă:

— Ce voiați de la Miss Yadin?

— O cunoașteți? întrebă înviorat Gropius.

Palestinianul se încruntă, dar nu răspunse.

— Trebuie să vorbesc cu ea, adăugă Gropius. Sheba Yadin a fost prietenă cu Arno Schlesinger, un arheolog german care din păcate a murit. Eu sunt prieten de familie și aș dori să aflu ceva ce poate să știe doar Miss Yadin.

— Oh, da, Mr. Schlesinger, remarcă Yussuf oftând și clătinând din cap.

Gropius începu treptat să creadă că întâlnirea nu era întâmplătoare și că el ar trebui să plătească pentru informații. Scoase din buzunarul interior al hainei două bancnote lila de câte 50 de shekeli și le împinse discret pe masă sub palmă.

Cu ambele mâini sprijinite pe mânerul bastonului, palestinianul privea banii de sus, aproape cu scârbă și, de parcă tocmai dăduse de un sâmbure de fistic amar, scuipă pe podea. Se întoarse pe o parte și îi expuse lui Gropius umărul.

— Bine, cât vreți?

Gropius făcea mari eforturi să nu își trădeze agitația.

Cu privirea îndreptată către partea cealaltă a străzii și cu liniștea unui patriarh, palestinianul răspunse:

— Zece mii.

— Zece mii de shekeli? Gropius socoti în gând. Asta însemna trei mii de euro, o sumă enormă pentru un om ca Yussuf. Întrebă: Și eu ce primesc pentru suma aceasta?

Palestinianul se aplecă peste masă și șuieră:

— Tot ce știu eu despre Mr. Schlesinger și Miss Yadin. Și ceea ce știu este mult mai valoros decât zece mii de shekeli, credeți-mă.

Gropius râse cam artificial:

— Yussuf, eu știu că ei aveau o relație și că Schlesinger era căsătorit.

— Nu la asta mă refer, îl întrerupse Yussuf. Mă refer la săpăturile lui Schlesinger de la Ierusalim. Nu degeaba

Schlesinger i-a plătit bine pe oamenii lui, ca aceștia să își țină gura. El știa precis cât valora descoperirea sa pentru anumiți oameni. Dumneavoastră nu sunteți primul care vă interesați de activitatea lui Schlesinger. Niște spanioli i-au oferit lui Contenau mult mai mulți bani decât vă cer eu dumneavoastră. Dar Contenau știa doar ce îi povestisem eu și eu am păstrat numai pentru mine ce era mai important. Acum vreau și eu o bucată din prăjitură!

Și palestinianul lovi podeaua cu bastonul.

Gropius dădu din cap. Își dădu brusc seama de ce cazul Schlesinger era atât de încâlcit: Pentru că însuma urmele a două crime. Deși se afla încă departe de clarificarea cazului, Gropius era decis să urmeze noi căi.

De la o clipă la alta neîncrederea citită pe chipul lui Gropius ceda, lăsând loc unei neașteptate bunăvoințe.

— Bine, spuse el, eu vă fac o propunere: jumătate de sumă acum, iar cealaltă jumătate doar dacă ceea ce îmi spuneți reprezintă cu adevărat o noutate.

Yussuf se gândi repede și întinse palma peste masă. Gropius înțelese și zise:

— Voi aduce banii mâine-dimineață.

Palestinianul dădu din cap:

— Am încredere în dumneavoastră, Mr. Gropius.

— De unde îmi știți numele? Și cum m-ați găsit?

Yussuf strânse din ochi și din această cauză pe chipul lui apărură sute de riduri, și spuse:

— Beersheba nu este atât de mare ca un străin să nu poată fi găsit. În Beersheba există doar patru hoteluri. Inițial am crezut că un european distins cum sunteți dumneavoastră s-a cazat la Desert Inn. Apoi însă v-am văzut Chryslerul parcat în față la Hanegev și Vladimir știa unde dau de dumneavoastră.

Palestinianul refuză să dezvăluie măcar una dintre informațiile pe care le poseda. Nu dădu nici despre Sheba Yadin vreo informație. Ba mai mult, insistă ca a doua zi să se întâlnească la Ierusalim și să ajungă acolo pe căi diferite.

— La prânz, la ora 12:00 la autogară, în primul rând. Și nu uitați banii, Mr. Gropius! Înainte de pleca spre orașul vechi mai adăugă: Nu vă ridicați. Nu este bine să fim văzuți împreună, mă înțelegeți!

De fapt, Gropius nu mai înțelegea nimic. Se uita pierdut în farfuria goală, în care fusese servit în timpul discuției cu un gustos „of sumsum”, adică bucăți de cocoșel tăvălite în susan și prăjite în ulei. Trase cu coada ochiului la clienții de la celelalte mese. Se simțea supravegheat, deși nu deținea nicio dovadă în acest sens. Dar comportamentul sigur al palestinianului îl dezorientase profund. Cu siguranță, acesta nu era un om lipsit de educație și, la fel ca la toți orientalii, era greu de ghicit ce se ascundea sub masca lor prietenoasă. Îl atrăgea Yussuf într-o capcană? De ce îl trimitea tocmai la Ierusalim? Într-un oraș în care din timpuri biblice tot ce era ușor devenea complicat?

În aceeași zi Gropius a plecat la Ierusalim, oraș aflat la nici două ore de mers cu mașina spre nord. Hotelul King David de pe strada cu același nume emana șarmul ușor decadent al începutului de secol XX, iar Gropius luă o cameră la etajul cinci, cu vedere spre parc și spre vechiul Ierusalim.

Dormise prost și nu știa ce îl aștepta, dar încă mai trăgea speranța că va afla ceva important despre Schlesinger. De aceea ridică de la banca aflată tot în proprietatea hotelului suma care urma să dezlege gura lui Yussuf. Pentru că nu era obișnuit cu condițiile de trafic din agitatul oraș, cu o oră mai devreme decât era stabilită întâlnirea urcă într-un taxi și se îndreptă spre autogară. Cu toate că șoferul, un evreu polonez, nu folosi o rută directă – Gropius crezu că vede de două ori câteva clădiri – ajunse la autogară într-o jumătate de oră.

În timp ce se uita după Yussuf în mulțimea de oameni gălăgioși, negustori, țărani, muncitori din teritoriile palestiniene și familii care se deplasau cu tot calabalâcul casnic, își dădu seama în ce acțiune ușuratică se angajase. Cu brațele presa banii ascunși în două plicuri în buzunarul interior al hainei. Nu cunoștea nici măcar numele întreg al lui Yussuf și poate că ar fi gândit altfel lucrurile dacă în clipa următoare nu ar fi oprit lângă el un automobil hodorogit. Pe bancheta din spate era Yussuf, care deschise portiera și îi ceru lui Gropius să urce. Yussuf trecu imediat la subiect întrebând direct:

— Aveți banii, Mr. Gropius?

Și întinse mâna. Gropius îi predă unul din cele două plicuri palestinianului de nerecunoscut în îmbrăcămintea dichisită și Yussuf făcu un semn la care șoferul porni mașina.

Se deplasau pe strada Yafo, apoi pe King George V către sud; după care Gropius pierdu orientarea.

— Încotro mergem? se interesă el ezitant, în timp ce șoferul, de asemenea palestinian, efectua manevre curajoase de evitare.

— Așteptați! răspunse Yussuf rotind ochii în cap.

În fața lor apăru vechiul zid al orașului și în locul în care zidul coti în unghi drept spre est, Yussuf făcu semn șoferului să oprească.

— Veniți cu mine, Mr. Gropius, zise el și arătă cu bastonul către muntele Sion, pe care se ridicau turnul și cupola unei biserici și o mănăstire. Un drum îngust ducea într-acolo. Era la amiază și soarele primăverii ardea nemilos pe cer.

Gropius renunțase să-i mai pună întrebări bizarului palestinian. Lăsa lucrurile în voia lor. Și nu mai fu nevoit să aștepte mult. Curând Yussuf părăsi trotuarul și cu pași mari traversă mărăcinișul și terenul stâncos. Gropius îl urmă.

În dreptul unui zid de piatră se opri, bătu cu bastonul în stâncă de parcă ar fi vrut să marcheze un loc anume și zise:

— Aici a săpat ultima oară Mr. Schlesinger. Eu eram supraveghetor. Eu cunoșteam aici fiecare piatră, fiecare stâncă, fiecare bucată de pământ. Aici s-a întâmplat.

— Accidentul lui Schlesinger?

Yussuf nu îi dădu nicio atenție lui Gropius și continuă:

— Schlesinger avea aprobare de la *Israel Antiquity Authorities* pentru două campanii de săpături. În mod oficial, el căuta temelia casei Maicii Domnului, care în credința dumneavoastră joacă un rol important; însă eu cred că el, când a început lucrările, avea în cap cu totul altceva. Schlesinger trebuie să fi găsit un indiciu care l-a condus să sape exact în acest loc!

Yussuf descrise cu bastonul un cerc și Gropius remarcă valul de pământ ca un inel cu diametrul de zece metri.

— Oamenii mei, continuă Yussuf, săpau de patru zile, când la o adâncime de doi metri și jumătate au dat de o ladă cioplită în calcar, lungă de mai puțin de un metru și închisă cu un capac din piatră. Mr. Schlesinger m-a însărcinat pe mine să ridic capacul cu ajutorul unei răngi. Conținutul era dezamăgitor, cel puțin pentru mine; oase umane. Puse cap la cap, ele trebuie să fi reprezentat scheletul unui om. Dar asta nu era tocmai ceva impresionant. Lucrurile stăteau însă altfel pentru Mr.

Schlesinger: el părea foarte emoționat și a dispus ca lada de piatră să fie reînchisă imediat. În plus, trebuia să îmi concediez oamenii. Am primit cu toții compensații rezonabile. Mie mi s-a cerut să nu vorbesc despre asta. În ziua următoare, lucrurile au luat o turnură dramatică.

Gropius bătu nervos cu piciorul pământul pietros și spuse încet:

— Povestiți mai departe!

— Eu nu am remarcat că pe partea frontală a obiectului din piatră erau sculptate litere, dar chiar de le-aș fi văzut, nu mi-ar fi folosit, pentru că nu știam să le citesc. Nici Mr. Schlesinger nu era sigur de el. A cerut sfatul unui expert, care a stabilit că era vorba despre o inscripție arameică.

— Și? Cum suna inscripția?

Yussuf se apropie foarte mult de Gropius și răspunse încet:

— „Joshua, fiu al lui Iosif, frate al lui Iacob”.

În timp ce vorbea ochii parcă îi scoteau fulgere.

Gropius îl privi lung pe palestinian. Îi era greu să înțeleagă consecințele finale ale celor spuse; abia treptat, când din negura istoriei se îți un eveniment care răsturna tot ce se cunoștea până acum, își dădu seama de importanța acestei inscripții.

— Dacă vă înțeleg bine, spuse Gropius, Schlesinger credea că găsise osemintele lui Isus din Nazareth.

— El nu credea, el era convins și a făcut totul pentru a-și dovedi teoria. Pentru că la început toți au fost împotriva lui, arheologi, teologi și cercetători ai Bibliei. Arheologii considerau lada din piatră drept un fals grosolan, teologii susțineau că osemintele lui Isus din Nazareth nu se puteau afla pe Pământ, pentru că Isus ar fi urcat la cer și cercetătorii Bibliei erau de părere că numele de Joshua sau Isus nu ar fi fost atât de rar până la începutul erei creștine, deci putea fi vorba despre osemintele unui bărbat oarecare mort în urmă cu două mii de ani.

Spusele lui Yussuf treziră admirația lui Gropius. Pentru un om de condiția lui era deosebit de educat și se exprima ales, de aceea Gropius se îndoi că el ar fi cu adevărat acel simplu fiu al deșertului, drept care se dădea.

— Și Schlesinger cum a reacționat? se interesă Gropius.

— În privința numelui Isus, Mr. Schlesinger era de părere că doar puțini dintre cei cu acest nume aveau un tată Iosif și

probabil doar unul avea în plus și un frate cu numele de Iacob. Ambele nume sunt totuși menționate în Noul Testament în legătură cu Isus. Afirmația că era vorba despre un fals o combătea cu cercetările din domeniul științelor naturale pe care le solicitase în Europa. Obiecțiile cele mai puternice proveneau firește de la bisericile creștine, dar și de la prelații islamici, pentru că în ambele credințe Isus S-a ridicat cu trup cu tot la Dumnezeu. Era ceva penibil ca brusc să fie descoperite osemintele Lui! Yussuf zâmbi viclean și făcu cu ochiul, după care adăugă: în ziua următoare, Mr. Schlesinger a pus să fie astupată groapa împreună cu lada.

Gropius nu își dădea seama dacă arșița prânzului ori povestea palestinianului era vinovată de faptul că pe ceafa îi curgeau șiroaie de sudoare. Ce era cu descoperirea lui Schlesinger? Era o himeră, o teorie curajoasă ori povestea lui Yussuf trebuia luată în serios? Yussuf putea să povestească multe. Probabil că era un povestitor talentat, mai ales având în vedere banii promiși. Pe de altă parte, relatarea lui Yussuf se potrivea perfect cu ceea ce știa el despre Schlesinger.

După ce se mai gândi o vreme, cugetă cu voce tare:

— Cu siguranță că în urma teoriei sale Schlesinger s-a pricopsit cu ceva dușmani.

— Câțiva? Palestinianul duse mâna la față. Mr. Schlesinger avea numai dușmani. Chiar și cei care nu îl vorbeau de rău au fost declarați de el drept dușmani. După descoperirea făcută era izolat. În cercul colegilor lui umbla zvonul că se smintise. Ziarele cărora li s-a adresat în chestiunea descoperirii nu au publicat niciun rând despre aceasta. Asta l-a jignit. Față de mine a făcut odată o remarcă: „Am să le-o plătesc tuturor!” Nu aveam idee ce înțelegea prin asta, dar când mi-a spus-o parcă se transformase brusc în altă persoană. Când într-o dimineață de luni am făcut o descoperire neașteptată, firea lui deschisă, simpatică, a devenit cu totul alta. Pentru dumneavoastră, Mr. Gropius, o piatră seamănă cu oricare alta, dar pentru mine fiecare piatră are o înfățișare proprie și eu remarcam imediat tot ce era străin în acest loc. I-am împărtășit lui Mr. Schlesinger bănuiala mea și mi-am adunat oamenii. Nu a durat nicio jumătate de zi și deja decopertasem din nou lada de piatră. Când i-am ridicat capacul, bănuiala mea s-a adeverit. Osemintele dispăruseră.

— Schlesinger avea o bănuială cu privire la cele întâmplate?

Yussuf ridică din umeri și dură mai mult până când aceștia reveniră la poziția inițială. Apoi spuse:

— După cum v-am spus, evenimentul acesta i-a schimbat firea. Mr. Schlesinger nu mai vorbea acum și, atunci când o făcea, vorbele lui erau pline de ură, de supărare.

— Și asta nu a fost tot! interveni Gropius. Cum s-a ajuns la explozie?

Palestinianul închise scurt ochii, ca și cum căuta o anumită scenă în memorie.

— S-a întâmplat atât de surprinzător și de violent, spuse el, încât mi-am pierdut cunoștința preț de câteva momente, și imediat după aceea nu mi-am mai amintit nimic. Abia după mai multe săptămâni am început, treptat, să îmi amintesc.

— Dar spuneți odată! Nervii lui Gropius erau suprasolicitați. Întrebă insistent: Ce s-a mai întâmplat pe urmă?

Ezitând, aproape cu teamă, Yussuf descrise ce s-a petrecut în ziua următoare.

— L-am așteptat pe Mr. Schlesinger jos, lângă zidul orașului, unde de obicei își parca jeepul. Voia ca în acea dimineață să fotografieze inscripția de pe lada din piatră. Cele mai bune condiții de iluminat pentru asta erau dimineața devreme. Soarele era jos și relieful inscripției arunca umbre clare, astfel încât ea se putea citi bine. Totuși, până când să fi montat Mr. Schlesinger aparatul foto în groapă a trecut timp prețios și soarele ajunsese într-o poziție nefavorabilă. De aceea Mr. Schlesinger mi-a cerut să îi aduc din mașină o folie-oglindă care reflecta lumina solară. Dar eu nu am găsit folia, cu toate că descărcasem jumătate din încărcătura jeepului. Mr. Schlesinger devenise nerăbdător. A ieșit din groapă și tocmai ajunsese sus, când o puternică explozie a zguduit muntele Sion. Deși eu mă aflam cam la o sută de metri, am avut impresia că detunătura îmi sfâșiase plămânii. Am văzut în fața ochilor ridicându-se un nor imens de praf. Nu știam ce s-a petrecut. Ca într-un vis am alergat sus strigând: „Mr. Schlesinger!”, dar din cauza prafului nu mai vedeam nimic. Când în cele din urmă praful s-a mai așezat, l-am găsit îngropat pe jumătate în nisip și pietriș. Răni nu se vedeau. Îi tremurau puternic mâinile și picioarele. Abia după ce l-am curățat de praf și grohotiș i-am văzut rana din abdomen. Între timp se auzea și sirena unei mașini a salvării. L-

au dus la St. John’s Hospital. Acolo a fost operat. O schijă îi sfârtecase ficatul.

Gropius examină din priviri valul de pământ pe care avusese loc atentatul. Nimic, dar absolut nimic nu indica faptul că în acel loc fusese detonată o bombă și dacă nu ar fi văzut cu ochii lui rana lui Schlesinger, Gropius nu l-ar fi crezut pe Yussuf.

— Spuneți-mi, Yussuf, începu Gropius, de ce nici dumneavoastră și nici Schlesinger nu ați observat că sub ladă era ascunsă o bombă?

Palestinianul luă o mină supărată:

— Nu mă credeți, Mr. Gropius?

Scoase nervos din buzunar teancul de bani pe care i-l dăduse Gropius, îl aruncă la picioarele acestuia și dădu să plece.

Gropius îl apucă de mânecă și avu nevoie de multă putere de convingere și de multe scuze, ca să îl calmeze pe palestinian.

— De ce să vă fi mințit? spuse el încă jignit. Ce aș fi avut de câștigat spunându-vă o poveste aiurea? Ori mă credeți, ori uitați că ne-am întâlnit, Mr. Gropius!

Astfel pus la punct, Gropius preferă să nu mai pună deocamdată întrebări.

Abia după o lungă tăcere Yussuf reveni la întrebarea lui Gropius:

— Bomba era îngropată în pământ. Probabil ascunsă sub lada de piatră, pentru că lada foarte grea a fost sfărâmată în mii de bucățele.

— Și cum a fost declanșată explozia? Dumneavoastră ce credeți? Poliția ce a descoperit?

Yussuf vârî înapoi în buzunarul de la piept teancul de bani pe care îl aruncase și zise:

— Mr. Gropius, în acest oraș ne-am învățat să trăim cu bombe. Ele sunt aproape ceva cotidian. O bombă care nu provoacă un deces și nici pagube materiale nu interesează pe nimeni. Nu îmi amintesc nici măcar ca un ziar să fi publicat ceva despre acest accident.

Bătrânul scormoni cu bastonul pământul pietros, ca și cum ar fi căutat relicve. După un timp spuse:

— Nimic, dar chiar nimic nu a rămas din descoperire, cu excepția…

— Cu excepția…?

Gropius îl privi pe Yussuf plin de așteptări.

Palestinianul scoase din buzunar câteva fotografii. Nu erau prea grozave, mai curând instantanee, dar se vedea clar lada din piatră cu inscripția sculptată pe latura lungă, iar într-o altă fotografie era un ansamblu de oase, printre care o tigvă, un femur și mai multe vertebre.

— Eu am avut o presimțire, spuse Yussuf ștergând cu mâneca urmele de degete de pe fotografii. Mr. Schlesinger nu știa că am făcut fotografii. Le puteți avea, dacă le vreți, Mr. Gropius.

— Ce? Schlesinger nu a văzut niciodată fotografiile?

— Niciodată. Când Mr. Schlesinger a ieșit după operație de la St. John's Hospital, totul s-a desfășurat foarte repede. El voia doar să plece cât mai curând înapoi, în Germania. Miss Yadin a avut mare grijă de el. A zburat cu el în Germania. Eu nici nu am avut timp să îmi iau rămas-bun.

Gropius rămase ca paralizat. Privea fotografiile în timp ce gândurile îl năpădeau. Era neîndoielnic că relatarea lui Yussuf nu era o fantezie. Se potrivea ca piesele unui mozaic în ceea ce știuse despre Schlesinger.

Gropius nu mai știa cât timp meditase, când palestinianul îl readuse la realitate.

— Știu că sună straniu, dar este adevărul așa cum l-am trăit eu. Șoferul așteaptă. Dacă vreți, vă duc la hotel.

În mașină Gropius îi dădu bătrânului și cealaltă jumătate a sumei, și Yussuf îi înmână fotografiile, șapte bucăți.

— Cine a văzut fotografiile până acum? întrebă Gropius în timp ce șoferul o luă spre strada King David.

— Nimeni. Nu am avut vreun motiv pentru care să le arăt cuiva și probabil că oricum nimeni nu m-ar fi crezut.

Era clar.

— Și dumneavoastră? se interesă Gregor precaut. Dumneavoastră credeți că în lada din piatră se aflau osemintele lui Isus din Nazareth? Locul descoperirii lor se află la o distanță bună de biserică și mormânt.

Pe chipul zbârcit al lui Yussuf trecu fulgerător un zâmbet șiret.

— Despre asta Mr. Schlesinger a discutat mult cu mine. Trebuie să admit că inițial am fost sceptic. Este atât de ușor să spui: Astea sunt osemintele lui Isus din Nazareth. Dar după ce iei în considerație consecințele, afirmația capătă o importanță imensă pentru creștini, pentru evrei și pentru musulmani în aceeași măsură.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare!

— Mr. Schlesinger obișnuia să spună că probabilitatea îngropării lui Isus pe locul unde se află biserica mormântului este mult mai mică decât probabilitatea ca mormântul Lui să se afle în altă parte. Pentru că prima biserică a mormântului a fost ridicată abia la trei sute de ani după moartea Lui, la încă trei sute de ani a fost construită o altă biserică și după o mie de ani o a treia. Cine poate susține că știe locul corect? Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, au apărut primele îndoieli. Generalul englez Gordon susține, nu fără temei, că niciodată nu au existat morminte în interiorul zidurilor orașului. Totuși, biserica se află în interiorul vechilor ziduri. Un mormânt săpat în stâncă în exterior, descoperit de general, este și astăzi considerat de către creștinii anglicani ca mormânt al lui Isus. Dar pentru că nu există dovada pentru asta, Mr. Schlesinger a făcut alte cercetări și a găsit în cele din urmă lada din piatră cu inscripția. Mr. Schlesinger le considera autentice pe ambele, atât lada din piatră, cât și osemintele, și ca să vă răspund la întrebare, Mr. Gropius, și eu sunt de aceeași părere.

Yussuf îi ceru șoferului să oprească în fața hotelului King David.

— Nu ar fi bine să fim văzuți împreună, spuse el făcând cu ochiul.

— Dar pe mine nu mă cunoaște nimeni aici! exclamă dezarmat Gropius.

— Oh, nu, mai spuneți asta, Mr. Gropius! Țara aceasta este mică, cu toate că uneori taie respirația întregii lumi. Unui străin nu-i e defel ușor să rămână neobservat aici.

Gropius nu își dădea prea bine seama ce voise să spună Yussuf. Dar înainte de a coborî, îl întrebă:

— Unde o găsesc pe Sheba Yadin?

Bătrânul palestinian se încruntă. Dar ca să scape, în cele din urmă zise:

— Mr. Contenau mi-a interzis strict să vorbesc despre Miss Yadin, indiferent cine se interesează de ea. Mă înțelegeți, Mr. Gropius.

— Contenau? Acest Contenau se poartă de parcă ar fi răspunzător cu educația ei!

— Nu cu educația!

— Ci? îl privi pe Yussuf în față. Aha, acum înțeleg. Contenau i-a luat locul lui Schlesinger. Am dreptate?

Bătrânul dădu afirmativ din cap cam rușinat.

— Cei doi trăiesc împreună?

— Da, Mr. Gropius.

— Și care este motivația acestui joc de-a v-ați ascunselea?

— Deja am vorbit prea mult, Mr. Gropius!

— Dar vorbiți odată! strigă Gregor pierzându-și răbdarea.

— Eh, după ce Mr. Schlesinger a părăsit Israelul, diferiți oameni au încercat să o contacteze pe Miss Yadin. Pretextul era că voiau anumite informații despre Mr. Schlesinger. Când s-a aflat că Mr. Schlesinger a murit, Miss Yadin a fost de-a dreptul urmărită, iar ea s-a speriat. Mr. Contenau m-a însărcinat atunci să o izolez de oamenii supărători. O sarcină nu prea onorabilă pentru cineva care a descoperit osemintele lui Isus din Nazareth. Nu credeți, Mr. Gropius?

— Unde este Sheba? repetă Gregor întrebarea.

— Este aici, în Ierusalim, împreună cu Mr. Contenau. Mr. Contenau are o locuință în Mea Shearim. Din ce știu eu, Miss Yadin vrea să plece mâine în Europa.

— Știți unde pleacă?

— Cred că în Italia, la Torino!

Gropius deschise portiera mașinii.

— Mulțumesc, Yussuf! M-ați ajutat foarte mult!

Și se îndreptă cu pași grăbiți spre intrarea hotelului.

În aceeași după-amiază Gregor Gropius și-a rezervat un loc la zborul de la Tel Aviv spre Roma, și apoi spre Torino. Francesca a fost foarte emoționată când a sunat-o de la hotel și a rugat-o să îl ia în ziua următoare, la ora 14>00 de la aeroportul Caselle. Situația se schimbase complet.

Gropius nu se număra printre cei care obișnuiau să se trezească devreme, el avea nevoie de ceva timp ca să se pună în mișcare, dar în acea dimineață se ridică din pat exact la ora șase, își strânse lucrurile și ceru la room-service un mic dejun, după care plecă cu autoturismul închiriat spre aeroportul Ben Gurion. Ajunse mult mai devreme decât ar fi fost necesar, restitui mașina și făcu formalitățile de plecare. Acum aștepta tensionat să apară Sheba.

Avantajul lui era că Sheba nu îl cunoștea, în timp ce el îi văzuse fotografia la mama ei, la Tel Aviv. Gropius construi tot

felul de scenarii în legătură cu Torino, țelul călătoriei Shebei. Trebuia să descopere ce căuta fata la Torino.

Dintr-un colț retras al sălii destinate celor care plecau, Gropius sorbea din cafeaua servită într-o ceașcă din plastic și nu scăpa din priviri ghișeul deasupra căruia o tăbliță anunța zborul EL AL pentru Roma de la ora 10>30. Dimineața de primăvară era însorită și promitea un zbor plăcut peste Marea Mediterană. Ceea ce îl liniștea.

Să îl fi înșelat intenționat Yussuf? Acest gând îi trecu prin minte lui Gropius când, cu două ore înainte de decolare, Sheba încă nu apăruse. El se plimba nervos încoace și încolo, când practic în ultimul minut apăru Pierre Contenau.

Gropius trebui să privească de două ori, pentru că tânăra femeie ce îl însoțea arăta cu totul altfel decât Sheba din fotografia văzută de el. Avea părul scurt, blond, coafat într-un stil page îndrăzneț și purta un costum cu pantalon. De la distanță Gropius nu își putu da seama cu certitudine dacă aceea era Sheba. Ce se petrecea aici?

O voce feminină melodioasă făcu primul anunț pentru zborul EL AL spre Roma. Contenau se despărți de tânăra femeie îmbrățișând-o călduros și Gropius mai observă și că acesta îi plasase un plic maroniu, pe care femeia îl făcu dispărut sub jachetă. Ea se îndreptă către locul unde se controlau bagajele de mână. Contenau plecă grăbit spre ieșire.

Gropius se gândi cum ar trebui să procedeze. Voise Yussuf să îl inducă în eroare? Se decise repede și cu tichetul de zbor se îndreptă către ghișeul la care cu puțin înainte rezolvase formalitățile de plecare.

— Vă rog să mă scuzați, i se adresă el stewardesei cu ochii negri de la ghișeu, ar fi posibil să îmi schimbați locul lângă Miss Yadin? Suntem vechi prieteni și ne-am întâlnit aici întâmplător.

Zâmbind amabil, stewardesa îi luă tichetul lui Gropius și bătu ceva pe tastatura computerului, apoi îi răspunse:

— Îmi pare rău, Mr. Gropius, în avion nu mai sunt locuri libere, dar poate puteți realiza în interior un schimb de locuri. Miss Yadin stă la doar două rânduri în fața dumneavoastră.

Gregor mulțumi. Acum știa că Sheba era în avion. Nici nu știa cum ar fi reacționat dacă ar fi găsit un loc liber chiar lângă Sheba.

CAPITOLUL 13

Între timp, grupul de la poliția judiciară aflat sub conducerea lui Wolf Ingram nu rămăsese inactiv. Procurorul Markus Renner emisese prin Interpol un mandat de arestare internațional pentru doctorul Fichte aflat până cu puțin timp în urmă la Monte Carlo. Când poliția monegască năvăli în apartamentul lui, pasărea își luase deja zborul. Avionul lui, un Piper Seneca II, se afla pe aeroportul din Nisa sub permanentă supraveghere.

La Serviciul Federal de Informații investigațiile se concentraseră spre descifrarea prescurtării IND, căreia i se atribuia o deosebită însemnătate în demascarea celor aflați în spatele scandalului transplanturilor. Asta deoarece toți erau de acord că Fichte era doar un angrenaj al unei mari mașinării care folosise suferințele unor oameni avuți și că probabil cazul avea dimensiuni care făceau să ți se ridice părul în cap.

Atât lui Ulf Peters de la BND, cât și lui Wolf Ingram de la poliția judiciară le era clar că aveau de-a face cu o organizație periculoasă, care opera în taină de undeva, poate chiar din afara Europei.

Banda de pe coroana mortuară de pe mormântul lui Thomas Bertram operat de Fichte, pe care se afla înscrisă prescurtarea IND, le dăduse de lucru trei zile până să descopere în cealaltă parte a orașului florăria de unde provenea. Patroana, o femeie blajină, naivă, pe care o puteai crede în stare să vorbească cu florile ei în secret, își aminti de un bărbat bondoc, cu păr negru și îmbrăcat în negru, care plătise cu bani peșin comanda, și mai lăsase și un bacșiș gras. Din păcate, această informație nu ajuta defel cercetările.

Și o analiză operativă a cazului efectuată de un specialist psiholog nu a găsit nicio legătură cu infracțiuni asemănătoare din trecut. Ca urmare s-a dovedit a fi inutilă și baza de date VICLAS[6] cu mii de infractori în serie și violenți. Nu, unica afirmație pe care a putut să o facă specialistul psiholog suna astfel: „La nivelul actual al investigațiilor avem de-a face cu o modalitate cu totul nouă de criminalitate și cu un cerc de autori până acum necunoscut”.

În opinia autorităților, prinderea lui Fichte și a lui Prasskov era doar o chestiune de timp. Dar Wolf Ingram nu își făcea iluzii,

[6] „Violent Crime Linkage Analysis System“ - bancă de date utilizată pentru analiza infracțiunilor săvârșite cu violență.

pentru el era demult clar că în spatele fiecărei crime se ascundea o rețea de infractori lipsiți de scrupule, care urmăreau un cu totul alt scop decât cel aparent. Nu avea dovezi, dar pregătirea lui de criminalist și îndelungata experiență în combaterea crimei organizate îi spuneau că motivația acestor oameni trebuia căutată cu totul în altă parte. Dar unde?

După ce implicarea unui grup special format din opt lucrători, schimbul de informații cu poliția judiciară a landului și sprijinul BND nu au dus la progrese în acest caz, Wolf Ingram spera la cel mai puternic aliat al tuturor polițiștilor din lumea aceasta – hazardul. Nu este niciun secret că, fără a discredita munca criminaliștilor, crimele cele mai perfide, cele mai rafinate, cele care păreau perfecte sunt rezolvate după mulți ani de eșecuri printr-o întâmplare.

Dar arestarea doctorului Fichte pe aeroportul Charles de Gaulle din Paris în aceeași seară nu a fost o întâmplare. Fichte făcuse rezervări pentru sine și pentru Veronique Gropius la un zbor de noapte către Miami, sperând să se dea dispărut în SUA și să scape de urmărirea penală. În dimineața următoare, Fichte și amanta lui au fost aduși în fața unui judecător din Paris.

În aceeași zi, pe prima pagină a ziarului *Bild* a apărut titlul: „O NOUĂ MOARTE ÎN CLINICĂ DUPĂ TRANSPLANTUL DE ORGANE – o berlineză de 42 de ani moare la câteva ore după un transplant de plămân realizat cu succes”.

Pe timpul zborului de la Tel Aviv la Roma, Gropius nu a scăpat-o din ochi pe Sheba Yadin. Era sigur că Sheba avea să-l conducă la o nouă pistă. În ciuda tuturor îndoielilor lăsate de povestea lui Yussuf, cele spuse de acesta îi stăteau ca o grea povară pe suflet. Însăși posibilitatea ca descoperirea lui Schlesinger să corespundă adevărului îl neliniștea. Remarcă faptul că mâinile îi tremurau când scoase pe furiș fotografiile din buzunarul interior al hainei pentru a le privi nici el nu mai știa a câta oară. De ce nu îi ceruse lui Yussuf negativul? Calitatea imaginilor nu era cea mai bună. Ideea îi veni puțin înainte de a ateriza la Roma.

Până la zborul spre Torino îi mai rămânea o oră și Gropius o urmări pe Sheba de la distanță. Voia să fie sigur că nu se simțea

supravegheată, pentru că nu știa dacă ea nu îl văzuse totuși când fusese la Be’er Sheva.

La Torino, Francesca aștepta la ieșirea din clădirea aeroportului în mașina ei break gri.

— Nu am crezut că ne vom revedea atât de repede! strigă ea și se aruncă de gâtul lui Gregor.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu am crezut, răspunse Gropius și folosi ocazia pentru a o urmări pe Sheba peste umărul Francescăi.

La telefon deja o pusese la curent cu faptul că Sheba fusese amanta lui Schlesinger, că ea cunoștea secretul îmbogățirii lui Schlesinger și că acum ea probabil era pe cale de a vinde ceea ce știa.

În privința descoperirii făcute de Schlesinger, Gropius păstrase până acum tăcerea, deși știa că va trebui să îi încredințeze cât de curând secretul și Francescăi.

— Întoarce-te fără să atragi atenția, spuse Gropius desprinzându-se din îmbrățișarea strânsă a Francescăi și adăugă: Fata în costumul cu pantalon de culoare închisă și cu părul blond tuns scurt este Sheba Yadin. Nu trebuie să o pierdem din ochi.

Francesca o examină pe tânăra femeie cu acea privire de superioritate proprie femeilor, care consideră orice apariție feminină o potențială rivală. Îl luă de braț pe Gropius și îl trase în direcția mașinii ei. Urmări apoi în oglinda retrovizoare cum Sheba Yadin urca într-un taxi. Porni motorul și începu urmărirea.

Cum era de așteptat, taxiul se îndreptă pe autostradă spre sud. Pe Via Cigna se circula în coloană și de mai multe ori au fost pe punctul de a pierde taxiul, dar mulțumită propriei rutine și cu puțin tupeu Francesca reuși să își facă loc mereu după taxi.

La gară, taxiul coti pe Via Cernaia și opri în fața hotelului Diplomatic, o clădire cub cu cinci etaje și cu arcade boltite la intrare. Francesca opri pe partea cealaltă a străzii. Urmăriră împreună cum Sheba Yadin intra în hotel.

— OK, așteaptă-mă aici, zise ea și sări din mașină înainte ca Gregor să poată spune ceva, apoi intră în hotel.

Când reveni după vreo douăzeci de minute, Gropius avea o mină îngrijorată. După ce ea se așeză la volan fără a scoate o vorbă, îi întinse lui Gregor un bilet. Pe bilet scria: Yadin, Hotel

Diplomatic, camera 303, reținută pentru trei zile, ora 16:30 întâlnire signora Selvini, Instituto Prof. De Luca.

— De unde știi astea? întrebă uimit Gropius.

Francesca își atinse cu degetul arătător pleoapa inferioară stângă. Gestul exuberant acționă ciudat asupra lui Gropius, dar și eliberator, și amândoi izbucniră în râs.

— De unde știi toate acestea? repetă Gregor întrebarea.

Francesca ridică din umeri.

— Uiți că am o profesie care uneori mă determină să acționez la limita legalității. După ce am aflat numărul camerei, am ascultat la ușă o convorbire telefonică.

— Exact la asta mă așteptam, spuse Gropius ca pentru sine.

— Poftim?

Francesca îl privi surprinsă.

— Vreau să spun că mă așteptam ca Sheba Yadin să ia legătura cu institutul lui de Luca. Trebuie să aflăm ce vrea de acolo.

— Hm… Francesca se aplecă pe volan și privi înainte pe stradă. Treaba este cam riscantă, dar, dacă avem noroc, s-ar putea să meargă.

La fel ca la prima ședere la Torino, Gropius se cază la „Le Meridien Lingotto”. I se părea prea riscant să o facă la același hotel cu Sheba Yadin. În jurul orei 16:00 plecă cu un taxi până pe Corso Belgio, la cafeneaua „Amoretti”, aflată în apropiere de podul peste Pad, așa cum o descrisese Francesca.

Puțin mai târziu și nu departe de celălalt mal al râului, Francesca Colella cotea cu mașina ei pe Via Chieri și oprea în cele din urmă în fața vilei cu două niveluri care la intrare mai avea o tăbliță pe care era scris „Instituto Prof. Luciano de Luca”.

Francesca coborî din mașină și începu să se plimbe prin fața intrării. Îmbrăcase un taior demodat, care o îmbătrânea și își schimbase ochelarii fără ramă cu unii cu ramă neagră din corn, care îi confereau o notă de severitate și seriozitate. Nu așteptă mult și Sheba Yadin coborî dintr-un taxi.

— Sunteți Miss Yadin? o abordă Francesca vorbind în engleză.

— Da, răspunse oarecum șovăind Sheba.

— Sunt signora Selvini. Francesca îi întinse mâna, apoi continuă: Am uitat să vă spun la telefon că ar fi mai bine să nu

discutăm în institut. Este aici, în apropiere, o cafenea. Acolo nu vom fi deranjate. Sunteți de acord?

Sheba Yadin ezita și Francesca deja se gândea că făcuse undeva o greșeală – poate că adevărata signora Selvini avea o cu totul altă voce? După un timp care Francescăi îi păru o eternitate, Sheba răspunse:

— Bine, dacă așa ziceți dumneavoastră, signora Selvini.

În vreme ce ele străbăteau Corso Chieri cu break-ul Francescăi, aceasta o privi dintr-o parte pe Sheba și își zise: „O femeiușcă a naibii de drăguță!” Sheba privea înainte, mai puțin jenată de situația care intervenise – nu, se vedea că mintea îi lucra.

După câteva minute scurse în tăcere – ajunseră la localul de pe Corso Belgio, în care la acea oră se aflau mai ales tineri. Gropius luase loc cu fața la perete la o masă din colț și părea adâncit în citirea ziarului *Corriere della Sera.* Francesca o conduse cu îndemânare pe Sheba Yadin la o masă alăturată și comandă două caffè latte. De formă o întrebă pe Sheba:

— Dumneavoastră beți cafea cu lapte?

Sheba confirmă dând din cap.

Pentru că încă nu se legase o conversație, Francesca se interesă precaută:

— L-ați cunoscut pe Mr. Schlesinger?

Abia rostită fiind întrebarea și pe Francesca o și cuprinse îndoiala că se trădase de la prima întrebare.

Totuși, Sheba răspunse:

— Da, așa s-ar putea spune. Voiam să ne căsătorim.

Francesca mimă surprinderea.

— Cu atât mai mult probabil că ați fost afectată de moartea lui.

— Nu aș vrea să discut despre asta.

— Înțeleg, spuse Francesca gânditoare. Știați de asemenea și că profesorul de Luca nu a murit de moarte naturală?

— Da, am auzit. Nu mi-ați spus despre asta la telefon?

„Stăpânește-te”, își spuse Francesca; răspunse însă pe loc:

— Se poate, nu îmi amintesc. Știți, noi toți suntem cam răvășiți de când Luciano de Luca nu mai este. După ce se gândi scurt că asta se potrivea oricui, adăugă: Uneori era un tiran, totuși noi îl iubeam ca pe un tată. A fost un mare om de știință. Dar ce pot face pentru dumneavoastră, Miss Yadin?

De parcă ar fi vrut să se încălzească, Sheba strânse în palme paharul cu cafea cu lapte, apoi se aplecă peste masă și spuse încet:

— Este vorba despre proba de material a cărei analiză a fost cerută de Arno Schlesinger profesorului de Luca. Bănuiesc că știți despre ce este vorba. Rezultatul privind ADN-ul ar putea fi de mare importanță. Schlesinger deja plătise douăzeci de mii. Datorită unor circumstanțe despre care nu trebuie să vorbesc, nu s-a mai achitat restul. Eu sunt autorizată să preiau obiectul analizat și am la mine restul de douăzeci de mii de euro.

Spusele Shebei o alarmară pe Francesca. Privi nervoasă spre Gropius, care stătea la masa vecină cu spatele la ele. Văzu că ziarul din mâinile lui tremura ca un fir de iarbă în adierea vântului de primăvară și deduse că Gregor auzise fiecare cuvânt. Totodată, își dădu seama că aranjase întâlnirea cu prea multă naivitate. Cum Dumnezeu să reacționeze? Cum putea scoate de la Sheba taina probei de material, fără a se trăda pe sine?

Deodată, vocea Shebei se auzi pe un alt ton. Rece, profesional, aceasta spuse:

— Știu că nu aveți proba la dumneavoastră, dar am putea stabili o altă întâlnire pentru a mi-o preda.

Nu lipsi mult ca Francesca să izbucnească într-un râs răsunător, pentru că asta îi amintea de prima întâlnire cu Gropius la Berlin. Atunci Gropius încercase să afle ceva despre conținutul casetei din oțel pe care o avea ea, în bagaje. Atunci, ca și acum, habar nu avea despre ce era vorba.

— Da, firește, răspunse Francesca. Propun să ne vedem mâine, în același loc, la aceeași oră, dacă vă convine!

— De acord. Veți primi de la mine douăzeci de mii de euro bani lichizi.

Răceala profesională în care decurgea discuția o înspăimânta pe Francesca. Cu fiecare frază își făcea tot mai multe probleme, gândindu-se dacă va putea depăși această situație și cum anume. Și peste toate acestea Sheba mai puse pe neașteptate și o întrebare:

— De fapt dumneavoastră l-ați cunoscut pe Arno Schlesinger?

Întrebarea simplă a făcut ca sângele să i se urce la cap Francescăi. Oare Sheba intrase la bănuieli? Era o întrebare-capcană? Dacă răspundea nu și Sheba știa că Schlesinger o

întâlnise pe signora, însemna că se trăda. Dacă răspundea da, trebuia să plece și de la premisa că Sheba o va chestiona legat de Schlesinger. Într-un moment de disperare Francesca jucă totul pe o carte:

— Din păcate nu, profesorul de Luca și Mr. Schlesinger au tratat mereu doar între ei. Nu îmi amintesc să-l fi întâlnit vreodată, cu toate că el chiar a fost la institutul nostru o dată ori de două ori.

— A fost un bărbat minunat, spuse ca prin vis Sheba cu privirea în tavan, de parcă ar fi vrut să își stăpânească lacrimile. Mi-a fost profesor și de la prima întâlnire m-am îndrăgostit de el.

— Iertați-mă că vă pun această întrebare: Mr. Schlesinger nu era căsătorit? Cred că odată de Luca a amintit acest lucru într-o discuție.

— Trăiau despărțiți. Soția nu îl înțelegea pe el și nu îi înțelegea nici profesia. În ultimul an a petrecut cu mine mai mult timp decât cu soția lui. Nu, de iubit m-a iubit numai pe mine! Pe mine!

— Sunteți arheolog, Miss Yadin?

— Arheolog specializat în Biblie.

— Interesant. Și ce așteptați de la analiza probei de material, dacă îmi pot permite să întreb?

Sheba părea să fie prinsă pe picior greșit. Pentru a câștiga timp sorbi de mai multe ori din paharul cu cafea și, fără a-și privi interlocutoarea, spuse:

— Este o poveste complicată, care încă necesită o muncă de cercetare amplă. Explicația ar fi prea îndelungată. Și nu vreau să vă plictisesc.

— În niciun caz nu mă plictisiți. Totdeauna este interesant să vezi cum științe diferite se completează una pe alta.

Sheba își privi ceasul dând cu amabilitate din cap, de parcă se grăbea teribil, și zise:

— Deci pe mâine, la aceeași oră!

Se ridică imediat și părăsi localul.

Gropius lăsă jos ziarul și se întoarse.

— Bine lucrat, Francesca! spuse el făcând cu ochiul. Am un plan. Acum cunoști modul de vorbire al Shebei Yadin. Telefonează-i signorei Selvini la institutul lui de Luca, prezintă-te drept Sheba Yadin și spune-i că, din păcate, ai întârziat, și o

întrebi dacă ar fi posibil ca mâine, la ora 11:00, să treci pe la ea și să îi aduci și cei douăzeci de mii de euro.

Francesca repetă ce îi propusese Gropius; apoi scoase telefonul mobil din buzunar și ieși afară. Când reveni îl anunță:

— Totul este în regulă. Mâine la ora 11:00 are loc predarea. Asta în cazul că dispui de bani!

— Asta las-o în seama mea, răspunse Gropius și aproape cu sfială adăugă: Signora Colella, pentru seara aceasta aveți program?

După o cină opulentă la restaurantul din hotelul lui Gropius, în timpul căreia au discutat intenționat banalități, Gregor deveni brusc serios. Desigur că Francescăi nu îi scăpase că Gropius avea ceva pe suflet, dar ea preferase să tacă. Începuse să îl cunoască puțin pe Gregor și știa că acesta va vorbi când va socoti că este momentul potrivit. O punea pe gânduri faptul că el nu îi spusese până acum nimic despre călătoria în Israel. La un moment dat, Gropius chiar i se adresă:

— Vino la mine în cameră. Am în frigider o sticlă de Brunello di Montalcino. Trebuie să vorbesc cu tine.

Primul ei gând a fost la lenjeria pe care o purta, dacă aceasta era adecvată situației. Francesca purta dantelă neagră de la „La Perla”, care pentru ea depășea limita disponibilității financiare, dar după moartea soțului avea de recuperat în acest sens.

Ajunși în cameră, ea își duse brațele după gâtul lui Gregor și îl întrebă:

— Signora Schlesinger te-a iertat deja pentru noaptea petrecută de noi împreună?

Gregor păru iritat:

— Doar știi bine că nu era nimic ce trebuia iertat!

— Tocmai la asta mă refer. Te-a iertat ori nu te-a iertat?

Gregor clătină din cap.

— De atunci nu am mai vorbit cu ea.

— Oh, îmi pare rău!

Gropius avu senzația că era luat peste picior. Și nu îi ardea deloc de glume. El voia, el trebuia să îi explice ce aflase de la Yussuf. Se desprinse din îmbrățișarea ei cu grijă și o rugă să ia loc.

Francesca ezita. Privea cu ochii mari cum Gregor destupa sticla de vin și umplea două pahare cu picior.

Fără a spune nimic și cu o expresie serioasă, Gropius scoase din buzunarul hainei câteva fotografii, pe care i le întinse Francescăi.

— Este descoperirea lui Schlesinger, descoperire care l-a făcut bogat și pe urma căreia și astăzi aleargă anumiți oameni ca dracul după suflete. Și probabil că moartea lui Schlesinger, a lui de Luca, și chiar moartea soțului tău au legătură cu ea.

Francesca examina fiecare fotografie. Spusele lui Gropius o prinseseră atât de nepregătită încât nu mai găsea cuvinte. Era vorba despre o ladă din piatră, cu oseminte și despre o inscripție indescifrabilă cioplită în piatră!

Dar ce legătură putea exista între obiectul dezgropat și moartea soțului ei?

Gropius remarcă perplexitatea Francescăi și continuă:

— Nu este o descoperire oarecare, nu este un schelet oarecare, sunt osemintele lui Isus din Nazareth!

— Ah, da?

Francesca izbucni într-un râs jenat, la început șovăitor, apoi tot mai puternic și în cele din urmă se încovoie de râs ca un copil obraznic.

Gregor, simțind că nu era luat în serios, o apucă de umăr și o scutură pentru ca ea să își revină.

— Scuze, Gregor, spuse ea încă marcată de râs, acest Isus S-a sculat din morți și a urcat la cer. Ori mă înșel eu? Cum de a putut Schlesinger să îi găsească osemintele?

— Tocmai asta este problema. Dacă Schlesinger ar fi avut o dovadă pentru susținerea afirmației sale, cei mari de la Vatican ar fi trebuit să își vândă argintăria și să solicite ajutor social. Firma „Biserică” s-ar fi prăbușit ca acțiunile de la „Telekom”.

— Dumnezeule! Treptat, încet, Francesca începea să înțeleagă atât situația, cât și neliniștea lui Gregor. În timp ce se gândea, duse mâinile la față și zise: Dar Schlesinger trebuie să fi avut o dovadă pentru presupunerea lui! Altfel nu l-ar fi ucis.

— Foarte corect! confirmă Gropius. Și trebuie să mai fi existat și alții care știau asta – de Luca, Sheba Yadin și Yussuf, un palestinian care mi-a vândut fotografiile.

— Întrebarea este de ce Schlesinger și de Luca au trebuit să moară, în timp ce alții mai sunt în viață. Felicia Schlesinger, de exemplu, sau tu.

Gregor se încruntă.

— Probabil că noi toți cunoaștem doar o parte a adevărului. Ori poate că fără să știm avem cunoștință despre ceva ce le-ar putea fi util celor care au ordonat asasinatele.

— Asta o privește mai ales pe Sheba Yadin.

— Mai ales pe Sheba Yadin. Te duce cu gândul la faptul că proba de material din institutul lui de Luca, pentru care Schlesinger era capabil să dea patruzeci de mii de euro, este exact cea cu care Schlesinger putea să dovedească identitatea lui Isus din Nazareth. Eu cu greu îmi pot imagina asta.

Francesca privea în gol și cugeta, iar Gropius se gândea la prima lor întâlnire de la Berlin. Încă de atunci fusese fascinat de sângele ei rece, de inflexibilitatea degajată, de expresia chipului. Acum ea arăta cu totul altfel când îi spuse încet:

— Gregor, te-ai gândit vreodată de ce Schlesinger s-a oprit tocmai la Torino?

Gropius o privi lung pe Francesca.

— Bănuiesc că pentru Luciano de Luca și pentru că institutul lui are un bun renume!

Francesca clătină din cap.

— În Europa există numeroase institute specializate în asemenea analize. Nu acesta putea fi motivul. Și în ce îl privește pe de Luca…

— Eu chiar nu știu unde vrei să ajungi, o întrerupse Gropius.

— Asta vreau să îți spun. La Torino se păstrează unicul obiect despre care se crede că este în directă legătură cu Isus…

— Giulgiul din Torino! Gropius se lovi cu palma peste frunte. Dar este o prostie!

— Asupra acestei chestiuni se ceartă de o sută de ani cei mai renumiți oameni de știință. Unii spun că în urmă cu două mii de ani în această pânză ar fi fost înfășurat cadavrul unui bărbat, alții susțin că ar fi vorba de un fals rafinat și că de fapt este imposibil să i se dovedească autenticitatea. Nici Biserica nu mai insistă pe faptul că Isus ar fi fost înfășurat cu această pânză, ea care ar trebui să fie foarte interesată de autenticitatea lui. Există aici anumite probleme!

— Vorbești ca un specialist în acest domeniu. De unde cunoști asemenea lucruri?

Francesca râse.

— Orice copil din Torino știe două lucruri încă înainte de a învăța să citească și să scrie: FIAT și giulgiul din Torino. Între noi fie vorba, nici nu este nevoie să știi mare lucru.

Vinul de Brunello era excelent și Gropius învârti paharul între degete.

— Un lucru nu înțeleg, spuse el privind gânditor sclipirile vinului roșu, dacă giulgiul nu este considerat autentic nici măcar de Biserică, de ce ar fi plătit Schlesinger patruzeci de mii de euro pentru o probă din acest fals? După tot ce am aflat despre Schlesinger, el nu era un prost. Trecea drept unul dintre cei mai buni specialiști în arheologia biblică. De aici se poate deduce că avea cunoștințe mai bune decât oricine cu privire la legătura dintre acest giulgiu dubios și Isus din Nazareth. Cu atât mai misterios mi se pare comportamentul lui.

— Așa este. Ca specialist în această materie, el știa exact cât valora proba de material a lui de Luca. Așadar, nu poate fi vorba despre o bucățică din giulgiul de la Torino. Profesorul trebuie să îi fi oferit spre cumpărare lui Schlesinger altceva, ceva ce pentru el avea o semnificație excepțională.

Calmul și judecata obiectivă arătate de Francesca îl impresionară pe Gropius. El însuși era agitat, ba chiar răvășit de proporțiile luate de povestea în care se trezise implicat. Întrebarea pentru ce Schlesinger îi oferise atât de mulți bani profesorului îl ducea la disperare. Nu era în stare să construiască o idee clară și goli paharul dintr-o sorbire.

Francesca îi remarcase demult nesiguranța, îndoiala în privința căii alese și nesiguranța cu privire la ce să facă mai departe. Și cu toate că avusese mari speranțe, îi era clar că momentan trebuia să renunțe la orice încercare de apropiere. Dar nu renunțase la Gregor. Ba dimpotrivă, pasiunea neîmplinită îi întărise intenția și într-un anume fel chiar gusta farmecul deosebit care decurgea din această situație.

— Și acum ce vrei să faci? întrebă ea doar pentru a depăși lunga tăcere așternută între ei.

Oricum nu se aștepta la un răspuns concret.

Cu atât mai mare îi fu surprinderea când Gregor anunță cu voce fermă:

— Mâine-dimineață voi face rost de bani. Ce urmează este problema ta. Te duci cu banii la Institutul de Luca, spui că te numești Sheba Yadin și preiei misterioasa bucată de material.

— Vorbești serios? Decizia luată brusc de Gropius o surprinsese. Dar senzația că Gropius avea nevoie de ea o făcea să nu șovăie o clipă. În timp ce se ridica adăugă: Bine, atunci pe mâine la ora zece.

În dimineața următoare, la ora zece, Francesca Colella apăru în holul hotelului „Le Meridien Lingotto”. Gropius o aștepta deja. O recunoscu pe Francesca abia după ce o privi a doua oară, pentru că aceasta se pregătise perfect pentru rolul ei: părul și-l ascunsese sub o perucă cu păr lung, negru, machiajul într-o nuanță deschisă îi dădea un aer tineresc, iar fusta taiorului se oprea la o palmă deasupra genunchiului. În loc de ochelarii fără ramă, care în mod obișnuit dădeau impresia de inaccesibilitate, purta lentile de contact.

— Complimente! Arăți grozav. Chiar ai putea fi luată drept o israeliană.

Francesca arătă către ochii ei:

— Dar mai mult de cinci ore nu le suport.

Gropius o liniști:

— Fără frică. În două ore chestiunea s-a încheiat.

Francesca își trecu mâna cam nesigură peste părul sintetic.

— Crezi că signora Selvini nu mă va recunoaște sub acest machiaj? Eu am fost o dată la institut.

Gropius scoase din buzunar un plic cenușiu cu patruzeci de bancnote de câte 500 euro și răspunse:

— Cu siguranță că nu te va recunoaște. Banii produc miopie. De fapt arăți atât de perfect, încât cu greu mă stăpânesc să nu mă adresez ție cu numele Sheba.

Într-un colț liniștit al foaierului au recapitulat împreună planul. Gropius nu dormise toată noaptea și își făcuse notițe. De când se ocupa de investigațiile din cazul său, Gropius își dezvoltase o gândire minuțioasă, aproape meschină, care lua în calcul orice amănunt. Mai demult gândise cu totul altfel.

Planul prevedea ca Francesca, pentru a evita orice suspiciune ori întâmplare, să nu folosească mașina ei, ci să se ducă la Institutul de Luca cu taxiul. Pentru a scăpa de un eventual urmăritor, la întoarcere nu va reveni la hotelul în care rămânea Gropius, ci se va duce la gară. Acolo era ușor să se facă nevăzută și să iasă pe una din ieșirile secundare. Astfel va putea

ajunge neobservată la hotelul lui Gropius, unde prețiosul obiect trebuia să dispară cât mai rapid posibil în seiful hotelului.

Fix la ora 11:00 Francesca intra la Institutul de Luca. Ca totdeauna vila cu două niveluri ascunsă după chiparoși și tufișuri lăsa impresia că era părăsită. Francesca se opri o clipă, ca să se concentreze. Revăzu rapid strategia explicată de Gropius. Apoi apăsă pe butonul soneriei.

Signora Selvini, o femeie slabă, cu păr roșu, scurt și machiată din belșug avea o vârstă greu de apreciat. Putea avea patruzeci, dar și șaizeci de ani, în orice caz, umerii ieșiți în relief, între care gâtul dispărea complet, îi dădeau un aer de vrăjitoare. La astea se mai adăuga o voce răgușită, nesigură, cum nu rareori se întâlnește la italienii din nord. Spre deosebire de Francesca, engleza ei nu era deloc grozavă, ceea ce convenea necunoscutei vizitatoare.

S-au salutat rece și profesional și Francesca a avut impresia că signora, când o măsura cu ochii mijiți, căuta doar să stabilească unde ținea banii promiși.

— Am suma la mine. Vreți să-mi arătați obiectul?

Signora ridică din sprâncenele trasate cu negru, ce contrastau cu pielea ei albă, și răspunse:

— Doar nu vă așteptați să păstrez aici obiectul, Miss Yadin. Aș putea să văd mai întâi banii?

Francesca simți un nod în gât. Se simțea nesigură, pentru că socotise că predarea va avea loc aici, în institut. Cu Gropius discutase toate posibilitățile, dar la așa ceva nu se gândiseră. În cele din urmă răspunse:

— Nu aveți încredere în mine, signora? Bine, atunci permiteți-mi și mie o anumită doză de neîncredere: unde se află obiectul?

Signora Selvini mormăi în italiană câteva invective înțelese foarte bine de Francesca, printre care puttana – târfa – era cel mai blând. Pe un ton ceva mai prietenos aceasta adăugă:

— Miss Yadin, unchiul meu Giuseppe are un magazin de antichități în apropierea Academiei de Științe. Acolo se află ceea ce căutați.

În fața casei, sub un pin era parcat un Peugeot 504 antic, ale cărui vremuri bune erau de mult apuse, dar cumva automobilul verde-închis, marcat de vreme, i se potrivea signorei Selvini. Drumul de-a lungul râului Pad, pe celălalt mal, nu a durat mult și s-a desfășurat într-o tăcere întreruptă doar de câteva remarci

referitoare la vremea de primăvară. Francesca nu se simțea grozav și a urmărit tot drumul parcurs. Signora Selvini a oprit mașina în fața unui mic magazin cu vitrinele zăbrelite, în care se înghesuiau tot felul de vechituri, printre care un căluț din lemn pe post de balansoar și o Madonna roasă din ghips în mărime naturală.

Unchiul Giuseppe, un omuleț cu păr alb, ca puful, avea cam nouăzeci de ani, dar era corect îmbrăcat și le privea prin lentilele groase ale ochelarilor. Nu mai auzea bine și signora Selvini a fost nevoită să se facă înțeleasă strigând că voia să ia ceva din seif. Francesca descoperi sub toate troacele un seif maro din secolul al XIX-lea, cu decorațiuni pictate. Din buzunarul hainei signora Selvini scoase o cheie străveche cu floare dublă, cu care deschise seiful, din care extrase un plic cam de douăzeci pe treizeci de centimetri, pe care scria: „Sig. Schlesinger, Monaco di Baviera”.

Când Francesca observă atitudinea șovăitoare a signorei, se întoarse și scoase din lenjeria de corp, unde fusese ascuns din motive de siguranță, plicul cu bani.

— Pot să văd conținutul? întrebă ea întorcându-se către signora Selvini.

— Da, firește, răspunse aceasta pe un ton ce trăda o anumită iritare.

Plicul conținea două file scoase la imprimantă, cu un text scurt, științific, și cu câte un cod de bare. Se mai aflau acolo două obiecte plastifiate într-o folie de mărimea unei cărți poștale, prevăzută cu sigiliul „Instituto Prof. Luciano de Luca”, din care unul amintea de o picătură de lumânare, în timp ce altul era clar o bucățică de pânză decolorată cu dimensiunile de doi pe doi centimetri.

Francescăi îi era greu să aprecieze importanța și valoarea conținutului. Dar nu îi venea să creadă că aceste relicve ridicole erau motiv de a ucide oameni și că sărmanul Constantino probabil trebuise să moară doar pentru că cineva bănuise că acest plic s-ar afla în locuința ei.

Când îi înmână banii signorei și primi în contrapartidă plicul, Francesca simți un gol în stomac ca atunci când aflase că transportase la Londra fără să știe un timbru „Mauritius albastru”. Parcă pierzându-și capul, Francesca se năpusti afară din magazin, alergă ca pentru a-și salva viața de-a lungul lui Via

Nizza până la o stație de taxi și sări într-o mașină care aștepta acolo.

— La „Meridien” spuse ea cu respirația tăiată, ignorând indicația lui Gropius de a ocoli pe la gară.

Ajunsă la hotel îi căzu în brațe lui Gropius, care așteptase retras în foaier. Brusc, tensiunea care o cuprinsese cedă și pe obraji începură să îi curgă lacrimi grele.

— Totul este OK! suspină ea. Am ceea ce căutai.

Gropius îi luă din mână plicul și fără o vorbă dispăru în toaleta pentru bărbați de la subsol. Când se întoarse, îi făcu semn Francescăi că făcuse o treabă bună și se duse la seiful hotelului, aflat imediat în spatele recepției.

— Acum ce vrei să faci? întrebă Francesca după ce el scăpase de grija prețiosului plic și se înapoiase în foaier.

Ea își păstrase machiajul și Gropius își stăpâni cu greu râsul. Totuși, reținu întrebarea: „Acum ce vrei să faci?”. Se miră el însuși că rămăsese atât de calm. În loc de triumf avea senzația unei învingeri ciudate, de parcă îl apăsa conștiința. Dar nu era vinovat sub nicio formă, doar o luase înaintea altora care se vânduseră răului.

— Nu știu, răspunse el spunând adevărul, pentru a nu o răni pe Francesca prin tăcerea lui. Am nevoie de câteva zile.

Gândurile care îi zburau prin minte ca o ploaie de meteoriți lăsau în urma lor tot mai multe întrebări. Pe Gropius îl preocupa mai ales întrebarea de ce Schlesinger, căruia îi erau destinate inițial analizele ADN, punea atâta preț pe ele. În definitiv dispunea deja de suficient material pentru a smulge unora zece milioane. La ce folos alte analize? Dar dacă Schlesinger blufa, dacă Schlesinger avea doar o bănuială vagă că ar putea aduce dovada pentru identitatea lui Isus din Nazareth? Poate că Schlesinger și de Luca făcuseră cauză comună, și totul era un complot rafinat? Poate că Schlesinger așezase niște oseminte oarecare în lada din piatră și de Luca confirma un ADN fals?

De parcă Francesca i-ar fi citi gândurile, aceasta spuse brusc:

— Te chinuie ideea că ai căzut victimă a doi escroci perfizi, Schlesinger și de Luca. Așa este?

— Așa este, cum de ți-a venit ideea?

— Acesta a fost și primul meu gând!

— Și ce contraargumente ar exista?

Gropius o privi pe Francesca plin de așteptări.

— Schlesinger și de Luca erau amândoi savanți recunoscuți fiecare în domeniul lui de activitate. De ce s-ar băga într-o afacere dubioasă, care în cazul în care ar fi descoperită ar însemna sfârșitul carierei lor? Nu, eu cred că fiecare din ei avea o dovadă privind moartea lui Isus din Nazareth. Împreună, cele două reprezentau o sinteză concludentă și de aceea ambii trebuiau să moară.

Gropius urmărea vorbele Francescăi cu o privire critică. Cu coatele sprijinite pe genunchi se gândea. În cele din urmă spuse:

— În concluzie, asta ar însemna că urmez eu.

Cam în același timp cu cele petrecute mai sus, Sheba Yadin părăsea hotelul „Diplomatic” și se îndrepta către cafeneaua de pe Corso Belgio, pentru ca, așa cum se convenise, să se întâlnească cu signora Selvini. Dar signora nu a venit. După vreo jumătate de oră și două caffè latte o cuprinse bănuiala că ceva nu era în regulă. Signora Selvini cu care se întâlnise în ziua anterioară îi lăsase o impresie duplicitară. Remarcase că signora era cam nervoasă, oricum era mai agitată decât ea însăși, dar pusese acest fapt pe seama respectabilei sume despre care era vorba.

Așadar, Sheba s-a dus la institutul profesorului de Luca. Era încă plină zi, dar într-o încăpere de la nivelul întâi ardea lumina. Poarta de la intrare era deschisă și, după ce la sonerie nu răspunse nimeni, Sheba intră pe proprietate și se îndreptă către intrarea în clădire. Bătu în ușa încuiată și strigă. Mânată de o presimțire rea ocoli casa. Liniște. Doar păsărelele ciripeau în pinii înalți din parc. Sheba speră că va putea arunca o privire în interior printr-una dintre ferestrele cu trei canaturi de la parter; dar geamurile erau din sticlă mată, care nu permitea vederea în interior.

În spatele casei, Sheba dădu peste o altă intrare, care pe vremuri fusese utilizată de personalul casnic. Ușa era larg deschisă și Sheba vru să plece. I se părea că situația devenea nesigură. Se apropie totuși de intrarea din care ieșea un aer răcoros.

— Este cineva aici? strigă ea în engleză.

Niciun răspuns.

Coridorul întunecat era pardosit cu dale de un alb-violet având șarmul morbid al penultimului început de secol. Pe pereți atârnau gravuri de Piranesi reprezentând vederi din oraș. Mirosea a stătut. Coridorul conducea la o ușă din lemn cu două canaturi, cu geamuri, prin care se putea vedea distorsionat un salon cu mobilier vechi.

Sheba bătu la ușă, apoi o deschise.

— Este cineva aici? întrebă ea din nou cu voce tare.

O pendulă care avea cu siguranță trei metri înălțime, cu un pendul masiv din alamă ticăia în ritmul ei nemilos. În dreapta, o scară din lemn cu balustrada din coloane vârtoase, răsucite ducea la nivelul superior. Scândurile groase ale treptelor trosneau sub picioarele Shebei. Acesta a fost ultimul zgomot pe care l-a mai auzit femeia.

Pentru că ajunsă în capul scărilor și luând-o apoi la stânga, de unde răzbătea lumină printr-o ușă deschisă, simți brusc o puternică lovitură în ceafă, de parcă fusese electrocutată. Se prăbuși inconștientă. Ei i se păru că era purtată ca o pană într-un loc puternic luminat și așezată pe ceva rece. Mai simți o înțepătură în brațul drept, o ciupitură ușoară, aproape plăcută, după care în fața ochilor i se ridică un perete alb. Simțea cum i se scurgea viața din corp. Doar degetele le mai putea mișca. Cu un ultim efort, cu degetele goale desenă un semn pe suprafața rece pe care era așezată. Un vârtej rece o absorbi, apoi se făcu liniște desăvârșită.

Pe la ora 17:00 signora Selvini se întoarse. De la moartea lui de Luca, care o afectase profund, pentru că profesorul nu îi fusese doar șef, ci și amant, ea era singura locatară a vechii vile. Trăia retrasă în două cămăruțe la mansardă, sub acoperișul de la ultimul etaj, cu vedere la parc. În urmă cu zece ani, de Luca o adusese la Torino de la un laborator de genetică din Bologna. Ea acceptase bucuroasă oferta, pentru că de Luca era un nume în cercetare și în plus era interesat de viața ei privată – ceea ce inițial fusese doar o bănuială se dovedise a fi o certitudine. Conduseseră împreună „Instituto Professore Luciano de Luca”, o instituție recunoscută în domeniul biotehnologiei și analiticii, în orice caz până în urmă cu doi ani, când profesorul fusese cuprins de frica de a nu realiza nimic în viață, și începuse să se ocupe de lucruri aflate la marginea legalității, dar care

aduceau mulți bani. De atunci institutul de pe malul drept al Padului trecea în anumite cercuri drept cu mari perspective.

Signora Selvini se sperie când văzu doi carabinieri care supravegheau intrarea în institut.

— Îmi puteți spune ce se petrece aici? întrebă ea vexată.

Unul din cei doi carabinieri îi bară drumul și fără a răspunde întrebării ei, puse el însuși o întrebare:

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Signora Selvini. Locuiesc aici, dacă nu aveți nimic împotrivă. Ce s-a întâmplat?

Carabinierul evită orice răspuns și, la rândul lui, îi ceru pe un ton brutal:

— Urmați-mă, signora!

Surprinsă, constată că polițistul o conducea la intrarea din spate, aproape nefolosită și când văzu ușa deschisă, mai întâi se gândi la o spargere, cum în zonă se săvârșeau destul de des.

Carabinierul o conduse la un commissario cu chipul plin de riduri și păr cărunt creț, aflat în centrul salonului și dictând ceva într-un reportofon.

— Mai întâi aș vrea să aflu cum ați intrat aici, spuse signora Selvini accentuând fiecare cuvânt.

— Ușa era deschisă, răspunse commissario și vârî în buzunar reportofonul. Vă puteți legitima? Numele meu este Artoli.

— Numele meu este Selvini, ripostă signora scotocind în poșetă.

Cu această ocazie ieși la iveală un teanc de bani. După o privire fugitivă aruncată asupra documentului de identitate, care oricum nu părea să îl intereseze foarte mult, commissario zise pe un ton ironic:

— Totdeauna purtați la dumneavoastră atât de mulți bani, signora?

— Asta este treaba mea, commissario! ripostă indignată signora.

— Desigur, dacă nu este vorba despre bani câștigați ilegal și neimpozați. Dar bineînțeles că dumneavoastră puteți justifica proveniența banilor.

Prinsă la înghesuială, signora Selvini trecu la atac:

— Ori îmi spuneți acum ce se petrece aici, ori dispăreți și eu mă voi plânge superiorilor dumneavoastră!

Artoli, calmul personificat, afișând un rânjet viclean, întinse mâna și spuse:

— Vreți să îmi încredințați poșeta dumneavoastră cu banii?

Cum să se comporte ea? Primul lucru care îi trecu prin minte a fost că acea Sheba Yadin, în care ea de la început nu avusese încredere, o atrăsese într-o capcană. Ea știa că pentru afacerile îndoielnice învârtite de către de Luca, ea nu avea nicio chemare.

— Sunt obligată? ripostă ea.

— În cazul acesta, da, signora!

— În care caz, commissario?

Commissario continuă să rânjească:

— Desigur că dumneavoastră nu știți cum a ajuns cadavrul unei femei în laboratorul dumneavoastră.

— Care cadavru?

— Al unei anume Sheba Yadin.

— Sheba Yadin? Este imposibil!

— O cunoașteți pe signora?

— Da… adică nu. De la ea provin banii din poșeta mea.

Nu apucă să ducă propoziția la sfârșit, că își dădu seama că săvârșise o greșeală. Dar apucase să o facă. Îi îndesă poșeta în mâini comisarului și înspăimântată se năpusti pe scări.

În ușa laboratorului scoase un strigăt: pe masa din laborator, depusă între pahare, recipiente canule și instrumente electronice de măsură era întinsă o tânără femeie cu păr blond scurt, îmbrăcată cu gust într-un taior bej. Mai era încălțată doar la un picior cu un pantof negru cu toc înalt, celălalt pantof zăcea pe podea. Brațul stâng era întins pe lângă corp, cel drept atârna îndoit peste marginea mesei. Ochii nu erau complet închiși, astfel că încă se mai putea vedea strălucirea globului ocular.

— Este moartă cu adevărat? întrebă ezitant signora Selvini.

Commissario, care o urmase pe signora, confirmă.

— Și cum a ajuns aici? De fapt, cine este?

— Tocmai asta voiam să vă întreb, răspunse commissario și veni foarte aproape de ea. Numele ei este Sheba Yadin. Ar trebui să o cunoașteți. Tocmai spuneați…

— Prostii! îi tăie vorba signora, care se frecă cu mâna la ochi. Aceasta nu este Sheba Yadin. Chiar astăzi am vorbit cu Sheba Yadin și ea mi-a predat banii!

— O cunoșteați mai demult pe signora Yadin?

— Nu. Îi știam doar numele. Este soția ori prietena unui arheolog care comandase la noi niște analize. Am primit banii pentru o analiză realizată în institutul nostru. Nimeni altcineva nu putea să mai știe despre acest lucru și nimeni altcineva nu mi-ar fi dat atâția bani pentru analiza aceasta. Pentru alții era ceva lipsit de valoare.

— Deci insistați în afirmația că aceasta nu este Sheba Yadin?

— Jur pe San Lorenzo și pe toți sfinții!

Atunci commissario îi puse în fața ochilor un pașaport. Fotografia din pașaport era a unei femei tinere cu păr lung, negru; dar chiar dacă tânăra lipsită de viață de pe masa laboratorului avea păr blond scurt, nu era greu să îți dai seama că era vorba despre una și aceeași femeie. Numele scris cu caractere ebraice și latine era Sheba Yadin.

— Dumnezeule! murmură signora Selvini și îl privi înmărmurită pe commissario. Era complet răvășită. Dumnezeule! repetă ea. Nu mai înțeleg nimic.

— Signora, trebuie să aveți o explicație pentru faptul că pe masa din laboratorul dumneavoastră se află o femeie moartă și pentru faptul că în poșeta ei se află aceeași sumă cu cea pe care o aveți dumneavoastră: douăzeci de mii de euro.

— Ea are...?

— ...douăzeci de mii de euro în poșetă! Permiteți-mi să remarc, signora, că, abstracție făcând de sumă, este ceva foarte neobișnuit și cu siguranță nu este o întâmplare. Pe mine mă bate gândul că dumneavoastră ați făcut o afacere cu Sheba Yadin și ați împărțit suma jumătate-jumătate. Poate că s-a ajuns la ceartă și signora Yadin a rămas nemulțumită. Așa a fost?

Signorei Selvini îi scăpă un strigăt:

— Nu, nu, nu! Eu nu am nimic de-a face cu crima. Nici nu o cunosc pe această femeie!

— Nu spuneați dumneavoastră că ați primit banii din poșetă de la Sheba Yadin? Atunci ce nu corespunde, signora Selvini? Spuneți în cele din urmă adevărul!

— Adevărul, adevărul! Am spus adevărul. Eu m-am întâlnit cu Sheba Yadin la Cafè pe Corso Belgio, i-am dat două analize ADN, și pentru asta am primit douăzeci de mii de euro.

— Martori?

— Signora Yadin!

— Dar ea este aici, moartă!

Vocea comisarului devenea tot mai amenințătoare.

— Atunci Sheba Yadin avea o sosie…

— …care v-a înmânat pur și simplu douăzeci de mii de euro fără chitanță, fără nimic.

— Da, așa a fost.

Pe chipul signorei Selvini se citea pura deznădejde. Ochii i se umeziseră. Dar nu de durere, ci din cauza furiei, a furiei că nimerise într-o situație din care nu se întrezărea nicio ieșire.

Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă albă și cu mănuși din cauciuc albe care se ocupa de asigurarea urmelor îi împinse pe amândoi la o parte. Cu o pensulă și un spray împrăștia nori de praf de grafit în anumite locuri din laborator, pentru ca apoi, cu ajutorul unei folii adezive transparente să ridice amprente digitale. La intervale neregulate bărbatul scotea exclamații din care se putea deduce că munca sa era încununată de succes.

— Commissario!

Bărbatul în salopetă albă ridică brusc ceva mic și alb, o fiolă din plastic pe care era inscripția: Chlorphenvinphos.

— Asta ce este? se interesă comisarul fără a pune mâna pe fiolă.

— Este un insecticid mortal! Din câte știu, au mai existat crime săvârșite cu această otravă.

Commissario se întoarse către signora Selvini.

— Această fiolă provine din laboratorul dumneavoastră?

— Noi suntem un laborator de biotehnică, nu unul de preparare a otrăvurilor! ripostă signora indignată și continuă: Încet încep să întrevăd că dumneavoastră vreți să îmi puneți în cârcă o crimă!

— Nu eu vreau! Permiteți-mi să remarc că, după primele investigații, este dificil să *nu* vă punem în legătură cu crima. Ceea ce am auzit până acum de la dumneavoastră se îndreaptă mai curând împotriva dumneavoastră: un cadavru în casa dumneavoastră, o decedată al cărei nume îl cunoașteți, dar căreia îi contestați identitatea, o respectabilă sumă de bani în poșeta dumneavoastră, exact cât s-a găsit și asupra moartei, și după toate acestea susțineți că nu aveți nicio legătură cu cele petrecute?

Atunci signora începu să țipe că interlocutorul ei era un comunist ori un mafiot, și ce îi mai trecu prin minte în

surescitarea în care se afla, mai strigă că din acest moment nu va mai scoate un cuvânt și insistă să vorbească cu un avocat.

Câteva momente urmări modul în care bărbatul răspunzător cu ridicarea urmelor își făcea treaba, apoi uită de amenințarea făcută și îl întrebă pe commissario:

— De unde ați aflat că această femeie a fost ucisă și că se află aici?

— Un apel anonim la centrala noastră. O voce de bărbat, cu accent străin anunța că la institutul profesorului de Luca se află o femeie moartă. Apelurile telefonice nu sunt rare și mai întâi am crezut că este o obișnuită glumă. De aceea inițial am trimis aici o patrulă mobilă a carabinierilor. Ei au găsit toate ușile deschise și, după ce au verificat subsolul, au descoperit cadavrul aici, sus.

Medicul legist, un bărbat tinerel, cu aspect cam lălâu, cu părul pieptănat pe frunte, ceea ce îl făcea să aducă cu un caesar roman, își făcuse treaba fără a fi remarcat până acum, când își luă trusa lăsată lângă ușa de la intrare și tot atât de discret se pregăti să plece.

— O clipă, dottore! îl reținu commissario. Momentul morții?

— În urmă cu două-trei ore.

— Cauza morții?

— Greu de spus. Veți primi raportul meu mâine până la ora 17:00. În orice caz la încheietura brațului drept prezintă o înțepătură. Dacă ea se află în legătură cauzală cu moartea femeii, voi putea spune cu certitudine abia mâine.

Între timp se întunecase și bărbatul cu urmele îl anunță pe commissario că putea să ridice cadavrul și să dispună trimiterea la medicină judiciară. Doi bărbați, unul mic și vânjos, altul înalt și subțirel, veniră cu un fel de sicriu din plastic ca o vană, și își făcură treaba cu o mină indiferentă.

Pe locul în care fusese întinsă pe masă femeia, bărbatul cu salopetă albă continuă cu căutarea urmelor. Printre acestea se numărau și două fire de păr, pe care el le introduse cu o pensetă într-o pungă transparentă din plastic. Când acesta a fost sigur că nu mai existau urme organice, începu căutarea amprentelor digitale și prăfui întreaga masă. Atunci făcu și ciudata descoperire.

Printre diversele amprente digitale și urme de târâre ignorabile, praful de grafit evidenție un semn clar: trei litere

mari latine, strâmbe, făcute parcă orbește, cu degetele goale pe masa laboratorului.

— Commissario, priviți! Asta ce poate însemna?

Commissario se apropie și citi: IND. Ridică din umeri și clătină din cap.

CAPITOLUL 14

Cu certitudinea că se afla pe urmele loviturii date de Schlesinger, Gropius petrecu la „Meridien” o noapte neliniștită, când puțin înainte de ora opt a fost trezit brusc de telefon. Se gândi că nu putea fi decât Francesca. Doar ea știa de prezența lui aici și ridică somnoros receptorul.

— Sheba Yadin a fost ucisă! strigă în telefon Francesca.

Vocea îi era sonoră și foarte nervoasă.

— Ce tot spui? Gregor se ridică în capul oaselor și își potrivi mai bine receptorul la ureche. Sheba?

— Ucisă! Cadavrul ei a fost găsit la institutul profesorului de Luca. O senzație a naibii de bizară dacă mă gândesc că ieri m-am tot vânturat sub identitatea ei. Alo, mai ești la telefon?

Gregor privea fix în întunericul din cameră. Draperiile erau încă trase peste ferestre. Ca în orice cameră de hotel din lume mirosea a instalație de climatizare, a aspirator de praf și a emanație specifică băii. Și ca în toate coridoarele de hotel din lume la orele dimineții se circula ca într-o gară: hamali cu bagaje, service de etaj, strigăte ce îndemnau la grabă, cameriste pălăvrăgind. Nu, nu visa, asta era realitatea!

— Da, răspunse el ezitant. Scuză-mă. Trebuie mai întâi să diger ceea ce ai spus. Se știe cine se află în spatele crimei?

— Signora Selvini a fost arestată. Dar ea neagă tot. Astăzi trebuie să fie adusă în fața judecătorului care poate emite ordinul de reținere.

— O crezi în stare de crimă? Mă refer la faptul că tu cel puțin ai vorbit scurt cu ea.

Francesca trase adânc aer în piept.

— Ce să spun, Gregor? Signora Selvini este o scorpie. Scorpiile sunt rele; dar ele nu omoară pe nimeni, mai ales cu atâta profesionalism.

— Ce vrea să însemne „cu atâta profesionalism”?

— Ziarele scriu că Sheba a murit în urma unei injecții cu chlorphenvinphos.

— Chlorphenvinphos? Oh, Dumnezeule!

— Este evident că Sheba a trebuit să moară pentru că știa prea multe. Este surprinzător că eu încă mai trăiesc.

— Eu cred că vipera aceasta de Selvini face parte din organizație. Ea cunoștea valoarea probei de material și probabil

că nouă ne-a vândut un fals. Probabil că proba din seiful hotelului nu are nicio valoare.

— Chiar crezi asta?

El oftă resemnat:

— Probabil că totul a fost degeaba. Avem de-a face cu o organizație care depășește cu mult imaginația mea. Tu, eu, noi toți cei care cât de marginal le atingem interesele suntem sub permanentă supraveghere și respectivii se amuză că un neînsemnat profesor care are ca principii conducătoare etica și morala întreprinde hazoasa încercare de a-i trage pe sfoară. Încet, ajung să îmi pun întrebarea: La ce bun toate acestea? Pentru ce?

Francesca simți că Gregor avea urgent nevoie de îmbărbătare. De aceea răspunsul ei nu îi oglindea întocmai convingerile proprii:

— Nu trebuie să te dai bătut acum. Tu ești atât de aproape de soluția cazului, a cazului tău! Este vorba despre tine, despre viața ta. Dacă vrei, eu voi fi alături de tine cât pot. Eu te iubesc!

Neașteptata declarație de dragoste îl găsi pe Gropius într-o situație în care capul îi stătea la orice altceva, numai la reordonarea sentimentelor lui nu. Pe de altă parte, în starea lui de resemnare nu era insensibil la puțină simpatie.

— Hai să discutăm altă dată despre asta, răspunse Gropius fără nicio tentă de respingere. Te rog să mă înțelegi!

— Scuză-mă, nu asta am vrut să spun. Am luat-o razna! Această răbufnire sentimentală o surprinsese chiar și pe Francesca. După un moment de gândire, ea zise: în ziar scrie că în timp ce se lupta cu moartea Sheba Yadin a lăsat probabil un indiciu privind asasinii ei. Cu degetele goale a scris pe tăblia mesei pe care era pusă trei litere: IND. Ce ar putea însemna asta?

— IND?

Prescurtarea îi părea cunoscută lui Gropius. IND? Cardul cu care fusese achitată nota de plată pentru camera de la hotelul unde stătuse Rodriguez la München nu era eliberată pe numele acestei firme? Da, firește! Acum își amintea bine. Rodriguez!

— Ai dreptate, Francesca, nu trebuie să renunți niciodată. Probabil că mă aflu mai aproape decât credeam de soluția cazului meu. În ce privește treaba cealaltă… voi reveni.

Sub duș Gropius lăsă apa fierbinte și apa rece să îi lovească alternativ fața, de parcă ar fi vrut să își stimuleze astfel procesul gândirii. Declarația făcută de Francesca nu îi mai ieșea din minte. Pe de altă parte, și Felicia Schlesinger mai avea un loc în gândurile lui.

Ud, cu un prosop înfășurat peste mijloc, Gregor dădu deoparte perdelele de la fereastra camerei sale. Pâcla lăptoasă a dimineții promitea o zi însorită. Se duse la telefon și formă numărul Feliciei.

Felicia răspunse repede și mai mult din politețe întrebă:

— Pe unde mai umbli?

— Sunt la Torino, vin din Israel și am noutăți importante!

— Așa, așa… Vocea ei era lipsită de orice urmă de interes. Dacă este vorba despre noi descoperiri din viața anterioară a lui Schlesinger, interesul meu este limitat. Asta ți-am mai spus-o!

Gropius simți că între ei se ridica un zid invizibil. Răceala cu care îl trata de la o vreme Felicia îl făcea să aibă îndoieli cu privire la faptul că vreodată ea îi fusese cu adevărat apropiată. Firește că se culcaseră împreună și în această privință amintirile lui Gregor erau foarte vii, dar sexul și iubirea sunt lucruri diferite, și spre deosebire de sex, iubirea deseori supraviețuiește. Poate că ei își planificaseră prea amănunțit dragostea, pentru că aceasta le făcea bine în situația lor, poate că ar fi fost mai bine să se lase mai mult conduși de hazard decât de o idee.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, o luă de la capăt Gregor. Sheba Yadin a fost asasinată aici, la Torino.

Câteva momente la celălalt capăt al firului domni tăcerea, apoi o auzi pe Felicia:

— Doar nu te aștepți să izbucnesc în lacrimi.

— Firește că nu. Am vrut doar să afli asta.

— Asasinată? Se părea că abia acum înțelegea Felicia dimensiunile veștii. Asasinul a fost prins?

— Nu. Dar ce este și mai îngrozitor este faptul că Sheba Yadin a murit din cauza aceleiași otrăvi ca soțul tău, o injecție cu chlorphenvinphos.

— Și poliția ce spune despre asta?

— Deocamdată nimic, deocamdată poliția nu știe nimic despre vreo legătură între moartea Shebei și pacienții transplanturilor.

— Ar trebui să le explici oamenilor.

— Da. Poate că ai dreptate. Legat de acest lucru am o întrebare: îți amintești ca Arno Schlesinger să fi menționat vreodată prescurtarea IND?

— IND? Asta ce vrea să însemne?

— Asta aș vrea și eu să știu. Sheba Yadin a mâzgălit cele trei litere pe suprafața unei mese. Este probabil un indiciu referitor la asasinii ei.

— Da, firește! IND! La incinerarea lui Schlesinger a fost depusă o coroană de flori cu o bandă. Pe bandă scria: REQUIESCAT IN PACE. IND, adică „Odihnească-se în pace”. Atunci mi-am pus două întrebări: cine știa despre incinerare și ce însemna misterioasa prescurtare.

— Nu ai pomenit niciodată despre asta!

— De ce să o fi făcut? Puteam să bănuiesc că această chestie nevinovată putea să aibă vreo semnificație importantă? Pur și simplu am vrut să-mi șterg din memorie enigmaticele circumstanțe ale morții lui Schlesinger, intenționam să uit complet de Arno. De ce o iei acum de la capăt?

— Scuze, dar se pare că Sheba Yadin și Arno Schlesinger au fost uciși de aceeași organizație.

— Nu-i de mirare, probabil că Arno i-a dezvăluit micuței târfe secretul care lui i-a adus zece milioane.

Felicia era profund jignită în mândria ei. Asta se simțea din fiecare vorbă a ei. Ea îl ura pe Schlesinger, care o înșelase cu nerușinare timp de patru ani de căsnicie. Gropius avea chiar impresia că în situația actuală ea ura pe toată lumea. Era o situație în care ea era amenințată să se piardă.

— Îți înțeleg amărăciunea, dar tu trebuie să încerci să o depășești. Schlesinger este mort, tu trăiești. Oricum el ți-a lăsat o sumă care îți dă posibilitatea să duci o viață lipsită de griji.

De parcă nici nu ar fi auzit vorbele lui Gregor, Felicia întrebă fără nicio legătură:

— Și italianca aceea, Francesca, este cu tine?

— Nu, poți să mă crezi! Se văzu brusc în situația absurdă de a se apăra; de aceea adăugă supărat: Și dacă ar fi așa, nu ar trebui să îți cer aprobare. Clar, nu?

— Da, clar.

Convorbirea se încheie brusc.

Despre asasinarea Shebei Yadin au scris pe prima pagină ziare din toată lumea. Mai ales enigmatica prescurtare IND, scrisă de Sheba cu ultimele puteri pe placa mesei de laborator în timp ce se lupta cu moartea, a provocat speculații vii. BND, care nu putuse să rezolve problema nici cu metode de decriptare costisitoare, se afla în fața unei noi provocări.

Wolf Ingram, comandantul grupului special care de luni de zile bâjbâia în ceață fără a putea prezenta un rezultat concret, a folosit ocazia și a preluat ofensiva. Într-un interviu luat de ziarul italian *Stampa Sera,* dezvălui posibile legături între asasinarea arheologului israelian și cea a pacienților germani ai transplanturilor. Un material de digerat pentru ziarele bulevardiere din toată Europa.

La o zi după arestarea ei, signora Selvini a fost eliberată. Avocatul ei a putut să prezinte un alibi ireproșabil bazat pe doi martori pentru momentul asasinării și a depus o cauțiune de douăzeci de mii de euro.

La hotelul unde era cazat, Gropius a primit un telefon de la commissario Artoli. Acesta nu vorbea limba germană, dar vorbea perfect engleza și a insistat ca Gropius să nu părăsească hotelul înainte de întâlnirea lor. Trebuia să depună o declarație în cazul asasinării Shebei Yadin. Gropius avea un presentiment neplăcut. De unde cunoștea Artoli numele lui și de unde știa acesta că el trăsese la „Le Meridien Lingotto”?

Contrar așteptării Artoli îi făcu impresia unui om deloc antipatic. Se exprima politicos și începu interogatoriul, ce avea loc într-un colț liniștit al hotelului, cu următoarele cuvinte:

— Îmi pare rău, domnul meu, că vă tulbur șederea la Torino cu o chestiune neplăcută.

Gropius făcu un gest de nemulțumire.

— Nicio problemă, commissario, știu cum stau lucrurile. Ce doriți să aflați de la mine?

Artoli lăsa impresia că dispunea de tot timpul din lume și calmul pe care îl emana avea un efect aproape provocator.

— Profesore, începu el zâmbind, ați scos de la American Express Bank din Torino douăzeci de mii de euro. Îmi puteți spune ce ați făcut cu acești bani?

Întrebarea îl găsi pe Gropius cu totul nepregătit, total în afara problemei. Replică indignat:

— Douăzeci de mii? De unde știți asta?

Artoli ridică din umeri. Văzând că Gropius întârzie cu răspunsul, zise:

— Signora de la ghișeu și-a amintit de asta când a citit în ziar că atât moarta, cât și signora Selvini aveau la ele exact aceeași sumă.

Gropius se simți strâns cu ușa. Cum să procedeze? Să spună adevărul era imposibil! Adevărul era atât de absurd, încât nu îl putea face decât mai suspect. Nu, o să tacă. Nimeni nu îl putea obliga să dea socoteală de banii lui.

— Douăzeci de mii de euro sunt mulți bani, cel puțin pentru un amărât de commissario. Dar nici chiar un profesor nu iese la plimbare cu această sumă în buzunar ori ca să facă ceva cumpărături la vreun magazin. Deci unde sunt banii, profesore?

— Nu am obligația să vă explic asta! răspunse enervat Gropius. Banii sunt cinstit câștigați, sunt impozitați în Germania și nimeni nu mă poate împiedica să îi cheltuiesc în Italia.

— Aveți perfectă dreptate, profesore. Oricum o explicație din partea dumneavoastră v-ar putea elimina din rândul celor implicați în această crimă.

— Ce înseamnă implicați? Vreți să spuneți că mă suspectați de asasinarea Shebei Yadin?

— O cunoșteați pe moartă?

— Nu.

— Sunteți sigur?

— Da.

— Ciudat. Ce coincidențe! Vă aflați amândoi în același avion venind de la Tel Aviv la Roma, apoi urcați într-un alt avion de la Roma la Torino și cine se mai află în același avion? Sheba Yadin. Și două zile mai târziu această Sheba Yadin este moartă. Viața scrie cu adevărat povești ciudate. Nu credeți?

Gropius îl privi iritat.

— De unde știți toate acestea?

Commissario afișă un zâmbet superior și răspunse:

— Or fi polițiștii italieni prost plătiți, dar din cauza aceasta nu sunt mai proști decât ceilalți. Scoase din buzunar o hârtie împăturită, o despături în fața lui Gropius și continuă: Este un fax de la poliția judiciară de land din München! În el scrie că momentan sunteți în concediu impus, pentru că un pacient din clinica dumneavoastră a decedat în timpul unei operații de

transplant de ficat, din cauza unei injecții cu chlorphenvinphos. Sheba Yadin a murit, de asemenea, în urma unei injecții cu chlorphenvinphos. O nebunie, nu?

Gropius simți cum i se urcă sângele la cap. Crezuse că toate acestea erau deja de domeniul trecutului și iată că perfidul joc era reluat de la capăt. Disperat, își trecu palma peste față.

— Da, recunosc că pare o nebunie, ba chiar mai mult decât o nebunie. Și totuși, eu nu am nicio legătură cu crima. Ba dimpotrivă.

— Dimpotrivă? Profesore, cum să înțeleg asta?

— Eu eram pe urmele Shebei Yadin, pentru a clarifica această crimă săvârșită în clinica mea!

— O considerați pe Sheba Yadin o criminală?

— Nu, dar eu credeam că ea mă va pune pe o pistă corectă! Sheba Yadin avea contacte cu mafia ori cu o organizație secretă.

Privirea superioară a lui commissario îl scotea din minți pe Gregor Gropius. Artoli arăta cât se poate de limpede că nu îl credea. Pentru o fracțiune de secundă lui Gropius îi cedară toate siguranțele. Sări în picioare, sări peste un scaun și o luă la fugă în direcția ieșirii din hotel, unde fu întâmpinat de doi carabinieri, cape îl reținură până când ajunse acolo și Artoli.

Când fu față în față cu Gropius, clătină din cap și cu nonșalanța proprie spuse:

— Vai, vai, profesore, de ce ați vrut să fugiți dacă vă considerați nevinovat? Nu, nu a fost o idee bună. Până una-alta vă arestez. Sunteți suspect de crimă. Vă puteți lua un avocat și de acum înainte puteți refuza orice declarație.

Gropius auzi cuvintele lui Artoli ca de la mare depărtare. Când commissario îi ceru să urce în camera lui de la hotel însoțit de cei doi carabinieri și să ia cu el strictul necesar, execută totul ca în transă. Ulterior, nu își mai putea aminti cum ajunsese în cameră și cum coborâse de acolo în hol. Unica lui amintire era Pierre Contenau apărut brusc în față când flancat de doi polițiști ieșea din lift. În primul moment se îndoi că acesta ar fi Contenau, dar apoi îi surprinse rânjetul respingător și orice îndoială dispăru.

Cardinalul secretar de stat Paolo Calvi își încrucișă palmele la spate și privi prin fereastra înaltă în Piața Sf. Petru. Se ținea la

suficientă depărtare de fereastră pentru a nu putea să fie văzut din piață – un cardinal fumător înveterat, cu un Gauloise în colțul gurii nu dădea bine imaginii. Viciului îi datora un ulcer stomacal care lăsase urme clare pe chipul lui. Cearcănele adânci de sub ochi și ridurile din jurul gurii îl făceau pe sexagenarul demnitar să pară octogenar. Soarele arunca raze vii în încăperea plină de fum, o sală cu tapet roșu și cu mobilier muzeal, aflată imediat sub încăperile private ale papei.

Paolo Calvi trecea drept adevărata forță din spatele zidurilor Vaticanului, în măsura în care în statul papal se putea vorbi de putere. În calitate de cardinal secretar de stat își crease în biserică o adevărată putere, un fenomen propriu multor clerici care din cele mai mici legături de cele mai multe ori țărănești în ierarhia bisericească își croiseră drum prin muncă.

Din spatele încăperii apăru în ambientul plin de fum monsignore Antonio Crucitti, care atâta vreme cât cardinalul secretar de stat stătea cu spatele la el încerca să mai alunge norul acru de fum din față făcând vânt cu mâna.

— Laudetur Eminenza! zise monsignore pentru a se face remarcat pe covorul care înăbușea orice zgomot și pentru mai multă siguranță repetă: Laudetur Eminenza! ceea ce într-o traducere literală ar însemna „Lăudat fie Isus Christos, Eminență!”, dar nimeni dintre cei care foloseau această formă de adresare nu se gândea la așa ceva.

Calvi, încă între buze cu Gauloise-ul, se întoarse, tuși artistic în așa fel încât țigara amenința să cadă în orice clipă pe podea și, fără alte cuvinte introductive, i se adresă direct lui Crucitti apropiindu-se în același timp de el:

— Eu am pus să fiți chemat, monsignore…

Înaltul Crucitti se ridica în fața bondocului cardinal precum turla unei biserici, astfel că ultimul trebuia să dea capul pe spate. Dar după cum în casa Domnului turla avea doar un rol modest, în timp ce în nava joasă a bisericii avea loc tot ce era important și aici scundul cardinal bondoc Calvi avea cuvântul.

— Știu, îl întrerupse Crucitti și făcu un semn cu capul către biroul pe care se aflau cele mai importante cotidiene. Apoi continuă: O poveste tâmpită. Omul ar fi putut să ne fie de mare folos.

— Cum așa „ar fi putut”? Acest bărbat ne va fi încă de mare folos! ridică tonul Calvi, a cărui scăfârlie aproape cheală luă o nuanță întunecată.

— Dar a fost arestat! Crucitti făcu un pas înapoi. *Messagero* scrie că profesorul din Germania este suspectat de crimă!

— Există ceva dovedit? Poate fi capabil acest... cum se numea?

— Gropius!

— Poate fi capabil acest Gropius de crimă?

Monsignore Crucitti, un așa-zis târziu chemat în branșă, căruia i se atribuia un trecut întunecat, pe care nimeni nu i-l cunoștea exact, era între zidurile leontiniene responsabil pentru problemele de securitate, spionaj și combaterea terorismului. Crucitti răspunse:

— Nu am idee. În orice caz este o poveste foarte misterioasă.

— Iar o poveste misterioasă! Monsignore, este treaba dumneavoastră să împiedicați asemenea incidente. De ce nu l-ați avertizat pe profesorul de Luca? Ar mai fi fost astăzi în viață și ne-ar fi fost util. Nu putem nici să tot dăm vina pe mafie!

— Eminență, dar știți că de Luca însuși este vinovat de moartea lui. Lăcomia i-a fost fatală. Ca și cum nu i-am fi pompat destui bani pentru tăcerea lui. „Nimeni nu poate fi slugă la doi stăpâni; pentru că fie pe unul îl va urî, și pe celălalt îl va iubi; ori se va pleca în fața unuia, și pe celălalt îl va disprețui. Nu îl poți sluji și pe Domnul, și pe Mamon!” – spune evanghelistul Matei 6,24.

— Da, așa spune el, evanghelistul!

— Desigur, Eminență. În orice caz, de Luca ar mai fi putut să trăiască dacă nu s-ar fi lăsat amăgit de Mamon spre a păcătui în fața lui Dumnezeu și a bisericii.

Cardinalul secretar de stat trase nervos din Gauloise-ul lui și suflă fumul lateral, prin colțul gurii, după care spuse încet:

— Vorbiți ca un preot de țară din Abruzzi.

Crucitti se făcu roșu de mânie, o virtute deloc creștinească, și de aceea monsignore depuse toate eforturile spre a-și stăpâni emoțiile.

— Mai bine aveți grijă ca acest Gropius să nu își dea drumul la gură. Acest lucru nu trebuie să se petreacă în niciun caz. M-ați înțeles, monsignore?

Vocea lui Calvi se frânse.

— Profesorul se află în detenție preventivă, Eminență! Eu ce să fac?

— Ce să faceți? strigă cardinalul secretar de stat în culmea enervării, ocazie cu care îi căzu și țigara din gură lăsându-i pe sutană o urmă de scrum. Să îl scoateți din închisoare pe acest Gropius. În niciun caz nu trebuie să fie supus unui interogatoriu. Angajați cei mai buni avocați din țară. Luați-l pe dottore Pasquale Felici. Nu este doar cel mai bun avocat, are și cele mai bune contacte în justiție. Explicați-i clar avocatului că pentru noi este de importanță excepțională ca acest profesor Gropius să fie eliberat. Dar feriți-vă să îi spuneți întreg adevărul. Pot să am încredere în dumneavoastră, monsignore?

Crucitti își împreună palmele ca la rugăciune și înclină capul când trecu prin fața altarului, gest la care cardinalul secretar de stat era foarte sensibil, și îi răspunse acestuia slugarnic:

— Eminență, voi face tot ce stă în puterile mele. Și în puterea Atotputernicului!

Cu vârful degetelor ridică de pe covor mucul de țigară.

Cardinalul secretar de stat se încruntă, ridurile deveniră și mai evidente, și își aprinse o nouă țigară.

— Ne înțelegem noi, spuse el tușind. Scorniți o poveste. Spuneți-i că professore din Germania are mari merite legate de sănătatea sfinției sale. Medicii germani se bucură de renume excepțional. Dar să nu dați nici cel mai mic indiciu legat de interesul nostru ca Gropius să fie liber. Și… noi cerem avocatului Felici confidențialitate absolută.

— Confidențialitate absolută, repetă monsignore Crucitti, bineînțeles.

— Și ar mai fi bine, continuă cardinalul Calvi indicând cu degetul arătător tavanul, ca această chestiune să nu ajungă acolo, sus. Știți cât de vorbăreț este sfinția sa față de diplomații străini.

— Înțeleg, Eminență. Vom proceda cât mai discret posibil. Laudetur, Eminenza, laudetur.

În dimineața următoare, pe la ora zece, se poate să fi fost și ora unsprezece, pentru că la închisoare noțiunea timpului se pierde, veni un paznic și îl conduse pe Gropius într-o încăpere de discuții fără ferestre, unde lumina zilei pătrundea doar printr-un rând de cărămizi din sticlă late de o palmă aflate imediat sub

tavan. Podeaua era din gresie cenușie, iar pereții erau vopsiți în alb și erau goi. În mijlocul încăperii se afla o masă din țevi de oțel și două scaune din același material. Prin ușa prevăzută cu un ochi de geam rotund, situată pe peretele opus ușii prin care intrase Gropius, apăru un bărbat elegant îmbrăcat cu un costum antracit la două rânduri, cu părul negru umed, pieptănat pe spate, cu o geantă-diplomat neagră prevăzută cu ferecături din alamă strălucitoare.

Gropius înregistra mirat fiecare amănunt legat de întâlnire, pentru că inițial habar nu avusese despre ce era vorba.

— Eu sunt dottore Pasquale Felici, avocat, și am fost angajat să vă scot de aici! începu bărbatul într-o germană fluentă și îi întinse mâna lui Gropius.

Avea fața imobilă, aproape ca o mască, impresie amplificată de ochelarii cu ramă neagră din corn, care îi încadrau ochii adânci.

— Gropius! Gregor Gropius. Îmi pot permite să întreb cine v-a angajat pentru mine?

— Firește că puteți, răspunse avocatul oficial în timp ce deschidea geanta din care scoase un notes. Dar să nu vă așteptați să vă răspund. Vreți să ieșiți de aici ori nu vreți?

— Da, normal. Mă interesează doar… Francesca v-a trimis?

— Hm… Felici făcu o mutră acră. La ora 16:00 avem termen în instanță pentru arestare. La 16:30 sunteți liber, cu condiția să acceptați să pun eu întrebările. Puteți avea încredere în mine.

De fapt, gândi Gropius, un om care te scoate din închisoare nu poate fi rău. De ce m-aș pune de-a curmezișul?

— Deci de la capăt, îl auzi el spunând pe Felici. Ați omorât-o pe Sheba Yadin?

— Pentru Dumnezeu, nu! strigă Gropius enervat la culme.

Avvocato rămase calm.

— Unde vă aflați la momentul respectiv, deci alaltăieri între orele 15:00 și 17:00? Aveți martori?

— Eram cu signora Francesca Colella într-o cafenea de pe Corso Belgio. Apoi am plecat amândoi pe jos către centrul orașului.

— Bine, foarte bine. Și cine este această Francesca Colella, unde locuiește ea?

— Eu credeam că ea v-a trimis la mine, dottore Felici!

— Toată considerația pentru capacitățile dumneavoastră deductive, dar ar fi mai bine dacă mi-ați răspunde la întrebări. Timpul este scurt.

Deci nu era Francesca. Dezorientat Gropius îi dădu numele și adresa ei.

Felici notă datele. Apoi întrebă:

— În ce raporturi vă aflați cu Sheba Yadin?

Întrebarea nu îl surprinse nepregătit pe Gropius; totuși, făcu eforturi pentru a nu își ieși din fire. Creierul îi lucra febril, într-o fracțiune de secundă concepu o strategie cam găunoasă și incompletă, dar nu avea de ales, *trebuia* să vorbească.

— Lucrurile stau astfel, începu Gropius cam ceremonios, pentru a mai câștiga ceva timp, eu sunt chirurg specialist în transplanturi, iar în timpul ultimei mele operații s-a întâmplat... să zicem un incident. Un cunoscut arheolog care se numește Arno Schlesinger a murit după intervenția de rutină și la autopsie s-a constatat că organul transplantat fusese otrăvit cu o injecție cu pesticid. O poveste enigmatică, în spatele căreia atât poliția, cât și eu am bănuit că s-ar afla mafia organelor. Dar pe parcursul cercetărilor întreprinse de mine însumi, a rezultat că Schlesinger se afla în posesia unei senzaționale descoperiri arheologice care pentru anumite grupuri de interese avea mare importanță. Schlesinger avea o amantă, Sheba Yadin, și se pare că amanta cunoștea secretul descoperirii. Pentru a face lumină în acest caz, am urmărit-o pe Sheba Yadin la Torino, ea vrând să ia o analiză de ADN de la institutul profesorului de Luca. Analiza costa douăzeci de mii de euro.

Pasquale Felici urmărise spusele lui Gropius cu privirea îndreptată teatral către tavan. Interveni pe un ton ironic:

— Și de unde știți atât de exact toate acestea, profesore?

— De patru luni nu mă mai ocup de altceva în afară de acest caz!

— Înțeleg. Dar douăzeci de mii de euro nu sunt cam mult pentru o analiză genetică?

— Ba da, dar după cum am spus, era vorba despre o senzațională descoperire arheologică.

Avvocato afișă un zâmbet sceptic și spuse:

— Probabil că Schlesinger credea că găsise osemintele lui Isus din Nazareth.

Surprins Gropius îl privi în față pe avocat. Felici părea absolut calm, iar zâmbetul insidios parcă înghețase. Era imposibil să tragă o concluzie. Să fi vorbit Felici doar așa, într-o doară? Sau știa mai mult? Știa poate totul?

— De ce nu continuați? întrebă avocatul după câteva momente de tăcere apăsătoare.

Gropius era nesigur. Cum să reacționeze? Așa că răspunse tot cu o întrebare:

— Și dacă ar fi așa? Vreau să spun, și dacă Schlesinger descoperise osemintele lui Isus?

Felici se gândi. În cele din urmă răspunse:

— Nu ar fi primul care să fi căzut în această greșeală. Știți, pe un sarcofag din piatră se pot sculpta multe nume. Și între noi fie vorba, primii creștini, în încurcătura în care se aflau, nu prea luau adevărul în serios. Este foarte posibil ca un bărbat prin secolul I ori al II-lea să fi sculptat în fals pe un sarcofag numele Isus și să îl fi prezentat drept original. Cine poate ști? Și cine poate ști dacă după alte sute de ani în sarcofag nu au fost introduse osemintele altuia? În acest caz, totul ar avea o explicație simplă.

Cuvintele lui Felici sunau în mod ciudat ca recitate, ca și cum fusese pregătit pentru această discuție. Treptat, lui Gropius i se consolida impresia că sarcina avocatului ar consta mai puțin în a-l scoate pe el din arest și mai mult de a-l feri de interogatorii ulterioare. Ceea ce îl înfurie și ripostă:

— Numai că ați pierdut ceva din vedere, dottore: științele naturii au progresat până acolo încât fac posibilă identificarea indubitabilă a osemintelor lui Isus din Nazareth, cu condiția să existe un obiect de referință, respectiv ceva ce să poată fi atribuit fără dubiu lui Isus. O fracțiune de gram ar fi suficientă pentru a clarifica totul.

— Știu la ce vă gândiți, profesore Gropius, la giulgiul din Torino.

— Pe giulgiu se spune că s-ar afla urme de sânge și, dacă ADN-ul osemintelor corespunde cu cel al urmelor de sânge de pe giulgiu, s-ar dovedi că Isus din Nazareth a murit, dar că în niciun caz nu S-ar fi înălțat la cer, așa cum susține Biserica. Eu cred că Sheba Yadin știa asta și din acest motiv trebuia să moară, ca de altfel și Schlesinger.

Avvocato nu se arată deloc impresionat. Gropius se așteptase ca Pasquale Felici să fie la fel de emoționat ca el, când palestinianul îl confruntase cu această descoperire; dar avocatul rămase impasibil.

— Dumneavoastră nu vă ocupați de mult timp de problematica giulgiului din Torino, începu Felici în stilul lui de superioritate.

— Nu. Abia când am început să mă străduiesc a clarifica moartea lui Schlesinger religia s-a bucurat oarecum de atenția mea. Dar și acum sunt de aceeași părere cu Sigmund Freud, care spunea odată că religiile sunt pentru el de înalt interes științific, dar sentimental nu îl atrag. De ce întrebați, dottore Felici?

— Nu aș vrea să vă agasez, profesore, dar ar trebui să știți că giulgiul din Torino este un fals medieval. Faptul este recunoscut chiar și de Vatican. O datare cu carbon radioactiv condusă în anul 1988 de către laboratorul de cercetări al British Museum și realizată de trei institute independente din Arizona, Oxford și Zürich a stabilit fără putință de tăgadă că giulgiul a fost țesut între anii 1260 și 1390. Chiar presupunând că Schlesinger ar fi găsit osemintele lui Isus din Nazareth, ar fi imposibil să se facă dovada.

Cuvintele avocatului îl loviră ca un ciocan în moalele capului. Felici vorbea clar, fără urmă de șovăială, ca și cum era vorba despre cel mai subînțeles lucru din lume. Oricum, Gropius nu vedea niciun temei pentru a pune la îndoială spusele acestuia. Totuși, îl întrebă:

— Dottore, sunteți avocat, și nu arheolog specialist în Biblie. De unde știți toate acestea?

— M-a obligat profesia.

— Cum să înțeleg asta?

— Cam cu un an înainte de verificarea științifică a giulgiului, s-a dat o spargere la domul din Torino. Spărgătorii nu au sustras ceva cu valoare materială. Când a fost cercetat mai îndeaproape giulgiul, s-a descoperit că lipsea din el o bucățică din marginea de jos, în dreapta. Fusese decupată cu foarfecă o bucată de forma unui semicerc, cam de mărimea unei palme. Autorii au fost prinși după câteva zile. Dar prada dispăruse. Era vorba despre doi mafioți, Enrico Polacca și Guido Focarino, doi asasini profesioniști. Cazul a stârnit vâlvă și eu am preluat

apărarea celor doi. Însă nici chiar eu nu am putut împiedica pedepsirea lor cu închisoarea pe viață. Procuratura i-a dovedit ca autori a două crime. Amănuntul cu giulgiul falsificat nici nu a mai contat.

— Cei doi mafioți au mărturisit cine i-a pus să săvârșească spargerea?

— Mafioții nu vorbesc, profesore. Este lege la ei. Eu sunt convins că a fost o afacere pe bani. Familiile lor trăiesc fără griji materiale la Vincoli, o mică localitate nu departe de aici, în direcția Alessandria. Dar asta nu trebuie să vă mai intereseze în prezent. Ne vedem cu puțin înainte de ora 16:00, la judecător. Eu sper doar că signora Colella vă poate confirma declarația, profesore!

Așa cum prezisese dottore Felici, la ora 16:30 Gropius părăsea închisoarea preventivă din Torino, însoțit de Francesca, a cărei declarație stătuse la baza eliberării. Avocatul se despărțise neobișnuit de rapid de ei și răspunsese cu un gest scurt cu mâna la întrebarea pusă din nou de Gropius referitoare la persoana care îl angajase ca avocat pentru el.

Deși arestul durase doar o zi și o noapte, Gregor Gropius se bucura din plin de recâștigată libertate. Dinspre sud adia un vânt călduț de primăvară. Mână în mână Gropius și Francesca mergeau pe strada pe care numeroase scutere reveniseră după pauza din timpul iernii.

— La ce te gândești? Francesca îl privi pe Gregor prin lentilele sclipitoare ale ochelarilor ei fără ramă. Ești dus departe cu gândul!

Gregor îi simți privirea cercetătoare, dar nu vru să o privească pe Francesca. În timp ce mergeau tăcuți unul alături de celălalt, el se gândea din nou la ceea ce îi spusese ea. Îi rămăsese dator cu un răspuns. Eu te iubesc, era ușor de spus cu toată convingerea, dar fără obligații. El rostea greu aceste cuvinte. Viața îl făcuse neîncrezător. De fapt ce știa el despre Francesca? Că era frumoasă? Că spiritul ei independent exercita o atracție ciudată asupra lui? Că voia să se culce cu ea cât mai repede? Toate astea le știa el bine. Ceea ce nu știa era răspunsul la întrebarea: cine era această femeie?

— De fapt, începu el, îți mulțumesc pentru că l-ai angajat pe acest avvocato Felici.

— Cum de ți-a trecut asta prin minte? întrebă surprinsă Francesca.

— Poți să admiți liniștită, nu e nicio rușine. Bineînțeles că voi suporta eu costurile.

Francesca rămase pe loc.

— Pasquale Felici este unul dintre cei mai scumpi avocați din Roma. El apără foști prim-miniștri, cardinali și staruri porno. Onorariul lui ar depăși de multe ori posibilitățile mele. Eu am crezut dă tu l-ai angajat pe Felici.

— În niciun caz. Gropius o trase deoparte din fața lui pe Francesca și amândoi își continuară drumul. Eu mă tot întreb cine a făcut-o. Avocații nu lucrează pe ochi frumoși, iar avocații cu faimă nici atât.

— Cineva pare foarte interesat ca tu să fii liber, remarcă Francesca și îl luă de braț pe Gregor. Cine ar putea fi acesta? Și ce motiv ar avea?

Gropius clătină din cap.

— Trebuie să fie ceva legat de moartea lui Schlesinger. Cu toate că…

— Cu toate că…?

— Păi, da, până acum interesul major era ca eu să-mi încetez investigațiile. Gropius aflat în arest preventiv s-ar fi pliat perfect pe această necesitate. Pentru ce ar trebui să mă elibereze avvocato Felici? Misterios, nu crezi?

— Mai mult decât misterios! Nu l-ai întrebat pe Felici cine l-a angajat?

— Firește că l-am întrebat. Voiam să știu dacă l-ai trimis tu, dar nu mi-a răspuns. Ceva nu este în regulă aici.

Au băut un cappuccino pe terasa unei cafenele din apropiere de Palazzo Reale. Soarele arunca umbre lungi pe caldarâm. Francescăi i se făcuse frig.

La Meridien Gregor Gropius ocupa aceeași cameră pe care o părăsise cu o zi în urmă. Francesca se arătă înțelegătoare față de dorința lui de a fi singur. De fapt arăta multă înțelegere pentru comportamentul lui. Ceea ce el încă de la început găsise că era foarte plăcut. Spre deosebire de Felicia, ea nu îi reproșase niciodată nimic, cu toate că îi oferise cu siguranță asemenea ocazii. Fără discuție, Francesca era o femeie remarcabilă.

Când își dezbrăcă haina, gândurile lui legate de Francesca încetară. Dintr-un buzunar Gropius scoase un bilețel pe care erau trei cuvinte notate de el după discuția cu avvocato, numele mafioților din satul Vincoli. Adulmecând ca un câine de vânătoare care a simțit o urmă și pe care nimic nu îl va mai putea abate, Gropius spera că dăduse de o nouă urmă: un gând îndrăzneț, între spargerea săvârșită la dom și moartea lui Schlesinger trebuia să existe o legătură directă.

Polacca, Focarino, Vincoli. Gropius lăsă biletul să îi alunece printre degete. Dacă așa cum susținuse Pasquale Felici, cei doi mafioți lucraseră în slujba unui terț – și trebuia să se plece de la această ipoteză – se punea problema celui care îi angajase. Ca și a motivului angajării. Desigur că angajatorul nu știuse că pretinsul giulgiu al lui Isus din Nazareth fusese țesut o mie două sute de ani după moartea acestuia. Altfel furtul nu ar fi avut niciun sens.

Neobosit Gropius scotocea în memorie, încerca să pună cap la cap lucruri care aparent nu aveau legătură și nu doar o dată se lovi de un blocaj, de un avertisment pe care i-l dădea creierul: pistă falsă.

Își spuse că în fiecare om cândva ieșeau la suprafață tendințe masochiste. Unii le compensează cu ajutorul religiei, alții se folosesc de o prostituată – tu îți cauți propriul drum. Așadar, urmează-l.

Telefonul îl salvă pe Gropius din chinul autoprovocat.

— Francesca, tu?

Vocea lui suna puțin pierdută.

— Te așteptai să fie altcineva?

— Nu, nu, doar că sunt cam tulburat.

— Pentru că ai fost eliberat atât de repede?

— Și asta. Dar mai mult mă preocupă întrebarea de când se știe că giulgiul din Torino este un fals medieval.

După o pauză mai lungă, timp în care fiecare ascultă respirația celuilalt în receptor, Francesca răspunse râzând:

— Doamne, ce întrebări pui și tu!

— Scuze! Dar eram adâncit în gândurile mele. Ce este?

— Nimic, răspunse Francesca sinceră ca totdeauna, voiam doar să îți spun că te iubesc. Astăzi după-amiază nu am avut ocazia să ți-o spun.

Cuvintele ei aveau ceva emoționant, ceva ce era în evident contrast cu atitudinea ei distantă.

— Și mie îmi placi, răspunse Gregor.

Era el însuși surprins de sinceritatea lui bruscă. Dar să nege că Francesca declanșase în el ceva de care el se apărase vehement mult timp, ceva ce trecea de atracția sexuală? Degeaba încercă Gropius să își înfrângă gândurile, gânduri care se învârteau în jurul ideii de a lăsa totul baltă și a începe undeva o nouă viață cu Francesca.

Un timp nu mai scoase o vorbă, așa că precaută Francesca se interesă:

— Gregor, mai ești acolo?

— Da, da, scuză-mă, sunt cam tulburat. Cumva este un moment nepotrivit. Mă gândesc mereu la descoperirea lui Schlesinger.

— Nu este nevoie să te scuzi. Dimpotrivă, a fost o prostie din partea mea să te deranjez tocmai acum cu sentimentele mele. Și imediat trecu la alt subiect: În ce privește giulgiul, din câte știu eu, părerile experților diferă, unii vorbesc despre un fals, ceilalți confirmă autenticitatea lui.

— Și eu am crezut asta până acum, dar avvocato Felici spunea că în urma unei verificări din 1988 experții au stabilit indubitabil că giulgiul păstrat în domul din Torino provine din jurul anului 1300. Știi ce înseamnă asta?

— Îmi închipui.

— Signora Selvini ne-a vândut pentru douăzeci de mii de euro un petic de material fără nicio valoare.

După o lungă pauză, ezitând, Francesca întrebă:

— De unde știe Felici atât de sigur? El este totuși avocat, nu cercetător!

— Felici era surprinzător de bine informat, pentru mine chiar prea bine informat. A ieșit cu detalii din memorie de pe vremea când apărase doi mafioți care în 1987 au dat o spargere la dom, de unde au șterpelit o bucată din giulgiu.

— Da, îmi amintesc. A trecut mult de atunci. Cazul făcuse vâlvă, pentru că nimeni nu înțelegea de ce gangsterii nu au furat întreg giulgiul, ci doar au tăiat o bucată mică.

— Cazul a fost clarificat?

— Nu știu. Ca să fiu sinceră, pe atunci interesul meu pentru giulgiuri era limitat. Doar ceva nu pricep. Dacă se știa că giulgiul

era un fals, de ce s-au interesat atâția oameni de el? De ce Schlesinger și alții au fost gata să dea atâția bani pe câțiva centimetri pătrați?

— Bună întrebare. Poate că ar trebui să aflăm mai multe despre cercetările făcute pe giulgiu.

— În apropiere de universitate se află un institut, „Societa di Sindonologia”, unde sunt arhivate toate materialele publicate și toate cercetările referitoare la giulgiu. Institutul scoate și o revistă, *Shroud Spectrum.* Din câte știu eu, accesul este public.

— Mă însoțești mâine acolo?

— Cu plăcere, răspunse Francesca.

Gropius nici nu se așteptase la alt răspuns.

Societa di Sindonologia era pitită pe o stradă întunecoasă, într-o casă de vreo două sute de ani, masivă, rece și amenințătoare. O mulțime de tăblițe înșirate pe verticală indicau diverse instituții adăpostite în clădire. Pe vizitatori îi întâmpina în hol un curent de aer rece, care amenința să înghețe pe oricine călca pragul casei.

Societatea se afla la primul etaj. O plăcuță din alamă fixată pe ușa albă cu două canaturi, inscripționată cu literele SdS într-un cerc informa și cu privire la orele la care se permitea accesul. Gropius apăsă pe butonul soneriei. Francesca ridică răbdătoare din sprâncene.

Broasca electrică bâzâi dându-le liber într-un hol golaș, un fel de sală de așteptare cu scaune străvechi din lemn de proveniență diferită și cu o masă mare, rotundă, cu reviste, în mijloc. În dreapta, pe perete era o fotografie supradimensionată a giulgiului de la Torino. Mirosea a hârtie veche. Niciun semn de viață, dacă făceai abstracție de un palmier cu frunze prăfuite în formă de evantai, care dintre ferestre tulbura monotonia.

În stânga era deschisă o ușă, dincolo de care se putea zări un coridor cu podeaua frecată cu ceară și, cum de ei nu se interesa nimeni, Gropius și Francesca se hotărâră să arunce o privire. Parchetul scârțâia sub pașii lor și deodată se treziră într-o sală impunătoare, care pe o parte era bibliotecă, iar pe cealaltă parte era arhivă, în centru având două rânduri de mese pentru citit. Pe fiecare masă se afla câte o lampă cu abajur din sticlă verde.

— Cu ce v-aș putea ajuta? Vocea venea din fundul sălii, unde în semiîntunericul încăperii zăriră un bătrân. Mic și slab acesta îi privea din spatele unui birou vechi. Și flutura o foaie de hârtie. Adăugă: Trebuie să notați numele dumneavoastră, adresa și motivul solicitării.

Părea a lua chestiunea foarte în serios și era evident că nu primea des solicitări.

Francesca preluă problema completării formularului. La rubrica „Motivul solicitării” scrise: cercetare științifică. Apoi ceru acces la materialele publicate în ziarele din perioada 1987–1988.

Nu dură mult și arhivarul le puse în față, pe masă, două cutii din carton și aprinse lampa. Reveni mulțumit la biroul lui, unde se adânci în studierea celor scrise de Francesca.

— Sunt cel puțin trei sute de articole din ziare în fiecare cutie, șopti Gropius privind cu repulsie materialul selecționat. Dacă până diseară le vedem pe toate, putem spune că am avut noroc.

Francesca ridică din umeri ca pentru a spune „Și ce să facem?” Dar șopti:

— Sindonologii nu se predau, chiar dacă durează zile întregi!

Gropius își stăpâni râsul:

— Sindonologii?

— Cercetătorii giulgiului.

— Nu știam, scuze.

— Nici nu este mare pagubă, pentru că în afară de Torino și de câțiva experți în materie nu cunoaște nimeni termenul. În Anglia, unde există o societate asemănătoare, aceștia se numesc „shroudies”.

Gropius nu își mai putu stăpâni râsul, ceea ce îi atrase din partea arhivarului o privire încruntată, deoarece ultimul râs în această sală avusese loc cu ani în urmă.

— Sună pur și simplu mult prea amuzant, scânci el aplecat peste cutia cu arhiva.

Abia se potolise Gropius și Francesca zise:

— Aici este un reportaj de la procesul din septembrie 1987, în *Messagero* apărut la Roma. Titlul este „Cine a ciopârțit giulgiul de la Torino? În fața unei instanțe din Torino a început procesul intentat lui Giorgio M. și Bruno V. Acuzații au declarat că au pătruns în domul din Torino și au tăiat o bucată din giulgiu

pentru o persoană necunoscută. Sentința va fi pronunțată vineri”. Și aici este un alt reportaj din *Corriere della Sera:* „Senzațională schimbare în procesul giulgiului – Acuzații au pe conștiință două crime?”

Francesca scotea din cutie articol după articol. Publicația franceză *Figaro* scria despre caz, ca și publicația londoneză *Times.* Ziarul german *Die Welt* dedica procesului o jumătate de pagină.

Spre surprinderea sa, Gropius constată că numele furnizate de avocatul Felici nu corespundeau cu cele menționate în ziare. Dacă unele ziare menționau doar inițialele numelor acuzaților, *Times* arăta că acuzații erau Giorgio Mattei și Bruno Valetta, amândoi infractori de meserie. Aceștia nu erau originari din Vincoli, cum susținuse Felici, ci din localitatea Zocca, aflată nu departe de Alessandria.

Când Gregor o atenționă pe Francesca asupra acestor inadvertențe, ea se încruntă și spuse:

— Tu înțelegi asta? De ce a făcut avocatul afirmații false?

Gropius își îngropă capul în mâini și se gândi; apoi se uită la Francesca și zise:

— Pentru asta există doar o explicație. Este evident că Felici a vrut să mă îndrepte anume spre o pistă greșită.

— Și asta ce înseamnă?

Gregor râse amar.

— Oricine ar fi cei care l-au angajat pe Felici, ei au, pe de o parte, interesul ca eu să îmi continui cercetările, iar pe de altă parte, îmi furnizează date eronate, menite a-mi sabota munca. Este o nebunie! Nici nu mai știu ce să cred. Ba mai mult, *Die Welt* scrie că apărătorul celor doi mafioți era un anume Vittorio Zuccari, deci în niciun caz Pasquale Felici.

Gropius clătină nedumerit din cap. Ipoteza sa că ilustrul avocat îl scosese din închisoare pentru a se dedica descoperirii secretului care îl înconjura pe Schlesinger părea a nu mai avea logică. Avusese Felici sarcina de a-l atrage într-o capcană? Ori el, Gropius, era destinat să le indice o pistă lui Felici ori celor care îl dirijau pe acesta, pistă necunoscută lor?

După ce au studiat treizeci, poate patruzeci de articole din ziare și au făcut notițe, Gropius duse mâna la gât și spuse:

— Nu mai am aer. Ar trebui să plecăm. Dacă este necesar, mai putem veni mâine-dimineață.

Observația lui Gregor îi convenea și Francescăi. Nici ei nu îi plăcea aerul stătut din biblioteci și arhive.

Pe stradă ea întrebă:

— Ce vrei să faci acum, Gregor?

— Mai întrebi? răspunse Gropius. Unde se află, de fapt, Zocca?

CAPITOLUL 15

După un drum de o oră cu mașina Francescăi au ajuns la Zocca, un sat izolat situat într-o vale dintre Asti și Alessandria. Drumul se prelungise la nesfârșit, deoarece au fost nevoiți să folosească un drum de țară, pentru Zocca neexistând o ieșire de pe autostradă.

Ca în multe locuri din această zonă, în Zocca locuiau în majoritate bătrâni și femei ai căror bărbați plecau la muncă în Milano, Torino sau Alessandria și reveneau în sat doar la sfârșit de săptămână. Un țăran bătrân care își lucra pământul bolovănos cu tractorul, pe care l-au întrebat de drum, le povesti că Zocca avusese odată două mii de locuitori, trei pensiuni și cârciumi, două băcănii și un cinematograf în aer liber. Astăzi mai există doar o cabană și o trattoria, pentru cumpărături oamenii pleacă la Alessandria, la supermarket; în urmă cu mai mult de doi ani la cinematograful în aer liber a rulat ultimul film, *Titanic,* dar într-o variantă prescurtată. Întrebat fiind dacă cunoaște familia Mattei ori familia Valetta, vorbărețul țăran deveni brusc tăcut, își ceru scuze că el nu era din Zocca și porni motorul vechiului său tractor.

La capătul văii, unde nu s-ar fi bănuit existența unei așezări omenești, după o colină, le apăru în fața ochilor Zocca, într-un peisaj nu tocmai pitoresc, strâns între stâlpi uriași pentru rețeaua de înaltă tensiune. Un automobil, mai ales unul străin, stârni vâlvă și, în timp ce Francesca parca mașina în piața satului, ici și colo se deschideau ferestre, pentru ca imediat să se închidă la loc de la sine. Pe caldarâmul din cărămizi din fața trattoriei, unde o firmă din lemn indica intrarea, se aflau câteva scaune din material plastic în jurul a două mese rotunde, și Gropius cu Francesca deciseră să bea câte o bere. Nu a durat mult și o „mama” îmbrăcată în negru, prietenoasă, cu părul negru legat sever la spate, a ieșit din casă și le-a luat comanda.

Ea părea că dispune de tot timpul din lume și, când după zece minute le aduse berea, se interesă politicoasă ce îi aducea pe oaspeți la Zocca.

Francesca răspunse că erau în căutarea unei familii, Mattei, dacă cumva o cunoștea femeia.

Dar se pare că întrebarea nu plăcu, deoarece mina ei amabilă până atunci se întunecă brusc și femeia se interesă ce voiau de la acea familie.

Între timp, la masa alăturată se așezase un tânăr, care părea interesat de discuție, deși nu era băgat în seamă de signora.

Voiau informații despre un anume Giorgio Mattei, condamnat cu mulți ani în urmă de o instanță din Torino pentru crimă. Nu crima îi interesa, ci spargerea de la domul din Torino.

Rezultă că signora era chiar soția lui Giorgio Mattei, care îi anunță că de la ea nu vor scoate o vorbă despre acesta.

— Trei euro, spuse ea arătând cu un deget spre bere, după care dispăru cu pas apăsat în casă.

Tânărul de la masa alăturată rânjea.

După ce băură berea, Gropius lăsă pe masă trei euro și se întoarseră la mașina Francescăi.

— Era de așteptat, mormăi Gropius. A fost naiv să ne imaginăm că soția lui Mattei o să ne destăinuie oamenii din umbră care l-au pus pe Mattei să spargă domul.

— Cel puțin a meritat încercarea, ripostă Francesca.

Aceasta se adresă apoi unei fete, care tocmai trecea pe drum pe bicicletă, întrebând-o despre familia Valetta.

Fata le indică o clădire cu trei niveluri, la parter cu o fierărie ori un atelier auto, clădire aflată imediat în spatele pieței satului. Când s-au apropiat de casa în fața căreia erau îngrămădite mașini agricole ruginite și piese vechi de automobile, le ieși în întâmpinare un bărbat într-o salopetă plină de pete de ulei.

Francesca întrebă de Bruno Valetta, recomandându-se ca o veche prietenă care nu îl mai văzuse pe Bruno de cincisprezece ani. Mai locuia acesta aici?

Bruno? Mecanicul făcu o mutră încurcată și îi măsură pe străini cu ochii întredeschiși. Bruno? Acesta emigrase în Anglia ori în Suedia acum vreo zece ani și omul preluase de la el atelierul. De atunci nu mai auzise nimic despre acesta.

Deși nu înțelesese fiecare cuvânt, Gropius pricepu imediat că și aici se loveau de un zid al tăcerii, și că nu exista nicio posibilitate să mai afle ceva despre furtul bucății de giulgiu.

— Hai! îi spuse el resemnat Francescăi, pe care o trase după el.

Și pentru că Zocca nu era tocmai locul în care să vrei să îți petreci vacanța, deciseră să se întoarcă la Torino.

Prins sub ștergătorul de parbriz al mașinii Francescăi era un bilet.

— Asta ce mai este? întrebă curios Gropius.

Francesca citi biletul: „Dacă sunteți interesați să aflați ceva despre Mattei și Valetta – vă aștept pe podul de peste Tanaro”.

Gropius privi în jur. În piața satului nu era niciun om.

— Ce să mai credem despre asta? întrebă retoric Gregor.

— Tanaro, își dădu cu părerea Francesca, nu poate fi decât râul din vale. Îmi amintesc podul, da! Or fi existând în acest loc blestemat și oameni care au ceva de spus. Hai, urcă!

În timp ce parcurgeau drumul îngust și plin de gropi, Gropius își exprimă reținerile asupra opțiunii de a merge la întâlnire. Experiența îl făcuse să fie suspicios și de fapt nici nu credea în succesul misiunii. Dar pentru că oricum podul le era în drum, se declară totuși de acord.

Când se apropiară de pod, Francesca îl recunoscu pe tânărul care stătuse la trattoria la masa de lângă ei. El își sprijinise Vespa de pod și aștepta cu coatele sprijinite de balustrada podului.

Francesca coborî din mașină, în timp ce Gropius rămase înăuntru.

— Ce aveți cu Giorgio Mattei? trecu imediat tânărul la subiect. Avea cam douăzeci de ani, purta blugi și o haină din piele ieftină, dar nu părea neîngrijit. Adăugă: Am auzit discuția dumneavoastră. Poate v-aș putea ajuta.

Francesca se uită cam speriată în jur, apoi îi făcu semn lui Gropius să coboare.

— Cine sunteți și ce știți despre Giorgio Mattei? îl întrebă ea pe tânăr.

Între timp, Gropius ajunsese lângă ea.

— Eu sunt Giorgio Mattei, fiul celui care vă interesează pe dumneavoastră. Consider că este mai bine ca nimeni din Zocca să nu afle că am discutat. Știți, cei din familiile Mattei și Valetta sunt oarecum proscriși în Zocca. Mama chiar și-a reluat numele de fată, pentru a face uitat trecutul.

— Și dumneata?

— Nu aș spune că eu sunt mândru de numele Mattei, dar nici nu vreau să îl reneg. Nu pot fi făcut răspunzător pentru fapta tatălui meu. De ce vă interesează de fapt tata? El se află la închisoare pe viață și, după cât se pare, nu va fi eliberat vreodată. Știu ce spun, pentru că studiez dreptul.

Francesca și Gropius se priviră reciproc surprinși. Situația nu era lipsită de o urmă de comic.

— Probabil că bănuiți despre ce este vorba, zise Francesca, în orice caz nu despre crima pentru care tatăl dumneavoastră a fost condamnat pe viață.

Giorgio împinse buza inferioară în față și dădu din cap.

— Vreți să aflați cine l-a pus pe tatăl meu să taie o bucată din giulgiu.

— De aceea suntem aici. Chestiunea este importantă într-un alt context. Știți mai multe despre acest caz?

— Hm… Băiatul făcea nazuri. Și dacă aș ști? întrebă el retoric. Vedeți dumneavoastră, studiile mele sunt costisitoare și ați remarcat că trattoria mamei mele nu prea aduce bani. Eu sunt nevoit practic să îmi plătesc singur studiile.

— Vrea bani! îi șopti Francesca lui Gropius.

Gropius îl măsură din priviri pe tânăr, apoi răspunse:

— Întreabă-l dacă cunoaște numele celui pentru care a dat lovitura tatăl lui.

Francesca se conformă și tânărul dădu din cap.

— El i-a spus mamei numele, iar mama mi l-a spus mie. A făcut-o în ideea că, dacă ei i s-ar întâmpla ceva, poate că eu l-aș putea vinde pe bani.

— Mamă grijulie! remarcă ironic Francesca. Deci, cât?

— Zece mii!

Gropius înțelese oferta tânărului Mattei și o apucă de braț pe Francesca.

— Hai, suma este absolut indiscutabilă!

Francesca rosti o scuză și se pregăti să urce în mașină, când Giorgio strigă panicat în urma ei:

— Signora, dacă vreți eu mă mulțumesc și cu cinci mii!

Gropius scutură din cap.

— Vino, plecăm! repetă el.

— Patru mii ori trei mii! Este ultima ofertă! strigă plângăreț tânărul când Francesca porni motorul și acceleră.

Giorgio urcă agitat pe scuter și porni pe drumul îngust alături de break-ul Francescăi. Îi făcu semn acesteia să coboare geamul.

Francesca făcu-ce i se ceruse și Mattei strigă:

— Signora, eu sunt gata să negociez. Cât oferiți?

— O mie, spuse Gropius adresându-se Francescăi. Oferă-i o mie, niciun cent mai mult. Oprește!

Francesca apăsă pe frână.

— O mie, zise ea după ce atât scuterul, cât și mașina se opriseră.

— În regulă, răspunse râzând Giorgio, de parcă nici el însuși nu ar fi crezut în solicitările lui anterioare. Dar nu veți spune nimănui de unde aveți informația!

— Nu, este și în interesul nostru, ripostă Francesca.

În timp ce Gropius scotea din portmoneu cinci bancnote a câte 200 de euro, Giorgio își asigură scuterul, apoi se apropie de mașină.

— Tatăl meu își ținea pe atunci familia la nivel de supraviețuire făcând diverse găinării. Făcea aproape orice pentru câteva mii de lire. Adresa lui circula în anumite medii. Pe atunci în Zocca nu existau telefoane. Într-o zi a apărut la noi un bărbat care i-a oferit tatălui meu cinci milioane de lire pentru „un moft”, cum îi spunea el. Cinci milioane – asta pare o imensă avere, dar în realitate erau două mii cinci sute de euro – reprezentau totuși mulți bani pentru cineva din Zocca. Pentru ce, știți dumneavoastră. Se înțelege că tata nu a spus „nu”.

— Și care este numele bărbatului? întrebă nerăbdătoare Francesca.

— Schlesinger, un neamț, Antonio Schlesinger.

— Arno Schlesinger?

— Corect. Arno Schlesinger!

Francesca și Gropius schimbară o privire care spunea multe.

— De fapt dumneavoastră nu sunteți primii care se interesează de tatăl meu, continuă Giorgio. Curând după procesul despre care scriau atunci toate ziarele, pentru că tata după ce pătrunsese în dom omorâse o femeie, au apărut niște oameni care voiau să afle dacă Giorgio Mattei nu păstrase pentru el un fragment din giulgiu. Și aceștia ofereau bani mulți. Dar din păcate noi am întors degeaba pe dos toată casa.

— Chestiunea rămâne între noi, îl asigură Francesca și îi înmână suma convenită. Și mult succes la studii!

Întoarcerea la Torino a decurs în tăcere. Gropius părea pierdut în gânduri. Recapitulând tot ce aflase până acum despre Arno Schlesinger, ajunse la concluzia că acesta nu fusese doar

un cercetător genial, ci și un caracter dubios, obsedat de ideea lui, care ar fi făcut orice pentru a-și atinge scopul. Și era evident că și-l atinsese. Pentru asta vorbea contul lui din bancă. Și nu doar contul. Ci și faptul că trebuise să moară spunea că știuse prea multe.

La întrebarea cine ar da zece milioane pentru păstrarea tăcerii asupra faptului că învierea lui Isus din Nazareth nu se confirma, exista un singur răspuns: Vaticanul. Biserica romană dispunea de suficienți bani pentru a reduce la tăcere un solitar ca Schlesinger. Și nu exista nimic la care biserica să fie mai pricepută decât la păstrarea tăcerii. Comparativ cu explozibilul conținut de descoperirea lui Schlesinger, zece milioane erau o nimic toată, o bagatelă.

Cât despre Gregor Gropius, pentru el demult nu mai era vorba despre reabilitare, de a dovedi că fusese victima unor manipulări criminale, acum el voia, trebuia să îi descopere pe cei care trăgeau sforile din umbră. Devenise o adevărată obsesie pe care nu și-o mai putea controla, cum ar fi mania unui asasin sexual sadic pentru femeile cu cizme cu toc înalt.

Soarele primăvăratic al după-amiezii dădea o tentă aurie peisajului deluros și ei deja parcurseseră jumătate din drum, când Gropius simți nevoia unei necesități omenești.

— Ai putea opri puțin? o rugă el pe Francesca. Berea are un efect devastator asupra mea. Scuze!

Francesca râse:

— La voi, la bărbați, este simplu. Chiar pentru asta mi-ar fi plăcut uneori să fi fost bărbat.

— Nu, te rog nu! Pentru mine ar fi fost o mare pierdere.

Francesca opri mașina la intersecția cu un drum vicinal și Gropius dispăru după un tufiș ce începuse să înverzească.

Se auzea ciripit de păsările din imediata apropiere, iar din depărtare un ciudat strigăt repetat de ajutor al unei păsări.

Când Gregor se întoarse, părea cumva schimbat, nu pentru că se ușurase, ci dimpotrivă părea concentrat și tot trăgea cu urechea împrejur.

— Ai mai fost prin zona aceasta? întrebă el fără o altă explicație.

— Niciodată. De ce întrebi?

— Doar așa…

Francesca clătină din cap. Schimbarea petrecută cu Gregor o neliniștea. Urmărea nedumerită cum Gropius se îndepărta pe drumul vicinal, se oprea, privea în toate direcțiile, apoi își continua drumul cu capul ridicat spre cer, ca o ființă venită de pe o altă planetă.

După ce parcurse câteva sute de metri și nu reacționă la strigătele ei, Francesca încuie mașina și alergă după Gropius pe drumul plin de denivelări.

— Gregor! strigă ea apropiindu-se de el. Gregor, nu vrei să îmi spui ce se petrece?

Gropius se întoarse. Pe chipul lui se putea citi că gândurile îi zburau departe. Înfățișarea lui aproape că o sperie.

— Pe undeva, pe aici, am fost ținut prizonier, spuse el încet, când am fost răpit de la institutul lui de Luca. Pentru prima dată în viața mea mi-a fost frică de moarte. Sunt foarte sigur, s-a întâmplat pe undeva prin apropiere!

Francesca veni în tăcere lângă el și îi puse mâinile pe umeri.

— De unde știi, Gregor? Spuneai că ai fost lovit și ți-ai pierdut cunoștința, că ți-au pus un sac pe cap!

— Așa a fost! Dar o dată mi-am revenit pentru scurt timp și am auzit acest sunet. Mai târziu și în încăperea în care eram legat de scaun. Auzi?

Vocea lui Gregor era emoționată și, pentru a atrage atenția asupra întrebării, strânse cu putere încheieturile mâinilor Francescăi.

Francesca vru să strige de durere, dar se reținu observând cât era Gregor de marcat de situație.

Gropius trase din nou cu urechea la sunetul ca un bocet, cu capul dat pe spate.

— Vino! spuse el brusc și o trase după el pe Francesca în fugă.

Străbătură o bucată din drum fugind, traversară un ogor proaspăt arat și se cățărară pe un povârniș urmând sunetul de care se tot apropiau, până când ea se opri pe un val de pământ epuizată, cu respirația tăiată.

— Acolo! spuse Francesca uimită și arătă către o groapă imensă, cu siguranță adâncă de o sută de metri, și cu un diametru de cinci sute de metri – o carieră de piatră uriașă.

Pe fundul gropii se agita un imens buldozer. În cupa lui dispărea încărcătura unui vagon întreg, smulsă din peretele de

stâncă și, când acesta da înapoi pentru a depune încărcătura de câteva tone într-un alt loc, scotea un semnal de avertizare ca un schelălăit: wui, wui, wui...

Gropius o apucă de mână pe Francesca.

— Acest sunet mi-l voi aminti toată viața, spuse el încercând să se facă auzit în ciuda zgomotului produs de buldozer.

De la marginea carierei se puteau vedea kilometri întregi în jur. Zona carstică părea nelocuită, cu excepția unei gospodării situate pe o înălțime, încadrate de tufișuri abia înverzite.

— Cred că știu ce ai de gând să faci, zise Francesca.

Gropius dădu din cap fără a-și dezlipi privirea de pe casă.

— Chestiunea nu este lipsită de pericole. Ar trebui să te întorci la mașină.

— Chiar crezi că o să te las singur? spuse Francesca indignată. Dar ar trebui să ne grăbim. Peste o oră va fi întuneric.

Curajul de care dădea dovadă Francesca nu îl surprinse câtuși de puțin pe Gropius și fără îndoială că se așteptase la această reacție. Nu ar fi recunoscut niciodată, dar îi era frică. Numai gândul la captivitatea lui în singuratica gospodărie îi producea flori. Francesca nu trebuia să observe că mâinile îi tremurau; de aceea le vârî în buzunare.

— Nu te temi? o întrebă el pentru a-și face lui însuși curaj.

— Să mă tem? Teama este catalizatorul marilor fapte. Deci, ce mai așteptăm?

Coborârea era dificilă, pentru că din punctul în care se găseau nu ducea la vechea fermă niciun drum, nici măcar o potecă. După un marș de douăzeci de minute, ajunseră în cele din urmă la țelul lor. Nici nu discutaseră despre ce aveau de gând și despre ce le vor spune celor ce locuiau în casă. Gropius se simțea mânat de acea inexplicabilă forță care îi dădea energie de luni de zile.

Gospodăria se compunea din mai multe clădiri și era ascunsă după desișuri dese. Și cu toate că nu se vedea nicio floare, Gropius simți în nări acel parfum penetrant de grozamă pe care îl sesizase atunci.

Un zid din piatră neprelucrată nu mai înalt de doi metri înconjura blestemata proprietate. În căutarea intrării înconjurară ferma și dădură de un drum mărginit de stâlpi din lemn pe care erau întinse cabluri electrice, și care ducea la o înălțime. Acesta se termina în dreptul unei porți cu două canaturi, în care era

tăiată o trecere îngustă. Un lanț cu mâner din fier ducea în interior. Gregor trase cu putere și din depărtare se auzi sunetul unui clopot.

Printr-o crăpătură din poarta construită din dulapi marcați de soare și de vânt, Gregor zări o curte în care era parcată o limuzină neagră de tip mai vechi. În fundal începu să latre un câine, în rest niciun semn de viață.

Gropius trase și mai tare de mânerul din fier, dar și de această dată nu se produse nicio reacție. În cele din urmă Francesca preluă inițiativa, escaladă coama zidului și înainte ca Gropius să fi apucat să zică ceva sări în curte. De acolo trase zăvorul ușii integrate în poartă și îl lăsă pe Gropius să intre.

Nimic nu se clintea. Câinele, un pitbull cu pete negre și maronii, își arăta colții și se repezi spre ei trăgând după el un lanț lung.

— Fără teamă! spuse Francesca. Mă pricep la câini. Curajoasă și cu mâna întinsă se îndreptă vorbindu-i spre câinele furios, până când acesta se retrase dând din coadă.

— Unde ai învățat asemenea trucuri? întrebă recunoscător Gregor.

— Am crescut printre câini, nu te speria, răspunse Francesca. Pe trei laturi ale proprietății se înălțau clădiri, iar în mijloc se afla un corp de clădire bine întreținut, în timp ce restul era dărăpănat. Intrarea în clădirea din partea stângă era deschisă.

Cu un gest făcut din cap, Gropius îi ceru Francescăi să îl urmeze. La intrare îi întâmpină un iz de aer stătut de două sute de ani. Zgomotul pașilor lor era reflectat de zidurile goale și nu se vedea aproape nimic. Doar pe o ușă semideschisă ieșea o rază îngustă de lumină. Gregor auzi un clinchet ușor și se întoarse. Francesca ținea în mână un pistol.

— Ești dementă? șopti el.

Francesca duse arătătorul mâinii stângi la buze. Apoi șopti și ea:

— Nu se știe niciodată!

În acel moment pe Gropius îl cuprinse o senzație bizară. Femeia cu pistolul cu piedica ridicată din spatele lui îi tulbura profund.

— Este cineva aici? strigă Francesca în liniștea funestă.

Și când nimeni nu răspunse, Gregor împinse ușa.

Aveau în față o încăpere pătrată cu două ferestre oarbe. În mijloc era un scaun noduros. De tavan atârna un bec. Pereții erau acoperiți cu dungi albastre-verzui dintr-o vopsea de ulei. Priveliștea avu asupra lui Gregor efectul unui șoc electric.

— Francesca… bolborosi el cu respirația tăiată, asta este camera în care am fost ținut prizonier.

— Ești sigur?

— Absolut. Recunosc totul perfect.

— Dumnezeule! Francesca ținea pistolul cu ambele mâini în dreptul pieptului. Îți dai seama că ne aflăm într-o situație al naibii de periculoasă!

Lui Gropius i se făcu rău. Parcă i se întorsese stomacul pe dos. Francesca îi remarcă paloarea și îl împinse pe Gregor afară, la aer, unde câinele începu să latre din nou.

— Dacă aici ar fi fost cineva, ne-ar fi remarcat de mult, zise Gropius privind în jur. Vreau să știu ce se petrece aici! Lasă arma aia jos!

— Cum zici tu, Gregor.

Vocea îi era ofensată, dar ea vârî pistolul sub haină. Apoi se întoarse spre clădirea din mijloc.

Trei trepte din piatră urcau spre un portal încadrat de două coloane ce sprijineau o logie. În dreapta și în stânga intrării, erau câte trei ferestre cu zăbrele. Era evident că obloanele din lemn nu mai fuseseră folosite de ani de zile. Deasupra intrării se afla primul etaj și acoperișul ușor înclinat nu se deosebea cu nimic de celelalte acoperișuri acoperite cu țiglă din regiune.

Ușa de la intrare era încuiată. Pentru a pătrunde în casă există o singură posibilitate: trebuiau să urce la logia de la etaj, lucru riscant. Dacă îi surprindea cineva, erau prinși ca în capcană, pentru că partea din spate a clădirii nu avea ferestre și dădea spre zidul împrejmuitor.

Gropius nu ar fi dispus toată viața lui de o asemenea energie care să îl determine să riște o spargere; dar acumulase prea multă furie. Voia să știe mai multe despre indivizii care îl doborâseră cu brutalitate și care îl amenințaseră cu moartea. De aici nu mai șovăi nicio clipă.

În fața clădirii din stânga – un gen de hambar cu o poartă mare – se afla un butoi vechi și gol. Gropius îl rostogoli până în dreptul unei ferestre a clădirii centrale și urcă pe el. Se prinse cu mâinile de grilajul ferestrei și privi în interior. După care se

întoarse și îi spuse Francescăi, care urmărise cu admirație curajul și hotărârea lui Gregor:

— Urcă aici, trebuie să vezi asta!

Și îi întinse mâna.

Francesca procedă în consecință. Era curioasă să afle ce se ascundea în clădire. Francesca își închipuise multe, dar ceea ce văzu o uimi. Avea în fața ochilor o cameră de tortură bine dotată, un cabinet cu instrumente diferite care păreau destinate a produce durere: bice, bice cu cârlige, centuri cu spini pentru abdomen și pentru picioare, și o bancă de tortură cu role la cele două capete.

— Dacă nu mă înșală ochii, spuse Francesca fără a se uita la Gropius, aici sunt torturați oameni. Ce fel de oameni sunt aceștia, Gregor? Eu credeam că vremurile inchiziției au trecut.

— Așa credeam și eu. Dar, după cum vezi, ai mereu parte de surprize.

— Dar de ce tocmai aici?

— Asta aș vreau și eu să știu, răspunse Gregor privind oblic în sus, spre logia de deasupra portalului de la intrare.

Francesca îi surprinse privirea și zise:

— Doar nu vrei să…

— Ba da. Trebuie să aflu ce se petrece aici.

Gregor sări jos de pe butoi și îi întinse mâna Francescăi.

Poarta hambarului era doar sprijinită. Când o împinseră, îi izbi duhoarea de fân putrezit. În partea din spate, sub pânze de păianjeni, dădură peste o căruță cu loitre veche, distrusă, ca acelea utilizate de țăranii din regiune pe vremuri pentru căratul fânului. Pe ea era o scară din lemn nu tocmai de încredere, dar era unica posibilitate de a ajunge pe logie.

Împreună scoaseră scara afară și, în timp ce Francesca se străduia să mai liniștească puțin câinele, Gropius îndepărtă cu mâinile goale pânzele de păianjen. Scara ajungea până aproape de logie, dar Gropius, care urcase primul, întinse brațele și se prinse de balustradă. Francesca procedă apoi la fel.

Cum era de așteptat, accesul la logie era blocat dinăuntru. Prin geam văzură un hol, din care pornea câte un coridor în ambele părți. Gropius îi aruncă Francescăi o privire scurtă, apoi se întoarse cu spatele la ușă, îndoi brațul drept și lovi sec cu cotul. Geamul ușii se făcu cioburi.

— Unde ai învățat asta? se interesă cunoscătoare Francesca.

Gropius zâmbi generos.

— La școala de gangsteri!

El însuși se mira de insensibilitatea lui. Prin geamul spart băgă cu atenție mâna și deschise din interior ușa.

Francesca armă din nou pistolul, apoi intrară amândoi în casă. Dură ceva timp până când ochii li se obișnuiră cu obscuritatea. Pe coridorul întunecat ce se întindea spre stânga se aflau șase uși, câte trei de fiecare parte și toate camerele din spatele lor erau asemenea: o masă, un scaun, un pat, totul din lemn negeluit, patul fără saltea ori perne, doar cu o pătură de lână.

— Aici nu se pune preț pe confort, remarcă Francesca în șoaptă. Ciudat, nu crezi?

Gregor ridică mut din umeri. Nici el nu știa ce să creadă despre mobilierul sărăcăcios. Totul avea un iz de ascetism. El își spuse că așa trebuie să fi trăit călugării din Evul Mediu, călugării ori adepții vreunei religii pervertite, care considerau autotortura și suferința fizică drept împliniri ale existenței umane.

În timp ce se îndreptau către cealaltă parte a clădirii, Gropius murmură:

— Or fi existând oameni cărora le place asta.

— Ce? Despre ce vorbești?

— Despre asceză și autotortură!

— Tu crezi că instrumentele de tortură pe care le-am văzut jos nu sunt destinate producerii de durere altora, ci propriei satisfaceri a celor care le mânuiesc? Tu crezi că prietenii noștri de aici se autoflagelează?

— Nu știu. În orice caz, metoda nu este nouă și este încă larg răspândită. Încă în Vechiul Testament israeliții purtau direct pe piele cilicium, o cămașă de penitență din lână aspră de capră. Biserica catolică a dus la perfecțiune în Evul Mediu acest gen de autotortură. Exista un ordin al penitenților ai cărui membri purtau izmene în care erau introduși ghimpi ori jartiere asemănătoare.

Francesca chicoti:

— Te ții de glume, Gregor!

— Deloc, durerea este un fundament al religiei creștine. Gândește-te doar la purgatoriu, unde cei spășiți înlătură prin ardere o parte a păcatelor lor. Dumnezeu, dacă ar exista, nu ar putea inventa ceva atât de per. Vers.

În cealaltă parte a casei erau o sală de mese asemănătoare în calicia ei – o masă și opt scaune – cu o sală de așteptare a unei gări de acum o sută de ani, o bucătărie cu o sobă din fier și mai multe încăperi cu conserve și rezerve suficiente supraviețuirii următorului potop. Una dintre aceste încăperi era destinată asistenței medicale, asta cel puțin la prima vedere. Când Gropius îi făcu mai amănunțit inventarul, descoperi ceva înspăimântător: instrumentarul bănuit a fi medical era de fapt unul al torturilor și al crimelor. Un aparat pentru EKG, cum sunt acelea din mașinile de salvare, era dotat cu un transformator de înaltă frecvență. Cu ajutorul electrozilor anexați, un om putea fi expediat pe lumea cealaltă în câteva secunde. Stocul instrumentarului pentru operații era gata a fi folosit, iar al seringilor acoperea necesarul pentru o lună al unei clinici medii. Cât privește rezervele de narcotice, opiate și otrăvuri periculoase, acestea erau îndestulătoare adormirii populației unui mic oraș, și neutralizării a tot ce era viu.

Chlorphenvinphos! Inscripția sărea în ochi de pe un teanc de pachete a câte o sută de centimetri cubi. Și deodată i se înfățișă din nou realitatea: moartea lui Schlesinger, rolul criminal jucat de Fichte în transplanturile de organe, victimele din clinicile germane, moartea lui de Luca și a Shebei, și nu în cele din urmă propria răpire, în timpul căreia fusese amenințat cu același pesticid. Nu exista îndoială, aici aveau de-a face cu o conspirație. Dar ce legătură era între otrăvirile cu chlorphenvinphos și căutarea dovezilor că Isus nu S-ar fi înălțat la ceruri?

Orice legături posibile cât de cât apăreau ca extrem de contradictorii, absurde și îndepărtate. Cu toate astea, trebuia să existe o mână invizibilă care trăgea toate sforile, o ființă care acționa din umbră și care călca literalmente pe cadavre. Unde era explicația? }n momente ca acestea, Gropius își dorea să nu fi încercat niciodată să clarifice cazul Schlesinger, să fi lăsat totul în seama poliției. Dar în aceeași clipă o voce interioară îi spunea că se afla mai aproape ca oricând de soluție.

Să fie comandamentul întregii acțiuni aici, în această proprietate părăsită, care evident oferea adăpost câtorva popi perverși? Gropius clătină din cap. Era de neconceput! Dar poate exista o urmă, un indiciu care i-ar putea fi de folos. Trebuia să se gândească la Rodriguez, care la prima lor întâlnire la Berlin îi

spusese: „Șansele dumneavoastră de a afla dedesubturile sunt ca și nule”.

— Cu cine vorbești, Gregor?

Gropius tresări.

— Eu? Fusese atât de adâncit în gânduri încât începuse să vorbească cu voce tare. Scuză-mă, încercam încă o dată să pun ordine în haos.

— Cu succes?

Gropius nu răspunse. Era prea răvășit.

Coborâră treptele în semiîntuneric până la parter, unde dădură peste un birou la fel de modest mobilat: un raft simplu pe perete, în fața lui o masă de bucătărie folosită ca masă pentru scris, lângă celălalt perete o altă masă folosită pentru depozitare. Aici mai era o mașină de scris mecanică îmbătrânită, un computer și un telefon cu robot de înregistrare a apelurilor care, judecând după model, avea peste douăzeci de ani.

Ceea ce deosebea biroul de alte birouri obișnuite era faptul că aici nu existau clasoare, dosare, documente ori alte hârtii. În raftul de pe perete nu existau cărți, doar pe masă era pus frumos aliniat un teanc de file albe așteptând să fie utilizate. Totul arăta de parcă cei care fuseseră aici se străduiseră să șteargă orice urmă.

— Tu înțelegi? întrebă Gropius fără a spera să primească și răspuns.

Între timp Francesca își făcea de lucru la computer.

— Eu cred, zise aceasta după ce manevrase intens tastatura, că ăsta funcționează cu aburi.

Și urmări cu privirea cablul care lega computerul la o priză de telefon.

— Oricum domnii dispun de legătură la internet! observă Gropius.

Francesca țăcănea de zor la tastatura anticului aparat. Spre deosebire de Gregor, ea se pricepea foarte bine la afurisitul obiect.

— Dacă aparatul este în uz, atunci ei au lăsat și urme, zise ea.

Gropius urmărea fascinat manevrele Francescăi. El însuși se văzuse mereu pus în situația de a delega altcuiva această muncă. Capacitatea de a scrie un e-mail și de a-l trimite la o adresă oarecare de pe această planetă el o compara cu teoria

relativității a lui Einstein care era și ea foarte simplă dacă reușeai s-o înțelegi.

— Tu crezi că există posibilitatea de a transpune pe ecran corespondența electronică a acestor oameni? se interesă Gregor. Dacă privesc ordinea din această încăpere, îmi imaginez că au procedat la fel de temeinic și cu îndepărtarea urmelor de internet.

Francesca nu se lăsă abătută de la munca ei și răspunse fără să ridice privirea:

— Profesore, ați face mai bine să vă concentrați la munca dumneavoastră de chirurg. Pentru media electronică sunteți evident lipsit de orice talent. Aici există o singură problemă... dar și aceasta se poate rezolva dacă îmi lași timpul necesar.

— Cât anume?

Francesca era prea adâncită în treaba ei pentru a reacționa la întrebarea lui Gregor. Brusc se opri și repetă:

— Aici există o singură problemă. Îmi trebuie o parolă pentru a mă loga și a avea acces la e-mailuri, cel puțin trei litere și cel mult zece.

— Trei litere? Gropius nu ezită mult și spuse: IND!

— IND?

Francesca bătu literele mai mult în glumă ori pentru a-i face o plăcere lui Gropius, și nu din convingerea că acesta avea dreptate. În clipa următoare, scoase un strigăt ușor. Îl privi pe Gregor, apoi privi fix ecranul.

— Ce ai, Francesca?

Francesca clipea surprinsă.

— De unde știi parola acestor oameni?

Primul ei gând a fost că Gropius juca dublu, că era mână în mână cu gangsterii. Duse instinctiv mâna la buzunarul interior al bluzei, unde ținea pistolul.

Gregor îi observă nesiguranța și la fel de nesigur întrebă:

— Vrei să spui că aceasta este parola?

— Da, asta vreau, ripostă ea pe un ton ridicat. Oricum computerul mi-a dat liber acces la toată corespondența trimisă și primită în ultimele zece zile.

— Când ai spus că parola este formată din trei până la zece litere, mi-a venit în cap spontan această prescurtare, peste care am dat de mai multe ori pe parcursul investigațiilor mele. La

München acești indivizi au plătit chiar și nota la hotel cu un card de firmă emis pe numele de IND.

Explicația dată de Gregor îi păru Francescăi cam trasă de păr, insuficientă pentru a-i înlătura suspiciunea. Existau doar două posibilități: fie Gropius spusese adevărul, fie se trădase din nebăgare de seamă. În ultimul caz el era un artist fenomenal, dar și un prost. Dar Francesca nu îl vedea pe Gregor în ambele posturi.

Ea renunță să continue disputa și solicită „Ultima corespondență primită". Într-o secundă apăru un text în limba italiană. Gropius se încruntă.

— Asta ce înseamnă?

— Corespondența este de acum patru zile.

Francesca urmări cu vârful degetului arătător rândurile:

„Binecuvântarea Atotputernicului din Barcino. Următorul țel al acțiunii noastre – Milano. Procedura obișnuită. Așteptăm raportarea executării. Pentru că este mai bine să se piardă un membru, decât întregul trup să ajungă în iad. IND".

Francesca și Gropius se priviră îndelung unul pe altul, în cele din urmă Francesca întrebă:

— Asta ce mai este? Totul sună foarte sfânt.

— Sfânt? Gropius zâmbi confuz. Mai curând diabolic! Dacă nu mă înșel, asta este o nouă misiune ucigașă în chestiunea transplanturilor de organe.

În vreme ce Gropius își nota textul, câinele pitbull începu să latre în curte. Francesca se duse la fereastră. Afară se așternea înserarea. Câinele smucea lanțul ca turbat. Când privirea femeii căzu pe drumul care se pierdea în întunericul văii, observă două faruri ce urcau tremurând.

— Vine un automobil. Trebuie să plecăm!

Închise computerul, amândoi urcară în grabă la nivelul superior și părăsiră clădirea pe aceeași cale pe care intraseră.

Întunericul care se așternea le favoriza fuga. De la o distanță sigură urmăriră cum din limuzină coborâră patru bărbați și dispărură prin poarta proprietății. Apoi ea și Gregor traversară câmpul îndreptându-se către locul unde lăsaseră mașina. Schimbară doar rar din când în când cuvinte banale.

Epuizați și murdari, pentru că se poticniseră de mai multe ori pe drum, după o oră de mărșăluit, au ajuns în sfârșit la automobil. Pe drumul de întoarcere la Torino, Gropius scoase notesul. La lumina interioară citi și reciti textul e-mailului. După care urmări dârele marcate de faruri, care dansau pe șosea precum licuricii într-o noapte călduță de iunie. La radio se transmitea muzică disco întreruptă când și când de reclame. Fiecare era adâncit în gândurile lui. Francescăi nu îi putea ieși din cap că Gropius scosese parola una-două din pălărie ca un scamator. Iar Gregor căuta din nou legături între crime și urmele genetice ale lui Isus din Nazareth.

Deja în depărtare se zăreau luminile orașului Torino, când Francesca spuse deodată:

— Dacă nu mă înșel, fragmentul în care se spune că trupul coboară în iad este din Evanghelia după Matei.

Gropius își îndreptă privirea de pe drum spre Francesca:

— De unde știi?

Francesca râse.

— Noi, italienii, suntem buni cunoscători ai Bibliei. Un fleac pentru noi, doar îi acordăm azil locțiitorului Atotputernicului. Și fraze marcante ca aceasta ne rămân întipărite în memorie. Dar dacă vrei, îl pot suna pe don Roberto, care știe evangheliștii pe dinafară.

— Mult mai mult m-ar interesa de unde vine benedicțiunea Atotputernicului, cu alte cuvinte expeditorul e-mailului. Barcino pare a fi un oraș în Italia.

Francesca clătină din cap:

— Nu am auzit niciodată de el!

Gropius mai vru să spună ceva, dar Francesca îl opri cu un gest al mâinii; apoi dădu mai tare radioul, unde tocmai se difuzau știrile serii.

Gregor nu înțelegea știrea citită de crainic, dar Francesca păli. Imediat ce crainicul termină, ea închise radioul.

— La clinica din Milano, începu ea cu răsuflarea tăiată, un pacient a fost ucis după o operație de transplant. Probabil cu o injecție cu otravă. Poliția bănuiește că făptuitorul face parte din personalul clinicii și a constituit un grup special care se ocupă de caz.

Au ajuns în zona luminată a șoselei de la intrarea în oraș. Felinarele de pe margini aruncau pete stridente de lumină în

interiorul mașinii la intervale regulate. Gropius rămăsese cu notesul deschis în mâini. Când înclină capul, raza de lumină căzu pe propoziția „Următorul țel al acțiunii noastre – Milano”. Trase adânc aer în piept.

CAPITOLUL 16

A doua zi de dimineață Gropius cobori indispus în sala de mic dejun a hotelului „Le Meridien”. Dormise la fel de prost ca în nopțile anterioare. După ce Francesca îl adusese la hotel, se despărțiseră precipitat. Conveniseră să se sune reciproc pe la prânz.

Adâncit în gânduri el luă loc la o masă liberă, comandă ceai cu lapte și luă de la bufet două cornuri și marmeladă, cum făcea de obicei. Tocmai mesteca posomorât un corn și arunca o privire fugitivă asupra puținilor clienți din acea dimineață, când un bărbat distins îmbrăcat în negru veni la masa lui și îi ură politicos o dimineață bună. Omul vorbea germana cu accent italian și era înalt de aproape doi metri.

— Crucitti, se prezentă el înclinându-se ușor, aveți ceva împotrivă la a mă așeza la masa dumneavoastră?

Cu toate că ar fi preferat să fie lăsat în pace, Gregor nu vru să pară nepoliticos și, cu un gest de invitare, răspunse:

— Vă rog să luați loc, signore, numele meu este Gropius.

— Știu, spuse mustăcind Crucitti, știu.

Gropius îl privi nedumerit pe interlocutor și se întrebă în gând dacă nu cumva auzise greșit.

Dar bărbatul continuă:

— Dumneavoastră nu mă cunoașteți, profesore, dar noi vă cunoaștem foarte bine!

— Cum să înțeleg asta? Care „noi”?

Crucitti dădu ochii peste cap.

— Curia romană, răspunse el în cele din urmă.

Vocea avea o tentă de reproș în ea, ca și cum personajul ar fi fost afectat de faptul că nu fusese recunoscut după nume.

— Asta ar trebui să îmi explicați mai clar, zise interesat Gropius. Poate că veți fi surprins dacă v-aș aduce la cunoștință că eu am întors spatele instituției dumneavoastră atunci când impozitul pentru biserică mi-ar fi permis să-mi întrețin un episcop propriu.

— Nu face nimic, răspunse Crucitti zâmbind amar. Sper că avvocato Felici a lucrat mulțumitor, profesore!

Gropius simți că i se urcă sângele la cap. Situația nici că putea fi mai grotescă: el urmărea o pistă care urma să îl conducă la curie, la Vatican, și tocmai oamenii de acolo îi

trimiteau un avocat care să-l scoată din arest. Scutură din cap și întrebă neîncrezător:

— Vreți să spuneți că pentru eliberarea mea a intervenit curia romană?

Din nou Crucitti afișă rânjetul lui ipocrit și răspunse onctuos:

— Biserica se află permanent de partea nevinovaților. Noi știm că nu dumneavoastră sunteți asasinul Shebei Yadin.

— Sunteți sigur, signore?

— Spuneți-mi monsignore! Dar ca să răspund întrebării dumneavoastră: da, suntem foarte siguri.

— Atunci permiteți-mi întrebarea, monsignore: ce vreți de la mine?

Crucitti comandă o cafea, apoi răspunse:

— Ați auzit de crima de la clinica din Milano?

— Firește. Și oricât de rău mi-ar părea de pacient, cazul îmi convine. Văd în el doar o altă dovadă a nevinovăției mele. Avem de-a face cu o organizație criminală, care acționează dintr-o motivație necunoscută nouă. Deci este din start o greșeală să fie învinovățiți medicii. Iar acesta este motivul pentru care de câteva luni nu mă ocup decât de reabilitarea mea!

— Este perfect de înțeles, profesore; dar nu mergeți ceva cam departe sub pretextul cercetărilor dumneavoastră? Riscați să ajungeți dumneavoastră înșivă victimă a acestei organizații.

— Acesta, monsignore, este riscul meu. Dar după cum vedeți, încă trăiesc și sunt sigur că lucrurile vor rămâne așa încă o vreme.

— Oricum, eu sunt împuternicit să vă comunic următoarele: este în interesul Vaticanului să nu aduceți la cunoștința poliției ceea ce știți, ci curiei romane. Acesta este și motivul pentru care ne-am îngrijit să vă scurtăm detenția cât mai mult posibil.

— Prea generos, preluă Gropius tonul ironic al interlocutorului, într-adevăr prea generos. Dar fiți sigur că aș fi fost pus în libertate curând și fără amabilul dumneavoastră sprijin. Dacă vă înțeleg bine, acum așteptați de la mine un contraserviciu.

Crucitti ridică teatral din umeri. Ca majoritatea celor din tagma lui, monsignore era și el un actor prost.

— Contraserviciu? Și adăugă dezarmat: Chiar apostolul spune: „Cine îi dă o cană cu apă celui aflat la nevoie nu îi va cere și răsplată”.

— Și asta înseamnă că…?

— Înseamnă că nu vă cerem niciun contraserviciu, profesore, deoarece suntem siguri că dumneavoastră înșivă vă veți arăta recunoscător.

Impertinența lui monsignore îl lăsă pentru o clipă mut pe Gropius. Dar acesta mai remarcă faptul că Crucitti se uita nesigur în jur, ca și cum s-ar fi simțit supravegheat ori i-ar fi neplăcut să fie văzuți împreună. În cele din urmă goli ceașca de cafea – nu ceruse nici zahăr și nici lapte – dintr-o sorbitură și spuse:

— Ce frumoasă este vremea în această dimineață! Ce ați zice de o scurtă plimbare? Așa va fi mai ușor să vorbim. Pe lângă asta, după cum se știe, pereții au urechi.

Gropius ar fi vrut să spună: „Eu nu văd niciun motiv și nici nu mă încântă să mă plimb cu dumneavoastră!” Dar în cele din urmă învinse curiozitatea și recunoscu faptul că ocazia de a pălăvrăgi cu un mesager al curiei romane nu se ivește în fiecare zi. Oricum nu avea nimic programat pentru această dimineață, de aceea răspunse:

— De ce nu, monsignore, să mergem!

Via Nizza – hotelul „Meridien” se află la numărul 262 – nu se numără printre cele mai agreabile străzi din Torino, iar Gropius și Crucitti aleseră să se îndrepte către centru. Cu mâinile la spate, parcurseră amândoi o bucată de drum tăcând. Gregor considera deplasate remarcile cu privire la vreme și alte platitudini similare. Deodată, ca și cum și-ar fi adunat gândurile, monsignore începu:

— Să nu ne înșelăm reciproc, profesore. Amândoi știm despre ce este vorba. Ar fi pueril să batem câmpii.

Gropius nu își dădea seama ce voia acesta să spună. Cum să reacționeze? Așa că se decise să nu îl contrazică pe monsignore.

— Sună rezonabil, răspunse el ca să nu tacă.

Pe bulevardul larg circulația matinală era în toi, un autocamion le expedia în față fumul gros și negru.

— Eu nu vreau să tăinuiesc, își reluă firul vorbelor Crucitti, că Vaticanul este gata să plătească bani grei pentru a intra în posesia dosarului Golgota al lui Schlesinger. Și după cum știți, nu suntem singurii interesați. Acest lucru are firește efecte asupra prețului. Nu mai trebuie să vă explic asta.

Prin mintea lui Gropius treceau fulgerător mii de gânduri. Fapte și teorii stabilite de el în ultimele luni se clătinau. Totuși, încercă să își păstreze calmul.

— Deci dumneavoastră credeți că eu mă aflu în posesia dosarului lui Schlesinger? se agăță el de vorbele lui Crucitti.

Acesta reacționă nemulțumit:

— Nu m-am așteptat ca dumneavoastră să îmi trădați locul unde se află ascuns. Probabil că știți de mult că noi vă supraveghem de o bună perioadă de timp, o cutezanță nu tocmai simplă, pentru că oamenii noștri se confruntă permanent cu partea cealaltă, care nici ea nu vă pierde din ochi. Trebuie să vă fac un compliment, profesore. Modul în care procedați este deosebit de dibaci. CIA s-ar putea considera norocoasă să vă aibă printre agenții ei.

Monsignore râse pe seama glumei pe care o considera foarte reușită.

Gropius își punea întrebarea: Acest monsignore îl inducea în eroare? Pentru a-l provoca, Gropius spuse:

— Monsignore, eu nu înțeleg de ce faceți atâta zarvă pentru giulgiu. Doar știți că este vorba despre un fals medieval. O probă de material din acest obiect nu dovedește absolut nimic. De ce atâta tămbălău?

Crucitti se opri și îl privi pe Gropius.

— Profesore, sunteți un bărbat inteligent. Nu vă stă bine să faceți pe prostul. De parcă n-ați ști că nu discutăm despre giulgiul păstrat la domul din Torino.

— Ah! exclamă Gropius sarcastic și continuă să meargă.

Monsignore nu știa dacă să ia în serios neștiința profesorului ori dacă aceasta era doar mimată.

— Știu că nu sunteți arheolog, ca Schlesinger, dar oricum de o vreme vă ocupați de această problemă. Și din câte știm noi, dispuneți nu doar de piesa-dovadă a lui Schlesinger, dar și de cunoștințe pe care doar el le avea. Așa că să lăsăm deoparte teatrul!

— Mă simt măgulit, monsignore, dar gândiți-vă că am avut la dispoziție doar câteva luni pentru a-mi însuși materia pentru care Schlesinger a avut la dispoziție o jumătate din viață. Firește că știu despre ce este vorba, dar amănuntele…

Crucitti inspiră adânc și expiră cu zgomot aerul pe nas.

— Atunci, în anul 1987, când domul din Torino a fost spart și s-a furat o bucată din giulgiu, în curie era haos. Astăzi se poate spune clar: predecesorul cardinalului secretar de stat Calvi nu era demn de funcția sa. El nu și-a dat seama de pericolul legat de aparent nevinovatul furt al peticului de material. Chiar și când puține luni mai târziu Schlesinger a explicat Vaticanului că putea prezenta dovada științifică a faptului că Domnul nostru Isus nu S-a ridicat în niciun caz la cer, el nu a fost luat în serios și solicitarea lui nu a fost acceptată. Desigur că Schlesinger era un escroc, dar ce contau zece milioane față de urmări! Cum era de așteptat, curând a apărut un alt interesat gata să pună pe masă zece milioane pentru secretul lui Schlesinger: un necunoscut misterios – cel puțin pentru început –, dar suficient de inteligent pentru a escroca curia inițial cu suma de zece milioane pe an pentru a păstra tăcerea. Când sfinția sa papa a aflat, la început a blestemat fără încetare într-o rugăciune de șapte zile, ocazie cu care s-a iluminat înlocuindu-l pe cardinalul secretar de stat cu Paolo Calvi, care la rândul lui m-a ales pe mine ca ajutor al său. Cu toată modestia – eu am fost cel căruia i-a venit ideea ca giulgiul – originalul în care a fost înfășurat Domnul nostru – să fie înlocuit cu un fals din Evul Mediu, și în anul următor să fie cerută o verificare științifică a acestui fals. Cu rezultatul cunoscut de toată lumea din anul 1988, am sperat să pun definitiv capăt tuturor șantajelor. Dar m-am înșelat.

Gropius tăcea, nu mai știa ce să zică. Tot ce-i povestea secretarul cardinalului părea atât de absurd, încât aproape că începu să se îndoiască de propria rațiune. Povestea lui Crucitti se potrivea logic cu cele cunoscute de el însuși, dar ridica o serie de întrebări. Și mai ales una: de ce Crucitti îi povestise lui toate acestea?

Brusc amuți și monsignore. Acesta privea înainte și își mișca maxilarul inferior de parcă voia să zdrobească între dinți vorbele ce-i stăteau pe limbă. Gropius avu impresia că vede chiar perle de transpirație pe nasul lui, atât de tare îl tulburase propriul discurs. În final Crucitti adăugă:

— Dar ce vorbesc eu, dumneavoastră deja știați toate acestea!

— În niciun caz. Nu sunt atât de bine informat cum credeți dumneavoastră. Oricum văd lucrurile acum ceva mai clar. Dar

mai rămân multe probleme deschise. De exemplu, cine îi are pe Schlesinger, pe de Luca și pe Sheba Yadin pe conștiință?

Gropius îi aruncă lui Crucitti o privire iscoditoare.

Acesta păru jenat, dar imediat redeveni stăpân pe sine și ripostă sigur de el:

— Domnul să vă ierte gândurile urâte. Este totuși absurd, profesore, să suspectați curia romană că a ordonat o serie de crime!

— Credeți? Cu toate astea, toți trei aveau legătură cu descoperirea secretului referitor la Isus din Nazaret. Sau, altfel spus, acum numărul celor care îl știau s-a redus cu trei.

— Profesore! protestă Crucitti indignat. Dacă ar fi așa, dacă Vaticanul ar fi interesat să îi înlăture pe toți cei care cunosc asta, atunci dumneavoastră – iertați-mă că mă exprim atât de deschis – v-ați fi aflat în fruntea listei, iar eu nu aș mai fi fost însărcinat să tratez serios cu dumneavoastră.

— Fals, monsignore! Atâta vreme cât dosarul Golgota se află în posesia mea, nu vă veți atinge de un fir de păr de-al meu. De asta sunt sigur. Pentru că trebuie să vă temeți că asasinarea mea va pune în mișcare un mecanism la al cărui capăt se află demascarea unui scandal-monstru.

— Profesore, nici nu ar trebui să vă gândiți la așa ceva! Pentru o treime din omenire ar însemna o catastrofă!

— Fără îndoială. Și totuși, ideea de a te amesteca în teologie are ceva atrăgător în ea.

Crucitti dădea semne evidente de nervozitate.

— Nu puteți face asta! strigă el scos din fire. Vreți să lăsați fără nicio speranță două miliarde de oameni? Gândiți-vă că noi toți nu trăim cu nimic altceva decât cu speranța. Speranța în fericire, speranța în iubire, speranța în bogăție, putere și influență, speranța în viața veșnică.

Gropius dădu din cap. După un timp întrebă:

— Dar dacă nu curia se află în spatele crimelor, atunci cine?

Încă în timp ce vorbea, Gropius băgă de seamă că erau urmați la distanță respectabilă de o limuzină. Îl cuprinse neliniștea. Atunci, la Berlin, unde începuse totul, fusese urmărit tot de un automobil negru. Acum simțea sudoarea rece pe ceafa, iar frica își înfipse ghearele în coșul pieptului.

— Asta întrebați partea cealaltă, auzi el răspunsul lui Crucitti, răspuns sigur de sine, calm.

Gropius întrebă agitat:

— Și care este „partea cealaltă”?

Monsignore tăcu. După ce făcură câțiva pași, acesta spuse:

— Am vorbit deja prea mult. Gândiți-vă la oferta noastră. Oricât v-ar oferi partea cealaltă, noi vă oferim mai mult. Iată cartea mea de vizită. Mă puteți suna oricând. Laudetur Jesus Christus!

Gropius privi cartea de vizită din mâna lui.

Crucitti se urcă între timp în limuzina neagră, care îl aștepta lângă trotuar. Mașina, un Mercedes ultimul model, porni apoi în viteză spre centrul orașului.

La hotel, Francesca îl aștepta deja pe Gropius. Ea îi cuprinse drăgăstoasă mâna dreaptă cu ambele mâini.

— Gregor! Slavă Domnului! Am încercat să te sun. Mi-am făcut griji pentru că nu răspundeai. Am intrat în panică și am dat fuga aici cât de rapid mi-a permis circulația.

Francesca întoarse capul într-o parte, dar Gregor remarcă totuși că avea ochii umezi. Până cu puțin timp în urmă nu o crezuse în stare de asemenea reacții. Francesca își păstrase mereu atât de bine cumpătul, uneori privindu-l chiar cu superioritate și el o considerase, dacă făcea abstracție de prima lor întâlnire, o femeie rece, în stare să depășească orice situație. Doar de la o vreme băgase de seamă că Francesca devenise alta față de el.

— Dacă aș putea să îmi redobândesc mâna dreaptă… spuse el zâmbind.

Francesca, încă agățată de el, îi dădu drumul și zise:

— După tot ce am trăit ieri împreună, trebuie să mă înțelegi și pe mine. Chiar mi-a fost teamă că ți s-ar fi putut întâmpla ceva.

Acum, după răscolitoarea întâlnire cu trimisul Vaticanului, Gregor era foarte receptiv la tandrețea Francescăi. Dar nu era tipul care să admită asta față de o femeie. De aceea ripostă aparent calm, de parcă nici nu fusese cuprins doar cu câteva minute în urmă de fiorii reci ai spaimei:

— Ah, nu s-a întâmplat nimic, doar am avut un comesean neașteptat la micul dejun și împreună am făcut o mică plimbare de dimineață.

Francesca îl privi fix pe Gregor. Bănuia că respectivul comesean avea o legătură cu cele petrecute ieri și Gropius îi ghici gândul. Acesta dădu din cap și spuse:

— Nu vei ghici. Un trimis al curiei romane!

Gropius îi întinse Francescăi cartea de vizită a lui Crucitti. Pe ea era scris cu caractere anticva „Monsignore Antonio Crucitti”, iar sub ele se aflau trei numere de telefon.

— Și ce voia monsignore?

— Dosarul Golgota.

— Bineînțeles că îmi vei povesti imediat despre ce este vorba în acest dosar!

Gropius luă o mină dezamăgită.

— Sincer să fiu, nici eu nu știu exact. Dar presupun că el conține dovezi că Isus a fost îngropat la Ierusalim și că în niciun caz, așa cum susține Biserica, nu S-a ridicat la cer. Până acum am crezut că Schlesinger vânduse deja aceste documente. De aici ar fi provenit cele zece milioane din contul lui secret. Un lucru este cert: Schlesinger nu a vândut curiei ceea ce știa el. Crucitti se comporta de parcă documentele s-ar fi aflat în posesia mea și mi-a oferit mai mult decât „partea cealaltă” – nu știu la cine se referea.

— Se pare că Vaticanul are un concurent puternic!

— Nu doar atât. Vaticanul, asta a mărturisit franc monsignore, este șantajat de o organizație. Dar nu a vrut să dea alte amănunte. Probabil oamenii din spatele lui Rodriguez. Nu știu, chiar că nu mai știu ce să cred…

Francesca îl luă de mână pe Gregor și îl trase în partea din spate a holului. Departe de forfota călătorilor, a ghizilor și a hamalilor care transformase foaierul într-un iarmaroc, Francesca îi spuse:

— Îți amintești textul e-mailului din acea proprietate izolată.

— Firește! Gropius scoase notesul din buzunarul hainei. L-am citit de mai multe ori și nu mă îndoiesc că se referea la misiunea criminală de la clinica din Milano.

— Nu vrei să te duci la poliție?

— Deocamdată, nu. Comisarul Artoli nu ar da crezare împrejurărilor în care am descoperit noi proprietatea respectivă și, ca să fiu cinstit, nici nu i-aș putea-o lua în nume de rău. Poate mai târziu.

Francesca dădu din cap. Privea textul din notesul lui Gropius.

— Eu am vorbit cu padre Roberto. Este un om inteligent și imediat a spus că este vorba despre versetul biblic 5,29 Matei. Iar în ce privește binecuvântarea Atotputernicului din Barcino, ea vine din Barcelona. Barcino este denumirea latină pentru Barcelona.

Gropius înmărmuri.

— Desigur! Cum de nu mi-a trecut prin cap!

Se afla mai aproape ca niciodată de țel, acum nu mai putea fi vorba de renunțare. Avea în sfârșit adresa lui Rodriguez.

— Îmi dau seama după mutra ta că vei pleca la Barcelona, zise Francesca amuzată. Mă iei cu tine?

Gregor o îmbrățișă și o privi lung; apoi spuse încet:

— Știi cât de periculoși sunt acești oameni și nu vreau să te expun inutil. Plec chiar astăzi la München, îmi schimb lenjeria și mâine iau primul avion spre Barcelona. Dacă după două zile nu ai nicio veștede la mine, anunți poliția.

— Și plicul din seiful hotelului?

— Îl iau cu mine. Probabil conținutul lui este lipsit de valoare și signora Selvini ne-a vândut un fals, dar nu se știe niciodată. În funcție de împrejurări poate avea mare importanță.

Francesca se agață impetuoasă de Gregor, ca și cum i-ar fi fost teamă că îl va pierde. Preț de câteva momente fiecare din ei simți căldura celuilalt. Fără a avea aerul că era conștient de asta, Gropius știa de mult că se va întoarce la această femeie cât mai repede posibil.

— Pot cel puțin să te conduc la aeroport? întrebă Francesca.

Gropius dădu afirmativ din cap.

CAPITOLUL 17

Barcelona. Unii spun că ar fi unul dintre orașele cele mai frumoase din lume. Lui Gropius i-ar fi plăcut să facă cunoștință cu el în împrejurări mai plăcute. El călătorise mult, dar Barcelona nu o mai văzuse. Păcat, își spuse el pe drumul de o jumătate de oră de la aeroportul El Prat la Plaza Catalunya din centru; apoi îl acapară din nou gândul la acel antipatic popă Ramon Rodriguez. Trebuia să îl găsească, ba mai mult, trebuia să afle pentru cine lucra și cine erau cei din spatele lui. Între timp Gropius devenise sigur că Rodriguez nu era un singuratic, că în spatele lui se afla o organizație periculoasă, care realmente călca pe cadavre.

Unicul lui punct de referință era un bilet cu adresa Carrer Caralt 17; nu era mult pentru a da de urma unui complot de anvergură europeană. În ultimele patru luni Gropius își dezvoltase un simț criminalistic care până atunci îi lipsise cu desăvârșire. De mult timp îi devenise clar că nu el juca rolul principal, așa cum crezuse inițial, în această dramă ticăloasă, că nimerise în povestea aceasta fără intenția expresă a celor două părți, că rolul lui era marginal, dar pentru el era totuși de mare importanță.

Conducerea clinicii îi ceruse printr-o scrisoare să își reia munca de la întâi martie, sub rezerva clarificării definitive a cazului; dar Gropius refuzase, menționând că va putea reveni în postul lui când orice îndoială în privința vinovăției sale va fi anulată și când el va fi complet reabilitat.

După arestarea lui la Paris, doctorul Fichte fusese predat împreună cu Veronique autorităților germane și depusese o mărturie vastă. Totuși, el contesta cu hotărâre că ar fi avut vreo legătură cu moartea lui Schlesinger și cu celelalte cazuri de crimă. De aceea pentru Gropius era limpede că trebuia să-și continue propriile investigații.

Cele petrecute îl înghițiseră pe Gropius ca o vâltoare. Și chiar de ar fi vrut să renunțe la investigații, acum devenise imposibil. Gropius trata clarificarea crimei, care între timp luase trăsăturile specifice unei conjurații, ca pe o necesitate interioară.

Gropius s-a cazat la hotelul „Ducs de Bergara”, o clădire pitorească cu hol și intrare pe trepte în stil neobaroc, aflată la doar o aruncătură de băț de Plaza Catalunya. Amabila duduie de la recepție, care arăta într-atât de spaniolă încât o putea chema

doar Carmen, cu toate că ea ar fi respins pe loc această naționalitate considerându-se catalană, îi recomandase *un habitación exterior,* o cameră cu perspectivă, într-adevăr o alegere deloc proastă. Așa că acum Gropius stătea pe un scaun tapițat comod, gri și cugeta asupra modului în care să dezlege secretul lui Ramon Rodriguez.

Firește că lui Gropius îi era teamă. Știa prea bine de ce erau în stare Rodriguez și oamenii lui, și mai știa că aceștia apăreau totdeauna exact acolo unde te așteptai mai puțin. Acum nutrea speranța că nimănui nu îi va trece prin cap să îl caute tocmai aici, în cușca leilor. Pentru a fi și mai sigur, nu recursese la un zbor direct spre Barcelona, ci mai întâi a zburat la Geneva, unde a cumpărat un al doilea tichet pentru Barcelona, ca și cum acolo s-ar fi decis pentru o călătorie în Spania.

O problemă – rezolvabilă de altfel – era că Gropius nu vorbea boabă de spaniolă, ba pentru Barcelona chiar mai important, nu vorbea catalana. La recomandarea amabilei recepționere a hotelului s-a adresat biroului de turism din Plaza de Catalunya, pentru a beneficia de un ghid vorbitor de germană.

Nu a durat nicio oră și, când Gropius tocmai aținise în camera lui, sună telefonul și în el se auzi o voce tinerească, într-o germană perfectă:

— Bon dia! Numele meu este Maria Elena Rivas, sunt ghidul dumneavoastră la Barcelona și aștept în hol. Mă veți recunoaște după îmbrăcămintea mea de culoare roșie.

Și într-adevăr, Maria Elena nu putea să treacă neobservată. Mai întâi pentru că era îmbrăcată cu un taior de un roșu strident și mai apoi pentru că era și nerușinat de drăguță. Avea păr negru strâns la ceafă în coc și măsura din creștet până-n tălpi un metru și șaizeci de centimetri, nu mai mult. La întrebarea lui Gregor „Cum de vorbiți atât de bine germana?” răspunse că era studentă la germanistică, dar că nu fusese niciodată în Germania.

Gropius cugetase îndelung cum să se comporte față de ghidă, fără a se trăda. Dar după ce Maria Elena nu puse nicio întrebare, lăsă lucrurile în voia lor.

— Aceasta nu este o adresă tocmai distinsă, zise Maria Elena când el îi spuse adresa și adăugă ca pe o scuză: Dacă îmi pot permite remarca.

Pe Gropius îl pufni râsul.

— Nici nu caut un prieten. Ba dimpotrivă, mă înțelegeți?

Fata făcu bot și scoase un scurt „Oh!”

Carrer Caralt se afla la periferia vestică a orașului și Maria propuse să folosească metroul și trenul intern urban, care ar fi mult mai rapide decât un taxi. Gropius a fost de acord și au luat metroul din Plaza Catalunya, linia I, până la Plaza de Sants, de unde au luat trenul urban, linia 5, în direcția Cornelia. Au coborât undeva în vest, unde casele păreau vechi și cam neîntreținute.

După zece minute de marș pe jos pe străzi mărginite de containere cu moloz și mașini avariate, ajunseră la strada căutată. Aici casele erau vechi de cel puțin o sută de ani, oricum lăsau această impresie, unele erau înconjurate de schele, altele păreau nelocuite și în așteptarea demolării.

Câțiva adolescenți cu pielea întunecată, în tricouri ale clubului FC Barcelona, jucau fotbal pe stradă, iar larma lor se răsfrângea cu ecouri în pereții caselor cu patru niveluri.

— *Pot ajudarme sisplau?* le strigă Maria Elena tinerilor. Mă puteți ajuta?

Tinerii formară un cerc în jurul străinilor, pe care îi măsurară cu priviri disprețuitoare. Gropius nu se simțea tocmai bine. Calculă în gând câți bani avea în buzunar și își aduse aminte că nu avea notat un număr de telefon pentru a-și bloca cardul bancar. Atunci se petrecu ceva ciudat.

Ghida abia apucă să spună numărul 17 al casei, că adolescenții le întoarseră spatele, doar unul dintre ei, cel mai tânăr, arătă către o clădire amărâtă cu găuri negre în loc de ferestre și cu fațada carbonizată.

Gropius și Maria Elena se priviră reciproc. Pe stradă se făcu liniște. Pe fotbaliști parcă îi înghițise pământul. Apropiindu-se Gropius descoperi deasupra intrării numărul 17. Fără nicio îndoială casa fusese incendiată cu ani în urmă.

— Se poate ca dușmanul dumneavoastră să fi avut și el alți dușmani? întrebă Maria Elena, care își revenise prima de pe urma surprizei.

— Vreți să spuneți că a fost o incendiere premeditată?

Fata întoarse capul.

— Reacția băieților a fost ciudată. Nu credeți?

Lui Gropius strada i se părea amenințătoare, dar nu putea spune de ce anume. Dacă privea în jur, se părea că în spatele

geamurilor murdare și a perdelelor cenușii dispăreau chipuri curioase. Doar o femeie îmbrăcată în negru, aflată în casa de pe partea cealaltă a străzii, le urmărea cu fereastra deschisă fiecare pas.

În strada pustie se auzi vocea ei puternică întrebând pe cine caută necunoscuții.

La rândul ei Maria Elena întrebă dacă aceasta îl cunoștea pe un anume Ramon Rodriguez, care trebuie să fi locuit pe Carrer Caralt la nr. 17.

Bătrâna răspunse că nu auzise niciodată acest nume și ea locuia aici de treizeci de ani, casa arsese, fusese incendiată, și locatarii se mutaseră. Apoi închise fereastra cu atâta putere încât Gregor crezu că geamurile se vor face țăndări.

— Îmi pare rău că nu am avut succes, spuse fata când se aflau din nou în trenul urban. Dar a găsi un Ramon Rodriguez la Barcelona echivalează cu a găsi un Peter Müller la München. Nu este un nume tocmai rar, înțelegeți!

Fusese naiv crezând că Rodriguez lăsase la hotelul din München adevărata lui adresă. Gropius se întoarse obosit la hotelul său. Îi era ciudă pe sine însuși pentru că fusese păcălit. Pentru a se mai detensiona, puse mâna pe telefon și formă numărul Francescăi. Simțea imperios nevoia de a-i auzi vocea.

De fapt voia să îi spună cât de mult îi lipsea ea, cât de mult se obișnuise să fie împreună; apoi îi relată toate amănuntele căutării adresei lui Rodriguez și îi mai spuse că acesta îl dusese de nas.

Francesca ascultă cu răbdare. Când Gregor termină, ea spuse:

— Ar trebui să îl cauți pe Rodriguez în port.

— Nu este o idee proastă, remarcă Gropius mai curând amuzat.

— Nu, cu adevărat. Trebuie să îți spun ceva.

— Te ascult!

— Când ne aflam pe proprietatea din Asti am luat cu mine ceva la plecare: caseta robotului telefonic. Uitasem să îți spun.

— Și ai ascultat ce era pe casetă?

— Da. La început nu am priceput. Se aude doar o voce iritată vorbind în spaniolă. Dar pe măsură ce reascultam caseta, mi se întărea suspiciunea că era vorba despre vocea lui Rodriguez.

Don Roberto, care a ascultat și el caseta, a spus că nu era vorba de spaniolă, ci de catalană. Traducerea este următoarea: „Geraldo, o să mă omori! Te rog scoate-mă de aici. In nom…” – ultimele cuvinte nu sunt inteligibile. Apoi se aude altă voce și brusc convorbirea se întrerupe. Se aude un fel de strigăt de ajutor, în fundal se mai aud sirena unui vapor și țipete de pescărușI.

Gregor tăcea. Tăcea pentru că avea nevoie să digere cele auzite. Pentru el înregistrarea de pe robotul telefonic era ca o ecuație cu trei necunoscute. Necunoscut era apelantul, la fel cel apelat și o taină rămânea și tema discutată.

— Ești sigură că ai recunoscut vocea lui Rodriguez? întrebă în cele din urmă Gregor.

— Ce înseamnă sigură? După cum am spus, am recunoscut-o abia după ce am ascultat de mai multe ori caseta.

— Și cum ai ajuns la concluzia că apelul vine din Barcelona?

— Într-un fel este o presupunere, dar ea se bazează totuși pe ceva: Rodriguez vorbește în catalană, spune don Roberto. Iar catalana este vorbită doar de șase milioane de oameni, printre alte locuri în Andorra, în Alghero, Sicilia, în Baleare și pe coasta dintre Perpignan și Alicante, dar în primul rând în Barcelona. Și pentru că e-mailul cu misiunea ucigașă provine din Barcelona, eu cred că apelul ar putea veni tot din Barcelona, este la mintea cocoșului.

— Deșteaptă fată, complimente!

— Oh, mulțumesc, signore! La dispoziția dumneavoastră, dacă vă mai pot fi de folos cu ceva.

Abia acum Gropius își dădu seama că Francesca i-ar putea fi cu adevărat de mare folos aici, la Barcelona. Și nu numai pentru că nu o mai văzuse de trei zile și simțea primele consecințe. De ce se ferea să recunoască faptul că hărțuiala inițială devenise de mult simpatie profundă?

— Mi-aș fi dorit să te fi luat cu mine la Barcelona, spuse el deodată la telefon.

— Asta înseamnă că îți lipsesc?

— Și dacă răspund cu „nu”?

— Atunci cu prima ocazie te-aș sugruma. Dar dacă vrei, urc mâine în primul avion și vin la Barcelona.

— Ai face asta? Ai timp?

— Eh… Trebuie să îți dai seama ce este important pentru cineva. Eu te iubesc!

Ea închise telefonul.

Mai târziu, în camera de hotel, Gropius se gândea la ce va face mai departe și își aminti cât de meschin se comportase cu Francesca: „Mi-aș fi dorit să te fi luat cu mine”, spusese el, și Francesca răspunsese „Eu te iubesc!” Și el? Fir-ar… oare de ce nu putea să sară peste propria umbră? De ce îi venea atât de greu să dea frâu liber sentimentelor?

În dimineața următoare, Gropius tocmai făcuse baie și stătea la fereastră în halat, pentru a se bucura de priveliștea însorită a orașului, când sună telefonul. Era Francesca.

— Bună dimineața, aici este recepția. Voiați să fiți trezit, nu?

Gropius râse. Era încă prea somnoros pentru a reacționa prompt și întrebă:

— Unde ești?

— Pe aeroportul El Prat din Barcelona.

— Poftim?

— M-am trezit deja de la ora cinci. Exista doar acest zbor direct. Și sunt aici.

— Iar eu nici măcar nu sunt treaz de-a binelea.

Francesca râse:

— Știi ce spunea Napoleon: bărbatul doarme patru ore, femeia cinci și idiotul șase.

— Și ce-i cu comparația cu idiotul?

— În legătură cu asta nu aș intra în amănunte. Mai ales într-o zi atât de frumoasă ca aceasta.

— Vin să te iau! spuse vioi Gropius.

— Nu este nevoie. Bagajul meu se află deja în taxi. Cum se numește hotelul tău?

— Ducs de Bergara, pe strada Bergara, aproape de Placa de Catalunya.

— Într-o jumătate de oră sunt acolo! Te sărut.

Înainte ca Gregor să fi apucat să spună ceva, Francesca puse capăt convorbirii.

Forța ei și firescul cu care își punea în aplicare planurile îl surprindeau din nou pe Gropius. Exact după treizeci de minute taxiul cu Francesca se afla în fața hotelului.

Cei doi se strânseră în brațe de parcă nu s-ar mai fi văzut de un an.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, zise Gropius în timp ce boy-ul se ocupa de bagaj, am schimbat rezervarea camerei mele pe „señor și señora Gropius”.

Francesca îl privi surprinsă.

— Asta sună ca o cerere în căsătorie!

— Regret, încă nu!

— Se știe, râse Francesca, că bărbații cei mai buni sunt fie căsătoriți, fie homosexuali.

— Ai răbdare! Ai răbdare!

Ajunsă în camera de hotel, Francesca se dărui cu spirit de răspundere bagajului, situație în care ea nu se deosebea cu nimic de alte femei, care pentru o ieșire de două-trei zile cărau cu ele jumătate din necesarul pe viață. Abia acum găsi Gropius timp să o privească mai atent pe Francesca. Aceasta purta un taior bej la două rânduri, cu pantalon, care îi punea frumos în valoare silueta, și pantofi cu toc înalt; dar nu din această cauză arăta oarecum schimbată.

— Unde îți sunt ochelarii? întrebă mirat Gregor.

Francesca arătă către poșeta ei maro.

— Am lentile de contact. Există activități la care ochelarii mă încurcă.

— De exemplu?

Francesca închise valiza cu un pocnet puternic. Cu mâinile în șolduri, începu să defileze într-o parte și într-alta prin fața lui Gregor.

— Când faci dragoste, de exemplu.

Gropius ridică privirea din fotoliu spre ea. Francesca se pricepea să îl înnebunească cu câteva cuvinte, cu un gest.

Ca în clipa aceasta.

Fără să scoată o vorbă întinse mâna. Francesca i-o conduse îndemânatică între picioarele ei și scoase un sunet ca torsul unei pisici. Cu partea interioară a coapsei îi strânse mâna atât de tare încât aceasta începu să doară, dar Gregor gustă ușoara durere și nu încercă să i se sustragă. Privea incitat cum Francesca își desfăcea nasturii jachetei până când de sub ea țâșniră sânii ca două piersici coapte.

Se simțea ca un licean timid stând așa și supunându-se artei seducerii practicate de această femeie tulburătoare – nu se mai recunoștea. Urmărea ca paralizat fiecare mișcare a ei, care doar cu pantofii în picioare își făcea de lucru la cureaua pantalonilor

lui. Când mâna ei se strecură în pantaloni și apucă, el scoase un strigăt înăbușit.

— Te vreau, te vreau, te vreau! șoptea Gregor excitat la culme.

În timp ce Francesca îi mângâia penisul, Gregor închise ochii pentru a da frâu liber simțurilor lui. Ce femeie! era unicul lui gând. Când simți cum Francesca se așeza pe el, cum pătrundea adânc în ea, toate gândurile lui dispărură în neant.

Amândoi se opriră pentru o clipă aproape cât o veșnicie. Era insuportabil de frumos. Gropius nu cuteza să facă nici cea mai ușoară mișcare, pentru a păstra starea de deplină voluptate. Nu știa cât durase această stare de nesiguranță, când pe neașteptate Francesca îi puse capăt cu două, trei mișcări viguroase. Prin corpul lui trecu un curent electric atât de puternic încât pentru scurt timp văzu negru înaintea ochilor. Când își reveni, amândoi se strângeau drăgăstos în brațe.

După ce luară împreună micul dejun, Gropius și Francesca hotărâră să meargă în port. Gropius considera ideea cam aiurea, dar în această dimineață ar fi însoțit-o pe Francesca până la capătul lumii. După părerea lui, șansa de a-l găsi pe Ramon Rodriguez era de unu la un milion.

La columna lui Columb părăsiră taxiul și își continuară drumul pe jos. Fără niciun plan bătură cu piciorul Moll de la Fusta și admirară vasele cu pânze și iahturile ancorate în apa sclipitoare. Francesca scoase casetofonul din poșetă și ascultă din nou banda cu vocea lui Rodriguez.

Gropius clătină din cap:

— Convorbirea telefonică putea fi purtată de oriunde și de nicăieri, dincolo în portul comercial ori aici în portul destinat iahturilor.

În speranța de a descoperi vreun indiciu ascuns, Francesca apăsă casetofonul pe ureche și puse banda de la cap de mai multe ori. La cheiul la care erau trase vasele de croazieră și marile iahturi, un anume vas capta privirile. Gropius nu avea idee despre navigația pe mare, dar acest vas avea dimensiuni imense și era mai vechi decât toate celelalte aflate în port. În plus lăsa impresia că era lipsit atât de pasageri, cât și de echipaj. Doar doi gardieni înarmați păzeau pasarela.

Cu siguranță că vasul alb ca zăpada avea cincizeci de ani vechime și era construit din lemn, dar făcea impresia unei nave foarte îngrijite. Venind mai aproape observară o furgonetă inscripționată „Verduras – Fieman Jimenez”, din care erau cărate pe vas lăzi cu fructe și legume.

Tocmai se pregăteau să se întoarcă, când Gropius înlemni. Pe prora navei apărea în toată splendoarea numele ei: *IN NOMINE DOMINI.*

— În latină! mormăi Gregor și o privi pierdut pe Francesca. Asta înseamnă *În numele Domnului.*

— Este neobișnuit, remarcă Francesca. Chiar în ultra-catolica Italie vasele poartă denumiri ca *Leonardo da Vinci* ori *Michelangelo,* ori *Andrea Doria,* și dacă trebuie chiar *Santa Lucia* sau *Santa Maria.* Foarte neobișnuit.

Gropius își îndreptă din nou privirea către vas și spuse:

— Inițialele celor trei cuvinte!

— IND, șopti Francesca.

— IND, repetă Gregor, căruia nu îi venea să creadă.

Fusese pe punctul de a renunța la căutarea enigmaticului, a necunoscutului, a indescifrabilului și iată că pe neașteptate apărea primul indiciu referitor la cei aflați în spatele celor întâmplate.

IND – „în numele Domnului” suna ca o amenințare sumbră, dacă trecea în revistă tot ce se petrecuse în ultimele luni. Dar ce fel de oameni erau aceștia, care permiteau asemenea fapte „în numele Domnului”? Ba mai mult, ei le puneau în scenă!

— Vino!

Gregor o luă de mână pe Francesca și cu ea porni direct spre pasarela ce ducea la vas. Însă înainte de a ajunge acolo, le ieșiră în cale cei doi paznici îmbrăcați în negru, cu brațele încrucișate pe piept. Fiecare purta câte un revolver în ham, un baston de cauciuc și la vedere câte un dispozitiv cu șocuri electrice care scotea din luptă orice adversar la zece mii de volți.

— Frumoasă navă! încercă Gropius să intre în vorbă cu paznicii, dar unul din ei făcu un gest de respingere cu mâna și strigă în engleză:

— Valea!

— Bine, bine, spuse Gropius și o trase înapoi pe Francesca. Cu ăștia nu te pui.

Între timp, furgoneta fusese descărcată și șoferul conducea spre ieșire mașina cu motorul turat puternic.

— O clipă! zise Gropius, care scoase notesul din buzunar și notă inscripția de pe mașină: „Verduras – Hernan Jimenez”.

Francesca îl privi întrebător.

— Cred, spuse Gropius că señor Jimenez ne poate povesti mai multe despre acest vas misterios.

— Ce vrei să faci?

— Să dau de Jimenez.

— Dar nici măcar adresa nu i-o știi!

— Dar cărți de telefon de ce există? În plus mă poate ajuta Maria Elena.

— Maria Elena?

— Ghida mea care m-a ajutat deja ieri să îl caut pe Rodriguez.

Maria Elena îl descoperi pe comerciantul de legume în cartierul Ribera, o zonă cu nenumărate mici prăvălii, cu acces auto interzis, aflată nu departe de port. Pentru a evita să dea o amploare mai mare acțiunii, Gropius consideră că era mai bine ca Francesca să rămână la hotel, iar el să îl caute pe Jimenez doar cu Maria Elena ca interpretă.

Hernan era un omuleț prietenos, cu păr creț negru, care când auzi că „alemàn”-ul se interesa de proprietarul lui *In Nomine Domini* luă o mină serioasă, îl privi suspicios și întrebă:

— Sunteți de la poliție?

— Nu, cum de v-a venit ideea? Sunt doar în căutarea unei cunoștințe cu numele de Rodriguez. Presupun că se află pe acest vas.

— De ce nu mergeți acolo să întrebați?

— Oamenii nu sunt foarte dispuși să dea informații.

Jimenez râse și zise:

— În privința asta aveți oarecare dreptate, señor. Acolo toți sunt cam ciudați, poartă haine albe, sunt vegetarieni convinși și din acest punct de vedere nu am a le reproșa nimic. Veți înțelege. Ceea ce mie îmi place mai puțin este faptul toți sunt cam homosexuali, mă înțelegeți. Doar rareori vezi pe cineva la față. Odată sub punte am întâlnit o făptură înspăimântătoare, un bărbat cât un șifonier, cu chipul desfigurat. Când m-a văzut, s-a întors și a dispărut pe una din ușile nenumăratelor cabine.

— Câți oameni se află la bordul lui *In Nomine Domini?*

— Este greu de spus. Dacă am în vedere livrările făcute de mine, ar fi între o sută și o sută cincizeci.

— Și de ce întrebați dacă sunt de la poliție, señor Jimenez?

— De ce? Negustorul ridică din umeri și adăugă: Ceva nu este în regulă cu oamenii aceștia. Nu tolerează femeile, întrebările și nu au nume, au doar bani, bani destui. Orice livrare este plătită cash. Și după o staționare de două, trei zile în port, vasul dispare din nou pentru două, până la trei săptămâni.

— Și nu v-ați făcut gânduri referitoare la cei cărora le vindeți legume?

— Pe naiba, eu nu îmi întreb clienții de profesia ori confesiunea lor când cumpără un kilogram de roșii. Însă cred că este vorba despre o sectă. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să le fac diseară o altă livrare la bord. Mâine, devreme, vasul trebuie să plece, zise omul și dispăru grăbit în depozitul aflat în spatele magazinului.

Vaporul și pasagerii lui exercitau o forță de atracție magică asupra lui Gropius. O voce interioară îi cerea insistent să fie cu ochii pe *In Nomine Domini.* Dar cum?

Se aflau deja pe strada Sombrerers, pentru a lua un taxi de pe Via Laietana, când Gropius îi ceru deodată interpretei să revină împreună la Jimenez.

Negustorul de legume nici nu păru mirat când Gropius și Maria Elena își făcură din nou apariția la el și ascultă calm solicitarea lui Gregor.

— Hm… vreți să mă ajutați la descărcat… nu este o idee rea. Mă tem doar că paznicii vor deveni suspicioși dacă le stricați metabolismul.

— Bineînțeles că îmi voi adapta îmbrăcămintea muncii respective, spuse Gropius. Când să vin?

— La ora 17:00 trebuie să fiți aici, răspunse Jimenez, căruia chestiunea părea că îi făcea chiar plăcere, dar ar fi mai bine să veniți singur.

Nu a fost simplu să o convingă pe Francesca de faptul că era de preferat să rămână la hotel. După tot ce pățise cu Rodriguez, ea se temea și nu voia să îl lase pe Gregor să plece singur. În cele din urmă înțelese că nu exista posibilitatea ca amândoi să ajungă pe vas și că riscul de a fi descoperiți ar fi fost mult mai mare.

Hernan Jimenez aproape că nu îl recunoscu pe Gropius, când la ora 17:00 apăru în depozit. Gregor purta pantaloni de lucru albaștri și o jachetă largă, uzată, luată de la târgul de vechituri Els Encants Nous din Placa de Ies Glories. Cu înfățișarea lui amărâtă contrastau doar pantofii de calitate.

O oră mai târziu furgoneta inscripționată „Verduras” se apropia de chei, și încet se îndreptă către ultimul vas ancorat, *In Nomine Domini.* Spre deosebire de data anterioară, când vasul păruse pustiu, acum pe punte era o vie activitate și pe lângă mașina lui Jimenez, altele trei descărcau marfa pe punte.

Gropius aprecie că vasul avea o lungime cam de cincizeci de metri. În afară de puntea superioară mai avea alte două punți cu hublouri mici și rotunde, dintre care aproximativ jumătate erau prevăzute cu sticlă mată ori erau acoperite cu vopsea albă. Atenția lui Gregor fu atrasă îndeosebi de seturile de antene normale și parabolice de pe puntea de comandă. Acestea contrastau evident cu imaginea venerabilă a vasului.

Pasarela era atent supravegheată și, când Gropius vru să ducă primele lădițe cu castraveți la bord, el și marfa au fost amănunțit verificați. Chiar și lui Jimenez, pe care paznicii îl cunoșteau, i s-a permis accesul abia după o perchiziție corporală.

Bocaportul era îngust și în spatele lui se afla o platformă din care la dreapta și la stânga două culoare strâmte duceau spre proră și spre pupă.

— Misterios, spuse Jimenez, care împingea o roabă cu trei lăzi cu legume puse una peste alta.

Acesta era urmat de Gropius cu o ladă pe umărul stâng, așa cum văzuse el la hamalii din port. Aerul înăbușitor, izul de motorină și zgomotul generatoarelor creau o atmosferă apăsătoare.

Spațiile frigorifice și depozitele se aflau către proră și ofereau spațiu suficient pentru alimente care să îndestuleze câteva luni pasagerii și echipajul. Gropius și Jimenez străbătuseră deja de mai multe ori drumul de la bocaport la spațiile de depozitare. Gregor memoră locul fiecărei uși, deschise ba una, ba alta dintre ele și își făcu astfel o imagine a lor.

Și sub punți erau paznici înarmați îmbrăcați în negru, care însă își luau ceva mai puțin în serios sarcinile comparativ cu cei

de pe pasarelă. Tot cărând la lăzi, Gropius își imagină un plan pe care îl și puse în aplicare înaintea ultimului drum cu încărcătura.

Fără să observe Jimenez, dispăru în camera pentru rufărie din capătul coridorului, în care erau grămezi de câte un metru cu fețe de masă, cearșafuri și echipament. Un sac cenușiu cu rufe murdare era plin doar pe jumătate și Gregor folosi ocazia de a se ascunde în sac.

Mai târziu, nu putu să aprecieze cât stătuse în sac – odată crezu că aude strigătele lui Jimenez – îndrăzni să părăsească ascunzătoarea de el însuși aleasă abia când un zgomot puternic străbătu vasul acoperind zumzăitul generatoarelor.

Printr-unul dintre cele trei hublouri acoperite în exterior cu vopsea de ulei, putu să constate că luminile cheiului se deplasau fantomatic. Nu era posibil – îi trecu prin cap lui Gregor. Jimenez susținuse că vasul va pleca abia mâine. Zadarnic încercă Gropius să zgârie hublourile vopsite. Acestea nu se deschideau. Era prins într-o capcană!

De pe culoar se auzeau voci. Ce trebuia să facă? Pentru cazul în care dădea în drum peste cineva, și să nu fie luat imediat drept un pasager clandestin, se dezbrăcă de hainele lui și trase pe el niște pantaloni albi și o bluză de lucru albă, sortimente aflate cu duzina la dispoziție în încăpere. Apoi întredeschise ușa și trase cu ochiul pe coridor.

Nu se gândise cum va reacționa dacă întâlnea pe cineva. Știa doar că voia să plece de la bordul acestui vas blestemat!

Ținându-și respirația, uitându-se în toate părțile urcă pe punte pe o scară îngustă cu trepte din lemn. Spre norocul lui, la proră era semiîntuneric. Strecurându-se prin fața cabinelor încerca să se orienteze. Nava se îndepărtase deja la aproximativ cinci sute de metri de chei și se îndrepta spre sud. În alte condiții ar fi admirat priveliștea care i se oferea, vasele luminate, luminile promenadei, dar acum nu avea ochi pentru panorama orașului pe timp de seară. Ezită să ia decizia de a se arunca în apă și a înota până la țărm, dar când se aplecă peste balustradă și văzu valurile gâlgâitoare provocate de proră renunță complet la idee.

Amețit, incapabil să ia o hotărâre, porni clătinându-se spre dunetă. La mijlocul navei, chiar în spatele punții de comandă, ferestrele unei cabine străluceau în plină lumină. Trecu pe sub ele aplecat și ajunse fără a fi observat la dunetă, unde se așeză

pe un odgon gros ca brațul strâns roată. Își acoperi disperat fața cu mâinile.

Te-ai mai descurcat în situații ce păreau fără ieșire – încercă să se încurajeze Gropius; dar rămase la stadiul de încercare. În realitate îi era o frică teribilă, ca atunci, la proprietatea izolată de la Asti. Își putea imagina cum se vor purta oamenii cu el. A scăpa de un cadavru nu era nicăieri mai simplu decât pe mare.

Gropius nu avea nici cea mai mică idee cu privire la direcția în care se îndrepta *In Nomine Domini* și de fapt lui îi era indiferent. Atunci auzi din interiorul cabinei un strigăt. Ascuns după o barcă de salvare se apropie de fereastra cabinei și privi înăuntru.

Ceea ce văzu era ceva grotesc: pe un gen de tron cu spetează înaltă stătea un bărbat oribil desfigurat, în haine albe. Chipul lui era de nerecunoscut din cauza cicatricelor și a arsurilor. Îmbrăcămintea lui semăna cu o sutană cu nasturi de sus și până jos. La mică distanță de el, îngenuncheată pe un scăunel din lemn, o siluetă pe jumătate goală, jalnică, cu pieptul acoperit de vânătăi și răni sângerânde. Bărbatul era încătușat. Un individ îmbrăcat în negru îl lovea pe nefericit cu un bici cu mâner scurt, presărat cu steluțe din fier. Totul se petrecea fără a lăsa impresia unei agresiuni evidente, de parcă participarea la oribilul spectacol era benevolă.

După câteva minute tortura încetă cu un gest ciudat: bărbatul în alb se ridică și descrise cu brațul drept o cruce în semn de binecuvântare; apoi individul în negru își conduse victima în afara cabinei. Atunci bărbatul scund și îndesat își întoarse capul spre Gropius și, cu toate că pe chip îi atârnau lațe lungi și negre de păr, acesta îl recunoscu imediat: Ramon Rodriguez.

Gropius trase cu putere aer în piept. Simțea că i se face rău. Rodriguez! Până acum îl considerase pe acesta periculos, acum îl compătimea.

Luminile dispăruseră demult la orizont și *In Nomine Domini* se deplasa încă la jumătatea puterii motoarelor. Gropius se gândi cum să petreacă noaptea. Bărcile de salvare – zece la număr – i se părură locul cel mai sigur și începu să desfacă șnururile prelatei primei bărci. Riscul de a fi descoperit într-una dintre bărci era mai redus decât dacă și-ar fi petrecut noaptea undeva sub punte. Mâine, se gândi Gropius, va vedea ce îi rămânea de făcut.

Lemnul dur al băncii îl împiedica pe Gropius să adoarmă. La asta se mai adăuga nesiguranța în privința tratamentului de care s-ar fi bucurat un pasager clandestin surprins la bord. Și dacă cel care îl surprindea își dădea seama cine se strecurase la bord, își spuse Gropius, viața lui nu mai valora doi bani.

Hainele lui! În timp ce privea în gol își aminti de lucrurile lui, pe care le lăsase în încăperea cu rufărie. Dacă erau găsite, fără îndoială că va fi declanșată o acțiune de căutare. Trebuia să le ia de acolo.

Cabina în care se petrecuse oribilul spectacol urmărit de el era acum cufundată în întuneric. Gropius reveni sub punte pe același drum pe care urcase. În încăpere își găsi lucrurile în același loc în care le lăsase. Le strânse într-o legătură și se pregăti să plece din nou, când auzi gemete de după ușa din cealaltă parte a coridorului. Împotriva oricărei rațiuni, întredeschise ușa îngustă și privi în interior. O lumină puternică îl lovi în față.

Spre deosebire de iluminatul anemic al coridorului, celula era luminată ca ziua. Pe podea, gemând, cu spatele sprijinit de peretele mânjit cu sânge al cabinei se afla Ramon Rodriguez. Piciorul drept îi era prins cu un lanț. Lanțul greu îi permitea o libertate de mișcare de vreo doi metri. Gropius închise ușa în urma lui.

Rodriguez îi aruncă lui Gropius o privire apatică, după care privi iarăși în gol. O găleată din plastic în colț emana o duhoare oribilă. Într-un castron, pe podea, era niște pâine veche.

— Sunteți ultima persoană pe care m-aș fi așteptat să o întâlnesc aici, spuse brusc Rodriguez fără a mai ridica privirea. Avea vocea slăbită. Apoi întrebă: Cum ați ajuns pe vas?

Gropius ignoră întrebarea:

— Ce se petrece de fapt aici? De ce vă fac asta?

— Mă vor omorî mâine, poimâine… dacă nu crăp până atunci! Pe bustul lui Rodriguez se scurgea un amestec lipicios de sudoare și sânge. Acesta se șterse cu brațul pe ochi. Și continuă vorbind încet: Eu nu am făcut-o de bunăvoie, să știți. Dar când am înțeles ce se petrece aici, a fost prea târziu.

— Ce nu ați făcut de bunăvoie? întrebă prudent Gropius.

— Nu v-am supravegheat zi și noapte de bunăvoie. Era o sarcină primită cel mai de sus, înțelegeți. Și dacă ai ascultat o

dată de acest ordin, nu mai ai cale de întoarcere. Primești o misiune și, dacă nu respecți regulile, îți pierzi viața.

— Despre ce ordin vorbiți?

— Despre ordinul „In Nomine Domini”, IND, nu știați?

— Nu, nu am știut.

— Dumneavoastră cum ați venit aici, doar sunteți profesorul Gropius?

Rodriguez ridică epuizat capul.

— Da, sunt aici. Dar pentru a răspunde la întrebare ar trebui prea mult timp. Mai bine povestiți-mi cum ați ajuns dumneavoastră în această groaznică situație. Poate că vă pot ajuta.

— Dumneavoastră? Pe mine? De ce ați face-o după toate cele întâmplate? Dar atunci, la Berlin, vă amintiți că v-am avertizat? De ce nu ați încetat?

— Pentru că nu aș mai fi acum aici!

— Sunt sigur că pentru dumneavoastră ar fi fost mai bine. De ce vă mai vânturați totuși liber pe aici?

— Pentru că oficial nu sunt aici. Sunt, ca să zic așa, un pasager clandestin.

— Vreți să spuneți că ați ajuns neobservat pe vas?

Gropius confirmă.

— Nu cedați deloc, spuse admirativ Rodriguez.

— Nu atunci când este vorba despre onoarea mea. Dar, sincer să fiu, nici eu nu sunt aici chiar de bunăvoie. M-am strecurat pe *In Nomine Domini* pentru a afla mai multe despre cei care se află în spatele ordinului și nu am observat că vasul a plecat în larg. Și tot ca să fiu sincer, acum îmi este al naibii de frică. Încotro navigăm?

— Încotro, încotro! Nu are importanță. Oricum nava nu rămâne niciunde la țărm, ci rătăcește în vestul Mării Mediterane precum olandezul zburător. O idee a dracului de bună pentru a se sustrage tuturor cercetărilor, tuturor legilor și tuturor autorităților financiare. Nu credeți?

Rodriguez îi făcu semn cu degetul lui Gropius să se apropie și șopti:

— Două uși mai încolo se află un seif la fel de vechi ca această navă. În el sunt cincizeci de milioane de euro. Ordinul nu are legături cu băncile. Oficial el nu există.

În alte împrejurări, Gropius ar fi avut îndoieli cu privire la spusele lui Rodriguez, dar privindu-l pe acest om schingiuit care lăsa impresia că își încheiase socotelile cu viața, îndoielile i se risipeau.

— Și de unde provin acești bani? întrebă Gropius.

— Ei, de unde! Pe lumea aceasta există doar o singură instituție care poate manevra neobservată asemenea sume și aceea este Vaticanul.

— Dar Vaticanul nu finanțează acest ordin din dragostea de aproapele lui!

— Dragostea de aproapele lui? Să nu mor de râs! Nu, din instinct de autoconservare! Cardinalul secretar de stat Calvi a crezut până de curând că ordinul „In Nomine Domini” are dosarul Golgota și că poate produce dovada că osemintele Domnului nostru Isus sunt cele aflate până cu puțin timp în urmă într-un sarcofag din afara zidurilor Ierusalimului.

— Și de fapt unde se află dosarul Golgota?

— Tocmai dumneavoastră întrebați asta? Rodriguez îl măsură cu privirea plin de neîncredere. Mazara susține că dumneavoastră ați intrat în posesia dosarului după moartea lui Schlesinger, pentru a lua a doua oară banii pe el.

— De ce tocmai eu?

— Sunteți unicul aflat în legătură cu toți cei în cauză.

— Dar eu nu îl am. Poate că Schlesinger l-a luat cu el pe lumea cealaltă.

— Dumnezeu știe asta, dar și el s-ar îndoi. Acest Schlesinger era o lichea rafinată. El i-a vândut „sfinției sale” Giuseppe Mazara doar dovezi incomplete ale descoperirii lui, în intenția de a-și asigura viața. Probabil că el a presupus că după predarea tuturor probelor va fi omorât.

Gropius privi nedumerit:

— Dar cine naiba este Giuseppe Mazara?

— Predecesorul cardinalului secretar de stat Paolo Calvi. Calvi și Mazara erau amândoi membri ai curiei și acolo au devenit dușmani de moarte. Calvi îl invidia pe Mazara pentru postul ocupat. Asta o știa toată lumea. El se considera un cardinal secretar de stat mai bun și de mai multe ori s-a exprimat că Mazara ar fi un neputincios, și că ar aduce doar pagube bisericii. Într-o zi, venind de la Castel Gandolfo la Roma, limuzina de serviciu a lui Mazara a intrat în derapaj, s-a izbit de un pom și s-

a aprins. Mazara a trecut pe lângă moarte, dar a suferit grave arsuri. A trebuit să își părăsească funcția. În final a dispărut din Vatican, pentru ca să reapară după un an ca șantajist al succesorului său, cardinalul secretar de stat Paolo Calvi. De atunci practic Mazara îl are la mână pe Calvi. Acum înțelegeți de ce Mazara a pus în mișcare toate pârghiile de care dispune pentru a pune mâna pe dosarul lui Schlesinger?

— Firește. Dar acest Mazara…

— Da, este nebun! Rodriguez nu îl lăsă pe Gropius să termine și adăugă: Pe vremuri trebuie să fi fost un om inteligent, dar după accident prezintă semne clare de demență. Ca întemeietor al ordinului dorește să i se spună „sfinția voastră”. Mazara a fost un om deschis, liberal; ulterior, personalitatea lui a evoluat invers. Sfinția sa a devenit un ultraconservator, un reacționar, un sadic. Pretinde să îi fie prezentați preoții care au păcătuit, pentru a-i readuce pe calea cea dreaptă. În realitate abuzează de ei pentru a da frâu liber propriilor instincte josnice și pune să fie torturați și omorâți „în numele Domnului”.

— Preoți care au păcătuit? Ar trebui să îmi explicați.

Rodriguez ridică din umeri.

— Oameni ca mine. Eu eram preot de țară într-un sat din apropiere de Granolers până când drumul meu s-a întâlnit cu al unei profesoare, o ființă dumnezeiască, fermecătoare, iubitoare, înțelegeți. Nu am vrut să renunț la ea și s-a pus în mișcare un mecanism nemilos care s-a finalizat prin interdicția de a sluji. Din ce să trăiască un preot căruia i s-a interzis să slujească?

— Înțeleg. Și mai târziu ați căzut în dizgrația „sfinției sale”.

— Așa s-a întâmplat. Când am văzut-o pentru prima dată pe Francesca Colella s-a trezit în mine marea iubire. Ea mă părăsise demult și signora Colella îi semăna mult. Am încercat neîndemânatic să îi fac curte, dar am dat greș. M-am îmbătat și a trebuit să fiu readus la rațiune de către confrații mei. Mazara nu tolerează viciul. El vede viața ca ispășire.

— Ispășire a ce?

— A păcatelor umane. Mazara spune că omul a fost adus pe lume nu pentru plăcere, ci pentru a îndeplini voia Domnului. Și voia Domnului nu este să te bucuri de viață. Prelungirea artificială a vieții omului este o crimă. Fiecare are stabilit momentul când îi vine ceasul. De aceea el respinge transfuziile,

transplantul de organe și măsurile de prelungire a vieții. Toate acestea, spune el, nesocotesc voia Domnului.

— Dumneavoastră îl aveți deci pe conștiință și pe soțul Francescăi, Constantino?

— Nu eu personal, ci ordinul „In Nomine Domini”.

— Și Sheba Yadin?

— Ea a vrut să șantajeze ordinul cu ceea ce știa de la Schlesinger. La fel și de Luca.

Gropius rămase mut de furie. După un timp spuse, totuși:

— Și Arno Schlesinger? Pe el cine l-a omorât?

— Da, acel Schlesinger… A scăpat cu puțin atentatului de la Ierusalim. Poate că nici nu ar fi trebuit să moară atunci. Vaticanul era interesat în primul rând de înlăturarea resturilor pământești ale Domnului nostru Isus.

— Vaticanul? Vreți să spuneți că nu organizația voastră, ci Vaticanul a organizat atentatul din Ierusalim?

— Așa este. Nu trebuie să puneți în cârca ordinului „In Nomine Domini” toate răutățile lumii ăsteia. Există destui alți oameni răi. Cardinalul secretar de stat Paolo Calvi l-a însărcinat pe secretarul său Crucitti să rezolve „problema” cu ajutorul unui comando palestinian, cu explozibil. Un plan cam idiot, cum avea să rezulte ulterior.

— Pentru că Schlesinger a supraviețuit?

— Nu doar pentru asta. De unde să știe Calvi dacă Schlesinger nu lăsase undeva dovezile deținute, urmând ca acestea să devină cândva publice? Pentru că firește Schlesinger pusese deoparte câteva oase și le păstra într-un loc necunoscut.

— Deci, în concluzie Calvi și Crucitti îl au pe conștiință pe Schlesinger?

Rodriguez clătină energic din cap:

— De ce aș minți? Ordinul „In Nomine Domini” a dobândit între timp membri în întreaga Europă din rândul preoților concediați de biserica romană, care luptă să supraviețuiască. Ei îl urmează orbește pe Mazara, fără a fi apucat să îl vadă, fără să știe unde se află acesta. Pentru a-și dovedi capacitatea de căință ei săvârșesc fapte pe care nimeni nu le cere.

În timp ce vorbea, pe Rodriguez îl părăseau tot mai mult puterile.

— Acum dați-mi pace. V-am spus tot.

Rodriguez privea fix înainte, parcă lipsit de viață.

Pe culoar se apropiau și se depărtau pași. Gropius simțea nevoia imperioasă de a respira aer curat și deschise prudent ușa cabinei. Sub braț cu legătura cu haine ajunse din câțiva pași la scara ce ducea la punte.

Era mult trecut de miezul nopții și el trăgea cu putere în piept aerul rece de mare. Cele povestite de Rodriguez îl răscoliseră profund și trecuseră pe planul doi situația fără ieșire în care se afla. Deplasându-se ghemuit, Gropius ajunse la barca de salvare și se strecură sub prelata ei.

În ciuda mării calme, nici vorbă să adoarmă. Prea multe gânduri îi treceau prin minte. În final, unul dintre ele obținu prioritate: Cum ar reacționa acest dement Mazara dacă el i s-ar înfățișa? Până acum acesta era convins că Gropius se afla în posesia dosarului Golgota, obținut de la Schlesinger. Însă acum, când Mazara și oamenii din ordinul lui fuseseră deconspirați, când el însuși se afla în cușca leilor, trebuia să se teamă că nebunul acesta reacționa imprevizibil. În căutarea unei ieșiri din dilema aceasta își frământa creierul, fără însă să se întrevadă o soluție.

Neliniștit, trăgea cu urechea la zgomotele monotone de pe vas, când auzi brusc pași pe punte. Gregor dădu cu atenție prelata puțin deoparte. În întuneric recunoscu trei bărbați în salopete care își făceau de lucru în diferite locuri. Un al patrulea, înalt și slab, se postase la proră, cu pistolul automat gata de tragere.

Inițial Gropius nu găsi nicio explicație pentru comportamentul oamenilor care își făceau treaba cu siguranța unor somnambuli, de parcă o făceau pentru a suta oară. Un uruit înfundat abia auzit îl făcu pe Gregor să își îndrepte atenția spre mare, de unde venea zgomotul neidentificabil. O clipă Gregor avu impresia că vede silueta elegantă a unei bărci cu motor aflată la aproximativ două sute de metri de *In Nomine Domini.* Ce însemnau toate acestea?

Pe măsură ce trecea timpul, paznicul dotat cu armă automată devenea tot mai neliniștit. În cele din urmă porni spre cabine balansând arma în stânga și în dreapta. Se opri la doar câțiva pași de ascunzătoarea lui Gropius. În șoaptă, paznicul îi dădu un ordin unuia dintre oamenii lui. Apoi se întoarse cu o mișcare bruscă. Gropius îl văzu îndreptând țeava pistolului automat direct spre el. De fapt omul nu putuse să îl vadă, dar Gropius

intră în panică și ieși din ascunzătoare cu brațele ridicate. Auzi sunetul scurt care indica faptul că necunoscutul ridicase piedica pistolului. Cu ochii închiși Gropius aștepta lovitura gloanțelor în piept. Rămăsese țeapăn, insensibil la orice senzație. Acesta – își spunea el – este sfârșitul.

Oare de ce nu trăgea? Gropius aștepta, i se părea că trecuse deja o veșnicie și își dorea ca totul să se termine. De ce nu trăgea acel bărbat?

În cele din urmă deschise ezitant ochii și în fața lor văzu un chip cunoscut.

— Prasskov, tu?

O vreme foștii amici stătură față în față. Prasskov nu era mai puțin șocat decât Gropius, care totuși își reveni primul.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă el în șoaptă, sperând că Prasskov nu va sesiza că tremura din tot trupul. Eu credeam că tu ești chirurg estetician, și nu gangster, adăugă el.

Între timp și Prasskov își revenise în urma întâlnirii care părea ireală. Acesta răspunse încet:

— După cum vezi, una nu o exclude pe alta. Dar ce ai tu de-a face cu frații aceștia?

— Nimic, chiar nimic, răspunse Gropius, am vrut doar să cunosc ordinul care are pe conștiință atât de mulți oameni.

Prasskov rânji sarcastic:

— Atunci putem coopera! Noi suntem aici pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna uneltirilor lor. Frații ăștia dăunează afacerilor.

— Cum adică?

Ținând pistolul gata de tragere, Prasskov se răsuci în jurul axei sale și examina cu privirea fiecare colț al vasului. În cele din urmă răspunse calm:

— Numărul transplanturilor a scăzut dramatic. Oamenilor le este frică de organele infectate. Mulți potențiali primitori de organe preferă să moară de moarte naturală decât să moară din cauza unui organ străin. Și asta înseamnă că organele sunt mai puțin cerute. Ceea ce pe piața liberă înseamnă prețuri mai mici – o socoteală foarte simplă. Din această cauză peste câteva minute vasul se va duce la fund țăndările, în urma detonării mai multor încărcături explozive.

— Încărcături explozive? Oamenii tăi au plasat explozibili?

— Ai ghicit, colega. Niciunul dintre acești băieți nu va vărsa o lacrimă. Oamenii mei sunt de specialitate, școliți de KGB.

Gropius îl privi lung pe Prasskov. Cu tot întunericul remarcă expresia diavolească de pe chipul acestuia și îi veni o idee.

— Prasskov, s-ar putea ca pachetul cu explozibil adresat Feliciei Schlesinger, care a fost cât pe-aici să mă omoare pe mine, să te fi avut ca expeditor?

O clipă Prasskov păru nesigur, apoi ripostă ironic:

— Unde te duce gândul, Gropius, așa ceva eu nu aș face niciodată. Cu toate că ai fi meritat. În definitiv, mi-ai stricat afacerea.

Gropius îl lovi cu pumnii pe Prasskov ca turbat.

— Tu, porc nenorocit! strigă el.

Prasskov se întoarse blazat într-o parte, lăsând pe seama a doi dintre oamenii lui să îl potolească pe Gropius, iar aceștia îi răsuciră imediat mâinile la spate.

— Ascultă, băi boxer de bâlci, zise Prasskov ridicând degetul arătător, înainte de a lovi oameni nevinovați amintește-ți că odată am jucat golf împreună.

Cu un fluierat abia auzit își strânse oamenii și unul dintre ei dădu un semnal luminos cu o lanternă. Barca cu motor se apropie și Prasskov împreună cu ai lui coborâră pe ea pe o frânghie fixată de balustradă. Înainte ca Gropius să fi putut reacționa cumva, barca se îndepărtă rapid de vas.

Gropius era pe cale să leșine. Închise ochii. Asta a fost – gândi el. În orice moment putea să aibă loc explozia. Și totul se termina. Nu mai gândea, nu mai simțea nimic, parcă plutea în gol.

Nu sesiză nici zgomotul de motor ce se apropia dinspre vest. Abia când cineva îi strigă numele ieși din starea de șoc și deschise ochii.

— Gropius!

Privi peste balustradă în jos. De pe prora bărcii cu motor Prasskov agita vârtos brațele.

— Sari, omule! Este ultima ta șansă!

Pe duneta lui *In Nomine Domini* se aprindeau lumini. Zgomotul trezise echipajul.

Gropius nu cugetă mult, își făcu vânt peste balustradă pe prora bărcii. Îl durea piciorul drept, dar când auzi cum se ambala motorul se simți ca mântuit.

Barca pusese prora exact contra valurilor. Talazurile loveau ca niște stânci barca rapidă condusă de Prasskov. Gropius se agăță de bancheta din partea din spate a bărcii. Zgomotul motoarelor făcea imposibilă orice discuție.

Deodată bărbatul de lângă Prasskov se întoarse. Ținea cu ambele mâini o casetă cu o antenă scurtă și părea foarte calm. Prasskov îi strigă ceva și bărbatul făcu o mișcare bruscă.

În aceeași clipă, o explozie puternică lumină marea până la orizont. Zguduit, Gropius privea țintă mingea de foc care tremura în depărtare. Flăcările se ridicau până la cer.

Prasskov scoase un strigăt de victorie, ca atunci când îi reușea o mare lovitură și acceleră barca la maximum. Flăcările din urma lor își schimbară culoarea, galbenul se transformă într-un roșu-închis, ca o bucată de fier incandescentă. După câteva minute, când barca cu motor se îndepărtase deja la două, trei mile, lumina pâlpâitoare fu înghițită de întuneric.

În vreme ce barca se îndrepta către o țintă necunoscută, spre est se iveau zorii. În capul lui Gropius erau numai bubuieli din cauza talazurilor. Prasskov conducea rapida ambarcațiune ușor ghemuit. Pe ecranul radarului de lângă el tremura imaginea verzuie.

După o oră în fața lor apăru coasta, mai întâi o bandă de lumină difuză, apoi o linie cu contururi clare: Barcelona.

Când se apropiară până la o jumătate de milă de digul portului pentru iahturi, Prasskov reduse viteza și cedă conducerea unuia dintre oamenii lui. Apoi se așeză pe speteaza băncii pe care stătea Gropius. Gregor nu scoase o vorbă. Nu știa ce intenții avea Prasskov și lăsase lucrurile în voia lor, când acesta îl apucă de gulerul hainei albe a ordinului, și îi strigă:

— Asta este pentru „porc nenorocit”!

Gropius simți lovitura în vârful bărbiei, se clătină și un moment își pierdu cunoștința, dar când căzu pe spate în apa rece ca gheața își reveni rapid.

Motoarele urlară și barca își continuă drumul către coastă.

Gropius nu era un înotător prost, dar valurile și apa rece ca gheața îl puneau în dificultate. Spontan vru să scape de haine, dar își dădu seama că gol-pușcă nu va face cea mai bună figură când va ieși din apă. Așa că se îndreptă îmbrăcat spre coastă.

Cam la jumătatea drumului, dinspre est se apropie o barcă pescărească, care îl luă la bord. Barcagiul, un catalan bătrân

care nu cunoștea decât câteva vorbe în engleză, îi dădu telefonul lui mobil și Gropius formă numărul Francescăi.

— Unde ești? întrebă aceasta distrusă. Nu am închis ochii toată noaptea și tocmai voiam să mă duc la poliție.

— Nu este necesar, este de ajuns dacă vii să mă iei din portul pentru iahturi și îmi aduci și niște haine uscate. Pe mine tocmai m-a scos din mare un pescar.

După o secundă de spaimă, Francesca răspunse:

— Vin imediat. Gregor, totul este în ordine?

Gropius râse cu putere, cu atâta putere încât pescarul îi aruncă o privire îngrijorată.

— Da, totul este în ordine.

CAPITOLUL 18

S-au întors de la Barcelona la München cu ultimul zbor și au căzut epuizați la pat. Acum, la prânz, luau micul dejun și Gropius răsfoia corespondența adunată cât timp lipsise.

— Asta mie nu mi se întâmplă nici după trei săptămâni de concediu, spuse Francesca urmărindu-l cu privirea. Doar oamenii importanți primesc atâta corespondență. Eu cred…

— Ce crezi tu?

— Trebuie să fie frumos să primești atât de multe scrisori, vești de la multă lume importantă, invitații la diverse ocazii…

— Facturi și reclame! o întrerupse Gregor. Majoritatea ajung la coșul de gunoi.

Râseră.

Ultimele zile îi apropiaseră.

Inima îi era un mușchi al naibii de leneș, se gândi Gropius, dar își dăduse seama într-un final că Francesca era femeia potrivită pentru el.

După întâmplările de groază de la Barcelona au vrut ca mai întâi să petreacă vreo câteva zile la munte, ca să se destindă la un hotel înainte ca Gropius să ia o decizie definitivă referitoare la ce va face în continuare. Francesca îl anunțase că în perioada următoare nu îl va scăpa din ochi și Gregor văzu în asta cu totul altceva decât o amenințare.

Gropius se opri brusc din sortatul corespondenței.

Francesca îi văzu expresia tensionată de pe chip și îl întrebă îngrijorată:

— Este ceva serios?

După ce ezită, Gregor îi întinse Francescăi o invitație pe care tocmai o scosese dintr-un plic.

Francesca citi cu voce joasă:

— Doctorul Anatol Rauthmann și Felicia Schlesinger vă invită la recepția ocazionată de logodna lor, care va avea loc pe 10 martie la hotelul „Vier Jahreszeiten”.

— Vine cam pe neașteptate, mormăi Gregor.

Francesca îi restitui invitația și îl privi lung.

— Tu ai iubit-o, ca și ea pe tine, nu-i așa?

— Iubit? Gropius clătină din cap. Uneori, în mod neașteptat, sorțile a doi oameni se intersectează și începi să crezi că cei doi sunt predestinați. Ulterior, constați surprins că ai fost îndrăgostit de situație, nu de om.

— Și aceasta a fost o asemenea situație?
— Da, cred că da.
— Și cu noi cum este?
Francesca îl privi în ochi pe Gregor.
Gropius îi luă mâna și i-o sărută.
— Eu te iubesc, spuse el încet.

La recepția de la hotelul Vier Jahreszeiten Felicia invitase cam cincizeci de oaspeți, în majoritate prieteni și cunoscuți din domeniul comerțului cu artă, ca și câțiva colecționari de artă necunoscuți lui Gropius. Pentru această ocazie Francesca comandase la „Lanvin", în Maximilianstraße, o rochie plisată crem din crèpe de Chine și prin apariția ei aproape că pusese în umbră personajul principal.

Întâlnirea celor două femei a decurs corespunzător de rezervat. Dar felicitările adresate de Gregor au fost din inimă. O clipă Gregor și Felicia au rămas muți unul în fața celuilalt, apoi el sparse tăcerea:

— Soarta te poartă pe căi ciudate.

Și pe furiș Gregor îi dădu Feliciei un sărut pe obraz.

Anatol Rauthmann clătină aprobator din cap:

— Dacă la prima noastră întâlnire din Tegernsee mi-ați fi prezis că ne vom revedea cu ocazia logodnei noastre, probabil că v-aș fi crezut nebun, profesore!

Și îi aruncă imediat o privire drăgăstoasă Feliciei.

Gropius zâmbi. De fapt el și-l amintea pe Rauthmann ca un tip ciudat, care susținuse că era căsătorit cu știința. Acum avea în față un bărbat amuzant, care își luase adio de la barba de om bătrân și pusese pe el o haină de dineu albă și elegantă.

— Mă bucur pentru dumneavoastră, spuse Gropius. Felicia este o femeie minunată.

— Și eu cred la fel, răspunse Rauthmann. Firește veți dori să aflați cum de ne-am apropiat. Eu am rămas mai multe zile la Felicia, pentru a selecta moștenirea științifică. În primele trei zile, am fost foarte concentrat asupra muncii mele; dar brusc nu m-am mai simțit în stare să îmi continui treaba. Când i-am mărturisit Feliciei starea mea sufletească, ea a răspuns că și ea se simțea la fel. O poveste de-a dreptul stranie.

În timp ce Francesca era înconjurată de o mulțime de bărbați, Gregor o trase deoparte pe Felicia și îi relată ce se întâmplase în

ultimele săptămâni. Dar din câte se dovedi, relatarea lui îl emoționa mai mult pe el însuși decât pe Felicia. Ba Gropius avu chiar impresia că ea nici nu prea îl credea.

— Ascultă, spuse ea când Gregor termină de povestit, pentru mine cazul Schlesinger este de mult încheiat. Acest bărbat m-a înșelat de început până la sfârșit, iar asasinarea lui nu a fost decât urmarea logică a tainelor lui.

— Nu îl poți niciodată ierta?

— Nu. Nu pe un bărbat care m-a înșelat timp de patru ani… Și banii, cele zece milioane? întrebă ea deodată.

— Îți aparțin. Cei care ar fi putut să îi revendice se odihnesc pe fundul mării, undeva între Barcelona și Mallorca, ori au fost mâncați de rechini.

Felicia ridică paharul cu șampanie și toastă:

— Pentru rechini!

— Pentru voi, răspunse Gropius. Apoi întrebă: Rauthmann nu a dat de niciun indiciu privind afacerile tenebroase ale lui Schlesinger în urma cercetării documentelor lui?

— Nu știu asta. Dar zilele acestea poliția a făcut o descoperire: vechiul Citroën DS 21 al lui Schlesinger. Era totul pentru el. Arno îl lăsase într-o parcare din apropierea clinicii. Dumnezeu știe de ce. Administrația parcării îmi cerea 1.300 de euro taxe de parcare. Nu mi-a rămas decât să le plătesc.

Gregor își goli paharul dintr-o sorbire.

— Și unde se află acum mașina?

Felicia râse disprețuitor:

— Strivită de presă, redusă la un metru pe unu. Nu suportam să o mai am în fața ochilor.

Lui Gropius îi veni o idee:

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el încet, dar pe un ton hotărât. Vreau să zic, când a fost ridicat Citroënul?

— Nu știu, alaltăieri ori acum trei zile, mașina a fost dusă din parcare direct la dezmembrări. Asta a mai costat cinci sute de euro. Dar, Gregor, jur că au fost ultimii euro pe care îi plătesc pentru Schlesinger!

— Unde a fost dusă mașina la dezmembrat?

Vocea lui Gropius era imperativă.

— Unde, unde…? Felicia reacționă nervoasă. Pe undeva prin estul orașului. Adebar ori așa ceva. De ce întrebi? Automobilul nu are nicio valoare, este la fel de uzat ca Schlesinger.

— Este vorba despre „Adebar Altmetall”?

— Da, așa se numea. Dar nu fi supărat, într-o zi ca aceasta există teme de discuție mai interesante decât dezmembrarea unui automobil.

Gregor se scuză și porni să o caute printre invitați pe Francesca.

În dimineața următoare, Gropius se strecură din pat dis-de-dimineață. De teama să nu se facă de râs, nu îi spusese nimic Francescăi despre planul lui. Firește că ei nu îi scăpase neliniștea de care fusese el cuprins în seara anterioară, dar nu voise să fie insistentă.

Acum Gropius se afla pe Wasserburger Landstraße, deplasându-se către est. Spera ca muncitorii de la dezmembrări să nu își fi dus deja la îndeplinire misiunea. Poate că deplasarea lui era total inutilă. Era vorba doar de o idee, absurdă precum majoritatea ideilor ivite în ultimele luni.

Puțin după ora șapte, când începea lucrul, se pornise o ploaie ușoară. Gropius tocmai intra la volanul mașinii lui de teren pe poarta de fier a firmei „Adebar Altmetall”. De o parte și de alta a drumului neasfaltat, se ridicau teancuri de automobile avariate. Ploaia amplifica priveliștea dezolantă. La capătul drumului se putea vedea o imensă presă, iar în fața ei duduia un excavator cu patru picioare, ca un păianjen și cu un braț ca o gheară atât de mare încât la o singură mișcare putea înșfăca un automobil, îl ridica în aer, îl deplasa lateral și îl lăsa parcă în scârbă să cadă în presă.

Gropius opri și coborî. Locul era sinistru de lipsit de viață. Niciun om, doar sus, în cabina excavatorului era cineva și, pentru o clipă, se putu zări chipul acestuia în spatele geamului.

Cu mâna la ochi Gropius căuta din priviri Citroënul DS 21 al lui Schlesinger, care, credea el, se afla printre alte sute de automobile. În timp ce își plimba privirea pe șirurile de mașini puse una lângă alta și care își așteptau sfârșitul lipsit de glorie, ridică ochii spre cer, unde deasupra capului său, departe, o mașină era transportată către presă.

Citroënul!

Gropius scoase un strigăt în speranța că bărbatul care manevra excavatorul îl va auzi. Dar acesta își continuă treaba

netulburat. Gropius începu să fluture brațele, să țopăie arătând cu dreapta spre mașina din gheara excavatorului. Degeaba.

Panicat, Gropius puse mâna pe o bucată de metal aflată pe pământ și o zvârli spre cabină. Însuși Gregor se sperie de zgomotul ce se produse. Geamul se sparse și o ploaie de mii de cioburi căzu jos.

Cel care manevra excavatorul se ghemui îngrozit. Nu pricepea ce se întâmplă. Citroënul se bălăngănea în gheara imensei mașini. Gropius continuă să strige până se făcu auzit.

Excavatoristul coborî înjurând pe scara metalică îngustă. Gropius avu probleme în a-i explica omului că bănuia că în mașina suspendată existau documente importante. Abia când afirmă că va suporta pagubele făcute, omul căzu de acord să repună mașina pe sol.

Ghearele excavatorului pătrunseseră prin ferestrele mașinii în interior și despicaseră tapițeria canapelelor. Unde să caute? Compartimentul pentru mănuși era gol, nici sub locurile șoferului și pasagerului din dreapta lui nu era nimic. La fel sub canapeaua din spate. Capacul portbagajului era blocat. Doar cu ajutorul unei răngi metalice reuși să îl deschidă. Roata de rezervă fusese luată. În loc de căptușeala portbagajului erau pagini murdare de ziare vechi. Dezamăgit, Gropius era pe punctul de a renunța să mai caute, când smulse una dintre pagini.

— Nu poate fi adevărat! bolborosi el nevenindu-i să-și creadă ochilor. Nu este posibil!

Avea în față un dosar cenușiu, murdar și care nu atrăgea atenția prin nimic. A fost de ajuns să arunce o privire ca să se lămurească: găsise ceea ce căuta de mult.

Ploaia se înteți. Gropius îi dădu cartea sa de vizită omului de pe excavator, apoi se grăbi să ajungă la mașina lui.

Picăturile de ploaie izbeau acoperișul automobilului ca niște gloanțe. Ritmul lor alunga orice gând clar. Gropius își văzu mâinile tremurând când deschise coperta dosarului și începu să îl răsfoiască. Săreau imediat în ochi două analize ADN cu coduri de bare identice și cu date diferite, purtând semnătura profesorului Luciano de Luca. Dedesubt, ermetic închis într-o folie de plastic o bucată îngălbenită de pânză, mare cam cât un pod de palmă, de formă semicirculară. Într-o altă folie era o

așchie de os nu mai lungă decât un chibrit, cu o etichetă: „Os ischion – Jesus Nazarenus * 0,33”.

Osul ischion? În mintea lui Gropius reapăru o scenă ce avusese loc în urmă cu aproape cinci luni: împreună cu Felicia, deschidea un seif secret închiriat de Schlesinger la o bancă vieneză. Conținutul acestuia, aparent o potcoavă din fildeș, îi dezamăgise, pentru că nu le spunea nimic. Lui Gropius îi trecu acum prin cap că potcoava era de fapt un fragment din osul ischion al lui Isus din Nazareth. Trebuie că Schlesinger îl luase cu el înainte ca mormântul din Ierusalim să fi fost aruncat în aer. Rodriguez amintise de așa ceva. Acest os și urmele de sânge de pe giulgiul original de la Torino erau de ajuns ca prin ADN să dovedească, fără nicio îndoială, că Isus din Nazareth fusese un om obișnuit.

Gropius închise dosarul. Inima îi bătea ca turbată. Porni motorul și ștergătoarele de parbriz. Grămezile cu mașini pentru dezmembrat aflate în fața lui parcă se clătinau, contururile lor se topeau parcă în linii șerpuitoare. Era de vină ploaia ce se scurgea pe parbriz ori simțurile lui o luaseră razna? Gregor nu mai știa. Băgă în viteză și apăsă accelerația.

Gropius se îndreptă către poartă în ritm de melc, ocolind atent bălțile și mașinile avariate. La ceea ce s-a întâmplat în continuare, Gropius a participat de parcă juca un rol într-un film. La ieșire a venit spre el o limuzină cu geamurile întunecate. Accesul era îngust, așa că Gregor trase pe dreapta și se opri pentru a lăsa Mercedesul negru să treacă. Când ambele mașini s-au aflat una în dreptul celeilalte, a oprit și limuzina. Geamul din spate al limuzinei a fost coborât. Norii negri din care cădea ploaia l-au împiedicat să îi distingă pe cei din interior. După tot ce i se întâmplase până atunci, se aștepta ca în fereastră să apară țeava unei pistol automat. Rămase ca paralizat.

Totuși, în locul unei arme aducătoare de moarte, pe fereastră își făcu apariția o geantă diplomat neagră. O mână umblă la încuietori și ridică ușor capacul. Blocat, Gropius rămase cu ochii pe două rânduri de teancuri cu bancnote lila a câte 500 de euro.

Nu mai știa cât timp rămăsese așa. Persoana invizibilă închise geanta cu bani și i-o întinse prin fereastră. Gropius coborî și el geamul și luă geanta. Ca hipnotizat dădu în schimb dosarul.

Abia îndreptându-se pe Wasserburger Landstraße către oraș, deveni conștient de importanța a ceea ce făcuse. Și nu regreta. Fusese condus de o voce interioară.

Întors acasă puse geanta cu bani în șifonier. Dură destul de mult până când îi explică Francescăi cele întâmplate la firma de dezasamblat mașini.

— Și cât ți-au dat pentru dosar? întrebă Francesca după un lung moment de gândire.

— Nu știu, spuse adevărul Gregor. Cu un zâmbet simulat adăugă: Poți să-i numeri!

Francesca luă geanta și o puse pe biroul lui Gregor.

— În viața mea nu am văzut atât de mulți bani, mărturisi ea uimită și începu să numere bancnotele dintr-un pachet.

— Nici eu.

Francesca înlemni:

— Dumnezeule, sunt zece milioane!

Gregor dădu din cap:

— Suficient pentru a începe o viață nouă.

Gropius a sunat-o pe Felicia în aceeași zi.

— Îți mai amintești de călătoria noastră la Viena? începu direct Gregor.

— Oh, da, răspunse Felicia, este o amintire foarte plăcută. Dar de asta îmi dai telefon?

— Este vorba despre conținutul seifului din bancă.

— Ce-i cu el?

— Nu era o potcoavă din fildeș!

— Și ce era?

— Un fragment de os de-al lui Isus din Nazareth.

— Ah! exclamă simplu Felicia.

Atât. După care urmă o pauză ce părea fără de sfârșit. Gropius nici nu se așteptase la altceva, având în vedere importanța informației. În cele din urmă întrebă precaut:

— Doar nu ai renunțat la acel seif, nu?

— Intenționam să o fac, dar nu am avut timp. Ce ai zice dacă tu ai prelua seiful cu conținut cu tot? Știi mai bine ce să faci cu el.

— Felicia, îți dai seama ce spui?

— Firește.

— Mai trebuie să îți spun ceva. A apărut dosarul Golgota al lui Schlesinger. Era în portbagajul Citroënului.

Felicia râse, dar redeveni serioasă în clipa următoare și răspunse:

— Gregor, nu vreau să mai am de-a face cu chestiunea asta. Ia documentele și osul și arde totul, sau și mai bine, fă-le bani. Dar pe mine lasă-mă în pace. Și încă ceva: Anatol Rauthmann să nu afle nimic din toate acestea. Ne-am înțeles?

— Da, răspunse scurt Gregor Gropius.

Gregor și Francesca își băteau capul ce să facă cu cele zece milioane de euro. Banii nu puteau rămâne în casă. Era prea riscant. În final luară decizia să îi pună într-o cutie și să închirieze un seif la Hypovereinsbank, la care să aibă amândoi acces. După ce au rezolvat astfel problema, au luat cina la un restaurant șic din centru. Totuși, Gregor avea o mină abătută.

— Eu nu te înțeleg, spuse Francesca, doar poți fi mulțumit de felul în care s-au încheiat lucrurile!

— Crezi?

— Acum știi cine erau cei care puneau la cale crimele. Asta și voiai să afli. Iar mafia organelor nu o poți tu învinge. Dacă Prasskov ar dispărea din peisaj, un altul i-ar lua locul.

— Așa este, doar că nu știu cine l-a omorât pe Schlesinger. I-am descoperit doar pe ei care conduceau din umbră!

— Gregor, ești nebun, spuse Francesca privindu-l dintr-o parte, te îndrepți spre autodistrugere! Acum în sfârșit s-a așternut liniștea!

Era prima dată când Francesca nu era de acord cu el și Gropius își puse problema dacă situația merita să își pună dragostea în joc. El luase deja hotărârea de a se mulțumi cu cele aflate și să lase în seama poliției clarificarea deplină a crimelor, când a fost trezit de telefon după o noapte nedormită.

Wolf Ingram, șeful grupului care se ocupa de cazul Schlesinger, îi aduse la cunoștință că avusese loc o cotitură senzațională în cazul său, cum se exprimase el. La ora 9:00 Gropius era așteptat la intrarea principală a clinicii.

Când la ora menționată Gregor sosea în fața clinicii, era așteptat de Ingram și de doi colegi de-ai acestuia, în ținută civilă, dar la o privire mai atentă se putea descoperi că erau înarmați. Pe scurt, în câteva fraze, Ingram îl puse la curent cu

faptul că în vestul Mării Mediterane un iaht având la bord între o sută și două sute de oameni se scufundase. Probabil că proprietarii vasului, o sectă obscură, se aruncaseră singuri în aer. Numele vasului era *In Nomine Domini* – prescurtat IND.

Gropius se străduia să își păstreze calmul.

— Și m-ați convocat aici ca să îmi comunicați asta?

— Firește că nu, ripostă iritat Ingram. Dumneavoastră cunoașteți cel mai bine compartimentarea și personalul clinicii. Trebuie să ne ajutați să găsim omul care este răspunzător de moartea lui Schlesinger.

— Doar nu credeți că asasinul se mai află în clinică!

— Ba da, credem asta. Psihologul nostru a făcut o treabă bună. El a ajuns la concluzia că în cazul acestor crime este vorba despre o sectă care nu ucide din ură ori din lăcomie, ci din convingeri pervertite. Ucidea „in nomine Domini", „în numele Domnului", cum se numea și vasul scufundat în Mediterană, pe care se afla centrala ordinului.

— Pater Markus! șopti Gropius. Preotul spitalului.

Ingram confirmă.

— Îl cunoașteți! Ce fel de om este?

— Ce înseamnă „îl cunoașteți"? Își face treaba ca oricare altul. Un călugăr capucin cu un trecut ceva cam tulbure. Niciodată nu m-a interesat. Ceea ce l-ar fi predestinat unei asemenea fapte era că prin funcția lui avea acces la toate compartimentele.

Gropius își amintea bine cum după moartea lui Schlesinger îl alungase pe călugăr din secția de terapie intensivă.

— Unde îl găsim pe acest pater Markus?

— Are o cameră la demisol.

— Ce mai așteptăm?

Ingram le făcu semn lui Gropius și colegilor săi să îl urmeze.

Pe ușa de la capătul coridorului lung și întunecat se afla o plăcuță: „P. Markus". Ușa era încuiată.

Gropius îi strigă numele, dar și după ce bătură cu putere în ușă nu înregistrară nicio reacție. Cu masa lui de o sută de kilograme, Ingram se aruncă în ușă. Lemnul cedă și ușa se deschise. În interior era întuneric.

Cu arma în mână, făcând cu grijă pas după pas, Ingram intră în încăpere și aprinse lumina, o lampă cu neon rece și orbitoare prinsă de tavan.

În centrul camerei de trei pe patru metri, mobilată cu o canapea, un dulap vechi și un birou scos din uz se afla un fotoliu jerpelit cu rezemătoare laterale pentru cap. În el stătea parcă dormind pater Markus. Mâneca de pe brațul stâng era suflecată. Pe brațe și pe figură prezenta pete mari, întunecate. În mâna dreaptă ținea o seringă.

Ingram îi aruncă o privire lui Gropius, de parcă i-ar fi spus „Aici este treaba dumneavoastră!”

Gropius se apropie ezitând de bărbatul îmbrăcat în costum negru și îi căută pulsul. Apoi îi puse arătătorul și degetul mijlociu pe artera carotidă și dădu din cap.

— Exitus! spuse el încet. Este posibil să se fi întâmplat deja ieri. Pe birou era o sticlă din plastic cu inscripția „Chlorphenvinphos”.

— Insecticidul injectat în ficatul lui Schlesinger.

Ingram dădu din cap și deschise ușa vechiului dulap.

— Incredibil… murmură el.

Se așteptase să dea peste haine vechi și poate câteva cărți înălțătoare, dar descoperi în interior un computer de cel mai nou tip gata instalat.

— Noi trebuie să o scoatem la capăt la poliție cu aparate de tip vechi, mormăi Ingram și apăsă pe butonul de pornire.

Într-o secundă calculatorul afișă un program. O fereastră anunța un e-mail în memorie.

Ingram apăsă pe apel.

Computerul ceru parola.

— IND, zise Gropius. In nomine Domini.

Ingram îl privi cu neîncredere, dar tastă codul. În clipa următoare pe ecran apărură câteva rânduri:

> „Organul lui Arno Schlesinger a fost otrăvit de mine cu o injecție de chlorphenvinphos. Mă declar vinovat de faptul că i-am luat viața în același fel și lui Thomas Bertram, căruia i-am acordat asistență spirituală la Praga. Nu am făcut-o din plăcerea de a omorî, ci cu sincera convingere că omul nu poate ignora voia Domnului și nu are voie să își prelungească artificial viața. Am făcut-o «In Nomine Domini»”.

— De unde cunoșteați parola, profesore? întrebă Ingram fără a-și dezlipi privirea de pe monitor.

Gropius răspunse cu o mină serioasă:

— M-ați crede dacă aș spune că a fost o inspirație divină?

SEMNE DE VIAȚĂ

Câteva zile mai târziu, grupul pentru investigarea cazului Schlesinger a fost desființat. Procurorul a încetat cercetările referitoare la Gregor Gropius. Doctorul Fichte a fost acuzat de participare la o organizație criminală. Veronique Gropius a fost de acord cu divorțul în mod surprinzător, fără a ridica alte pretenții. Felicia Schlesinger și doctorul Rauthmann nu s-au decis nici până astăzi să se căsătorească. Rauthmann trăiește și lucrează în continuare la Berlin, Felicia a deschis la New York un birou, unde își practică cu mare succes profesia de intermediar în domeniul obiectelor de artă.

În întreaga Europă au fost arestați până acum șaptesprezece preoți care au recunoscut că făcuseră parte din ordinul „In Nomine Domini”. Încă se cercetează câți dintre ei au devenit criminali din convingere. Cu toate eforturile depuse, Interpolul nu l-a putut aresta încă pe doctorul Prasskov. Există indicii că Prasskov s-ar fi retras în Rusia, unde ar fi fost asasinat.

Dar Gregor Gropius și Francesca Colella?

Deși a fost absolvit de orice suspiciune, Gropius nu a revenit la profesia lui. Până astăzi nu a putut trece complet peste cele mai îngrozitoare luni din viața lui și acesta este un motiv pentru care el mi-a relatat la Tivoli povestea sa, a trebuit să o relateze. Dacă cele paisprezece ore petrecute împreună la hotelul „San Pietro” i-au fost de ajutor, nu aș putea să mă pronunț. După cum mi-a mărturisit, își luase cu el însemnările de la München pentru a pune personal pe hârtie cele petrecute, dar s-a răzgândit de la o clipă la alta și mi le-a transmis mie.

Gropius mai revine foarte rar la München. Majoritatea anului și-o petrece cu Francesca pe proprietatea lui cu o sută de măslini din apropiere de Velletri. Nu am mai auzit de multă vreme nimic despre Gropius. Ultimul semn de viață de la el a fost un pachețel primit prin poștă. Acesta conținea un os erodat de forma unei potcoave. Plicul pe care signora Selvini cea lacomă îl vânduse pentru douăzeci de mii de euro conținea un fals, ceea ce nu îl surprinsese pe Gropius. Ce se afla în caseta adusă la Berlin de Francesca Colella de la profesorul de Luca a rămas un mister luat de acesta în mormânt.

În ce privește locul unde s-ar afla dosarul Golgota, Gropius păstrează tăcerea. El știe de ce. Probabil că împreună cu originalul giulgiului de la Torino se află în arhivele secrete ale

Vaticanului. Ca multe altele, despre care se susține că nu au existat niciodată.